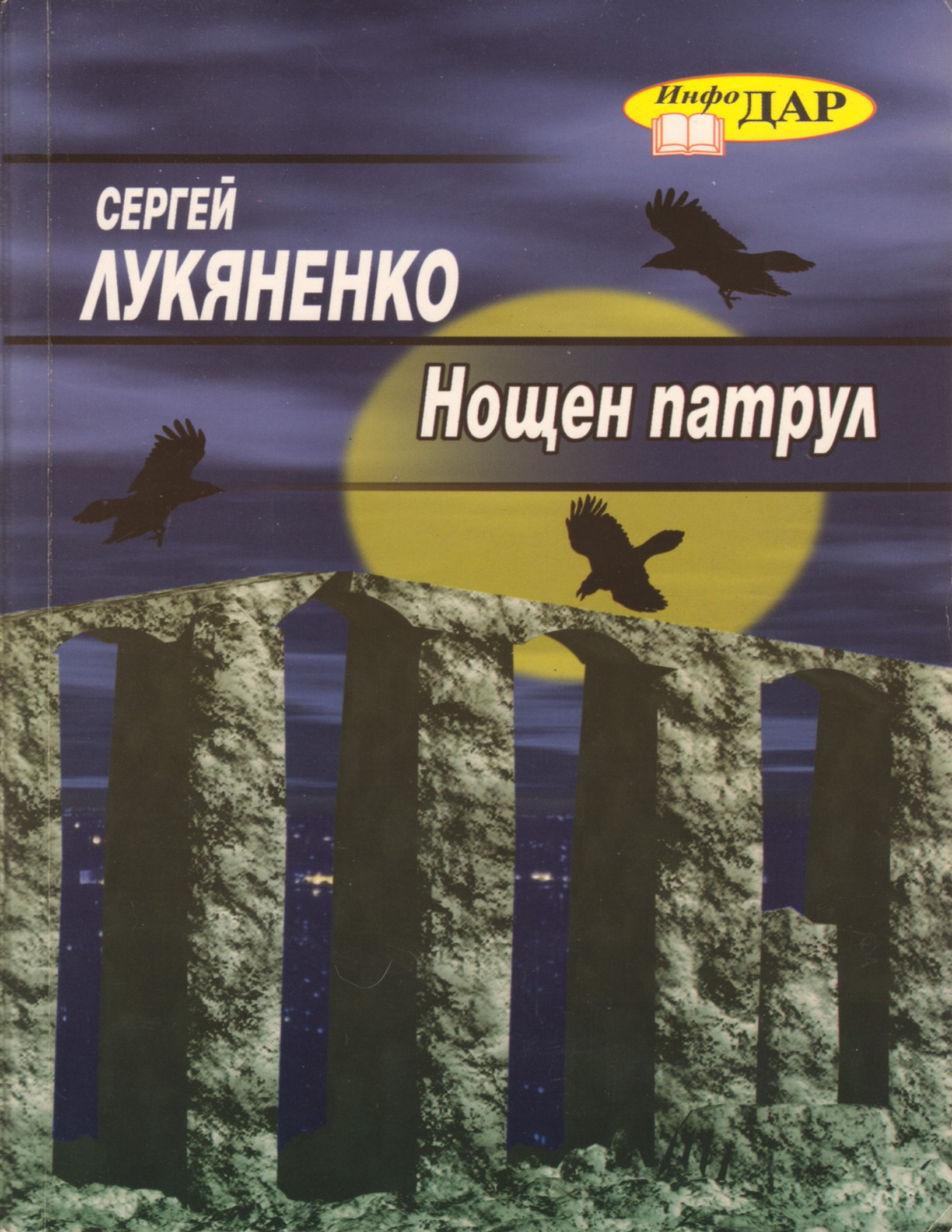

**СЕРГЕЙ
ЛУКЯНЕНКО**

Ноцен патрул

СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО

НОЩЕН ПАТРУЛ

Превод: Васил Велчев

chitanka.info

По нощните улици е опасно, но не заради престъпници и манияци. По нощните улици броди друга опасност — онези, които наричат себе си Различните. Вампири и върколаци, магьосници и вещици. Онези, които излизат на лов, когато слънцето залезе. Онези, чиято сила е огромна и срещу които обикновените оръжия не действат. Но тези ловци от векове се наблюдават от други ловци — Нощният патрул. Той е призван да се сражава със създанията на мрака и да бди над хората, като при това строго спазва древния Договор, сключен между силите на Тъмнината и Светлината.

*Този текст е одобрен за разпространение
като подпомагащ делото на Светлината.*

Нощен патрул

*Този текст е одобрен за разпространение
като подпомагащ делото на Мрака.*

Дневен патрул

ИСТОРИЯ ПЪРВА СОБСТВЕНА СЪДБА

ПРОЛОГ

Ескалаторът пълзеше бавно, с усилие. Стара станция, какво да се прави. Затова пък вятърът духаше с всички сили в бетонния тунел — разрошваше косите, смъкваше качулките, нахлуваше под шлиферите, буташе надолу.

Вятърът не искаше Егор да се качи.

Вятърът го молеше да се върне.

Колкото и да бе чудно, изглежда, никой наоколо не забелязваше вятъра. Хората бяха малко — към полунощ станцията се изпразваше. Няколко човека се движеха срещу него, на стъпалата около Егор също нямаше почти никой — един отпред, двама или трима отзад. И това бяха всички.

Като се изключеше вятърът.

Егор мушна ръце в джобовете, обърна се. Вече от две минути — откакто бе слязъл от метрото — не го изоставяше усещането, че някой го наблюдава. Кой знае защо, това изобщо не беше страшно, а по-скоро омайващо, рязко като убождане.

В самото начало на ескалатора стоеше висок мъж в униформа. Не милиционер, а военен. След него — жена със сънено момченце, хванало я за ръката. Още един мъж — млад, с яркооранжево яке и CD-плеър. Той сякаш също спеше в движение.

Нищо подозрително. Дори за момче, което се прибира вкъщи прекалено късно. Егор отново погледна нагоре към милиционера, облегнал се на блестящия парапет и вяло наблюдаващ дали сред малобройните пътници няма лесна плячка.

Нищо страшно.

Вятърът блъсна Егор за последен път и утихна, сякаш се примири, разбрал, че е безполезно да се бори. Момчето погледна назад още веднъж и претича през пропадащите под краката му стъпала. Трябваше да побърза. Не знаеше защо, но трябваше. Отново почувства убождане, безсмислено и тревожно, побиха го тръпки.

Всичко е заради вятъра.

Егор изскочи през полуотворените врати и пронизващият студ се нахвърли върху него с нова сила. Косата му, още мокра след басейна — сешоарът пак не работеше — моментално се вледени. Без да спира, Егор нахлузи качулката си още по-ниско, претича покрай будките и изскочи в подлеза. Горесте имаше значително повече хора, но тревогата не отминаваше. Той дори се обърна, без да забавя крачка, но никой не вървеше след него. Жената и момчето крачеха към трамвайната спирка, мъжът със CD-плеъра бе спрял до една от лавките и оглеждаше бутилките, а военният още не беше излязъл от станцията на метрото.

Момчето вървеше през подлеза и ускоряваше крачка все повече и повече. Отнякъде се носеше музика — тиха, едва доловима, но изключително приятна. Изящни извивки на флейта, шепот на струните на китара, звън на ксилофон. Музиката го викаше, музиката го караше да бърза. Егор се, отдръпна, за да направи път на бързо крачеща срещу него компания, задмина леко залитащ пиан, развеселен мъж. Вятърът сякаш бе издухал от главата на Егор всички мисли, той вече почти бягаше.

Музиката го викаше.

В нея вече се вплитаха думи... засега неразбираеми, прекалено тихи, но толкова примамливи! Егор изскочи от подлеза и спря, за да поеме глътка студен въздух. Към спирката тъкмо се приближаваше тролей. Момчето си помисли, че може да пропътува разстоянието до следващата спирка, почти до вкъщи...

Тръгна към тролея бавно, сякаш краката му внезапно се бяха вкаменили. Тролеят изчака няколко секунди, после крилата на вратите му се съединиха и той потегли от спирката. Егор тъпо гледаше подире му, а музиката ставаше все по-силна, изпълваше целия свят — от полуокръжността на многоетажния хотел до виждащата се недалеч „кутия на крачета“ — неговия блок. Музиката го приканваше да върви пеша. По ярко осветения проспект, където все още крачеха доста хора. Само пет минути до входа на блока.

А до музиката — още по-малко...

Егор бе успял да измине сто метра, когато хотелът престана да го прикрива от вятъра. Леденият поток го ужили в лицето и почти заглуши викащата го мелодия. Момчето се олюля и спря на място. Очарованието се разсея, затова пък отново се върна усещането за чуждия поглед, сега в още по-голяма степен смесено със страх. Той се

обърна — към спирката отново се приближаваше тролей. А в светлината на фенерите се мярна яркооранжево яке. Мъжът, който се беше качил заедно с него на ескалатора, вървеше подире му. Все така с полузатворени очи, но изненадващо бързо и целеустремено, сякаш го виждаше.

Момчето побягна.

Музиката зазвуча с нова сила, промъквайки се през завесата на вятъра. Егор вече можеше да различи думите... Можеше, но не искаше.

Сега най-правилно би било да тръгне по проспекта, покрай затворените, но ярко осветени магазини, заедно с окъснените минавачи, пред погледите на шофьорите на профучаващите коли.

Но Егор свърна в прохода, водещ към един от дворовете. Музиката го зовеше нататък.

Там беше почти съвсем тъмно и само до стената помръдваха две сенки. Егор ги виждаше като през мъгла, сякаш осветени отдолу с мъртвешки синя светлина. Юноша и девойка, облечени съвсем леко, като че ли температурата не бе минус двайсет градуса.

Музиката изгърмя за последен път — пронизващо и тържествено. И замлъкна. Момчето усети как тялото му омеква. Целият беше в пот, едва се държеше на краката си, искаше му се да седне на хлъзгавия, покрит със заледена кал тротоар.

— Сладък е... — тихо промълви девойката. Лицето ѝ бе слабо, бузите — хлътнали, кожата — бледа. Само очите ѝ изглеждаха живи — черни, огромни, примамаващи.

— Нали ще ми оставиш... мъничко... — каза юношата. Усмихна се. Приличаха си като брат и сестра — не в лицето, а в нещо неуловимо, общо за двамата, метнато отгоре им като прашна полупрозрачна тюлена тъкан.

— На теб? — момичето за миг откъсна поглед от Егор. Вцепенението му леко намаля, но за сметка на това го обзе страх. Той отвори уста, но срещна погледа на юношата и не можа да закрещи. Сякаш го обгърна пласт студена гума.

— Да! Дръж го!

Девойката се изсмя подигравателно. Премести погледа си върху Егор и издаде устните си напред, сякаш за въздушна целувка. Тихо

произнесе вече познатите думи, същите думи, които се смесваха с примамоващата музика.

— Ела тук... ела при мен...

Егор стоеше неподвижно. Нямахте сили да избяга, въпреки целия ужас, въпреки надигания се и засядащ в гърлото му вик. Но поне все още можеше просто да стои на краката си.

По улицата премина жена с две едри овчарски кучета на каишка. Движенията им бяха забавени, сякаш вървяха под водата или му се присънваха в някакъв кошмар. Егор видя как кучетата се хвърлиха към прохода и в душата му пламна безумна надежда. Овчарките заръмжаха, но някак несигурно, хем с омраза, хем уплашено. Жената спря за миг и подозрително надникна в прохода. Егор срещна погледа ѝ — равнодушен, сякаш наблюдаваше празно място.

— Тръгвайте! — Тя дръпна ремъците и кучетата с охота отстъпиха към нея.

Юношата тихо се засмя.

Жената ускори крачка и изчезна от полезрението им.

— Не идва! — капризно възкликна момичето. — Виж само, той не идва!

— По-силно — отсече юношата. Намръщи се. — Трябва да се научиш.

— Ела! Ела при мен! — настойчиво изрече девойката. Егор стоеше само на два метра, но за нея сякаш беше важно той сам да измине това разстояние.

И Егор осъзна, че вече няма сили да се съпротивлява. Погледът на момичето го държеше, прилепваше го към невидимата гумена опаковка, думите го викаха и той не можеше да направи нищо, за да им се противопостави. Знаеше, че не бива, но все пак пристъпи. Момичето се усмихна — белите ѝ зъби блеснаха. Каза:

— Свали шала.

Той вече не можеше да се съпротивява. С треперещи ръце махна качулката си и измъкна шала, без да го размотава. Пристъпи към примамоващите го черни очи.

Нещо ставаше с лицето на девойката. Долната ѝ челюст беше увиснала, зъбите се размърдаха и се изкривиха. Проблеснаха дълги, вече нечовешки резци.

Егор направи още една крачка напред.

ГЛАВА 1

Нощта започваше зле.

Събудих се, когато едва бе започнало да се стъмва. Лежах, гледах как последните отблясъци на светлината се стопяват в процепите на щорите и размишлявах. Пета нощ от началото на лова — и никакъв резултат. Едва ли и днес щеше да ми провърви.

В апартамента беше студено, парното бе съвсем слабо. Единствената причина, поради която обичам зимата, е, че бързо се стъмва и по улиците има малко хора. Ако не беше така... отдавна да съм плюл на всичко и да съм заминал от Москва нанякъде — за Ялта или Сочи. Именно на Черно море, а не на далечните острови в чуждите топли океани — обичам наоколо да звучи родна реч...

Глупави мечти, разбира се.

Още ми е рано за почивка в топлите страни.

Не съм я заслужил.

Телефонът сякаш бе чакал да се събудя — зачурулика настойчиво и отвратително. Напипах слушалката и я долепих до ухото си, без да казвам нито дума.

— Антоне, отговори!

Мълчах. Гласът на Лариса беше делови и съсредоточен, но вече поуморен. Явно не беше спала през целия ден.

— Антоне, да те свържа ли с шефа?

— Няма нужда — измънках аз.

— Аха. Събуди ли се?

— Да.

— Днес си както обикновено.

— Случило ли се е нещо ново?

— Не, нищо. Имаш ли какво да закусиш?

— Ще намеря.

— Добре. Успех.

Пожеланието беше вяло, изречено с отегчение. Лариса не вярваше в мен. Шефът също — със сигурност.

— Благодаря — казах на сигнала „заето“ в слушалката. Станах и се отбих в тоалетната и банята. Тъкмо бях започнал да изстисквам пастата за зъби, когато съобразих, че бързам и оставих четката на ръба на мивката.

В кухнята беше съвсем тъмно, но аз, разбира се, не запалих лампата. Отворих хладилника — отвъртяната крушка беше замръзнала сред продуктите. Погледнах тенджерата, захлупена с гевгир. В него лежеше къс почти размразено месо. Махнах гевгира, поднесох тенджерата към устните си и отпих.

Ако някой си мисли, че свинската кръв е вкусна, греши.

Върнах на мястото ѝ тенджерата с остатъка от изтеклата в нея кръв и отидох в банята. Мъждивата светлина на синята лампа едва-едва разпръскваше мрака. Дълго, с ожесточение мих зъбите си, после не издържах, отидох пак в кухнята и отпих от ледената водка, извадена от камерата на хладилника. Сега в корема ми стана не просто топло, а направо горещо. Чудесен букет от усещания — студ по зъбите и горещина в корема.

— Дано на теб самия... — започнах да нареждам по адрес на шефа, но навреме се осъзнах. Нищо чудно да усещаше дори неоформени проклетия. Отидох в стаята и се заех да събирам разхвърляните навсякъде дрехи. Намерих панталоните си под леглото, чорапите бяха на перваза на прозореца, ризата ми, кой знае защо, беше окачена върху маската Чхоен^[1]. Древният корейски цар ме гледаше с неодобрение. — Пази по-добре — измърморих аз и в този момент телефонът отново извресна. Заподскачах из стаята и намерих слушалката.

— Антоне, искаше да ми кажеш нещо ли? — поинтересува се невидимият събеседник.

— Съвсем не — отвърнах мрачно.

— Хайде, хайде. Добави „щастлив съм да ви служа, ваше благородие“.

— Не съм щастлив. И нищо не може да се направи по въпроса... ваше благородие.

Шефът помълча малко.

— Антоне, все пак те моля да се отнесеш сериозно към възникналата ситуация. Става ли? Във всеки случай утре чакам отчета ти. И... пожелавам ти успех.

Не може да се каже, че се засрамах, но раздразнението ми все пак поутихна. Мушнах клетъчния телефон в джоба на якето и отворих гардероба в коридора. Известно време размишлявах с какво да завърша екипировката си. Имах няколко нови хита, подарени ми от приятели през последната седмица. И все пак се спрях на обичайния комплект, достатъчно универсален и компактен.

Взех и мини CD-плеър. Нямах да имам нужда от слуха си, а скуката е безмилостен враг.

Преди да изляза, дълго разглеждах стълбището през шпионката. Навън нямах никой.

Така започна поредната нощ.

Обикалях с метрото шест часа, като сменях влаковете и маршрутите без никаква система. От време на време задрямвах, за да позволя на съзнанието си да си отдъхне и на чувствата ми — да се разкрепостят. Нищо подозрително. Е, видях някои интересни неща, но всичките случаи бяха обикновени, работа за новаци. Едва към единайсет, когато хората в метрото намаляха, ситуацията се промени.

Седях със затворени очи и вече за трети път тази вечер слушах петата симфония на Манфредини. Минидискът в плеъра беше абсолютно безумен: съставена лично от мен компилация, в която италианци от средновековието и Бах се редуваха с „Алиса“, Ричи Блекмор и „Пикник“.

Винаги е интересно да се види коя мелодия с какво събитие ще съвпадне. Днес ми излезе късметът с Манфредини.

Изтръпнах, през цялото ми тяло премина спазъм. Дори изсъсках нещо, отворих очи и огледах вагона.

Видях девойката веднага.

Много мила, съвсем млада. С елегантно кожено палто, дамска чанта и книга в ръка.

И с такъв черен вихър над главата, какъвто не бях виждал от цели три години!

Вероятно погледът ми е бил безумен. Момичето го усети, погледна ме и веднага се извърна.

По-добре да беше погледнала нагоре!

Разбира се, тя така или иначе нямаше дарбата да види фунията. Най-много да усещаше леко безпокойство. И само съвсем смътно, с крайчеца на окото, би могла да долови някакво движение над главата си — сякаш кръжат мушички, сякаш в горещ ден въздухът над асфалта потрепва...

Нищо нямаше да види. Нищичко. И щеше да живее още ден или два, докато се подхлъзне на леда, и то така, че да си удари главата смъртоносно. Или докато се озове под гумите на някоя кола. Или докато се натъкне в подлеза на ножа на бандит, който няма никаква представа защо убива тази девойка. И хората щяха да разправят: „Тъй млада беше, толкова още имаше да живее, така я обичаха всички...“

Да. Разбира се. Вярвам го: прекалено добро и красиво е лицето ѝ, върху него е изписана умора, но не и озлобление. С подобно момиче се чувстваш не такъв, какъвто си в действителност. Опитваш се да бъдеш по-добър, а това те потиска. С такива предпочитат да дружат, едва-едва да флиртуват, да споделят откровения. В такива рядко се влюбват, но за сметка на това всички ги обичат.

Всички освен един, който е платил на Тъмен маг.

Черната фуния всъщност е обичайно явление. Ако се бях загледал, щях да открия още пет или шест, увиснали над пътниците. Но всички те бяха сплескани и бледи и едва се въртяха. Резултат от най-обикновено, непрофесионално проклятие. Някой е подхвърлил след някого: „Да пукнеш дано, мръсно!“ Друг се е изразил по-меко: „Бял ден да не видиш!“ И от Тъмната страна се е прострял малък смерч, прогонващ късмета, изсмукващ силата.

Но най-обикновеното проклятие, дилетантско и неоформено, действа час или два, максимум денонощие. И последствията, макар и неприятни, не са смъртоносни. Докато черната фуния над момичето беше пълноценна, стабилизирана, изработена от опитен маг. Без самата тя да го знае, девойката вече беше мъртва.

Машинално посегнах към джоба си, после съобразих къде се намирам и се намръщих. Защо клетъчните телефони не работят в метрото? Нима техните притежатели не пътуват и под земята?

Сега се разкъсвах между основната задача, която трябваше да изпълня, макар и без надежди за успех, и обречената девойка. Не знаех дали все още е възможно да ѝ се помогне, но бях длъжен да проследя създателя на фунията...

И в същия миг усетих втори удар. Този път — съвсем различен. Без спазми и болка, само гърлото ми пресъхна, венците ми изтръпнаха, кръвта запулсира в слепоочията ми, а върховете на пръстите ме засърбяха.

Да!

Но защо в най-неподходящия момент?

Изправих се — влакът вече забавяше ход пред станцията. Подминах девойката и почувствах погледа ѝ. Тя ме наблюдаваше. Страхуваше се. Очевидно черната фуния, макар и недоловима за сетивата, будеше в нея безпокойство, караше я да се вглежда в околните.

Може би именно поради това все още бе жива?

Стараяйки се да не поглеждам към нея, бръкнах в джоба си. Напипах амулета — студено жило, издялано от оникс. Изчаках още секунда в опит да открия някаква алтернатива.

Не, нямах друг изход.

Стиснах амулета в ръка. Първо почувствах боджежи по пръстите си, после камъкът се затопли и започна да отдава натрупаната енергия. Усещането не беше илюзорно, но тази топлина не може да се измери с термометър. Струваше ми се, че стискам въглен от лагерен огън... въглен, покрит със студена пепел, но нажежен в сърцевината си.

След като изчерпах амулета докрай, хвърлих поглед към момичето. Черната фуния трепкаше, леко извита в посока към мен. Вихърът беше толкова мощен, че притежаваше наченки на интелект.

Нанесох удара си.

Ако във вагона — какъв ти вагон, в целия влак — имаше поне още един Различен, той би видял ослепително избухване, пронизващо с еднаква лекота и метала, и бетона...

Никога досега не бях атакувал вихър с толкова сложна структура. И никога не бях използвал амулет с толкова мощен заряд.

Ефектът беше напълно неочакван. Слабите проклетия, висящи над главите на останалите хора, бяха тотално пометени. Възрастната жена, уморено потриваща челото си, смаяно погледна дланта си: изведнъж беше изчезнала жестоката ѝ мигрена. Младежът, вперил празен поглед през прозореца, потрепна, лицето му се отпусна — от очите му изчезна дълбоката тъга.

Черният вихър над девойката отлетя на пет метра встрани, дори наполовина изскочи от вагона. Но запази структурата си и на зигзаг заплува обратно към момичето.

Ето това е сила!

Ето това е целеустременост!

Казват — наистина, лично аз не съм го виждал — че отхвърленият дори на два-три метра вихър губи ориентация и се лепва за най-близкия човек. Това също е лошо, но чуждото проклятие действа далече по-слабо и новата жертва има всички шансове да се спаси.

А този вихър се носеше обратно, като вярно куче към попаднал в беда собственик!

Влакът спираше. Хвърлих последен поглед към вихъра — той отново увисна над девойката, дори ускори въртенето си... И аз не можех да направя нищо, абсолютно нищо. Тук до мен, на станцията, беше целта на моите едноседмични скитания из Москва. Не можех да я подмина и да проследя момичето. Шефът щеше да ме изяде жив... може би дори не образно казано...

Когато вратите със свистене се отвориха, погледнах за последен път девойката и припряно запомних аурата ѝ. Нямах големи шансове да я намеря отново в огромния град. И все пак бях длъжен да опитам.

Но не сега.

Изскочих от вагона и се огледах. Шефът беше абсолютно прав, не ми достигаше опит в работата в полеви условия. Обаче неговият метод за обучение изобщо не ми харесваше.

Как да намеря целта, по дяволите?

С обичайното си зрение виждах хората и нито един от тях не изглеждаше подозрително. Тук все още бе пълно с народ — все пак това е „Курска-околовръстна“, оттук минават и пристигащите от гарата пътници, и разотиващите се търговци, и хората, бързаци да се прекачат във влаковете за жилищните комплекси... С притворени очи можех да наблюдавам доста по-интересна картинка: аурите, посърнали, както обикновено се случваше вечер. Сред тях с яркочервено петно пламтеше нечия злоба, в крещящооранжево светеше двойка, явно бързаща да се добере до леглото, с размити сивокафяви ивици се проточваха разпадащите се аури на пияните.

И никаква следа от това, което търсех. Само пресъхналото гърло, изтръпналите венци, лудо туптящото сърце. Вкус на кръв върху устните. Нарастваща възбуда.

Всичките признаци бяха косвени и в същото време прекалено явни, за да бъдат пренебрегнати.

Кой ли е? Кой?

Влакът зад гърба ми потегли. Усещането за близост до целта не отслабваше, значи засега бяхме близо един от друг. Показа се насрещната композиция. И почувствах как целта потрепна, придвижи се към пристигащия влак.

Напред!

Прекосих перона, провирайки се между зяпащите пътепоказателите новопристигнали пътници и се придвижих към задната част на композицията. Усещането на целта започна да отслабва. Затичах се към първия вагон... да... приближавах се...

Като в детската игра „студено-горещо“.

Хората влизаха във вагоните. Бяха покрай композицията, чувствайки как устата ми се пълни с лепкава слюнка, зъбите започват да ме болят, пръстите ми се свиват в спазъм... В слушалките ми гърмеше музика.

*In the shadow of the moon,
She danced in the starlight
Whispering a haunting tune
To the night...^[2]*

Ох, колко подходяща за момента бе песента. Удивително подходяща...

Това не беше на добро.

Скочих вътре през затварящата се врата и застинах, вслушвайки се в себе си. Познал ли бях или не? Продължавах да не виждам целта...

Познал бях.

Влакът се понесе по околоръстната линия, а моите разбунтували се инстинкти крещяха: „Тук е! До теб!“

Може би бях познал и вагона?

След като разгледах скришом спътниците си, се отказах от тази надежда. Тук нямаше никой, способен да предизвика интерес.
Какво пък, ще чакаме...

*Feel no sorrow, feel no pain,
Feel no hurt, there's nothing gained.
Only love will then remain,
She would say.^[3]*

На станция „Проспект на Мира“ усетих, че целта се отдалечава. Изскочих от вагона, насочих се към следващия влак. Наблизо беше, някъде съвсем наблизо...

На радиалната станция усещането на целта стана почти мъчително. Вече разглеждах няколко кандидатури: две девойки, младеж и момче. Всички те бяха потенциални кандидати, но кой точно от тях търсех?

Моята четворка се качи в един и същ вагон. Това вече беше късмет. Влязох след тях и зачаках.

Едното от момичетата слезе на станция „Рижска“.

Усещането на целта не отслабна.

Младежът слезе на „Алексеевска“.

Прекрасно. Девойката или момчето? Кой от тях?

Позволих си да ги разгледам крадешком. Девойката беше пълничка, с розови бузи и внимателно четеше „Московски комсомолец“. Не изразяваше никакво вълнение. Съвсем различно бе при момчето — то беше слабо и крехко и стоеше при вратата, прокарвайки пръсти по стъклото.

Според мен девойката бе значително по-... апетитна. Две към едно, че е тя.

Но, общо взето, всичко тук зависеше от това кой от какъв пол е.

Вече започвах да чувам Зова. Засега още без думи, просто като нежна, протяжна мелодия. Веднага престанах да възприемам звука от слушалките — Зовът с лекота бе припокрил музиката.

Нито момчето, нито девойката показваха някакво безпокойство. Или имаха много висок праг на поносимост, или тъкмо обратното — веднага се бяха поддали.

Влакът се приближи към „ВДНХ“^[4]. Момчето махна ръка от стъклото, излезе на перона и бързо закрачи към стария изход. Девойката остана.

По дяволите!

Двамата още бяха съвсем близо и не можех да разбера кого от тях усещам!

И в този момент мелодията на Зова изви ликуващо, в нея започна да се промъква и реч.

Това беше жена!

Изскочих през затварящите се врати и бързо тръгнах след момчето.

Прекрасно. Ловът се приближаваше към своя край.

Само че как възнамерявах да успея с разредения амулет? Нямах никаква представа...

От вагона излязоха съвсем малко хора, на ескалатора се качихме само четирима. Най-отпред момчето, след него — жена с детенце, после аз, а подире ми — доста уморен възрастен полковник. Аурата на военния беше красива, ярка, цялата изтъкана от блестящи стоманеносиви и сини багри. Дори си помислих, подигравателно и уморено, че мога да го повикам на помощ. Такива все още вярват в понятието „офицерска чест“.

Само че ползата от стария полковник щеше да е по-малка от мухобойка в лов на слонове.

Изхвърлих глупавите мисли от главата си и отново погледнах момчето. Със затворени очи — сканирах аурата.

Резултатът беше обезкуражаващ.

Заобикаляше го преливащо се, полупрозрачно сияние. От време на време се оцветяваше в червено, на моменти в него се наливаше плътнозелено, понякога избухваше в тъмносиньо.

Рядко срещан случай. Неоформена съдба. Неясен потенциал. Момчето можеше да израсне като голям негодник, а можеше и да се окаже нищожество, празен човек, каквито всъщност са повечето на света. Всичко беше пред него, както се казва. Подобни аури са обичайни за децата до две-тригодишна възраст, но при по-големите се срещат изключително рядко.

Сега беше ясно защо Зовът е насочен именно към него. Деликатес, няма спор.

Усетих как устата ми се пълни със слюнка.

Прекалено дълго продължи всичко това, прекалено дълго... Гледах момчето — тънкото вратле под шала му — и проклинах шефа, традициите, ритуалите — всичко, от което се състоеше работата ми. Венците ми тръпнеха, гърлото ми бе пресъхнало.

Кръвта има горчиво-солен вкус, но само тя може да утоли тази жажда.

По дяволите!

Момчето скочи от ескалатора, претича през фоайето, скри се зад стъклените врати. За миг ми олекна. Забавих крачка и излязох подире му, като с крайчеца на окото си фиксирах движението му: то се вмъкна в подлеза. Вече бягаше, нещо го теглеше, привличаше го към Зова.

По-бързо!

Притичах до една от лавките, хвърлих на продавача две монети и казах, като се стараех да не показвам зъбите си:

— За шест, с халка.

Пъпчивият младеж със забавени движения — и той самият, изглежда, си пийваше по време на работа, за да се подгрее — ми подаде четвъртлитрова бутилчица. Честно ме предупреди:

— Водката не е много добра. Не е отрова, разбира се, „Дороховска“ е, но все пак...

— Здравето е по-скъпо — отсякох аз. Водката явно беше менте, но в момента това ме устройваше. С едната си ръка дръпнах халката и махнах капачето на бутилчицата, а с другата извадих клетъчния телефон и позвъних. Очите на продавача се опулиха. Отпих в движение — водката вонеше като газ, а на вкус беше още по-отвратителна, откровено менте, сигурно зад ъгъла ги бутилираха — и се затичах към подлеза.

— Слушам.

Това вече не беше Лариса. През нощта обикновено дежуреше Павел.

— Антон е. При хотел „Космос“ съм. Някъде наоколо е, в дворовете. Следвам го.

— Бригада? — в гласа му се появи интерес.

— Да. Вече разредих амулета.

— Какво се случи?

Някакъв клошар, облегнал се на стената в средата на подлеза, протегна ръка, сякаш се надяваше, че ще му дам наченатата бутилчица. Претичах покрай него.

— Това е друга история... По-бързо, Павел!

— Момчетата вече тръгнаха.

Изведнъж почувствах как нажежена игла пронизва челюстите ми. Ах ти, гадино...

— Паша, не отговарям за себе си — казах бързо и прекъснах връзката. И спрях пред милиционерски наряд.

Винаги така става!

— Сержант Камински — изрече с бързината на скоропоговорка младият милиционер. — Документите ви...

Интересно, какво възнамерявах да ми лепнат? Пиянство на обществено място? Най-вероятно.

Бръкнах в джоба си и докоснах амулета. Топлеше съвсем леко. Но тук не ми трябваше кой знае колко.

— Няма ме — казах аз.

Двата чифта очи, оглеждащи ме в предвкусване на плячката, опустяха, лишени и от последната искра разум.

— Няма ви тук — повториха в хор двамата.

Не разполагах с време да ги програмирам. Подхвърлих първото, което ми хрумна:

— Купете си водка и си почивайте. Незабавно. Ходом марш!

Очевидно заповедта попадна на подходяща почва. Хванати за ръце, като дечица на разходка, милиционерите рязко тръгнаха през подлеза към будките. Почувствах се леко смутен, когато си представих последствията от заповедта ми, но няхах време да оправям положението.

Изскочих от подлеза, абсолютно сигурен, че вече съм закъснъл. Не, колкото и да беше странно, момчето не се беше отдалечило много. Стоеше, едва поклащайки се, на стотина метра. Това се казва способност за съпротива! Зовът звучеше с такава сила, че изглеждаше странно защо малцината минувачи не са започнали да танцуват и защо тролеите не свръщат встрани от проспекта и не се изкубват към прохода, към сладката си съдба...

Момчето се огледа. Изглежда ме видя. И бързо тръгна напред.

Край, пречупи се.

Аз поех след него, трескаво чудейки се какво да правя. Струваше си да дочакам бригадата — щеше да пътува не повече от десет минути. Но някак си нямаше да е добре за момчето.

Състраданието е опасно нещо. За втори път през този ден му се поддавах. Първо в метрото, когато изхарчих заряда на амулета при безуспешния опит да отблъсна черния вихър. А после отново, когато тръгнах след момчето.

Преди много години чух фраза, с която никак не исках да се съглася. Не се бях съгласил и до настоящия момент, макар че толкова пъти се бях убеждавал в правотата ѝ.

„Общото и личното благо рядко съвпадат...“

Да, разбирам. Това е истина.

Но навярно има такива истини, които са по-лоши от лъжите.

Затичах се към Зова. Със сигурност не го чувах по същия начин, по който звучеше за момчето. За него призивът беше примамваща, омагьосваща мелодия, лишаваша го от воля и сили. За мен, обратно — тревожен камбанен звън, каращ кръвта ми да кипи.

Каращ кръвта ми да кипи...

Тялото ми, измъчвано от мен самия цяла седмица, се бунтуваше. Искаше ми се да пия: не вода — аз съм способен без никаква вреда за здравето да утоля жаждата си с мръсния градски сняг; не и алкохол — шишенцето с долнокачествената водка ми беше под ръка и също не можеше да ми навреди. Исках кръв.

И то не свинска, не кравешка, а именно човешка. Проклет да бъде този лов...

„Длъжен си да преминеш през това — бе казал шефът. — Пет години в отдела за анализи е прекалено много, не намираш ли?“ Не знам, може и да беше прекалено много, но ми харесваше. В края на краищата самият шеф вече повече от сто години не се занимаваше с оперативна работа.

Претичах покрай светещите витрини, в които бяха наредени съдове от фалшив порцелан, пълни с бутафорна храна. Край мен, по проспекта, се носеха коли и крачеха редки минувачи. Това също беше фалшиво, илюзия, една от страните на единствения достъпен за хората свят. Добре, че не бях човек.

Без да спирам да тичам, призовах Сумрака.

Светът въздъхна и се разтвори. Сякаш в гърба ме удариха прожекторите на летище, извайвайки дълга тънка сянка. Сянката се извиваше и придобиваше обем, сянката привличаше към себе си — към пространството, където изобщо нямаше сенки. Сянката се откъсваше от мръсния асфалт, надигаше се, пружинираше, сякаш бе стълб от тежък дим. Сянката бягаше пред мен...

Затичах се още по-бързо, пробих сивия силует и влязох в Сумрака. Цветовете на света избледняха, а колите по проспекта сякаш забавиха движението си, заседнаха.

Приближавах се към целта си.

Когато се шумгнах в прохода, вече бях готов да видя развързката. Неподвижното, опустошено, изпразнено тяло на момчето и изчезващите вампири.

Обаче успях.

Момчето стоеше пред девойката-вампирка, която вече бе извадила дългите си резци, и бавно смъкваше шала си. В момента едва ли се страхуваше — Зовът тотално зашеметява съзнанието. По-скоро си мечтаеше за допира на остриите блестящи зъби.

Наблизо стоеше юноша-вампир. Веднага почувствах, че той е водещ в двойката: именно той инициираше девойката, именно той я подготвяше за кръвта. И най-отвратителното беше, че той имаше московски регистрационен белег. Ама че говедо!

Затова пък шансовете ми за успех нараснаха...

Вампирите се обърнаха към мен, но бяха объркани — още не разбираха какво става. Момчето беше в техния сумрак, аз не можех, не би трябвало да го виждам... както и тях самите.

После лицето на младежа започна да се успокоява, той дори се усмихна — дружелюбно и спокойно.

— Здравсти...

Прие ме за един от своите. И нямаше защо да бъде обвиняван за грешката си: сега аз наистина бях един от тях. Почти. Седмицата подготовка не беше отишла напразно: не само бях започнал да ги чувствам... но и самият аз почти бях преминал към Тъмната страна.

— Нощен патрул — промълвих. Протегнах напред ръка със стиснатия в нея амулет. Той беше разреден, но това не е толкова лесно да се усети от разстояние. — Излезте от Сумрака!

Сигурно младежът би се подчинил. С надеждата, че не знам за простиращата се след него кървава следа, и че ще му се удаде да постигне делото да бъде квалифицирано като „опит за неразрешено взаимодействие с човек“. Но девойката нямаше неговите задръжки и не беше способна да съобрази каквото и да било.

— Ааа!!! — Тя се хвърли върху мен с провлечен стон. Добре поне, че не впи зъби в момчето: в момента беше невменяема, като наркоман в абстинентна криза, на когото са измъкнали току-що забитата във вената спринцовка; като нимфоманка, от която са се отдръпнали миг преди оргазма.

За човек скокът беше прекалено бърз, никой не би могъл да го отблъсне.

Но аз бях в един и същ слой на реалността с вампирката. Вдигнах бързо ръка и плиснах водката от наченатата бутилчица право в изкривеното от трансформацията лице.

Защо ли на вампирите алкохолът им се отразява толкова зле?

Заплашителният вопъл премина в тънък писък. Вампирката започна да се върти на място, удряйки се с ръце по лицето, от което на пластове се смъкваха кожа и сурово месо. А вампирът се извърна и хукна да бяга.

Всичко се развиваше дори прекалено лесно. Регистрираният вампир не е случаен гост, с когото се налага да се сражаваш като равен с равен. Запратих бутилчицата към вампирката, след което протегнах ръка и улових послушно развилата се нишка на регистрационния белег. Вампирът се хвана за гърлото и захърка.

— Излез от Сумрака! — изкрещях аз.

Изглежда, той разбра, че работите са тръгнали съвсем на зле. Хвърли се към мен, опитвайки се да намали натиска на нишката, като в движение удължи зъбите си и се трансформира.

Ако амулетът беше зареден напълно, щях просто да го зашеметя.

А в така създалата се ситуация се налагаше да го убия.

Белегът — слабо сияещ небесносин печат върху гърдите на вампира — изхрущя, когато изпратих беззвучната заповед. Енергията, заложена от някой значително по-способен от мен, нахлу в мъртвото тяло. Вампирът все още тичаше. Той беше сит, силен и чуждите животи все още подхранваха мъртвата плът. Но не беше възможно да се противопостави на удар с такава сила: кожата започна да изсхва и

заприлича на пергамент, обвил костите, от очните кухни потече слуз. После гръбначният стълб се пречупи и гърчещите се останки рухнаха в краката ми.

Обърнах се — имаше вероятност вампирката вече да е успяла да се реанимира. Ала се оказа, че няма никаква опасност. Девојката тичаше през двора с огромни скокове. Така и не беше излязла от Сумрака и единствено аз можех да видя това разтърсващо зрелище. И кучетата, естествено. Някъде встрани истерично лаеше дребен помияр, скован хем от омраза, хем от страх — всички тези чувства, които кучешкият род отколе изпитва към живите мъртъвци.

Нямах сили да преследвам вампирката. Пресегнах се и свалих отпечатък от аурата ѝ — изсушена, сива, утихнала. Ще я намерим. Сега вече няма как да избяга.

А къде ли беше момчето?

След излизането от създадения от вампирите сумрак, той можеше или да е изгубил съзнание, или да е изпаднал във вцепенение. Обаче него вече го нямаше в прохода. Не беше възможно да е претичал покрай мен... Изскочих от прохода в двора и наистина го видях. То тичаше едва ли не по-бързо от вампирката. Браво! Чудесно. Не се нуждаеше от помощ. Лошо бе, че видя случилото се, но кой би повярвал на малко момче? А на сутринта всичко вече щеше да е избледняло в паметта му, да се е изгладило, да се е превърнало в нереален кошмар.

Или все пак дали да догоня хлапето?

— Антоне!

Откъм проспекта тичаха Игор и Гарик, нашият неразделен дует оперативни работници.

— Момчето избяга! — извиках аз.

Гарик в движение изрита изсъхналия труп на вампира, вдигайки в мразовития въздух облак прахоляк. Изкрещя:

— Дай отпечатъка!

Изпратих му образа на бягащата вампирка. Гарик се намръщи и увеличи скоростта си. Оперативните работници се отдалечиха, увлечени от преследването. Игор подхвърли в движение:

— Заеми се с боклука!

Кимнах, сякаш се нуждаеха от отговор, и излязох от своя сумрак. Светът разцъфна. Силуетите на оперативните работници се стопиха;

дори снегът, лежащ в човешката реалност, спря да се мачка под невидимите крака.

Въздъгнах и тръгнах към паркираното на банкета сиво волво. На задната седалка лежах обикновен комплект инструменти, здрав найлонов чувал, лопата и метла. За пет минути изгребах почти безтегловните останки от вампира и скрих чувала в багажника. От малка пряспа, оставена от немарлив чистач, взех мръсен сняг, разхвърлях го из прохода, и го изпотъпках, смесвайки остатъците от тялото с мръсотията. Няма да има човешко погребение за теб, нали не си човек...

Ето че приключих.

Върнах се при колата, седнах зад волана, разкопчах якето. Беше ми хубаво. Даже доста. Старшият вампир бе мъртъв, момчетата щяха да хванат приятелката му, хлапето бе живо.

Представях си как щеше да се зарадва шефът!

---

[1] Чхоен — персонаж в корейската митология, син на Дракона на Източното море, чието изображение се използва за прогонването на зли духове. — Бел.прев. ↑

[2] *В сянката на луната / тя танцуваше под звездна светлина, / шепнейки натрапчива мелодия / на нощта...* — част от текста на песента „Shadow of the Moon“ на групата Blackmore’s Night. — Бел.прев. ↑

[3] *Не се мъчи, не страдай, / забрави за болката, със нея няма да спечелиш. / И после ще остане само любовта, / изрече тя.* — Друг куплет от същата песен. — Бел.прев. ↑

[4] ВДНХ — Изложение на постиженията на народното стопанство; популярен огромен изложбен комплекс в Москва. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

— Пълен кич!

Опитах се да кажа нещо, но следващата реплика, рязка като шамар, ми затвори устата.

— Безвкусица!

— Но...

— Поне осъзнаваш ли самият ти грешките си?

Натискът на шефа малко отслабна и аз рискувах да вдигна поглед от пода. Предпазливо казах:

— Май да...

Обичам да идвам в този кабинет. В душата ми се пробужда нещо детско при вида на всички тези забавни нещица, които се пазят по рафтовете зад бронираното стъкло, закачени са на стените, небрежно са захвърлени върху масата, сред компютърните дискети и деловите книжа. Зад всеки предмет — от древното японско ветрило до откъснатото парче метал със закрепен за него елен, емблема на автомобилен завод — се крие някаква история. Когато шефът е в настроение, от него може да се чуе много, много увлекателен разказ.

Само че рядко го заварвам в такова състояние.

— Добре. — Той спря да се разхожда из кабинета, седна в коженото кресло, запали цигара. — Тогава докладвай.

Гласът му стана делови, в пълно съответствие с външността му. Наглед той беше към четирийсетгодишен и принадлежеше към онзи тесен кръг бизнесмени от средна ръка, на които правителството обича да възлага надежди.

— Какво да докладвам? — попитах, рискувайки да получа нова нелицеприятна оценка.

— Грешките. Твоите грешки.

Така значи... Добре.

— Първата ми грешка, Борис Игнatieвич — започнах аз с най-невинен вид, — беше, че разбрах неправилно задачата.

— Нима? — поинтересува се шефът.

— Да, аз предполагам, че целта ми е да проследя вампира, започнал активен лов в Москва. Да го проследя и... тъъ... да го обезвредя.

— Така, така — насърчи ме шефът.

— Всъщност основната цел на задачата беше да провери доколко съм годен за оперативна работа, за действия в полеви условия. Изхождайки от неправилната оценка на задачата, а именно: следвайки принципа „разделяй и защитавай“...

Шефът въздъхна, кимна няколко пъти. Някой, който не го познава добре, би решил, че се е засрамил.

— А ти по някакъв начин наруши ли този принцип?

— Не. И поради това провалих изпълнението на задачата.

— Как го провали?

— Първо... — погледнах накриво препарираната бяла полярна сова, сложена зад стъклото на рафта. Помръднала ли беше с глава или не? — Първо похарчих заряда на амулета в безуспешен опит да неутрализирам черната фуния...

Борис Игнatieвич се намръщи. Приглади косите си.

— Добре, с това и ще започнем. Изучих образа и ако не си го поукрасил...

Поклатих възмутено глава.

— Вярвам ти. Та ето какво, подобна фуния е невъзможно да бъде премахната с амулет. Помниш ли класификацията?

По дяволите! Защо не прегледах старите конспекти?

— Сигурен съм, че не я помниш. Но това няма значение, тази фуния е извън скалата. Изобщо не би успял да се справиш с нея... — Шефът се наведе през масата и с тайнствен шепот изрече: — И знаеш ли...

Слушах го внимателно.

— И аз не бих успял, Антоне.

Признанието беше неочаквано и аз не знаех какво да кажа. Убеждението, че шефът може абсолютно всичко, не бе изричано с думи от никого, но беше разпространено сред всички сътрудници на офиса.

— Антоне, фуния с подобна сила... може да бъде махната само от създателя ѝ.

— Трябва да я намерим... — неуверено казах аз. — Жалко за момичето...

— Не е в нея работата. Не само в нея.

— Защо? — изтърсих аз и бързо се поправих: — Трябва да спрем Тъмния маг?

Шефът въздъхна.

— Възможно е да има лиценз. Възможно е да е имал право да направи проклятието... Работата не е дори в мага. Черна фуния с такава сила... помниш ли как зимата падна онзи самолет?

Потреперих. Това не беше поради наше недоглеждане, а до голяма степен пропуск в законите: пилотът, на когото бяха направили проклятие, не се беше справил с управлението и лайнерът се бе стоварил върху жилищен квартал. Кое то беше струвало живота на стотина абсолютно невинни хора...

— Такива фунии не са способни да работят избирателно. Девойката е обречена, но върху нея няма да падне тухла от покрива. По-скоро къщата ѝ ще се взриви, ще започне епидемия, върху Москва случайно ще хвърлят атомна бомба. Ето къде е бедата, Антоне.

Шефът внезапно се извърна и хвърли изпепеляващ поглед на совата. Тя побърза да свали криле, блясъкът в стъклените ѝ очи угасна.

— Борис Игнatieвич... — с ужас казах аз. — Аз съм виновен...

— Разбира се, че си ти. Спасява те само едно, Антоне — шефът се изкашля. — Поддавайки се на състраданието, ти си постъпил абсолютно правилно. Амулетът не би могъл да прогони напълно вихъра, но временно е отложил пробива на инферното. Сега разполагаме с денонощие... може би с две. Винаги съм смятал, че делата, които са необмислени, но добри, носят повече полза от онези, които са обмислени, но жестоки. Ако не беше използвал амулета, вече половин Москва щеше да е в развалини.

— И какво ще правим?

— Ще търсим момичето. Ще я охраняваме... доколкото е по силите ни. Ще успеем да дестабилизираме вихъра още един-два пъти. А междувременно ще ни се наложи да намерим мага, направил проклятието, и да го принудим да махне фунията.

Закимах.

— Всички ще участват в търсенето — небрежно изрече шефът. — Прекъснах отпуските на момчетата, сутринта Иля и Семьон ще се

върнат от Цейлон, към обед ще пристигнат и останалите. Времето в Европа е лошо, помолих колегите от европейското бюро за помощ, но докато разпръснат облаците...

— Сутринта? — погледнах часовника си. — Още едно денонощие.

— Не следващата, а тази сутрин — отвърна шефът, игнорирайки обедното слънце зад прозореца. — Ти също ще участваш в издирванията. Може пък отново да ти провърви... Ще продължим ли с разбора на грешките ти?

— Струва ли си да си губим времето? — плахо попитах аз.

— Не бой се, няма да го изгубим. — Шефът се изправи, отиде при рафтовете, свали препариранията сова и я сложи върху масата. Отблизо стана ясно, че това наистина е препарирана птица, в нея имаше не повече живот, отколкото в кожата яка... — Да преминем към самите вампири и жертвата им.

— Изпуснах вампирката. И момчетата не я догониха — виновно потвърдих аз.

— Тук нямам никакви претенции. Ти и така си се сражавал достойно. Относно жертвата...

— Да, момчето запази паметта си. Но той така си плю на петите...

— Антоне! Осъзнай се! Момчето са го уловили със зова от няколко километра разстояние! Той би трябвало да влезе в прохода като безпомощна кукла! А когато сумракът изчезне — да припадне! Антоне, ако след всичко случило се той е запазил способност да се движи, значи в него има великолепен магически потенциал!

Шефът млъкна.

— Аз съм глупак.

— Не. Но наистина доста дълго се заседа в лабораторията. Антоне, това момче потенциално е по-силно от мен!

— Е, чак...

— Хайде без подмазване...

Телефонът на масата звънна. Очевидно беше нещо спешно — малко хора знаеха прекия номер на шефа. Аз например не го знаех.

— Млък! — нареди шефът на абсолютно невинния апарат и той утихна. — Антоне, хлапето трябва да се намери. Избягалата вампирка не е опасна сама по себе си. Или момчетата ще я догонят, или ще я

хване обикновен патрул. Но ако тя изсмуче кръвта на момчето... или още по-лошо — ако го инициира... Ти не знаеш какво е пълноценният вампир. Съвременните са като комари в сравнение с някой от класата на Носферат. А и той не беше от най-добрите, макар да се стараше... Така че момчето трябва да бъде намерено, изследвано и — по възможност — прието в Патрула. Нямаме право да го отстъпваме на Тъмната страна, защото балансът в Москва ще рухне окончателно.

— Това заповед ли е?

— Лицензът — мрачно каза шефът. — Имам право да давам такива заповеди, както разбираш.

— Знам — тихо каза аз. — С какво да започна? С кого, по-точно.

— Както ти е удобно. Все пак с девойката. Но опитай да намериш и момчето.

— Да тръгвам ли?

— Наспи се.

— Наспах се прекрасно, Борис Игнatieвич...

— Не мисля. Препоръчвам ти още поне час.

Нищо не можех да разбера. Станал бях в единайсет и веднага се втурнах към офиса, чувствах се абсолютно бодър и изпълнен със сила.

— Ето ти помощник — шефът чукна с пръст совата. Птицата разпери крила и закряска възмутено.

Преглътнах и се осмелих да го попитам:

— Кой е това? Или какво е?

— Защо ти е да знаеш? — попита шефът, вглеждайки се в очите на совата.

— За да реша искам ли да работя с нея!

Совата ме погледна и засъска като разярена котка.

— Поставяш неправилно въпроса — поклати глава шефът. — Дали тя ще се съгласи да работи с теб, ето къде е въпросът.

Совата отново закряска.

— Да — каза шефът, обръщайки се вече не към мен, а към птицата, — за много неща си права. Но кой молеше за ново обжалване?

Птицата застина.

— Обещавам ти, че ще ходатайствам. И този път имаш шансове.

— Борис Игнatieвич, моето мнение... — започнах аз.

— Извинявай, Антоне, но то не ме вълнува... — Шефът протегна ръка, совата тромаво пристъпи със своите покрити с меки пера крака и се качи върху дланта му. — Изобщо не разбираш какъв късмет имаш.

Премълчах. А шефът се приближи към прозореца, отвори го и протегна ръка. Совата заразмахва бързо криле и пропадна надолу. Хубава препарирана сова!

— Накъде тръгна... то?

— Към апартамента ти. Ще работите в екип... — Шефът потри горната част на носа си. — Да! Имай предвид, тя се казва Олга.

— Совата?

— Совата. Ще я храниш, ще се грижиш за нея — всичко ще бъде наред. А сега... поспи още малко и ставай. Можеш да не идваш в офиса — изчакай Олга и се хващай за работа. Например, провери околоръстната линия на метрото...

— Как така да поспя още... — започнах аз. Но светът около мен вече помръкваше, избледняваше, разтапяше се. Ъгълчето на възглавницата болезнено се беше впило в бузата ми.

Лежах в леглото си.

Главата ми тежеше, сякаш имах пясък в очите. Гърлото ми беше пресъхнало и ме болеше.

— Ааа... — изстенах хрипливо и се обърнах по гръб. Заради тежките завеси не можех да разбера дали навън е нощ или вече отдавна е ден. Погледнах косо часовника: светецките цифри показваха осем.

Шефът ме удостояваше за първи път с аудиенция по време на сън.

Това е неприятно, при това най-вече за шефа, комуто се е наложило да прониква в съзнанието ми.

Очевидно наистина сме зле с времето, щом той е сметнал за необходимо да проведе инструктаж в света на сънищата. Но гледай ти... каква реалност! Не очаквах. Разборът на задачата, тази глупава сова...

Потрепнах — някой почука от външната страна на стъклото. Слабо и многократно, сякаш като с нокти. Дочу се приглушено тракане.

Честно казано, какво друго можех да очаквам?

Скочих на крака, с глупав вид оправих гащетата си и се втурнах към прозореца. Цялата тази гадост, която погълнах, готвейки се за

лова, все още действаше и различавах ясно очертанията на предметите. Рязко дръпнах пердето. Вдигнах щорите.

Совата стоеше на перваза. Леко бе присвила очи — все пак вече се беше съмнало и бе прекалено светло за нея. От улицата, разбира се, е трудно да се разбере що за птица се е настанила на прозореца на десетия етаж. Виж, ако съседите надникнеха, щяха доста да се учудят. Полярна сова в центъра на Москва!

— Това пък какво е... — тихо казах аз.

Искаше ми се да се изразя по-цветисто. Но ме отучиха от този навик в самото начало на работата ми в Патрула. По-точно — сам се отучих. Като видиш един-два пъти Тъмен смерч над човека, когото си наругал, веднага започваш да си държиш езика зад зъбите.

Совата ме гледаше. Чакаше.

А птиците наоколо бяха полудели. Ято врабци, накацали на поотдалечено дърво, бяха застинали и чуруликаха. Враните бяха по-смели. Накацали бяха на съседския балкон и на по-близките дървета. И крякаха, без да спират, като от време на време излитаха и кръжаха около прозореца. Инстинктите им подсказваха да очакват всевъзможни бъдещи неприятности от такъв неочакван съсед.

Но совата не реагираше. Тя би плюла и на врабците, и на враните. Стига да можеше, разбира се.

— Каква пък си ти? — промърморих аз, докато отварях прозореца, безмилостно откъсвайки залепените рамки. Хубав номер ми изигра шефа с този партньор... с тази партньорка...

С едно замахване на крилете тя се вмъкна в стаята, кацна на гардероба, затвори очи. Сякаш си живееше тук открай време. Може би бе измръзнала по пътя? Не, нали е полярна...

Заех се със затварянето на прозореца, като размишлявах трескаво какво да правя сега: как да общувам с нея, с какво да я храня? И как ли това пернато създание би могло да ми помогне?

— Олга ли се казваш? — попитах, след като приключих с прозореца. От процепа продължаваше да духа, но оставих решаването на проблема за по-късно. — Ей, птицо!

Совата отвори леко едното си око. Игнорираше ме по същия начин, по който се държеше със суетящите се врабци.

С всеки изминал миг се чувствах все по-нелепо. Първо — имах партньор, с когото бе невъзможно да се общува. И второ — та нали

това беше жена!

Пък макар и сова.

Може би трябваше да си намъкна панталоните? Стоях само по едни омачкани гащета, небръснат, сънен...

Чувствайки се като последен идиот, събрах дрехите си и изскочих от стаята, фразата, която подхвърлих на совата на излизане — „Извинете, само за минутка...“ — беше достоен финален щрих към портрета ми.

Ако тази птичка наистина бе това, за което я мислех, не бях направил особено добро впечатление.

Повече от всичко исках да взема душ, но не можех да си позволя такава загуба на време. Ограничих се с избръсване и обливане на болящата ме глава със студена вода на чешмата. На полицата, сред шампоаните и дезодорантите, намерих и одеколон — обикновено не го използвам.

— Олга? — извиках, надниквайки в коридора.

Совата беше в кухнята, върху хладилника. Приличаше на мъртво плашило, сложено там за забавление. Почти като на стелажа при шефа.

— Жива ли си? — попитах аз.

Едното кехлибареножълто око ме погледна мрачно.

— Добре — разперих ръце аз. — Нека да започнем отначало. Разбирам, че не съм ти направил добро впечатление. И, да ти кажа честно, при мен това е хронично.

Совата ме слушаше внимателно.

— Не знам коя си ти — преместих табуретката и седнах пред хладилника. — А и ти не можеш да ми кажеш. Но аз самият ще ти се представя. Казвам се Антон. Преди пет години се установи, че съм Различен.

Звукът, който издаде совата, приличаше най-много на сподавен смях.

— Да — съгласих се аз. — Само преди пет години. Така се случи. Имах доста висока бариера на отхвърляне. Не исках да видя света на Сумрака. И не го виждах. Докато шефът не попадна на мен.

Изглежда, на совата ѝ стана интересно.

— Водел практическо занятие. Инструктирал оперативни работници как да разкриват Различни. И се натъкнал на мен... — Усмяхнах се при спомена за случилото се. — Проби бариерата ми,

естествено. А по-нататък всичко беше лесно... Преминах адаптационен курс, започнах работа в отдела за анализи. Без особени промени в живота ми. Станах Различен, но сякаш не забелязвах това. Шефът се мръщеше, но си мълчеше. Вършех си работата добре... а той нямаше право да се намесва в останалото. Но преди седмица в града се появи вампир-маниак. И ето че ми беше поръчано да го обезвредя. Уж защото всички оперативни работници били заети. А всъщност — за да направя бойното си кръщение. Може би така е правилно. Но нали за седмица загинаха още трима души. Професионалист би хванал тази двойка за денонощие.

Много исках да знам какво мисли по този въпрос Олга. Но совата не издаде нито звук.

— Та кое е по-важно за запазване на баланса? — все пак попитах аз. — Повишаването на моята оперативна квалификация или животът на трима, абсолютно невинни хора?

Совата мълчеше.

— Не можах да почувствам вампирите по обичайните начини — продължих аз. — Наложих се да се вкарам в резонанс. Не пих човешка кръв. Задоволих се със свинска. И всички онези препарати... естествено, ти ги знаеш...

След като споменах за препаратите, станах, отворих шкафа над печката, извадих стъклен буркан с плътно завита капачка. От кафявия прах на буци беше останало съвсем малко на дъното, нямаше смисъл да го връщам на домакина. Изсипах праха в мивката и пуснах водата — из кухнята се разнесе остър упойващ аромат. Изплакнах буркана и го хвърлих в кошчето за боклук.

— За малко да се пречупя — отбелязах. — По най-обикновения начин. Вчера сутринта, когато се връщах от лов... срещнах във входа едно момиче, съседка. Дори не рискувах да се здрависаме, зъбите ми вече се бяха подали. И тази нощ, когато усетих Зова, насочен към момчето... едва не се присъединих към вампирите.

Совата ме гледеше в очите.

— Мислиш ли, че шефът ме назначи точно за това?

Препарирана птица. Топка от пера, натъпкана с памук.

— За да ги погледна в очите?

В антрето се разнесе звън. Въздъгнах и разперих ръце: какво да се прави, сама си е виновна, всеки друг събеседник би бил по-добър от

тази толкова скучна птица. Отидох до вратата, като по пътя запалих лампата, и отворих.

На прага стоеше вампир.

— Влизай — казах аз. — Влизай, Костя.

Той постоя нерешително на вратата, но все пак влезе. Приглади косите си — забелязах, че дланите му са потни и очите му шарят насам-натам.

Костя е само на седемнайсет. Той е вампир по рождение — обикновен, нормален градски вампир. Много неприятна ситуация — родители-вампири; в такива условия за детето няма почти никакви шансове да израсне като нормален човек.

— Донесох дисковете — измънка Костя. — Ето.

Взех купчината дискове, дори без да се учудя, че са толкова много. Обикновено се налагаше дълго да досаждам на момчето, докато ми върне дискове, които му бях дал: той е дяволски разсеян.

— Всичките ли ги прослуша? — попитах. — Записа ли ги?

— Тъх... Е, ще си тръгвам...

— Почакай — хванах го за рамото и го вкарах в стаята. — Какво има?

Той мълчеше.

— Вече си в течение, нали? — попитах аз, досещайки се.

— Ние сме много малко, Антоне. — Костя ме погледна в очите. — Когато някой си отиде, веднага усещаме.

— Така. Събуй се, да вървим в кухнята. Ще поговорим сериозно.

Костя не възрази. А аз трескаво съобразявах какво да правя. Преди пет години, когато станах Различен и светът ми показа сумрачната си страна, ме очакваха множество смайващи открития. Но това, че над мен живее семейство вампири, се оказа едно от най-шокиращите.

Помня го, сякаш беше вчера. Връщах се от занятия — най-обикновени, които ме караха да си припомням за неотдавна завършения институт. Ние, разпределени в три двойки, лекторът, жегата, от която белите престилки прилепваха към тялото — бяхме наели аудитория в медицинския институт. Вървах си към къщи и се забавлявах по пътя, като ту влизах в Сумрака — за кратко, все още не

бях придобил опит, — ту започвах да сондирам минувачите. И вече във входа попаднах на съседите.

Страшно мили хора. Веднъж помолих да ми заемат бормашината, а бащата на Костя, Геннадий, строител по професия, просто дойде при мен и като на шега ми помогна да се справя с бетонните стени, показвайки нагледно, че интелигенцията не може без пролетариата...

И изведнъж видях, че те съвсем не са хора.

Това беше страшно. Сиво-кафява аура, потискаща тежест. Застинах, гледайки ги ужасено. Полина, майката на Костя, леко промени лицето си, момчето замря и се извърна. А главата на семейството се приближи към мен, с всяка крачка навлизайки все повече в Сумрака — с тази грациозна походка, с която са дарени само вампирите, едновременно хем живеещи, хем мъртви. За тях сумракът е нормална среда за обитаване.

— Здравей, Антоне — каза той.

Светът наоколо беше сив и мъртъв. Не бях забелязал как и самият аз съм се гмурнал в Сумрака след него.

— Така си и знаех, че някой ден ще преминеш през бариерата — каза той. — Всичко е наред.

Отстъпих крачка назад — и лицето на Геннадий потрепна.

— Всичко е нормално — каза той. Разтвори ризата си и аз видях регистрационния печат — небесносин отпечатък върху сивата кожа. — Всички ние сме регистрирани! Полина! Костя!

Жена му също премина в Сумрака, разкопча блузата си. Хлапакът стоеше неподвижно, наложи се баща му да го погледне сурово, за да покаже и той печата.

— Длъжен съм да проверя — прошепнах. Движенията на ръцете ми бяха неумели, на два пъти се обърквах и започвах отначало. Геннадий търпеливо чакаше. Накрая печатът откликна. Постоянна регистрация, нарушения на режима не са установени...

— Всичко ли е наред? — попита Геннадий. — Можем ли да тръгваме?

— Аз...

— Няма нищо. Ние знаехме, че някой ден ще станеш Различен.

— Вървете — казах. Не по устава, но в момента не ми беше до правила.

— Да... — Преди да излезе от Сумрака, Генадий се задържа за миг. — Бях ти на гости... Антоне, връщам ти поканата да се отбиеш...

Всичко беше правилно.

Те си тръгнаха, а аз седнах на пейката, до приличаща се на слънцето бабичка. Запалих цигара, опитвайки се да подредя мислите си. Бабата ме погледна и рече:

— Добри хора, нали, Аркашка?

Тя през цялото време бъркаше името ми. Оставах ѝ най-много два-три месеца живот, сега го виждах ясно.

— Не съвсем... — казах аз. Изпуших три цигари, после се помъкнах към къщи. Постоях до вратата, наблюдавайки как гасне сивата ивица на „вампирската пътечка“ на прага. Точно този ден ме бяха научили да я виждам...

Тормозих се до вечерта. Прелиствах конспектите — за целта се налагаше да преминавам в Сумрака. За обикновения свят тези тетрадки са абсолютно празни. Искаше ми се да позвъня на наставника на групата или на самия шеф — той носеше лична отговорност за мен. Но усещах, че съм длъжен сам да взема решение.

Когато съвсем се стъмни, не издържах. Качих се на горния етаж и позвъних. Отвори ми Костя, потрепери като ме видя. В реалността той, както и цялото му семейство, изглеждаше съвсем обикновен...

— Извикай вашите — помолих го.

— Защо? — измърмори той.

— Искам да ви поканя на чай.

Генадий се появи зад гърба на сина си, появи се отникъде — той беше значително по-способен от мен, новоизпечения последовател на Светлината.

— Сигурен ли си, Антоне? — със съмнение попита той. — Това изобщо не е необходимо. Всичко е наред.

— Сигурен съм.

Той помълча. Сви рамене:

— Ще дойдем утре. Ако ни поканиш. Не се горещи.

Към полунощ бях безумно щастлив, че са отказали. Към три през нощта се опитах да заспя, успокоен, знаейки, че за тях няма и няма да има достъп до моя дом.

На разсъмване, така и не успял да мигна, стоях на прозореца и гледах града. Вампирите са малко. Много малко. В радиус от два-три

километра няма нито един освен съседите ми.

Какво ли е да си отхвърлен? Да си наказан не за престъпление, а заради потенциалната възможност да го извършиш? А как ли ще им е да живеят — е, нека да не е „да живеят“, тук трябва друга дума — до своя надзирател?

Когато се връщах от занятия, купих торта за чая.

А ето че сега Костя, студент във физическия факултет на МГУ^[1], имал нещастieto да се роди жив мъртвец, седеше до мен и движеше безцелно лъжичката из захарницата, сякаш не се решаваше да загребе. Откъде тази стеснителност...

Отначало той наминаваше почти всеки ден. Аз бях негова пълна противоположност, бях на Светлата страна. Но го пусках в дома си, от мен можеше да не се крие. Можеше просто да си побъбрим или да се гмурне в Сумрака и да се похвали с новопоявилите се възможности. „Антоне, успях да се трансформирам!“ „А на мен резците започнаха да ми растат, рrr!“

И най-странното бе, че всичко това беше нормално. Кикотех се, наблюдавайки опитите на вампирчето да се превърне в прилеп: това е задача за висш вампир, какъвто той не беше и — дано Светлината да даде — никога нямаше да стане. Само понякога го смъмрях: „Костя... ето това никога не трябва да правиш. Разбираш ли?“ И това също беше нормално.

— Костя, аз си вършех работата.

— Напрасно.

— Те нарушаваха закона. Разбираш ли? Не нашия закон, забележи. Не само Светлите са приели този закон, а всички Различни. Този младеж...

— Аз го познавах — неочаквано каза Костя. — Беше веселяк...

По дяволите...

— Той мъчи ли се?

— Не — поклатих глава аз. — Печатът убива моментално.

Костя потрепери, за миг погледна косо гърдите си. Ако се премине в Сумрака, печатът се вижда и през дрехите, а ако не се премине, изобщо не може да бъде открит. Изглежда, Костя не беше преминал. Но откъде да знам как вампирите усещат печата?

— Какво можех да направя? — попитах. — Той убиваше. Убиваше съвсем невинни хора. Абсолютно беззащитни пред него. Инициираше момичето... грубо, насилствено, не беше задължително тя да стане вампир. Вчера те едва не убиха малко момче. Просто така. Не от глад.

— Ти знаеш ли какво представлява нашият глад? — попита Костя след кратка пауза.

Той растеше. Направо пред очите ми...

— Да. Вчера... почти станах вампир.

За миг настъпи тишина.

— Знам. Аз усещах... надявах се.

Дявол и пъкъл! Аз провеждах свой лов. А срещу мен също са провеждали лов. По-точно — дебнели са в засада, очаквайки, че ловецът ще се превърне в звяр.

— Не — казах. — Извинявай.

— Да, той беше виновен — упорито каза Костя. — Но защо трябваше да го убиваш? Редно беше да бъде съден. Трибунал, адвокат, обвинение, както си е редно.

— Редно е да не намесваме хората в нашите дела! — извиках аз. И за първи път Костя не реагира на този тон.

— Ти прекалено дълго си бил човек!

— И изобщо не съжалявам за това!

— Защо го уби?

— Иначе той щеше да убие мен!

— Щеше да те инициира!

— Още по-лошо!

Костя млъкна. Остави чая, изправи се. Напълно обикновен, нагличък юноша и при това с болезнено висок морал. Само дето беше вампир.

— Тръгвам...

— Почакай — пристъпих към хладилника. — Вземи, дадох ми го, но не се наложи да я използвам.

Измъкнах сложените сред бутилките минерална вода „Буржоми“ двестаграмови банки с донорска кръв.

— Няма нужда.

— Костя, нали знам, че това ви е постоянен проблем. На мен тези неща не ми трябват. Вземи ги.

— Искаш да ме купиш ли?

Започвах да се ядосвам.

— Защо ми трябва да те подкупвам! Глупаво е да я изхвърлям, това е всичко! Това е кръв! Хората са я дарявали, за да помогнат на някого!

И тогава Костя изведнъж се усмихна. Протегна ръка, взе една от банките, отвори я, измъквайки тенекиената капачка умело и с лекота. Поднесе банката към устните си. Пак се усмихна и отпи.

Никога не бях виждал как се хранят. Не се и бях опитвал да видя.

— Престани — казах. — Не се дръж като палячо.

Устните на Костя бяха в кръв, а по бузата му се стичаше тънка струя. Но не течеше както би трябвало, а кожата му я попиваше.

— Неприятен ли ти е начинът, по който се храним?

— Да.

— Значи и самият аз съм ти неприятен? Всички ние?

Поклатих глава. Никога не бяхме засягали този въпрос. Така беше по-добре.

— Костя... за да живееш, ти се нуждаеш от кръв. И поне понякога тази кръв трябва да е човешка.

— Ние изобщо не живеем.

— Имам предвид по-общия смисъл. За да се движиш, мислиш, говориш, мечтаеш...

— Какво разбираш ти от мечтите на вампирите?

— Момче, на света живеят множество хора, които постоянно се нуждаят от преливане на кръв. Те са не по-малко от вас. А има и извънредни случаи. Затова съществува донорство, затова то е почетено занимание и се поощрява... Не се усмихвай. Знаем какви са заслугите ви в развитието на медицината и в пропагандирането на донорството. Костя, ако за живота на някого... за съществуването му е нужна кръв — това все още не е беда. И къде ще отиде кръвта — във вените или в стомаха — също не е чак толкова важно. Въпросът е как ще се сдобиеш с нея.

— Думи — изфуча Костя. Стори ми се, че за миг отиде в Сумрака и веднага се върна обратно. Растеше, растеше хлапето. И в него започваше да се появява истинска сила. — Вчера ти показа истинското си отношение към нас.

— Не си прав...

— Стига... — Той остави банката, после размисли и я наведе над мивката. — Не ни трябват твоите...

Зад гърбовете ни се разнесе възклицание. Обърнах се — совата, за която бях успял съвсем да забравя, беше обърнала глава към Костя и бе разперила криле.

Никога по-рано не бях виждал такова изражение на лицето му.

— А... — каза той. — А...

Совата прибра крилето си и притвори очи.

— Олга, ние разговаряме! — извиках аз. — Дай ни минутка...

Птицата не реагира. А Костя местеше поглед от мен към совата и обратно. После седна и сложи ръце на коленете си.

— Какво ти става? — попитах.

— Мога ли да си тръгна?

Той не бе просто изненадан или изплашен, беше шокиран.

— Тръгвай. Само че вземи всичко...

Костя започна бързо да събира бутилчиците и да ги набутва по джобовете си.

— Вземи торба, тъпчо! Ако срещнеш някого във входа?

Вампирът послушно сложи банките в торбичка с надпис „Да възродим руската култура!“ Поглеждайки косо совата, излезе в коридора и побърза да се обуе.

— Наминавай — казах. — Аз не съм ти враг. Докато не преминеш границата, не съм враг.

Той кимна и излетя като куршум от апартамента. Свих рамене и затворих вратата. Върнах се в кухнята и погледнах совата.

— Е? Какво стана?

В кехлибареножълтите очи не можеше да се прочете нищо. Плеснах с ръце:

— Как ще работим? А? Как ще си сътрудничим? Имаш ли някакво средство за комуникация? Откривам се, чуваш ли? Пряк разговор!

Не преминах изцяло в сумрака, насочих се натам само мислено. Не си струва човек да се доверява чак толкова на непознат, но едва ли шефът ми е дал партньорка, в която не е сигурен.

Никакъв отговор. Дори и да можеше да общува телепатично, Олга не възнамеряваше да го прави.

— Какво да предприемем? Трябва да търсим онова момиче. Ще приемеш ли изображение?

Отговор не последва. Въздъгнах и хвърлих към птицата случайно избрано късче от паметта си.

Совата разпери криле и прелетя до рамото ми.

— Така, значи? Чуваме? А не благоволяваме да отговорим. Добре, както искаш. А аз какво да правя?

Отново игра на мълчанка.

Впрочем знаех какво да правя. Друг беше въпросът, че нямаш никакви шансове за успех.

— И как ще обикалям улиците с теб на рамото?

Подигравателен, именно подигравателен поглед. И птицата върху рамото ми отиде в Сумрака.

Ето как, значи. Невидим наблюдател. И не само наблюдател — реакцията на Костя към совата беше повече от показателна. Изглежда ми бяха дали партньорка, която силите на Мрака познаваха значително по-добре, отколкото редовите служители на Светлината.

— Договорихме се — бодро изрекох аз. — Само че ще хапна нещо, а?

Извадих кисело мляко и си налях чаша портокалов сок. Вече ми се гадеше от нещата, с които се бях хранил през последната седмица — полусуровите бифтеци и соса от месото, който не се различаваше особено от кръвта.

— А ти сигурно искаш месце, а?

Совата се извърна.

— Е, както желаеш — казах. — Сигурен съм, че когато ти се прияде, веднага ще намериш начин да общуваш с мен.

---

[1] МГУ — Московски държавен университет. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

Обичам да се разхождам из града по здрач. При това без да ставам невидим, иначе постоянно биха се блъскали в мен. Просто гледат през теб и не те забелязват. Но сега ми предстоеше да работя с открити карти.

Денят не е нашето време. Колкото и да е смешно, последователите на Светлината работят през нощта, когато се активизират Тъмните. А сега Тъмните са способни на малко неща. Вампирите, върколаците и Тъмните магове денем са принудени да живеят като обикновените хора.

В по-голямата си част, разбира се.

Сега се разхождах около станция „Тулска“. Както ме посъветва шефът, обикалях всички околоръстни станции, където би могла да слезе девойката с черната фуния на инферното. След нея трябваше да са останали следи, може би слаби, но все още различими. Реших да огледам радиалните разклонения.

Скапана станция, скапан район. Два изхода, доста отдалечени един от друг. Пазар, помпозният небостъргач на данъчната полиция, огромен жилищен блок. Тъмните еманации наоколо бяха толкова много, че беше проблематично да се намери сред тях черната фуния.

Особено ако тя не се бе появявала тук.

Обиколих навсякъде, душейки за аурата на девойката, като от време на време поглеждах през Сумрака към невидимата птица, настанила се на рамото ми. Советата дремеше. Тя също не усещаше нищо, а аз кой знае защо бях сигурен, че нейните способности в издирването превъзхождат моите.

Веднъж някакви милиционери ми провериха документите. На два пъти ми досадиха безумни млади хора, които желяеха абсолютно безплатно, само срещу някакви си петдесет долара, да ми подарят китайски сешоар, детска играчка и евтин корейски телефон.

И аз не издържах. Пропъдих поредния нахален уличен търговец и осъществих реморализация. Лекичка, на самата граница на

допустимото. Може би младежът щеше да започне да си търси друга работа. А може би не...

Но в същия момент ме хванаха за лактите. Само преди миг до мен нямаше никой, а сега зад гърба ми стояха двама. Симпатично червенокосо момиче и як младеж с мрачно лице.

— Тихо — каза девойката. Веднага разбрах, че тя беше главната в двойката. — Дневен патрул.

Светлина и Мрак!

Свих рамене и ги погледнах.

— Представи се — настойчиво изрече момичето.

Нямаше смисъл да лъжа, отдавна ми бяха сканирали аурата и беше въпрос единствено на време да установят самоличността ми.

— Антон Городецки.

Те чакаха.

— Различен — признах си аз. — Сътрудник на Нощния патрул.

Махнаха си ръцете от лактите ми. И дори отстъпиха крачка назад. Но изобщо не изглеждаха огорчени.

— Да вървим в Сумрака — нареди момъкът.

Изглежда не бяха вампири. Което беше добре. Можех да се надявам на известна обективност. Въздъхнах и преминах от едната в другата реалност.

Първата изненада беше, че двамата наистина се оказаха млади хора. Девойка-вещица на двацет и пет години и вещер на трийсет години, мой връстник. Помислих си, че при необходимост дори ще мога да си спомня имената им — в края на седемдесетте са се раждали малко вещици и вещиери.

Втората изненада бе, че совата я нямаше върху рамото ми. Поточно, тя си беше там. Усещах ноктите ѝ, можех да я видя, но само с известно налягане. Изглежда, птицата беше сменила заедно с мен реалността, озовавайки се в по-дълбоко равнище на Сумрака.

Ставаше все по-интересно!

— Дневен патрул — повтори девойката. — Алиса Доницова, Различна.

— Пьотър Нестеров, Различен — измърмори младежът.

— Някакви проблеми ли имате?

Девойката ме прониза с погледа, който е запазена марка на вещиците. С всяка изминала секунда тя ставаше все по-симпатична и

съблазнителна. Естествено, аз бях защитен от пряко въздействие, невъзможно беше да ме омагьоса, но всичко това изглеждаше доста ефектно.

— Проблемите не са наши. Антон Городецки, вие осъществихте несанкциониран контакт с човек.

— Така ли? И какъв?

— Намеса от седма степен — неохотно призна вещицата. — Но фактът си е факт. При това вие го подтикнахте към Светлината.

— Ще пишем ли протокол? — изведнъж ситуацията ме развесели. Седмата степен е дреболия. Това е въздействие на границата между магията и обикновения разговор.

— Да.

— И какво ще напишем? Сътрудник на Нощния патрул, леко увеличил неприязънта към измамата у някакъв човек?

— Нарушавайки по този начин установения баланс — натърти вещерът.

— Нима? А къде е вредата за Мрака? Ако момъкът изведнъж спре да се занимава с дребни измами, животът му неминуемо ще се влоши. По-морален, но по-нещастен. Съгласно коментарите към споразумението за баланса на силите това не се смята за нарушаване.

— Софистика — подхвърли момичето. — Вие сте сътрудник на Патрула. Това, което е допустимо за обикновен Различен, е недопустимо за вас.

Права беше. Дребно нарушение и все пак...

— Той ми пречеше. При провеждане на разследване имам право на магическа намеса.

— На работа ли сте, Антоне?

— Да.

— А защо през деня?

— Имам особена задача. Можете да направите запитване до ръководството. По-точно, вашето ръководство може да направи запитване.

Вещицата и вещерът се спогледаха. Колкото и да бяха противоположни целите и моралът ни, налагаше се офисите ни да си сътрудничат.

А ако трябва да бъда честен, никой не обичаше да намесва началството.

— Да допуснем — неохотно се съгласи вещицата. — Антоне, можем да се ограничим с устна забележка.

Огледах се. Наоколо, в сивата мъгла, бавно се движеха хора. Обикновени, неспособни да излязат от своя свят. Ние бяхме Различни и, въпреки че аз съм на страната на Светлината, а моите събеседници — на страната на Мрака, имам с тях много повече общи неща, отколкото с когото и да било от обикновените хора.

— Какви са условията?

Човек не бива да се заиграва с Мрака. Не бива да му се правят отстъпки. А още по-опасно е да се приемат подаръците му. Но правилата са създадени единствено, за да бъдат нарушавани.

— Никакви.

Виж ти!

Гледах Алиса, опитвайки се да открия уловката в думите ѝ. Пъотър явно беше възмутен от поведението на партньорката си, той се нервираше, искаше му се да уличи последователя на Светлината в престъпление. Значи можех да го изключа от сметките.

Къде беше уловката?

— Това е неприемливо за мен — казах аз, с облекчение забелязвайки капана. — Алиса, благодаря за предложението за мирно решение. Мога да го приема, но обещавам в аналогична ситуация да ви опростя дребна магическа намеса, до седма степен включително.

— Добре, Различен — лесно се съгласи Алиса. Протегна ръка и аз неволно я стиснах. — Личното споразумение е сключено.

Совата на рамото ми размаха криле. Право в ухото ме удари яростен крясък. И след миг птицата се материализира в света на Сумрака.

Алиса отстъпи крачка назад, зениците ѝ стремително се разшириха във вертикални резки. Момъкът-вещер зае отбранителна поза.

— Споразумението е сключено! — упорито повтори вещицата.

Какво ставаше?

Със закъснение осъзнах, че не трябваше да сключвам споразумение пред Олга. Макар че... какво страшно имаше в случилото се? Сякаш пред мен не бяха сключвали такива алианси и други сътрудници на Патрула, включително и самият шеф; сякаш не

бяха правили отстъпки, не се бяха договаряли за сътрудничество с Тъмните! Да, нежелателно е! Но се налага!

Целта ни не е унищожението на Тъмните. Целта ни е да поддържаме баланса. Тъмните ще изчезнат едва тогава, когато хората победят Злото в себе си. Или ние ще изчезнем, ако човеците харесат Мрака повече от Светлината.

— Споразумението е прието — казах злобно на совата. — Успокой се. Това е дреболия. Обикновено сътрудничество.

Алиса се усмихна, помахна ми с ръка. Хвана под ръка вещера и двамата заотстъпваха. След миг излязоха от Сумрака и тръгнаха по тротоара. Обикновена двойка.

— Какво си се притеснила? — попитах. — А? Оперативната работа винаги се е състояла от компромиси!

— Ти допусна грешка.

Гласът на Олга беше странен, абсолютно не подходеше на външността ѝ. Мек, кадифен, напевен. Така говорят котките-върколаци, но не и птиците.

— Охо. Така, значи си можела да говориш?

— Да.

— А защо мълчеше досега?

— Досега всичко беше нормално.

Спомних си древния виц и се усмигнах.

— Ще изляза от Сумрака, става ли? А ти междуременно можеш да ми обясниш в какво съм сгрешил. Дребните компромиси с Тъмните са неизбежна част от работата.

— Ти не притежаваш квалификацията, която позволява да се правят компромиси.

Светът изведнъж се обагри. Приличаше на превключване на режима на видеокамера, от „старо кино“ към обичайно снимане. Аналогията в известен смисъл беше правилна: сумракът е именно „старо кино“. Старо-прастаро, благополучно забравено от човечеството. Така му е по-лесно да живее.

Тръгнах да се спускам към метрото, като по пътя се озъбих на невидимата си събеседница:

— Какво общо има тук квалификацията?

— Патрулният от висок ранг е способен да предвиди последствията от компромиса. Дали това ще бъде малка двустранна

отстъпка, която взаимно ще се неутрализира, или уловка, при която ще загубиш повече, отколкото ще спечелиш.

— Не мисля, че намесата от седма степен ще доведе до някаква беда!

Крачещият до мен мъж ме погледна смаяно. Приготвих се да кажа нещо от рода на „аз съм тих безобиден психар“. Това доста добре лекува излишното любопитство. Но мъжът вече ускоряваше крачка, очевидно достигнал самостоятелно до този извод.

— Антоне, ти не можеш да предвидиш последствията. Ти реагира на незначителна неприятна ситуация неадекватно. Твоята дребна магия доведе до намеса на Тъмните. Ти направи компромис с тях. Но най-тъжното е, че изобщо нямаше нужда от магическата намеса.

— Да, да, признавам си. И сега какво?

Гласът на птицата оживяваше, изпълваше се с интонации.

Явно не беше говорила от доста отдавна.

— Сега — нищо. Ще се надяваме на добър край.

— Ще докладваш ли на шефа за случилото се?

— Не. Засега не. Нали сме партньори.

Стана ми леко на душата. Грешките са си грешки, но внезапното подобряване на отношенията с партньора си струва неприятностите.

— Благодаря. Какво ще ме посъветваш?

— Вършиш всичко правилно. Търси следи.

Бих предпочел да получа по-оригинален съвет...

— Да вървим.

Към два часа следобед в допълнение към околоръстната линия бях обходил и цялата обикновена. Може и да съм калпав оперативен работник, но не беше възможно да не забележа вчерашната следа, която при това бях сканирал. Девојката, над която се въртеше черният вихър на инферното, не беше слизала тук. Очевидно трябваше отново да започна от точката, в която се бяхме срещнали. На „Курска“ излязох от метрото направо на повърхността и си купих от уличен автомат пластмасова кутия със салата и чаша кафе. При вида на хамбургерите и кренвиршите започваше да ми се повдига, независимо от символичното количество месо в тях.

— Искаш ли нещо? — попитах невидимата си спътница.

— Не. Благодаря.

Застанал под ситния снежец, човърках с дребната виличка руската салата и отпивах от горещото кафе. Някакъв клошар, явно разчитал, че ще си купя бира и празната бутилка ще остане за него, се помота отстрани и после отиде да се грее в метрото. На никой друг не му беше до мене. Млада продавачка обслужваше изгладнелите минавачи, безличен поток от пешеходци течеше от гарата към нея. На сергията с книги продавачът вяло и без ентузиазъм се опитваше да пробута някаква книга на колебаещ се купувач.

— Сигурно съм в лошо настроение... — промърморих аз.

— Защо?

— Виждам всичко в мрачна светлина. Хората са гадове и тъпаци, салатата е замръзнала, а обувките ми пропускат.

Птицата на рамото ми се изхили подигравателно.

— Не, Антоне. Това не е въпрос на настроение. Ти чувстваш приближаването на инферното.

— Никога не съм се отличавал с особена чувствителност.

— Точно там е работата.

Погледнах гарата. Опитах се да се вгледам в лицата на хората. Някои от тях също го усещаха. Онези, които бяха на границата между човеци и Различни, бяха напрегнати, потиснати. Не можеха да разберат каква е причината и затова външно си придаваха бодрост.

— Мрак и Светлина... Какво може да се случи, Олга?

— Какво ли не. Ти отложи пробива, но затова пък когато фунията нанесе удар, последствията ще бъдат просто катастрофални. Ефектът на задържането.

— Шефът не ми каза това.

— Защо да ти го казва? Постъпил си правилно. Сега поне имаме шанс.

— Олга, на колко години си? — попитах я. Между хора този въпрос може би щеше да е обиден. Но за нас няма особени граници във възрастта.

— На много, Антоне. Спомням си, например, въстанието.

— Революцията?

— Въстанието на площад Сенатски^[1] — совата се изхили. Премълчах. Възможно бе Олга да е по-възрастна и от самия шеф.

— Какъв е рангът ти, партньорке?

— Никакъв. Лишена съм от всякакви права.

— Извинявай.

— Нищо. Отдавна съм се примирила.

Гласът ѝ си оставаше бодър, дори насмешлив. Но нещо ми подсказваше, че Олга с нищо не се е примирила.

— Дано да не съм твърде нахален... Защо са те заточили в това тяло?

— Нямахме друг избор. Съществуването в тялото на вълк е значително по-сложно.

— Почакай... — Хвърлих недоядената салата в кошчето за отпадъци. Погледнах към рамото си, но, разбира се, не видях совата, за целта трябваше да отида в Сумрака. — Каква си ти? Ако си върколак — защо си с нас? А ако си маг — защо е това странно наказание?

— А това вече няма връзка със случая, Антоне. — За миг в гласа ѝ се появиха стоманени нотки. — Но всичко започна с това, че направих компромис с Тъмните. Мъничък компромис. Струваше ми се, че съм изчислила последствията, но сгреших.

Виж ти...

— Затова ли се разприказва? Реши да ме предпазиш, но закъсна?

Мълчание.

Сякаш Олга вече съжаляваше за своята откровеност.

— Да продължим с работата... — казах аз. И в този момент телефонът в джоба ми изписука.

Оказа се, че е Лариса. Защо ли работеше две смени подред?

— Антоне, внимание... Попаднаха на следите на онази девойка. Станция „Перово“.

— Мамка му — беше единственото, което можах да кажа. Работата в жилищните комплекси е мъчение.

— Да — съгласи се Лариса. Нея никаква я няма като оперативен работник... вероятно затова и седеше на телефона. Но момичето беше умно. — Антоне, бързо към Перово. Всички от нашите се събират там, тръгнали са по следата. И... там са забелязани и служители на Дневния патрул.

— Ясно... — прекъснах връзката.

Нищо не разбих. Нима Тъмните вече знаеха всичко? И жадуваха пробива на инферното? И не ме бяха спрели случайно...

Глупости. Катастрофата в Москва не е в интерес на Мрака. Наистина, те не биха тръгнали и да спират фунията: за тях това е

противоестествено.

Така и не се върнах долу да се кача в метрото. Хванах такси: по този начин би трябвало да спечеля време, макар и малко. Седнах до шофьора — мургав гърбонос интелектуалец на около четирийсет години. Колата беше новичка, а и самият шофьор създаваше впечатление на преуспяващ човек. Дори изглеждаше странно, че припечелва с превози.

... Перово. Голям район. Тълпа от хора. Светлина и Мрак — всичко сплетено във възел. И още — няколко заведения, хвърлящи Тъмни и Светли петна във всички посоки. Да се работи там е все едно да се търси песъчинка по пода на препълнена дискотека при включени стробоскопи...

Ползата от мен щеше да бъде малка, по-точно — съвсем никаква. Но щом са наредили да отида — значи така трябва. Може би ще ме помолят да я разпозная.

— А аз, кой знае защо, бях сигурен, че ще ни провърви — прошепнах, гледайки стелещия се път. Преминахме покрай Острова на лосовете, също неприятно място, където Тъмните провеждаха своите нощни събори. И при това невинаги спазваха правата на обикновените хора. Пет нощи в годината бяхме принудени да търпим всичко. Е, почти всичко.

— И аз така си мислех... — прошепна Олга.

— Не мога да се сравнявам с оперативните работници — поклатих глава аз.

Шофьорът ме погледна косо. Бях се съгласил с цената, без да се пазаря, а и маршрутът очевидно го устройваше. Но човек, който си говори сам, винаги предизвиква нездрави асоциации.

— Провалих една работа... — съобщих с въздишка на шофьора. — По-точно — свърших я зле. Мислех, че днес ще мога да се реванширам, но се справиха без мен.

— Затова ли бързате? — любопитства шофьорът. Не изглеждаше особено приказлив, но думите ми го заинтригуваха.

— Наредиха ми да отида — кимнах аз.

Интересно, за кого ли ме вземаше?

— А с какво се занимавате?

— Програмист съм — отвърнах. Съвсем честно, между другото.

— Колосално — отбеляза шофьорът и изхъмка. Какво пък колосално намери тук? — Парите стигат ли ви да преживявате?

Въпросът беше излишен — нали не се возех в метрото. Но аз отговорих:

— Напълно.

— Не питам просто така — неочаквано съобщи шофьорът. — Моят системен администратор напуска...

„Моят“. Гледай ти.

— Лично аз виждам в това пръста на съдбата. Качих човек, който се оказа програмист. Струва ми се, че сте обречен.

Засмя се, сякаш за да заглади прекалено уверените си думи.

— Работили ли сте с локални мрежи?

— Да.

— Мрежа от петдесет машини. Трябва да се поддържа. Плащаме добре.

Неволно започнах да се усмихвам. Добра работа. Локална мрежа. Прилични пари. И никой не те кара да ловиш нощем вампири, да пиеш кръв и да душиш за следи по мразовитите улици...

— Да ви дам ли визитка? — мъжът бръкна ловко в джоба на самото си. — Помислете си...

— Не, благодаря. За съжаление човек не може да си тръгне сам от моята работа.

— Това да не е КГБ? — намръщи се шофьорът.

— По-сериозно — отвърнах. — Значително по-сериозно. Но е нещо подобно.

— М-да... — шофьорът помълча. — Жалко. А аз си помислих, че това е знак свише. Вярваш ли в съдбата?

Премина на „ти“ непринудено, с лекота. Това ми хареса.

— Не.

— Защо? — искрено се учуди шофьорът, сякаш преди това си бе имал работа изключително с фаталисти.

— Няма съдба. Това е доказано.

— От кого?

— В моята работа.

Той се разсмя.

— Яко. Е, какво пък — значи не е съдба! Къде да те оставя?

Вече се движехме по Зеления проспект.

Огледах се, преминавайки през слоя обикновена реалност в Сумрака. Не можах да видя нищо смислено, не ми достигаха способности. По-скоро усетих. В сивата мъгла блещукаха куп слаби огънчета. Беше се събрала едва ли не цялата кантора...

— Ето там...

Сега, намирайки се в обикновената реалност, не можех да видя колегите си. Вървах по сивия градски сняг към затрупаната с преспи градинка между жилищните блокове и проспекта. Нарядко разположени измръзнали дръвчета, няколко нишки от следи — тук или бяха лудували деца, или някой пиян бе минал напъряко.

— Помахай с ръка, забелязаха те — посъветва ме Олга.

Поразмислих и послушах съвета ѝ. Нека си мислят, че мога да виждам прекрасно от реалност в реалност.

— Съвещание — с насмешка каза Олга. — Оперативка...

Огледах се, повече за протокола, призовах Сумрака и пристъпих в него.

Наистина се беше събрала цялата кантора. Целият московски отдел.

В центъра стоеше Борис Игнatieвич. Леко облечен, с костюм и с кожен каскет, но кой знае защо и с шал. Представих си как се е измъквал от своето BMW, плътно обкръжен от охраната.

До него стояха оперативните работници. Игор и Гарик — ето на тях им подхожда ролята на бойци. Каменни мутри, квадратни рамене, непроницаемо-тъповати лица. Веднага става ясно: зад гърба им е осми клас, училището и спецслужбите. По отношение на Игор наистина е така. Гарик има две висши образования. Въпреки външната им прилика и почти еднаквото поведение вътрешно те бяха коренно различни. В сравнение с тях Иля изглеждаше като изтънчен интелектуалец, но едва ли някой би се заблудил от очилата с тънки рамки, високото чело и наивния поглед. Семьон също беше от типовете, които преиграват: невисок, набит, с хитър поглед, с някакво дълнопробно шушляково яке. Провинциалист, пристигнал в столицата Москва. При това дошъл някъде от шейсетте години, от напредничавия колхоз „Походката на Илич“. Абсолютни противоположности. Но пък Иля и Семьон си приличаха по прекрасния тен и киселите изражения

на лицата. Бяха ги изтръгнали от Шри Ланка по средата на отпуската и те не изпитваха никакво удоволствие при вида на зимната Москва. Игнат, Данила и Фарид не бяха тук, макар че усещах пресните им следи. Затова пък точно зад гърба на шефа стояха Мечката и Тигърчето — май изобщо не се бяха маскирали, но кой знае защо бяха незабележими на пръв поглед. Когато видях тази двойка, се почувствах неуютно. Те не са просто бойци. Те са страшно добри бойци. Не ги викат за дреболии.

И канцеларските служители бяха доста.

Отделът за анализи — всичките петима души. Научната група — всички освен Юля, но това не бе изненадващо — тя беше само на тринайсет години. Май само архивната група я нямаше.

— Здравейте! — казах.

Някои кимнаха, други се усмигнаха. Но разбрах, че на хората сега не им е до мен. Борис Игнatieвич с жест ми нареди да се приближа, след което продължи речта си, очевидно прекъсната при моята поява:

— ... не е в техните интереси. И това е радващо. Няма да ни бъде оказана никаква помощ... което е чудесно и прекрасно...

Ясно. Ставаше въпрос за Дневния патрул.

— Можем да търсим девойката безпрепятствено. Данила и Фарид вече са близо до успеха. Предполагам, че остават още пет-шест минути... Но все пак ни е даден ултиматум.

Срещнах погледа на Тигърчето. Ох, усмивката ѝ не беше хубава... Да, нейната. Тигърчето е девойка, но прякорът Тигрица категорично не ѝ подхожда.

Нашите оперативни работници не обичат думата „ултиматум“!

— Черният маг не е наш. — Шефът обходи с отегчен поглед всички събрали се. — Ясно ли е? Ще ни се наложи да го намерим, за да обезвредим фунията. Но после ще трябва да го предадем на Тъмните.

— Ще им го предадем ли? — с любопитство уточни Иля.

Шефът се замисли за секунда.

— Да, уточнението е необходимо. Няма да го унищожим и няма да попречим на общуването му с Тъмните. Доколкото разбрах, те също не го познават.

Лицата на оперативните работници моментално се вкиснаха. Всеки нов Тъмен маг на тяхната територия означаваше допълнителни главоболия. Дори и да е регистриран и да се придържа към договора. А когато е с такава сила...

— Бих предпочела друго развитие на ситуацията — меко каза Тигърчето. — Борис Игнatieвич, в процеса на работа могат да възникнат независещи от нас ситуации...

— Страхувам се, че е невъзможно да допуснем подобни ситуации — отсеке шефът. Той винаги бе симпатизирал на Тигърчето, без да го подчертава. Но девойката веднага посърна.

И аз бих посърнал.

— Общо взето, това е всичко... — шефът ме погледна. — Добре че дойде, Антоне. Искях да кажа нещо именно пред тебе...

Неволно застанах нащрек.

— Вчера ти действа грамотно. Да, наистина, възложих ти търсенето на вампирите само с цел проверка. И то не само на оперативните качества... Ти вече отдавна се намиращ в сложна ситуация, Антоне. За теб е много по-трудно да убиеш вампир, отколкото за всеки друг от нас.

— Напразно мислите така, шефе — казах аз.

— Радвам се, че съм сгрешил. Приеми благодарностите на целия Нощен патрул. Ти унищожи един вампир, регистрира следата от вампирката. И то доста ясна следа. Все така не ти достига опит за участие в издирване. Но умееш да фиксираш информацията. Също и с онова момиче. Ситуацията беше крайно нестандартна, но ти избра хуманно решение... и по този начин спечели време. И отпечатъкът на аурата беше великолепен. Още в първата минута разбрах къде трябва да я търсим.

В този момент сякаш нещо ме прониза. Никой не се усмихваше, не се подхилваше, не гледаше подигравателно. И все пак се почувствах така, сякаш са ме наплюли. Бялата сова, която никой не виждаше, потрепна върху рамото ми. Вдишах въздуха на Сумрака — студен, безвкусен, един такъв никакъв въздух. Попитах:

— Борис Игнatieвич, каква беше причината за изпрацането ми на околоръстната линия? След като знаехте правилния район?

— Можеше да съм сгрешил — отвърна шефът с нотка на учудване. — Ето пак... разбери, че когато участваш в издирване, не

бива да се доверяваш и на най-авторитетното мнение на висшестоящ. И сам воинът е воин, когато знае, че е сам.

— Но аз не бях сам — изрекох тихо. — И тази задача е крайно важна за моята партньорка, вие го знаете по-добре от мен. Като ни изпратихте да проверяваме райони, в които очевидно не можехме да намерим нищо, вие я лишихте от шанса да се реабилитира.

Лицето на шефа винаги е каменно, не можеш да разбереш какво чувства, освен ако той сам не пожелае.

И все пак ми се струваше, че съм попаднал в целта.

— Засега още не сте приключили с изпълнението на задачата си — отвърна той. — Антоне, Олга... все още остава вампирката, която трябва да се обезвреди. Тук никой няма право да ни пречи: тя е нарушила договора. Остава и момчето, проявило ненормална устойчивост към магии. То трябва да бъде намерено и привлечено на страната на Светлината. Действайте.

— А онази девойка?

— Вече е локализирана. Сега специалистите ще опитат да неутрализират фунията. Ако нищо не излезе — а точно това ще стане — ще трябва да изясним кой е направил проклятието. Игнат, това е работа за теб!

Обърнах се — наистина, Игнат вече беше тук. Висок, снажен красавец-блондин с фигура на Аполон и лице на кинозвезда. Придвижваше се безшумно, макар че в обикновената реалност това не го спасяваше от нежеланото внимание на женския пол.

Абсолютно нежеланото внимание.

— Това не е моят профил — мрачно каза Игнат. — Не е най-приятната ориентация за мен!

— С кого да спиш ще избираш когато не си на работа — отсече шефът. — А по време на работа аз решавам всичко вместо теб. Даже кога да посещаваш тоалетната.

Игнат сви рамене. Погледна ме, сякаш търсеше съчувствие, и измърмори:

— Това е дискриминация...

— Не си в Щатите — каза шефът. Гласът му беше станал опасно учтив. — Да, това е дискриминация. Използване на най-подходящия служител, без да се взимат под внимание личните му наклонности.

— А може ли аз да се заема с тази задача? — тихичко попита Гарик.

Атмосферата веднага се разведри. За никого не беше тайна, че на Гарик изобщо не му върви в любовните авантюри. Някой се засмя.

— Игор, Гарик, вие продължавате с търсенето на вампирката — шефът сякаш се отнесе сериозно към предложението. — На нея ѝ е нужна кръв. Спрели са я в последния момент, сега тя е обезумяла от глад и възбуда. Всеки момент можем да очакваме нови жертви! Антоне, вие с Олга потърсете момчето.

Ясно.

Отново най-безнадеждната и маловажна задача.

В града приближаваше пробив на инферното, в града имаше млада, дива, гладна вампирка! А аз трябваше да търся хлапе, потенциално притежаващо силни магически способности...

— Ще разрешите ли да се заемем с изпълнението на задачата? — попитах.

— Да, разбира се — шефът игнорира моя тих демарш. — Заемете се.

Обърнах се и веднага излязох от Сумрака, демонстрирайки протеста си. Светът потрепери, изпълвайки се с цветове и звуци. Сега стърчах като идиот наред градинката. За страничен наблюдател това би изглеждало странно. Да не говорим за липсата на следи — аз стоях в преспата, а около мен се простираше недокосната снежна целина.

Ето така се раждат митовете. От нашата непредпазливост, от обтегнатите ни нерви, от неудачните шеги и демонстративни жестове.

— Няма нищо страшно — казах аз и тръгнах направо към проспекта.

— Благодаря... — прошепнаха тихо и нежно в ухото ми.

— За какво, Олга?

— Че си спомни за мен.

— За теб наистина беше важно да се справим добре със задачата, нали?

— Много — отвърна птицата след кратка пауза.

— Тогава много ще се стараем.

След като прескочих преспите и някакви камъни — глетчер ли беше минал оттук или някой си беше играл с камъни в градината? — излязох на проспекта.

— Имаш ли коняк? — попита Олга.

— Коняк... какво? Имам.

— Хубав ли е?

— Той никога не е лош. Стига да е коняк.

Совата се изхили.

— Поканете дамата на кафе с коняк.

Представих си сова, пиеща коняк от чинийка, и едва не прихнах да се смея.

— С удоволствие. Ще си хванем ли такси?

— Шегувате се, младежо! — моментално отвърна Олга.

Така. Откога ли е заточена в тяло на птица? Или това не ѝ пречи да чете книги?^[2]

— Съществува и такова нещо като телевизора — прошепна птицата.

Мрак и Светлина! Сигурен бях, че мислите ми са надеждно защитени!

— А жизненият опит прекрасно заменя вулгарната телепатия... Големият жизнен опит — лукаво продължи Олга. — Антоне, твоите мисли са затворени за мен! Освен това ти си ми партньор.

— А, аз изобщо... — махнах с ръка. Глупаво е да се отрича очевидното. — А какво ще правим с момчето? Или ще плюем на тази задача? Не е особено сериозна...

— Страшно сериозна е! — отговори с възмущение Олга. — Антоне... шефът призна, че е постъпил некоректно. И ни направи подарък, от който си струва да се възползваме. Момчето е мишената на вампирката, разбираш ли? За нея той е сандвич, измъкнат от устата ѝ още преди да го опита. И той е ухапал въдицата. Сега е във възможностите ѝ да го примами в убежището си от която и да е част на града. Но това е в наша полза. Няма нужда да се търси тигъра в джунглата, когато може да се завърже козлето на поляната.

— В Москва такива козлета...

— Това момче е ухапало въдицата. Вампирката е неопитна. Да търси контакт с нова жертва е значително по-трудно, отколкото да примами старата. Повярвай ми.

Потреперих, прогонвайки глупавото подозрение. Вдигнах ръка, за да спра такси и мрачно казах:

— Вярвам ти. Повярвах ти веднъж завинаги.

---

[1] Става дума за въстанието на декабристите на площад Сенатски в Петербург на 14 декември 1825 г. — Бел.прев. ↑

[2] Диалогът по-горе е като в книгата на Илф и Петров „Дванайсетте стола“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 4

Совата излезе от Сумрака веднага щом прекрачих прага. Подхвъркна — за миг усетих лекото пробождане на ноктите ѝ — и се насочи към хладилника.

— Може би трябва да ти намеря кацало? — попитах, докато заключвах вратата.

За пръв път видях как приказва Олга. Клюнът затрепка, тя изговаряше думите с явно усилие. Честно казано, изобщо не разбирах как е възможно птица да разговаря. И то с човешки глас.

— Недей, че ще взема да снасям и яйца.

Очевидно това беше опит да се пошегува.

— Извинявай, ако съм те обидил — казах за всеки случай. — Аз също се опитвам да разведря неловката ситуация.

— Разбирам. Всичко е наред.

Порових се из хладилника и намерих някои неща за мезе. Кашкавал, салам, туршия... Интересно, как ли ще си паснат четирийсетгодишният коняк с киселите краставички? Вероятно ще изпитват взаимна неловкост. Като нас с Олга.

Извадих кашкавала и салама.

— За съжаление няма лимони... — осъзнавах цялата абсурдност на приготовленията, но все пак... — Затова пък конякът е приличен.

Совата мълчеше.

Извадих бутилка „Кутузов“ от служещото за бар чекмедже на масата.

— Опитвала ли си го?

— Нашият отговор на „Наполеон“? — совата се изхили. — Не, не съм го пробвала.

Случващото се ставаше все по-абсурдно. Измих две чаши за коняк и ги сложих на масата. Погледнах със съмнение топката бели пера. И кривия къс клюн.

— Няма да можеш да пиеш от чашата. Да ти донеса ли чинийка?

— Обърни се.

Подчиних се. Зад гърба ми се дочу шумоленето на криле. А после — тихо, неприятно съскане, наподобяващо събуждане на змия или изтичащ от балон газ.

— Олга, извинявай, но... — обърнах се.

Совата вече я нямаше.

Да, бях очаквал нещо подобно. Надявах се, че ѝ позволяват поне понякога да приема човешки облик. И бях нарисувал мислено портрета на Олга — заточената в тяло на птица жена, помнеща чак въстанието на декабристите. Кой знае защо си представях избягалата от бала княгиня Лопухина. Само че по-възрастна, по-сериозна, с мъдрост в очите, съвсем леко отслабнала...

А на табуретката седеше млада, на външен вид съвсем млада жена. На двайсет и пет години. Подстригана късо, по мъжки, и с почернели бузи, сякаш се е измъкнала от пожар. Красива, с фини, аристократични черти на лицето. Но тези сажди... и грубата, уродлива прическа...

Това, което окончателно ме шокира, бяха дрехите.

Мръсни войнишки панталони, модел от четирийсетте години, разкопчана ватенка, а под нея — посивяла от мръсотия риза. Боси крака.

— Красива ли съм? — попита жената.

— Все пак — да — отвърнах аз. — Светлина и Мрак... защо изглеждаш така?

— За последен път приех човешки облик преди петдесет години.

Кимнах:

— Разбирам. По време на войната ли са те използвали?

— Използват ме във всички войни. — Олга мило се усмихна. — Във всички сериозни войни. В друго време ми е забранено да приемам човешки облик.

— Сега няма война.

— Значи ще има.

Този път тя не се усмихваше. Сдържах се да не изрека проклятие, само направих знака за пропъждане на беди.

— Искаш ли да вземеш душ?

— С удоволствие.

— Нямам женски дрехи... Ще ти свършат ли работа дънки и риза?

Тя кимна. Изправи се — неловко, смешно помръдвайки ръце — и с учудване погледна босите си крака. И тръгна към банята, сякаш не взимаше за пръв път душ при мен.

Втурнах се към спалнята. Олга едва ли разполагаше с много време.

Дънките бяха стари, но затова пък с по-малък размер от онези, които носех в момента. Въпреки това щяха да са й големи... Ризата? Не, по-добре тънък пуловер. Бельо... хъм. Три пъти хъм.

— Антоне!

Събрах дрехите накуп, сграбчих и чиста кърпа и хукнах обратно. Вратата на банята беше отворена.

— Какви са тези кранове?

— Вносни, сферични... сега.

Влязох. Олга стоеше с гръб към мен, разсъблечена, и замислено въртеше ръчката на крана наляво и надясно.

— Нагоре — казах. — Потича когато вдигнеш нагоре. Вляво е студената вода, вдясно — горещата.

— Ясно. Благодаря.

Тя изобщо не се стесняваше от мен. Разбираемо, като се имат предвид възрастта й и нейният ранг... пък макар и да е бивш ранг.

Но аз се смутих. Което ме направи циничен.

— Виж тези парцали. Може би ще си избереш нещо. Ако е необходимо, разбира се.

— Благодаря, Антоне... — Олга ме погледна. — Не ми обръщай внимание. Прекарала съм осемдесет години в тялото на птица. По-голямата част от тях — в летаргичен сън. Но така или иначе беше прекалено много.

Очите й бяха дълбоки, привличащи. Опасни очи.

— Вече не се възприемам нито като човек, нито като Различна, нито като жена. Впрочем, не и като сова. А просто... като злобна, стара, безполова глупачка, която понякога е способна да говори.

Водата от душа шурна. Олга бавно вдигна ръце и с наслада се завъртя под силните струи.

— За мен е много по-важно, че ще отмия саждите... отколкото, че някой симпатичен юноша ще се смути.

Преглътнах „юношата“ без да споря и излязох от банята. Поклатих глава, взех коняка, отворих бутилката.

Поне беше ясно, че не е върколак. Върколак не би запазил дрехите върху тялото си. Олга беше маг. Маг, жена на възраст около двеста години, преди осемдесет години наказана с лишаване от тяло; но със запазени надежди за реабилитация; специалист по силово взаимодействие, за последен път викана на работа преди около петдесет години...

Достатъчно информация, за да се поразровя в компютърната база данни. Нямам достъп до пълните файлове, не съм на това ниво. Но, за щастие, началството изобщо не подозира колко информация може да даде косвеното търсене.

Разбира се, ако наистина искам да си изясня самоличността на Олга.

Сипах коняка в чашите и зачаках. Олга излезе от банята след пет минути, триейки в движение главата си с кърпата. Беше облякла дънките ми и пуловера.

Не може да се каже, че напълно се беше преобразила... и все пак бе станала доста по-симпатична.

— Благодаря, Антоне. Не можеш да си представиш какво удоволствие е това...

— Досещам се.

— Не е достатъчно да се досещаш. Миризмата, Антоне... миризмата на изгоряло. Почти бях свикнала с нея за половин век — Олга седна неловко на табуретката. Въздъхна: — Това не е хубаво, но аз се радвам на настоящата криза. Може и да не ме помилват, но затова пък възможността да се измия...

— Можеш да останеш в този облик, Олга. Ще отида и ще купя нормални дрехи.

— Не си струва. Разполагам само с половин час на ден.

Олга свали кърпата и я захвърли на перваза на прозореца. Въздъхна:

— Може и да не дочакам следващата възможност да се измия. Както и възможността да пия коняк... Наздраве, Антоне.

— Наздраве.

Конякът беше хубав. Отпих малка глътка с удоволствие, независимо от пълната бъркотия в главата ми. А Олга изпи чашата си на екс, намръщи се, но учтиво съобщи:

— Не е лош.

— Защо шефът не ти позволява да приемаш нормален облик?

— Това не е в неговата власт.

Ясно. Значи е наказана не от регионалното бюро, а от по-висши служители.

— Пожелавам ти успех, Олга. Каквото и да си направила... сигурен съм, че вината ти отдавна е изкупена.

Жената сви рамене.

— Иска ми се да вярвам. Разбирам, че лесно предизвиквам съчувствие, но наказанието е справедливо. Впрочем... нека да си поговорим сериозно.

— Добре.

Олга се наведе към мен през масата. Каза с тайнствен шепот:

— Ще ти кажа честно: писна ми. Имам здрави нерви, но не мога да живея така. Единственият ми шанс е да изпълня мисия с такава важност, че ръководството да няма друг изход, освен да ме помилва.

— Откъде ще намериш такава мисия?

— Тя вече е налице. И се състои от три етапа. Момчето — ние ще го защитим и ще го привлечем на страната на Светлината. Вампирката — нея ще унищожим.

Тонът ѝ беше уверен и аз изведнъж ѝ повярвах. Ще защитаваме и унищожаваме. Без проблем.

— Само че всичко това са дреболии, Антоне. Подобна акция ще вдигне твоето равнище, но мен няма да ме спаси. Най-важното е девойката с черната фуния.

— С нея вече се занимават, Олга. Но мен... нас ни отстраниха от задачата.

— Нищо. Те няма да се справят.

— Така ли? — с ирония попитах аз.

— Няма да се справят. Борис Игнatieвич е силен маг. Но в други области — Олга с насмешка присви очи. — А аз цял живот се занимавам с пробиви на inferното.

— Ето защо ще има война! — съобразих аз.

— Разбира се. В мирно време няма такива изблици на омраза. Гадният Адолф... той имаше много поклонници, но биха го изпепелили още в първата година на войната. При Сталин ситуацията беше различна, чудовищно много обожание... мощен щит. Антоне, аз съм обикновена руска жена... — мимолетната усмивка показа

отношението на Олга към думата „обикновена“. — През цялото време, докато траеше последната война, се занимавах с предпазването на враговете на своята страна от проклетия. Дори само за това съм си заслужила помилването. Вярваш ли ми?

— Вярвам ти.

Стори ми се, че тя се е понапила.

— Гадна работа... На всички нас ни се е налагало да вървим против човешката природа, но да се отива толкова далече... Та така, Антоне. Те няма да се справят. А аз мога да опитам. Макар че и аз не съм напълно сигурна.

— Олга, ако всичко е толкова сериозно, ти си длъжна да подадеш рапорт...

Жената поклати глава и отметна мокрите си коси:

— Не мога. Забранено ми е да общувам с когото и да било, освен с Борис Игнatieвич и партньора ми в работата. На него съм му казала всичко. Сега мога единствено да чакам. И да се надявам, че ще успея да се справя — в последния момент.

— А шефът не разбира ли това?

— Напротив, мисля, че разбира.

— Това било, значи... — прошепнах аз.

— С него бяхме любовници. Много дълго. Освен това и приятели, което се случва рядко... И така, Антоне. Днес решаваме въпроса с момчето и побърканата вампирка. Утре чакаме. Чакаме пробива на inferното. Съгласен ли си?

— Трябва да помисля, Олга.

— Чудесно. Мисли. А сега ми е време. Обърни се...

Не успях. Навярно самата Олга си беше виновна. Не бе преценила правилно колко време ѝ остава.

Гледката наистина беше отвратителна. Олга затрепери, преви се като дъга. По тялото ѝ премина вълна: костите ѝ се огъваха, сякаш бяха гумени. Кожата ѝ се късаше, оголвайки облените в кръв мускули. След миг жената се превърна в смачкана буца плът, безформено кълбо. И кълбото се свиваше все повече и повече, покривайки се с меки бели пера...

Полярната сова хвъркна от табуретката с наполовина птичи — наполовина човешки вик. Хвърли се към предпочитаното от нея място върху хладилника.

— По дяволите! — закрещях аз, забравил за всички правила и указания. — Олга!

— Красиво ли беше? — гласът на жената беше задъхан, все още изкривен от болката.

— Защо? Защо точно по този начин?

— Това е част от наказанието, Антоне.

Протегнах ръка и докоснах разпереното, треперещо крило.

— Олга, съгласен съм.

— Тогава да се хващаме за работа, Антоне.

Кимнах и излязох в коридора. Отворих шкафа с екипировката и преминах в Сумрака — иначе не може да се види нищо, освен дрехи и стари вехтории.

Лекото телце се спусна върху рамото ми.

— С какво разполагаш?

— Разредах си ониксовия амулет. Можеш ли да го напълниш?

— Не. Лишена съм от почти всичките си сили. Оставено ми е само онова, което е необходимо за неутрализиране на инферното. И спомените, Антоне... оставени са ми и спомените. Как възнамеряваш да убиеш вампирката?

— Тя е без регистрация — казах аз. — Само с народни средства.

Совата се изсмя гръмогласно.

— Трепетликата още ли се използва?

— Нямам трепетликови колове.

— Ясно. Заради приятелите ти?

— Да. Не искам да треперят, когато прекрачат прага.

— Тогава какво?

Извадих от издълбаното в тухлите скривалище пистолет. Погледнах косо совата — Олга изучаваше оръжието.

— Сребро? Много болезнено, но не и смъртоносно за вампирите.

— Куршумите са дум-дум — извадих пълнителя на пистолета „Desert Eagle“. — Сребърни куршуми дум-дум. Четирийсет и четвърти калибър. Три попадения така ще подредят вампира, че той ще стане безпомощен.

— А после?

— Народни средства.

— Не вярвам в техниката — със съмнение отговори Олга. — Виждала съм как се възстановява върколак, разкъсан на парчета от

снаряд.

— И бързо ли се възстанови?

— За три денонощия.

— А аз за какво говоря?

— Добре, Антоне. Ако не се доверяваш на собствените си сили...

Беше останала недоволна и аз го разбирах. Но аз не съм оперативен работник. Аз съм щабен работник, комуто са възложили временно полева работа.

— Всичко ще бъде наред — успокоих я аз. — Повярвай ми. Нека да се съсредоточим върху издирването на стръвта.

— Да вървим.

— Ето тук се случи всичко — съобщих аз на Олга. Стояхме в прохода. Разбира се, в Сумрака.

От време на време покрай нас минаваха хора и по смешен начин ме заобикаляха, макар и да бях невидим.

— Тук си убил вампира — тонът на Олга беше крайно делови. — Така... разбирам, приятелю мой. Лошо си изчистил боклука... Впрочем това не е важно...

Според мен не бяха останали никакви следи от почиващия в мир вампир. Но реших да не споря.

— Тук е била вампирката... тук си я ударил с нещо... не, залял си я с водка... — Олга тихичко се засмя. — Тя се е измъкнала... Нашите оперативни работници съвсем са се отпуснали. Следата и сега си е ясна!

— Преобразила се е — мрачно отвърнах аз.

— В прилеп?

— Да. Гарик каза, че е успяла в последния момент.

— Лошо. Вампирката е по-силна, отколкото се надявах.

— Че нали е дива. Пила е кръв и е убивала. Тя няма опит, но пък сила има колкото си иска.

— Ще я унищожим — твърдо каза Олга.

Премълчах.

— А ето ги и следите на момчето — в гласа на Олга пролича одобрение. — И наистина... добър потенциал. Да отидем да видим

къде живее.

Излязохме от прохода и тръгнахме по тротоара. Дворът беше голям, заобиколен с къщи от всички страни. Аз също чувствах аурата на момчето, макар и много слаба и неясна: явно той редовно минаваше оттук.

— Напред — командваше Олга. — Завий наляво. По-нататък. Надясно. Спри...

Заставах пред някаква улица, по която бавно пълзеше трамвай. Така и не бях излязъл от Сумрака.

— В този блок — съобщи Олга. — Напред. Той е там.

Постройката беше чудовищна. Плоска, извънредно висока и в допълнение сложена върху крачета-опори. На пръв поглед изглеждаше като паметник на кибритената кутия. На втори поглед — олицетворение на болезнена гигантомания.

— В такъв блок е подходящо да убиваш — казах аз. — Или да подлудиш някого.

— Ще се заемем и с едното, и с другото — съгласи се Олга. — Знаеш ли, имам голям опит в тези неща.

Егор не искаше да излиза от къщи. Когато родителите му отидоха на работа, след като хлопна вратата, той веднага почувства страх. И в същото време знаеше: извън празния апартамент страхът ще се превърне в ужас.

Нямаше спасение. Никъде и по никакъв начин. Но къщата създаваше поне илюзия за безопасност.

Светът се бе разрушил, светът бе рухнал снощи. Егор винаги си беше признавал — е, не пред всички, но пред самия себе си, — че не е смелчага. Но може би не беше и страхливец. Имаше неща, от които можеше и трябваше да се страхува: хулигани, манияци, терористи, катастрофи, пожари, войни, смъртоносни болести. Всичките накуп и всичките — еднакво далечни. Всичко това съществуваше реално и в същото време оставаше отвъд границите на всекидневния живот. Спазвай простите правила, не скитай нощем, не се навирай в чужди райони, мий си ръцете преди ядене, не претичвай през релсите. Можеш да се страхуваш от неприятностите и в същото време да съзнаваш, че шансът да се забъркаш в тях не е много голям.

Сега всичко се беше променило.

Съществуваха явления, от които бе невъзможно да се скрие. Явления които ги нямаше и не можеше да ги има на света.

Съществуваха вампири.

Помнеше всичко ясно — не се беше лишил от памет заради ужаса, въпреки че смътно се бе надявал на това предишната вечер, когато бягаше към къщи и за разлика от друг път претичваше през улиците, без да се огледа. И плахата надежда, че на сутринта случилото се ще му се стори сън, също не се оправда.

Всичко беше истина. Невъзможна истина. Но...

Това се бе случило вчера. Беше се случило с него.

Да, тръгна си към къщи късно, но му се беше случвало да се прибира и още по-късно. Дори родителите му — които, според твърдото убеждение на Егор все още не разбираха, че е почти на тринайсет години — приемаха това напълно спокойно.

Когато той, заедно с момчетата, излезе от басейна... да, вече беше десет. Отидоха в „Макдоналдс“ и останаха там двайсетина минути. Това също беше обичайно — всички, на които финансите им позволяваха, след тренировката посещаваха „Мак“. После... после всички заедно отидоха до метрото. Наблизо. По светлата улица. Осмината.

Тогава все още всичко беше нормално.

В метрото той, кой знае защо, започна да се вълнува. Поглеждаше часовника си, взираше се в заобикалящите го. Но нямаше нищо подозрително.

Освен, че Егор чу музиката.

И започна това, което не можеше да бъде.

По някаква причина той свърна в тъмния, зловонен проход. Приблужи се до девойката и младежа, които го чакаха. Които го бяха подмамили. И сам подложи шията си под тънките, остри, нечовешки зъби на девойката.

Дори сега, вкъщи, когато бе сам, Егор усещаше хлад — сладък, съблазнителен, гъделичкащ кожата. Той го искаше! Страхуваше се, но жадуваше докосването на блестящите зъби, кратката болка, след която... след която... след която щеше да се случи нещо... навярно...

И никой в целия свят не можеше да му помогне. Егор помнеше погледа на жената, която разхождаше кучетата. Поглед, преминал през

него, напрегнат, но съвсем не равнодушен. Тя не се беше изплашила, тя просто не бе видяла случващото се... Спаси го единствено появата на третия вампир. Онзи блед младеж с плъра, който се беше залепил за него още в метрото. Те се спречкаха заради него, както силни и гладни вълци се зъбят един на друг над изтощен, но още жив елен.

И от този момент нататък спомените му бяха объркани, всичко се бе случило прекалено бързо. Викове за някакъв патрул, за някакъв сумрак. Избухване на синя светлина — и единият вампир започна да се разпада пред очите му, като на кино. Вой на вампирката, на която бяха лиснали нещо в лицето.

И неговото паническо бягство...

И разбирането, страшно, още по-страшно от случилото се, че на никого не бива да казва нищо. Няма да повярват. Няма да разберат.

Вампири не съществуват!

Не е възможно да гледаш през хората и да не ги забелязваш!

Никой не изгаря във вихъра на синкав огън, превръщайки се в мумия, скелет, купчина пепел!

— Не е вярно — каза Егор на себе си. — Има ги. Възможно е. Случва се!

Беше му трудно да повярва дори на самия себе си...

Не отиде на училище, но за сметка на това подреди апартамента. Искаше му се да прави нещо. На няколко пъти отиде до прозореца и огледа внимателно двора.

Нищо подозрително.

А дали щеше да съумее да ги види?

Те щяха да дойдат. Егор не се усъмни в това нито за секунда. Те знаеха, че той ги помни. И щяха да го убият, защото е свидетел.

И не просто да го убият! Щяха да изпият кръвта му и ще го превърнат във вампир.

Момчето отиде до библиотеката, където половината от рафтовете бяха запълнени с видеокасети. Навярно можеше да потърси съвет. „Дракула — мъртъв и недоволен“... Не, това е комедия. „Веднъж ухапан“. Пълна глупост... „Нощ на страха“... Егор потрепери. Помнеше този филм. И сега вече никога нямаше да рискува да го гледа още веднъж. Какво се казваше там... „Кръстът ще помогне, ако вярваш в него.“

А с какво щеше да му помогне кръстът? Та той дори не бе кръстен. И в бога не вярваше. Или поне до момента не бе вярвал.

А сега, навярно, трябва.

Ако има вампири, значи има и дявол, а ако има и дявол, има и Бог?

Ако има вампири, то има и Бог?

Ако има Зло, то има и Добро?

— Нищо няма — каза Егор. Пъхна ръце в джобовете на дънките, излезе в коридора, погледна в огледалото. Отражението му беше там. Може би прекалено мрачно, но съвсем обикновено момче. Значи засега всичко бе нормално. Не успяха да го ухапят.

За всеки случай той все пак се завъртя, опитвайки се да разгледа врата си отзад. Не, нищо. Никакви следи. Тънка и май не съвсем чиста шия...

Идеята му хрумна неочаквано. Егор хукна към кухнята, като по пътя подплаши котарака, настанил се върху пералнята. Започна да рови сред пакетите с картофи, лук и моркови.

Ето го и чесъна.

Той бързо изчисти една глава и се захвана да дъвче. Чесънът беше лют, пареше в устата му. Момчето си наля чаша чай и започна да отпива след всяка скилидка. Това не му донесе особено облекчение, езикът му гореше, венците го сърбяха. Но нали чесънът би трябвало да му помогне?

Котаракът надникна в кухнята. Погледна с недоумение момчето, измяука разочаровано и си тръгна. Не можеше да разбере как е възможно да се яде подобна гадост.

Егор сдъвка последните две скилидки, изплю ги върху дланта си и се зае да ги натрива върху шията си. Това, което правеше, му беше смешно, но вече не можеше да спре.

Вратът също започна да го щипе. Хубав чесън. Всеки вампир щеше да пукне само от миризмата.

Котаракът нададе недоволен вой в коридора. Егор настръхна и надникна през вратата на кухнята. Не, нищо. Вратата бе затворена с три ключалки и верижка.

— Престани да извиваш, Грейсик! — строго нареди той. — Че ще те нахраня и теб с чесън.

Котаракът оцени заплахата и се скри в спалнята на родителите му. Какво още може да се направи? Май и среброто помагаше. Егор влезе в спалнята, отново подплашвайки котарака, отвори гардероба и извади изпод чаршафите и кърпите сандъчето, където майка му пазеше украшенията си. Измъкна сребърна верижка и я сложи на врата си. Ще вони на чесън и така или иначе ще се наложи да я свали вечерта. Дали да не изпразни касичката и да си купи верижка? С кръстче. И да я носи, без да я сваля. Ще каже, че е повярвал в Бога. Случват се такива работи — човек да не вярва, а после изведнъж да вземе да повярва!

Прекуси помещението, седна на дивана и качи краката си горе, като огледа замислено стаята. Дали в апартамента има трепетлика? Май не. А как изобщо изглежда трепетликата? Да отиде ли в ботаническата градина и да си отреже кинжал от някой клон?

Всичко това бе много хубаво, разбира се. Само че щеше ли да помогне? Ако музиката отново зазвучеше... тихата, подмамваща музика... Дали нямаше сам да скъса верижката, да счупи трепетликовия кинжал и да измие намазания с чесън врат?

Тиха, тиха музика... Невидими врагове. Може би те вече са до него, а той просто не ги вижда. Не умее да гледа. А вампирът седи до него и се усмихва, наблюдавайки наивното хлапе, готвещо се за отбрана. И не се страхува нито от трепетликата, нито от чесъна. Как можеш да се сражаваш с невидим?

— Грейсик! — извика Егор. Котаракът не отговаряше на „пис-пис“, той имаше сложен характер. — Ела тук, Грейсик!

Котаракът стоеше на прага на спалнята. Козината му беше настръхнала, очите му пламтяха. Той гледаше покрай Егор, към креслото до масичката. Към празното кресло...

Момчето усети как по тялото му пробяга вече познатият хлад. Той отскочи толкова рязко, че се стовари от дивана на пода. Креслото беше празно. Апартаментът беше празен и заключен. Наоколо потъмня, сякаш слънчевата светлина зад прозореца бе помръкнала...

До него имаше някой.

— Не! — закрещя Егор и запълзя. — Знам! Знам! Тук сте!

Котаракът издаде хриплив звук и се хвърли под кревата.

— Виждам те! — изкрещя Егор. — Не ме докосвай!

Вътрешността на сградата и иначе изглеждаше мрачна и страховита. А гледана от Сумрака, беше истинска катакомба. Бетонните стени, които в обикновената реалност бяха просто мръсни, в Сумрака се оказаха обрасли с тъмносин мъх. Гадост. Нито един Различен не живееше тук, за да изчисти къщата... Прекарах длан над особено гъста буца — мъхът се размърда, опитвайки се да се отдалечи от топлината.

— Изгори! — наредих аз.

Не обичам паразитите. Дори когато не причиняват особена вреда, а само прият чуждите емоции. Предположението, че големите колонии от син мъх са способни да влияят на човешката психика, предизвиквайки ту депресия, ту неконтролируема радост, така и не беше доказано от никого. Но аз винаги предпочитам да се презастраховам.

— Изгори! — повторих аз, пращайки малко сила в дланта си.

Пламъкът, прозрачен и горещ, обхвана омотания сплъстен мъх. След миг целият вход пламтеше. Отстъпих към асансьора, натиснах копчето, влязох в кабината. Там беше по-чисто.

— Девети етаж — подсказа ми Олга. — Защо си хабиш силите?

— Дребна работа...

— Може да ти потрябва всичко, което имаш. До последната капчица.

Премълчах. Асансьорът бавно пълзеше нагоре — сумрачният асансьор, двойник на обикновения, който продължаваше да си стои на първия етаж.

— Ти си знаеш — реши Олга. — Младост... безкомпромисност...

Вратите се плъзнаха встрани. Огънят вече беше преминал през деветия етаж — синият мъх гори като барут. Беше топло, значително по-топло, отколкото е обикновено в Сумрака. Леко миришеше на изгоряло.

— Ето тази врата... — каза Олга.

— Виждам.

Наистина почувствах аурата на момчето зад вратата. Той дори не беше рискувал да излезе днес от къщи. Прекрасно. Козлето е завързано със здраво въже, остава да дочакаме тигъра.

— Май ще вляза — реших аз. И побутнах вратата.

Тя не се отваряше.

Не може да бъде!

В реалността вратите могат да бъдат заключени с всичките си ключалки. Сумракът си има свои закони. Само вампирите се нуждаят от покана, за да влязат в чужда къща, това е цената, която трябва да платят за прекалената си сила и гастрономическия подход към хората.

За да затвориш врата в Сумрака, трябва поне да можеш да влизаш в него.

— Страхът — каза Олга. — Вчера момчето е било ужасено. И току-що е било в сумрачния свят. Затворило е вратата след себе си... и без да забележи, го е направило едновременно в двата свята.

— И какво да правя?

— Влез по-надълбоко. Ела с мен.

Погледнах към рамото си — нямаше никой. Да извикаш Сумрака, когато се намираш в Сумрака, не е лесна работа. Вдигах сянката си от пода няколко пъти, преди тя да придобие обем и да започне да се поклаща срещу мен.

— Хайде, давай, справяш се — шепнеше Олга.

Влязох в сянката и сумракът се сгъсти. Пространството се изпълни с гъста мъгла. Цветовете съвсем изчезнаха. От звуците остана само биенето на сърцето ми, тежко и бавно, тътнещо — сякаш удряха барабан на дъното на планинско дефиле. И свистеше вятър — въздухът сам се вмъкваше в белите дробове, бавно издувайки бронхите. Върху рамото ми се появи бялата сова.

— Няма да издържа дълго тук — прошепнах, отваряйки вратата. На това равнище тя не беше заключена.

Под краката ми пробяга тъмносива котка. За котките не съществува обикновен свят и сумрак, те живеят едновременно във всички светове. Колко е хубаво, че нямат истински разум.

— Пис-пис-пис — прошепнах аз. — Не се бой, коте...

По-скоро за да изпробвам собствените си сили, аз заключих вратата след себе си. Ето така, момченце, сега си защитен малко по-добре. Но ще ти помогне ли това, когато чуеш Зова?

— Излизай — каза Олга. — Много бързо губиш сили. На това равнище на Сумрака е трудно дори за опитен маг. Може би и аз ще изляза по-горе.

Излязох с облекчение. Да, аз не бях оперативен работник, умеещ да се разхожда из всичките три слоя на Сумрака. Общо взето нямах и нужда от това.

Светът стана малко по-ярък. Огледах се — апартаментът беше уютен и рожбите на сумрачния свят не му бяха повлияли особено. Няколко ивици син мъх до вратата... нищо страшно, сами ще издъхнат, след като колонията е унищожена. Появиха се и звуци — изглежда, от кухнята. Надникнах там.

Момчето стоеше до масата, ядеше чесън и на всяка хапка отпиваше по глътка горещ чай.

— Светлина и Мрак... — прошепнах аз.

Сега хлапето изглеждаше още по-малко и беззащитно от предния ден. Слабо, недобре сложено, макар и да не можеше да се нарече хилаво — явно се занимаваше със спорт. Носеше избелели небесносини дънки и синя тениска.

— Горкичкият — казах аз.

— Много трогателно — съгласи се Олга. — Да се пусне слух за магичните свойства на чесъна беше удачен ход от страна на вампирите. Разправят, че самият Брам Стокър го е измислил...

Момчето изплю върху дланта си сдъвканата каша и започна да втрива във врата си чесновото пюре.

— Чесънът е полезно нещо — казах аз.

— Да. И предпазва. От вирусите на грипа — добави Олга. — Ох! Колко лесно умира истината, колко жизнена е лъжата... Но момчето наистина е силно. На Нощния патрул няма да му е излишен нов оперативен работник.

— Той наш ли е?

— Засега не е на никого. Неоформена съдба, сам виждаш.

— А кое го влече?

— Не може да се разбере. Засега не може. Прекалено изплашен е. Сега е готов да направи каквото и да е, само и само да се спаси от вампирите. Готов е да стане Тъмен, готов е да стане и Светъл.

— Не мога да го осъждам за това.

— Разбира се. Да вървим.

Совата хвъркна, полетя по коридора. Аз тръгнах след нея. В момента се движехме три пъти по-бързо от хората — един от основните признаци на Сумрака е изменението на хода на времето.

— Ще чакаме тук — нареди Олга когато стигнахме гостната. — Топло, светло и уютно е.

Седнах в мекото кресло до масичката. Погледнах косо вестника, захвърлен отгоре.

Няма нищо по-весело от четенето на пресата през Сумрака.

„Печалбите от кредити падат“ — гласеше заглавието.

В реалността фразата изглежда по друг начин: „Расте напрежението в Кавказ.“

Сега можех да взема вестника и да прочета истината. Действителната. Това, което е мислел журналистът, скалъпващ статия по зададена тема. Онези трохи информация, които е получавал от неофициални източници. Истината за живота и истината за смъртта.

Само че защо?

Много отдавна се бях научил да не се вълнувам за човешкия свят. Той е нашата основа. Нашата люлка. Но ние сме Различни. Ние преминаваме през затворени врати и съхраняваме баланса между Доброто и Злото. Ние сме убийствено малко и не сме способни да се размножаваме... Изобщо не е задължително дъщерята на мага да стане вълшебница, нито пък синът на върколака да се научи да се преобразява в лунните нощи.

Ние не сме длъжни да обичаме обикновения свят.

Пазим го, само защото паразитираме върху него.

Мразя паразитите!

— За какво се замисли? — попита Олга. В гостната се появи момчето. Хвърли се към спалнята — доста бързо, като се имаше предвид, че бе в обикновения свят. Започна да се рови в гардероба.

— Нищо особено. Тъжно ми е.

— Случва се. В първите години се случва на всеки — гласът на Олга стана съвсем човешки. — После се свиква.

— Точно затова и тъгувам.

— Би трябвало да се радваш, че още сме живи. В началото на века популацията на Различните е паднала до критичния минимум. В течение ли си, че се е обсъждал въпроса за обединението на Тъмните и Светлите? Че са се разработвали евгенични програми?

— Да, знам.

— Науката едва не ни уби. Не вярвах в нас, не искаха да вярват. Докато смятах, че науката е способна да промени света към по-добро.

Момчето се върна в гостната. Седна на дивана и се зае да намества сребърната верижка на врата си.

— Кое е по-доброто? — попитах аз. — Ние се отделихме от хората. Научихме се да ходим в Сумрака, научихме се да променяме природата на вещите и хората. Какво се е променило, Олга?

— Най-малкото това, че вампирите не ловуват без лиценз.

— Кажй го на някой човек, на когото му пият кръвта...

На прага се появи котаракът. Спря поглед върху нас. Започна да извива, взрял се в совата.

— Той реагира на теб — казах аз. — Олга, отиди по-дълбоко в Сумрака.

— Вече е късно — отговори Олга. — Извинявай... изгубила съм бдителност.

Момчето скочи от дивана. Значително по-бързо, отколкото бе възможно да се движи в човешкия свят. Тромаво — той още не разбираше какво става с него — влезе в сянката си и сега падаше към пода, гледайки към мен. Вече от Сумрака.

— Махам се... — прошепна совата и изчезна. Ноктите болезнено се впиха в рамото ми.

— Не! — закрепця момчето. — Знам! Знам! Тук сте!

Аз започнах да се изправям, разпервайки ръце.

— Виждам те! Не ме докосвай!

Той беше в Сумрака. Край. Случи се. Без каквато и да било странична помощ, без курсове и стимулатори, без ръководството на маг-наставник момчето прекрачи границата между обикновения и сумрачния свят.

От това как за първи път ще влезеш в Сумрака, какво ще видиш, какво ще усетиш — в много голяма степен зависи какъв ще станеш.

Тъмен или Светъл.

„Нямаме право да го отстъпваме на Тъмната страна, защото балансът в Москва ще рухне окончателно.“

Момче, ти си на самия ръб.

И това е по-страшно, отколкото неопитната вампирка.

Борис Игнatieвич е в правото си да вземе решение за ликвидиране.

— Не се бой — казах аз, без да помръдвам от мястото си. — Не се бой. Аз съм приятел и няма да ти навредя.

Момчето допълзя до ъгъла и застина. Той не откъсваше погледа си от мен и явно не разбираше, че е преминал в Сумрака. За него всичко изглеждаше така, сякаш в стаята внезапно се е стъмнило, настанала е тишина и отникъде съм се появил аз...

— Не се бой — повторих аз. — Казвам се Антон. А ти как се казваш?

Той мълчеше. Преглъщаше често-често. После притисна ръка към шията си, напипа верижката си и изглежда леко се поуспокои.

— Аз не съм вампир — казах.

— Кой сте вие? — Хлапето вече крещеше. Добре, че този пронизващ вик не можеше да се чуе в обикновения свят.

— Антон. Служител на Нощния патрул.

Очите му се разшириха — рязко, като от болка.

— Работата ми се състои в това да охранявам хората от вампирите и останалите нечисти сили.

— Не е вярно...

— Защо?

Той сви рамене. Добре. Опитва се да оценява действията си, да аргументира мнението си. Значи не е съвсем обезумял от страх.

— Как се казваш? — повторих аз. Можех да окажа натиск на момчето, да премахна страха му. Но това би било намеса, при това — забранена.

— Егор...

— Хубаво име. А аз се казвам Антон. Разбираш ли? Аз съм Антон Сергеевич Городецки. Служител на Нощния патрул. Снощи убих вампира, който се опитваше да те нападне.

— Един ли?

Прекрасно. Завърза се разговор.

— Да. Вампирката се измъкна. Сега я търсят. Не бой се, аз съм тук, за да те охранявам... за да унищожа вампирката.

— Защо наоколо е толкова сиво? — попита изведнъж момчето.

Браво! Какъв юнак само!

— Ще ти обясня. Само нека да се разберем, че не съм ти враг. Става ли?

— Ще видим.

Той държеше нелепата си верижка, сякаш тя бе способна да го спаси от нещо. Момче, момче, ако всичко беше толкова просто в този

свят... Не спасяват нито среброто, нито трепетликата, нито светият кръст. Животът против смъртта, любовта против омразата... и силата против сила, защото силата няма морални категории. Всичко е много просто. Разбрах това за някакви си две-три години.

— Егор... — тръгнах бавно към него. — Изслушай какво ще ти кажа...

— Стойте!

Изкомандва толкова рязко, сякаш държеше в ръцете си оръжие. Въздъгнах и се спрях.

— Добре. Слушай тогава. Освен обичайния, човешки свят, съществува и свят на сенките, сумрачния свят.

Той мислеше. Независимо от страха — а той се боеше безумно, обливаха ме вълни от потискащ ужас — момчето се опитваше да проумее думите ми. Има хора, които страхът парализира. Но има и такива, на които им придава сила.

Много исках да се надявам, че Егор е от вторите.

— Паралелен свят?

Ето на. Фантастиката влезе в действие. Хубаво, какво толкова, наименованията са просто звуци.

— Да. И в този свят могат да попаднат само онези, които притежават свръхестествени способности.

— Вампирите?

— Не само те. Още и върколаците, вещиците, черните магове... белите магове, лечителите, пророците.

— Всички те съществуват ли в действителност?

Той беше мокър като мишле. Косата му се беше сплъстила, тениската бе прилепнала към тялото му, по бузите му се спускаха мъниста пот. И въпреки това момчето не откъсваше поглед от мен и се готвеше да се съпротивлява. Сякаш това му бе по силите.

— Да, Егор. Понякога сред хората се появяват такива, които умеят да влизат в сумрачния свят. Те застават на страната на Доброто или на Злото. На Светлината или на Мрака. Те са Различните. Така се наричаме помежду си: Различните.

— Вие Различен ли сте?

— Да. И ти също.

— Защо?

— Ти си в сумрачния свят, момче. Огледай се наоколо, послушай се. Цветовете са се изтрили. Звучите са умрели. Секундната стрелка върху часовника едва пълзи. Ти си влязъл в сумрачния свят... ти пожела да видиш опасността и прекрачи границата между световите. Тук времето се движи по-бавно, тук всичко е различно. Това е светът на Различните.

— Не вярвам — Егор се извърна бързо, после отново ме погледна. — А защо Грейсик е тук?

— Котаракът? — усмихнах се аз. — Животните си имат свои закони, Егор. Котките живеят във всичките измерения едновременно, за тях няма никаква разлика.

— Не вярвам — гласът му трепереше. — Всичко това е сън, знам! Когато светлината помръкне... Спя. Случвало ми се е.

— Присънвало ли ти се е, че пускаш осветлението, а лампата не светва? — знаех отговора, пък и вече го бях прочел в очите на момчето. — Или да светне едва-едва, като свещ? И ти вървиш, а около теб се люлее Мракът и когато протегнеш ръка, не можеш да различиш пръстите си?

Той мълчеше.

— Това се случва с всички нас, Егор. Всеки Различен сънува такива неща. Всъщност сумрачният свят нахлува в нас, вика ни, напомня за себе си. Ти си Различен. Макар и да си още малък, си Различен. И само от тебе зависи...

Не разбрах веднага, че очите му са затворени, а главата му се накланя встрани.

— Идиот — изсъска от рамото ми Олга. — Той за пръв път е влязъл самостоятелно в Сумрака! Няма сили за това! Измъквай го, бързо, или ще остане завинаги тук!

Сумрачната кома е болест на новациите. Почти бях забравил за нея — не ми се беше налагало да работя с млади Различни.

— Егор! — хвърлих се към него, разтърсих го, хванах го под мишниците. Той беше лек, съвсем лек — в сумрачния свят се променя не само ходът на времето. — Събуди се!

Той не реагираше. Момчето самичко беше направило това, за което на други са им необходими месеци тренировки — бе влязло в Сумрака. А сумрачният свят обожава изпиването на силите.

— Измъквай го! — пое командването Олга. — Измъквай го, живо! Няма да се събуди сам!

И това беше най-трудно от всичко. Минавал съм курсове за спешна помощ, но все още не ми се беше налагало да измъквам никого от Сумрака.

— Егор, ела на себе си! — потупах го по бузите. Отначало слабо, после преминах на тежки шамари. — Е, какво, хлапе? Ти влизаш в сумрачния свят! Събуди се!

Той ставаше все по-лек и по-лек, изтъняваше в ръцете ми. Сумракът пиеше живота му, извличаше последните му сили. Сумракът променяше теглото му, превръщаше го в свой обитател. Какви ги забърках!

— Затвори се! — гласът на Олга беше студен, отрезвяващ. — Затвори се заедно с него... патрулен!

Обикновено създавам сфера за повече от минута. Този път се справих за пет секунди. Избухване на болка — сякаш в главата ми се бе взривил малък снаряд. Отметнах глава назад, когато сферата на отрицанието излезе от тялото ми и ме обгърна със сапунен мехур в цветовете на дъгата. Мехурът растеше, издуваше се, неохотно побирайки в себе си и мен, и момчето.

— Това е всичко, сега задръж. С нищо не мога да ти помогна, Антоне. Задръж сферата!

Олга не беше права. Тя ми помагаше дори само със съветите си. Навярно и аз самият щях да се сетя да създам сфера, но бих изгубил още няколко скъпоценни секунди.

Наоколо започна да светлее. Сумракът все още пиеше силите ни, моите — с усилие, на момчето — с лекота, но сега разполагаше само с няколко кубични метра пространство. Тук не съществуваха обичайните физични закони, но имаше техни аналози. В момента в сферата се създаваше равновесие между нашите живи тела и Сумрака.

Или сумракът щеше да се разтвори и да пусне плячката си, или момчето щеше да се превърне в обитател на сумрачния свят. За постоянно. Това се случва с маговете, отдали всичките си сили — по непредпазливост или по необходимост. Или с новаците, които не умеят да се защитават както трябва от Сумрака и му дават повече, отколкото е необходимо.

Погледнах Егор: лицето му посивяваше пред очите ми. Той си отиваше в безкрайните простори на света на сенките.

Прехвърлих момчето върху дясната си ръка, а с лявата извадих от джоба си сгъваемото ножче. Отворих със зъби острието.

— Това е опасно — предупреди Олга.

Не отговорих. Просто се порязах по китката.

Когато кръвта шурна, сумракът засъска като нагорещен тиган. Притъмня ми пред очите. Работата не беше в загубата на кръв, заедно с нея си отиваше и самият живот. Бях разрушил своята собствена защита от Сумрака.

Затова пък той получи такава порция енергия, каквато не беше в състояние да погълне.

Светът стана по-светъл, сянката ми скочи на пода и аз прекрачих през нея. Дъгоцветната ципа на сферата на отрицание се пукна, пускайки ни в обикновения свят.

ГЛАВА 5

Кръвта шуртеше на тънка струя върху мокета. Момчето, оклюмало в ръцете ми, още беше в безсъзнание, но лицето му беше започнало да поруменява. Котаракът в съседната стая виеше, сякаш го колеха.

Сложих Егор на дивана. Седнах до него. Помолих:

— Олга, бинт...

Совата се хвърли от рамото ми и се понесе към кухнята с пълна скорост. Очевидно в движение влезе в Сумрака, защото се върна само след няколко секунди с бинт в човката.

Егор отвори очи точно в мига, в който взех бинта от совата и се захванах да превързвам ръката си. Попита:

— Кой е това?

— Сова. Не я ли виждаш?

— Какво се случи с мен? — попита той. Гласът му почти не трепереше.

— Изгуби съзнание.

— Защо? — погледът му изплашено пробяга през следите кръв върху пода и по дрехите ми. Самия него някак бях успял да не изцапам.

— Кръвта е моя — обясних аз. — Порязах се случайно. Егор, в Сумрака трябва да се влиза внимателно. Това е чужда среда, дори за нас, Различните. Когато се намираме в сумрачния свят, ние сме принудени постоянно да изразходваме сили, за да го подхранваме с жива енергия. По малко. А ако процесът не се контролира, сумракът изсмуква от теб всичко живо. Нищо не може да се направи, това е цената.

— И аз съм заплатил повече, отколкото е трябвало?

— Повече, отколкото имаше. И едва не остана в сумрачния свят завинаги. Това не е смърт, но може би е по-лошо и от смъртта.

— Дайте да ви помогна...

Момчето седна и за миг се намръщи: очевидно му се зави свят. Протегнах ръка и той започна да бинтова китката ми — неумело, но

старателно. Аурата му не се беше променила, тя продължаваше да се прелива, да бъде неутрална. Сумракът още не беше успял да сложи своя отпечатък, въпреки посещението в него.

— Вярваш ли, че съм приятел? — попитах аз.

— Не знам. Май не сте ми враг. Или пък не можете да ми направите нищо!

Протегнах ръка и докоснах момчето по шията — той веднага настръхна. Откопчах верижката му и я свалих.

— Разбра ли?

— Значи не сте вампир.

Гласът му леко спадна.

— Да. Но съвсем не заради това, че мога да докосна чесъна и среброто. Егор, това изобщо не са пречки за вампирите.

— Във всички филми...

— И още във всички филми добрите момчета побеждават лошите. Момче, суеверията са опасни, те внушават лъжливи надежди.

— А надеждите могат ли да бъдат нелъжливи?

— Не. По своята същност.

Изправих се и докоснах превръзката. Доста добре, здраво вързана и достатъчно стегната. След половин час би могло да се направи заклинание на раната, но засега имах прекалено малко сили.

Момчето ме гледаше от дивана. Да, беше се поуспокоило. Но още не ми се доверяваше. Забавното беше, че той не обръщаше никакво внимание на бялата сова, която с невинен вид дремеше върху телевизора. Изглежда, Олга все пак се вмести в представите му. Това беше добре: щеше да е крайно трудно да обяснявам каква е тази бяла говореща сова.

— Намира ли ти се храна? — попитах аз.

— Каква?

— Каквато и да е. Чай със захар. Къшей хляб. Аз също изразходвах много сили.

— Ще се намери. А вие как се наранихте?

Не уточних, но не почнах и да го лъжа.

— Нарочно. Така трябваше, за да те измъкна от Сумрака.

— Благодаря. Стига това да е истина.

Нагъл беше, но това ми хареса.

— Няма за какво. Ако беше пукнал в Сумрака, началството щеше да ми откъсне главата.

Момчето изхъмка и се изправи. Той все пак се стараеше да се държи по-далече от мен.

— А какво е това началство?

— Строго. Е, ще ми налееш ли чай?

— За добър човек — с удоволствие.

Да, той продължаваше да се страхува. И криеше страха си зад прекалена наглост.

— Веднага искам да уточня — аз не съм човек. Аз съм Различен. И ти си Различен.

— А в какво е разликата? — Егор демонстративно ме измери с поглед. — На външен вид не личи.

— Докато не ме почерпиш с чай, ще мълча. Не са ли те учили да посрещаш гости?

— Неканени? А как влязохте?

— През вратата. Ще ти покажа. После.

— Да вървим.

Изглежда, все пак решиха да ме почерпят с чай. Тръгнах след момчето, мръщейки се неволно. Не издържах и го помолих:

— Само че, знаеш ли, Егор... първо си измий врата.

Без да се обръща, момчето поклати глава.

— Да защитиш само шията е най-малкото глупаво. В човешкото тяло има пет точки, където може да те ухапе вампир.

— Така ли?

— Така. Разбира се, имам предвид мъжкото тяло.

Дори и тилът му се изчерви.

Сложих в чашата пет пълни лъжички захар. Намигнах на Егор:

— Налейте ми чаша чай с две лъжички захар... искам да го опитам преди смъртта си.

Очевидно той не знаеше този виц.

— А на мен колко да сложа?

— Колко тежиш?

— Не помня.

Пресметнах на око.

— Сложи четири. Ще премахнеш началната хипогликемия.

Той все пак си изми врата, но не се освободи напълно от миризмата на чесън. Докато жадно отпиваше от чая, ме помоли:

— Обяснявайте.

Да, бях планирал всичко по друг начин. По съвсем друг начин. Да проследя хлапето, когато го настигне Зова. Да хвана или убия вампирката. И да отведа благодарното момче при шефа — той по-добре щеше да му обясни всичко.

— Някога, много отдавна... — задавих се с чая. — Прилича на начало на приказка, нали? Само че това не е приказка.

— Слушам ви.

— Добре. Ще започна по друг начин. Съществува човешкият свят — кимнах към прозореца, към малкото дворче и движещите се по пътя коли. — Ето го. Около нас. И повечето хора не могат да излязат извън неговите граници. Така е било винаги. Но сме се появили ние. Различните.

— И вампирите?

— Вампирите също са Различни. Наистина, те са други Различни, с предварително заложили способности.

— Не разбирам — поклати глава Егор.

Да, аз не съм наставник. Не умея, а и не обичам да обяснявам азбучни истини...

— Двама шамани, наядли се с отровни гъби, удрят по своите дайрета — казах аз. — Много отдавна, още в първобитни времена. Единият от шаманите честно баламосва ловците и вожда. Другият вижда как сянката му, трепкаща на пода на пещерата в светлината на лагерния огън, придобива обем и се надига в целия си ръст. Той пристъпва и влиза в сянката. Влиза в Сумрака. И после започва най-интересното. Разбираш ли?

Егор мълчеше.

— Сумракът променя влезлия в него. Това е различен свят и той прави от хората Различни. А какъв точно ще станеш, зависи само от теб. Сумракът е бурна река, която тече едновременно във всички посоки. Реши какъв искаш да станеш в сумрачния свят. Но решавай бързо, защото не разполагаш с чак толкова много време.

Сега вече момчето ме разбра. Зениците му се свиха, кожата му леко побледня. Добра реакция на стреса, наистина е подходящ за

оперативен работник...

— Какъв мога да стана?

— Какъвто искаш. Ти още не си се определил. И знаеш ли кой избор лежи в основата? Доброто и Злото. Светлината и Мрака.

— И ти си добър?

— Преди всичко, аз съм Различен. Доброто и Злото се различават в отношението към обикновените хора. Ако избереш Светлината, ти няма да използваш способностите си за лична изгода. Ако избереш Мрака, това ще стане нормално за теб. Но дори черният маг е способен да изцелява болните и да намира безследно изчезналите. А белият маг може да отказва помощ на нуждаещите се.

— Тогава не разбирам — каква е разликата?

— Ще разбереш. Ще разбереш, когато застанеш от едната или от другата страна.

— Никъде няма да заставам!

— Късно е, Егор. Ти си бил в Сумрака и вече се променяш. Още някой и друг ден — и изборът ще бъде направен.

— Ако ти си избрал Светлината... — Егор стана, наля си още чай. Забелязах, че за пръв път се обърна с гръб към мен, без да се страхува. — Тогава какъв си? Маг?

— Ученик на маг. Работа в офиса на Нощния патрул. Това също е необходимо.

— А какво можеш да правиш? Покажи, искам да проверя!

Ето, всичко е като по учебник. Той беше в Сумрака, но това не го бе убедило. Дребните циркаджийски фокуси са значително впечатляващи.

— Гледай.

Протегнах ръката си към него. Егор се спря, опитвайки се да разбере какво се случва. После погледна чашата си.

От чая вече не излизаше пара. Чаят кристализираше, превръщайки се в цилиндър от мътнокафяв лед със замръзнали листенца.

— Леле — каза момчето.

Термодинамиката е най-лесната част от управлението на материята. Позволих на брауновото движение да се възобнови и ледът закипя. Егор извика и изпусна чашата.

— Извинявай.

Скочих и взех парцала от мивката. Приседнах и се заех да трия локвата от мокета.

— От магията могат да се очакват само неприятности — каза момчето. — Жалко за чашата.

— Момент.

Сянката ми скочи срещу мен, аз влязох в Сумрака и огледах парчетата. Те още помнеха цялото и на чашата изобщо не ѝ беше съдено да се разбие толкова бързо.

Без да излизам от Сумрака, загребах с ръка купчината парчета. Няколко от най-малките, отлетели под печката, охотно се претърколиха към дланта ми.

Излязох от Сумрака и сложих бялата чаша върху масата.

— Само че трябва пак да си налееш чай.

— Яко! — Изглежда, този малък фокус впечатли силно момчето. — А с всяка вещ ли може да се направи същото?

— Почти с всяка. Стига да е вещ.

— Антоне... а ако нещо се е разбило преди седмица?

Неволно се усмихнах.

— Не. Извинявай, но вече е прекалено късно. Сумракът дава шанс, но той трябва да се използва бързо, много бързо.

Егор се навъси. Интересно, какво ли бе счупил преди седмица?

— Сега вярваш ли ми?

— Това магия ли е?

— Да. Най-примитивна. Почти не е необходимо човек да се учи на нея.

Навярно не трябваше да казвам това. В очите на момчето проблеснаха огънчета. Той вече оценяваше перспективите си. Изгодата.

Светлина и Мрак...

— А опитният маг сигурно може да прави и други неща?

— Дори и аз мога.

— А да управлявате хората? Светлина и Мрак...

— Да — казах аз. — Да, можем.

— И правите ли го? А защо терористите отвличат заложници? Нали можете незабележимо да се промъкнете през Сумрака и да ги застреляте? Или да ги накарате да се застрелят! А защо хората умират от болести? Нали маговете могат да лекуват, вие самият го казахте!

— Това ще бъде Добро — казах аз.

— Разбира се! Та нали сте Светли магове!

— Ако ние извършим каквото и да е Добро, Тъмните магове получават правото да отговорят със Зло.

Егор ме изгледа смаяно. Прекалено много му се беше събрало през последното денонощие. Но се справяше добре.

— За съжаление, Егор, Злото е по-силно по своята природа. Злото е деструктивно. То разрушава значително по-лесно, отколкото Доброто създава.

— А какво правите вие в такъв случай? Този ваш Нощен патрул... С Тъмните магове ли воювате?

Не биваше да отговарям. Разбихах това със същата убийствена яснота, с която съзнавах, че изобщо не трябваше да се разкривам пред момчето. Трябваше да го приспя. Да се скрия по-надълбоко в Сумрака. Но да не давам абсолютно никакви обяснения!

Аз не бих могъл да докажа нищо!

— Воювате ли с тях?

— Не съвсем — казах аз. Истината беше по-лоша от лъжата, но аз нямах право да го лъжа. — Следим се помежду си.

— Готвите се да воювате?

Гледах Егор и си мислех, че той изобщо, изобщо не е глупаво момче. Но е именно момче. И ако сега му кажех, че приближава велика битка между Доброто и Злото, че той може да стане нов джедай на сумрачния свят, той щеше да бъде наш.

Наистина, не за дълго.

— Не, Егор. Ние сме много малко.

— Светлите? По-малко от Тъмните?

Точно в този момент той беше готов да изостави дома си, мама и тате, да облече блестящите доспехи и да тръгне на смърт за делото на Доброто...

— Изобщо — Различните. Егор... битките между Доброто и Злото са продължили хиляди години с променлив успех. Понякога Светлината е побеждавала, но само ако знаеш колко хора, които дори не са подозирали за съществуването на сумрачния свят, са загинали тогава! Различните са малко, но нали всеки Различен е способен да поведе след себе си хиляди обикновени хора. Егор... ако сега започне война между Доброто и Злото, ще загине половината човечество.

Затова преди почти половин век бил подписан договор. Великият договор между Доброто и Злото, Мрака и Светлината.

Той се опули.

Аз въздъгнах и продължих:

— Това е кратък договор. Сега ще ти го прочета — в официалния му превод на руски език. Ти вече имаш правото да го знаеш.

Притворих очи и се взрях в тъмнината. Сумракът оживя, започна да се вие на кълба под клепачите ми. И се разтвори сиво платно, изпъстрено с плуващи червени букви. Договорът не трябва да се произнася наизуст, той може само да се чете:

Ние сме Различни.

*Ние служим на различни сили,
но в Сумрака няма разлика
между отсъствието на светлина
и отсъствието на мрак.*

*Борбата помежду ни е способна
да унищожжи света.*

Ние сключваме Великия Договор за примирие.

Всяка от страните ще живее по своите закони.

Всяка от страните ще има свои права.

Ние ограничаваме своите права и своите закони.

Ние сме Различни.

*Ние създаваме Нощния патрул,
за да могат силите на Светлината да следят
силите на Мрака.*

*Ние създаваме Дневния патрул,
за да могат силите на Мрака да следят силите на
Светлината.*

Времето ще реши спора ни вместо нас.

Егор продължаваше да гледа ококорено.

— Светлината и Мракът живеят в мир?

— Да.

— Ама... вампирите... — Той отново и отново се връщаше на тази тема. — Те Тъмни ли са?

— Да. Това са хора, напълно преродени от сумрачния свят. Те получават огромни възможности, но губят самия живот. И могат да поддържат съществуването си само чрез чужда енергия. Кръвта е най-удобната форма за преливане на енергия.

— И те убиват хора!

— Те могат да съществуват и с донорска кръв. Това е като сублимираните продукти, момче. Не е вкусно, но също е хранително. Ако вампирите си позволяваха да ловуват...

— Но мен ме нападнаха!

В момента той мислеше само за себе си... Лошо.

— Някои вампири нарушават законите. За това и е необходим Нощния патрул: да следи за спазването на договора.

— А вампирите не нападат ли хората просто така?

По бузата ми полъхна вятър от невидимите криле. Ноктите се впиха в рамото ми.

— Какво ще ми отговориш, патрулен? — прошепна Олга от дълбините на Сумрака. — Ще рискуваш ли да кажеш истината?

— Нападат ги — казах аз. И добавих онова, което тогава, преди пет години, ме зашемети най-много. — Ако имат лиценз. Понякога... понякога се нуждаят от жива кръв.

Не зададе следващия си въпрос веднага. Можех да прочета в очите му всичко, което момчето мислеше, всичко, което искаше да попита. И знаех, че ще се наложи да отговоря на всичките въпроси.

— А вие?

— А ние предотвратяваме браконьерството.

— Така че мен можеха да ме нападнат... по този ваш договор? По лиценз?

— Да — казах аз.

— И щяха да ми изпият кръвта? А вие щяхте да минете покрай мен и да се извърнете?

Светлина и Мрак...

Затворих очи. Договорът плуваше в сивата мъгла. Ярките редове, зад които се криеха хилядолетия войни и милиони жертви.

— Да.

— Вървете си...

Момчето сега беше като опъната пружина. На границата на истерията, на крачка от безумието.

— Дойдох да те защита.

— Няма нужда!

— Вампирката е на свобода. Ще се опита да те нападне...

— Вървете си!

Олга въздъхна:

— Наигра ли се, патрулен?

Изправих се. Егор потрепери и се отмести по-надалече от мен заедно с табуретката.

— Ти ще разбереш — казах аз. — Ние нямаме друг изход...

Но и самият аз не вярвах в думите си. И сега беше безполезно да споря. А навън се стъмваше и скоро щеше да настъпи време за лов...

Момчето вървеше подире ми, сякаш искаше да се увери, че ще изляза от апартамента, а няма да се скрия в гардероба. Не казах нищо повече. Отворих вратата, излязох на стълбите. Вратата хлопна зад гърба ми.

Качих се на горната площадка на стълбището и заставах на колене до прозорчето. Олга мълчеше, аз също.

Истината не бива да се разкрива толкова рязко. На хората не им е лесно да приемат дори самия факт, че съществуваме. А чак да се примирят и с Договора...

— Нищо не можехме да направим — каза Олга. — Подценихме хлапето, неговите способности и страха му. Бяхме разкрити и принудени да отговаряме на въпросите му, и да казваме истината.

— Ще напишеш ли рапорт? — попитах аз.

— Ако знаеш колко подобни рапорти съм писала...

От шахтата за смет вонеше на гнило. През прозореца се виждаше шумния проспект, бавно потапящ се в здрача. Вече започваха да светят уличните фенери. Седях, въртях в ръце клетъчния телефон и се чудех дали да звънна веднага на шефа или да чакам неговото позвъняване. Със сигурност Борис Игнатиевич ме наблюдаваше.

Със сигурност.

— Не надценявай възможностите на началството — каза Олга. — Той в момента е затънал до уши в проблемите с черната фуния.

Телефонът в ръцете ми заврещя.

— Познай кой е? — попитах я аз, докато отговарях на позвъняването.

— Уди Кълвача. Или Упи Голдбърг.

Не ми беше до шегги.

— Да?

— Къде си, Антоне?

Гласът на шефа беше уморен, измъчен. Не го бях чувал такъв.

— На стълбищна площадка в уродлив многоетажен блок. До шахтата за боклук. Тук е достатъчно топло и вече е почти уютно.

— Намери ли момчето? — попита шефът без никакъв интерес.

— Намерих го...

— Добре. Ще пратя при тебе Тигърчето и Мечката. Те така или иначе няма какво да правят тук. А ти идвай в Перово. Незабавно.

Понечих да бръкна в джоба си и шефът незабавно уточни:

— Ако нямаш пари в себе си... впрочем дори и да имаш... Спри някоя милиционерска кола и нека те докара по най-бързия начин.

— Ама... сериозно ли? — попитах.

— Напълно. Можеш да тръгваш веднага.

Погледнах в тъмнината през прозореца.

— Борис Игнatieвич, момчето не бива да остава само. Той наистина е потенциално силен...

— Знам, де... Добре. Момчетата вече тръгнаха. С тях хлапето е в безопасност. Изчакай ги — и незабавно тук.

Последва сигнал „заето“. Прибрах телефона и погледнах косо към рамото си:

— Какво ще кажеш, Олга?

— Странно.

— Защо? Ти самата каза, че те няма да се справят.

— Странното е, че той извика теб, а не мен... — Олга се замисли. — Може би... но не. Не знам.

Погледнах през Сумрака и видях две петънца на самия хоризонт. Оперативните работници се носеха с такава скорост, че можеха да пристигнат след петнайсет минути.

— Той дори не попита за адреса — мрачно отбелязах аз.

— Не искаше да губи време. А ти не усети ли как той взе координатите?

— Не.

— Трябва да тренираш повече, Антоне.

— Не работя в полеви условия!

— Вече работиш. Да вървим надолу. Ще чуем Зова.

Изправих се — местенцето на стълбището настина вече ми изглеждаше затоплено и уютно — и тръгнах надолу. В душата ми имаше някаква горчилка, беше ми тъжно, чувствах се зле. Вратата зад гърба ми изскърца. Обърнах се.

— Страх ме е — каза Егор без никакви предисловия.

— Всичко е наред — заизкачвах се обратно. — Ние те охраняваме.

Той хапеше устните си, гледайки ту мен, ту полумрака на стълбището. Не му се искаше да ме пуска в апартамента си, но вече нямаше сили и да стои сам.

— Струва ми се, че ме наблюдават — каза той накрая. — Вие ли го правите?

— Не. Най-вероятно това е вампирката.

Момчето не потрепери. Не му съобщавах нищо ново.

— По какъв начин напада тя?

— Няма да може да мине през вратата без покана. Особеност на вампирите, за нея приказките не лъжат. На теб самия ще ти се прииска да излезеш. Впрочем ти вече искаш да излезеш.

— Няма да изляза!

— Когато тя реши да използва Зова, ще излезеш. Ще разбираш какво се случва, но въпреки това ще излезеш.

— Вие... вие можете ли да ме посъветвате? Нещо, каквото и да е.

Егор се беше предал. Той искаше помощ, всякаква възможна помощ.

— Мога. Довери ни се.

Колеланието му продължи секунда.

— Влезте. — Егор отстъпи от вратата. — Само че... мама всеки момент ще се върне от работа.

— И какво от това?

— Ще се скриете ли? Или какво да кажа?

— Лесна работа — магнах с ръка аз. — Но аз...

Вратата на съседния апартамент се отвори — предпазливо, без да махат верижката. Показа се покрито с бръчки лице на старица.

Докоснах съзнанието ѝ — лекичко, за миг, колкото се може по-внимателно, за да не повредя и без това поразклатения ѝ разум...

— А, ти ли си... — по лицето на старицата се разля усмивка. — Ти беше...

— Антон — любезно подсказах аз.

— А аз вече се чудех кой ли чужд човек се мотае тук — събщи бабката, докато сваляше верижката и се подаваше на стълбищната площадка. — Времената са такива, само безобразия, правят каквото си искат...

— Няма проблем — казах аз. — Всичко ще бъде наред. Вие по-добре погледайте телевизия, в момента дават новата серия.

Старицата закима и след като ми прати още един дружелюбен поглед, се скри в апартамента.

— Каква серия? — попита Егор.

Свих рамене:

— Откъде да знам? Някаква. Малко ли сапунени опери дават?

— А откъде познавате нашата съседка?

— Аз? Нея? Отникъде.

Момчето мълчеше.

— Просто така — поясних аз. — Ние сме Различни. Но аз няма да влизам, сега трябва да тръгна.

— Как така?

— Ще те охраняват други, Егор. И не се безпокой — те са значително по-добри професионалисти от мен.

Погледнах през Сумрака — двете яркооранжеви огънчета се приближаваха към входа.

— Аз... аз не искам — момчето веднага изпадна в паника. — По-добре вие!

— Не мога. Имам друга задача.

Долу хлопна входната врата, закънтяха стъпки. Бойците пренебрегнаха асансьора.

— Не искам! — Егор хвана вратата, сякаш бе решил да се затвори. — Не им вярвам!

— Или се доверяваш на целия Нощен патрул, или не се доверяваш на никого — сурово отсякох аз. — Ние не сме супермени-единици с червено-сини наметала. Ние сме наемни работници. Полицията на сумрачния свят. Моите думи са думите на Нощния патрул.

— А какви са те? — момчето вече се предаваше. — Магове?

— Да. Само че тясно специализирани.

Долу, на извивката на стълбището, се появи Тигърчето.

— Здравейте, момчета! — възкликна жизнерадостно девойката и с един скок се озова на нашата площадка.

Скокът беше нечовешки, Егор дори настръхна и отстъпи, гледайки напрегнато Тигърчето. Аз поклатих глава: девойката явно балансираше на границата на трансформацията. Това ѝ харесваше, а и в момента имаше всички основания да полудува.

— Как е там? — попитах аз.

Тигърчето въздъхна шумно, после се усмихна:

— Леле... весело е. Всички са паникьосани. Тръгвай, чакат те, Антошка... А ти си моят подопечен, нали?

Момчето мълчеше и я разглеждаше. Честно казано, шефът беше направил прекрасен избор, пращайки за охрана точно Тигърчето. Тя внушаваше доверие и симпатия на абсолютно всички, от децата до старците. Разправят, че понякога с поведението си е спечелвала на своя страна дори Тъмните. И точно в тези случаи те много са грешали...

— Аз не съм подопечен — отвърна най-накрая момчето. — Казвам се Егор.

— А аз съм Тигърчето. — Девойката вече беше влязла в апартамента и приятелски прегърна момчето през рамото. — Хайде, покажи ми плацдарма! Ще започнем да подготвяме отбраната!

Тръгнах надолу, клатейки глава. След пет минути Тигърчето вече щеше да демонстрира на момчето защо е получила прякора си.

— Здравсти — измърмори идващият насреща ми патрулен Мечката.

— Здравсти.

Стиснахме си ръцете за кратко. От всички сътрудници на Патрула Мечката предизвикваше у мен най-странни и смесени емоции.

Той беше над средния ръст, здрав и с напълно непроницаемо лице. Не обичаше да говори много. Никой освен Тигърчето не знаеше къде живее и какво прави в извънработно време. Говореше се, че той дори не е маг, а върколак. Разправяха, че първо е работил в Дневния патрул, но по време на някаква мисия изведнъж е минал на наша страна. Това бяха пълни глупости — Светлите не стават Тъмни, нито пък Тъмните се превръщат в Светли. Но все пак в Мечката се криеше нещо, предизвикващо неволно объркване.

— Колата те чака — каза оперативният работник, без да се спира. — Шофьорът е ас. Ще те откара за нула време.

Мечката леко заекваше и затова гледаше да говори с кратки изречения. Той не бързаше — Тигърчето вече беше започнала дежурството. Докато аз не си струваше да се бавя.

— Там трудно ли е? — попитах, ускорявайки крачка.

Отгоре долетя:

— Там вече не е никак.

Слязох, прескачайки стъпала, и изскочих от входа. Колата наистина ме чакаше — за миг спрях да ѝ се полюбувам. Разкошно тъмночервено BMW, последен модел, с небрежно залепен на покрива буркан. И двете врати откъм страната на входа бяха отворени, а шофьорът, под чието сако се различаваха очертанията на кобур, се беше подал навън и бързо пушеше. До задната врата стоеше монументален на външен вид застаряващ мъж с разкопчано палто и много скъп костюм, на ревера на който блестеше депутатска значка. Мъжът говореше по клетъчния си телефон:

— Какъв е тоя, бе? Ще дойда когато мога! Какво? Какви мацки бе, мамицата ти! Да не си откачил? Не можете нито крачка да направите сами!

Депутатът ме погледна косо, прекъсна разговора без да си вземе дочуване и се вмъкна в колата. Шофьорът си дръпна дълбоко за последен път, хвърли цигарата и хвана волана. Моторът изви леко, аз едва успях да седна на предната седалка и колата потегли. По вратите със скърцане се плъзнаха замръзнали клони.

— Да не си ослепял? — изрева депутатът на шофьора, макар вината за случилото се да беше единствено моя. Но когато се обърна към мен, тонът му веднага се промени: — Към Перово ли?

До момента нито веднъж не ме бяха возили представители на властта. Още по-малко пък такива, за които не бе ясно дали са с милиционерски чинове или бандитски авторитети. Осъзнавах, че за възможностите на патрулните е все едно, но никога не се бях опитвал да експериментирам.

— Да, натам, откъдето дойдоха момчетата. И ако може, по-бързо...

— Чуваш ли, Володка? — обърна се депутатът към шофьора. — Дай газ!

Володка ускори. Толкова рязко, че се притесних и погледнах в Сумрака, за да видя дали изобщо ще пристигнем.

Излизаше, че ще пристигнем. Но не само заради майсторството на шофьора или заради коефициента на късмет, който беше повишен при мен, както и при всеки патрулен. Изглежда, някой се бе разходил из вероятностното поле и беше изчистил оттам всички аварии, задръствания и прекалено добросъвестни катаджии.

В нашия отдел подобно нещо можеше да направи единствено шефът. Само че защо?

— На мен също ми е страшночко... — прошепна от рамото ми невидимата птица. — Когато ние с граф...

Тя млъкна, сякаш осъзнала, че става прекалено откровена.

Колата премина следващото кръстовище на червено, по невероятна траектория, избягвайки останалите коли и някакви фургони. На спирката някой ни посочи с ръка.

— Ще пийнеш ли? — дружелюбно попита депутатът. Подаде ми малка бутилка „Реми Мартен“ и пластмасова чашка за еднократна употреба. Това изглеждаше толкова смешно, че аз, без да се колебая, си налях трийсетина грама. Въпреки скоростта и разбития път колата се движеше гладко, конякът не се разля.

Върнах бутилката, кимнах, извадих от джоба си слушалките на плъра и си ги сложих, пуснах диска. Падна се една стара-прастара песен на „Възкресение“^[1], любимата ми:

*Това градче беше малко, като детска играчка.
Не знаеше нашествия и болести от древни времена.
На крепостната кула мълчаливо ръждясваше топ.
И маршрутите на пътешествениците минаваха
встрани.
И така, година след година, без празници и делници
градчето спи.
В съня си вижда земя със градове безлюдни и мъртви
скали...*

Излязохме на магистралата. Колата продължаваше да увеличава скоростта си — никога до момента не се бях возил толкова бързо в Москва. А и не само в Москва... Ако не беше изчистеното

вероятно поле, бих накарал шофьора да намали, а така просто беше страшничко.

*Сред студените скали музика звучи,
а градчето спи...
Накъде ли тя зове,
кого ли търси?
Не знае никой...*

Неволно си спомних, че самият Романов^[2] е Различен. Само че неинициран. Забелязали са го прекалено късно... Направили са му предложение, но той отказал.

Това също е избор.

Интересно, колко често е слушал тази музика нощем?

Онези, които в нощния задух прозореца не затваряли

—

*вече ги няма.
Тръгнали са да търсят страната,
където животът е пълен с живот —
по дирите на песента...*

— Искаш ли още? — депутатът беше олицетворение на доброжелателността. Интересно, какво ли му бяха внушили Мечката и Тигърчето? Че съм най-добрият му приятел? Че ми е вечен длъжник? Че аз съм извънбрачен, но любим син на президента?

Каква дреболия е всичко това. Съществуват стотици начини да се предизвика у хората доверие, симпатия и желание да помогнат. Светлината си има свои методи, жалко само, че и у Мрака те не са малко. Това е дребна работа.

Въпросът е в друго: защо ли бях затрябвал на шефа?

---

[1] „Възкресение“ — класическа руска рокгрупа. — Бел.прев. ↑

[2] Алексей Романов — певец, китарист и автор на текстовете на група „Възкресение“ — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 6

До пътя ме чакаше Иля. Стоеше, пъхнал ръце в джобовете, и с отвращение гледаше небето, откъдето се сипеше ситен снежец.

— Най-последно — каза лаконично той, когато се измъкнах от колата, след ръкостискане с депутата. — На шефа му писна да чака.

— Какво става тук?

Иля се ухили. Но в усмивката му липсваше обичайната жизнерадост.

— Сега ще видиш... да вървим.

Тръгнахме по отгъпаната пътечка, изпреварвайки бавно пристъпващите жени, натоварени с торби след пазаруването в супермаркета. Колкото и да е странно, и при нас се появиха супермаркети — съвсем като истинските. Само че походката на хората си остана същата — сякаш току-що се бяха редили с часове за посинели пилешки трупове...

— Далече ли е?

— Ако беше далече, щяхме да вземем кола.

— А какво направи нашия сексуален гигант? Не се ли справи?

— Игнат се постара — беше единственото, което каза Иля. Кой знае защо, изпитах краткотрайно злорадство, сякаш провалът на красавеца Игнат беше в мой интерес. Обикновено, ако задачата го изискваше, той се озоваваше в чуждото легло час или два след възлагането на поръчението.

— Шефът обяви готовност за евакуация — каза изведнъж Иля.

— Какво?

— Пълна готовност. Ако фунията не се стабилизира, Различните ще напуснат Москва.

Той вървеше отпред и не можех да погледна в очите му. Но защо му бе на Иля да лъже...

— А фунията все така ли... — започнах аз. И млъкнах.

Видях я.

Отпред, над неприветлив девететажен блок, на фона на тъмното снежно небе, бавно се въртеше черен смерч.

Той вече не можеше да се нарече фуния или вихър. Беше именно смерч. Подаваше се не от тази сграда, а от съседната, която още не се виждаше. И, като се имаше предвид ъгъла на тъмния конус, смерчът излизаше почти от самата повърхност. Прошепнах:

— Дявол.

— Не го викай! — прекъсна ме Иля. — Че току-виж...

— Тя е трийсет метра...

— Трийсет и два. И продължава да расте.

Хвърлих бърз поглед към рамото си и видях Олга. Тя беше излязла от Сумрака.

Виждали ли сте някога изплашена птица? Изплашена съвсем по човешки?

Совата изглеждаше разчорлена. Нима перата могат да настръхват от ужас? Очите ѝ горяха с оранжево-жълт кехлибарен огън. Горкото ми яке беше изпокъсано на рамото и беше станало като юфка, а ноктите продължаваха да стържат, сякаш искаха да се доберат до тялото ми.

— Олга!

Иля се обърна и кимна:

— Точно така... Шефът разправя, че фунията в Хирошима е била по-ниска.

Совата размаха криле и излетя, беззвучно и плавно. Някаква жена извика зад гърба ми. Обърнах се и видях обърканото лице и смаяния поглед, следящ птицата.

— Това е врана — тихо съобщи Иля, леко поглеждайки жената. Реакцията му беше значително по-бърза от моята. След миг случайната свидетелка вече ни изпреварваше, недоволно мърморейки нещо за тесните пътечки и любителите на препречването на пътя.

— Бързо ли расте? — попитах аз, кимайки към смерча.

— Скокообразно. Но в момента има стабилизация. Шефът отзова навреме Игнат. Да вървим...

Совата, която беше обиколила смерча в широк кръг, се снижи и полетя над нас. Олга беше запазила известно самообладание, но непредпазливото излизане от Сумрака красноречиво показваше нейното объркване.

— А какви ги е забъркал той?

— А, нищо особено... освен излишна самоувереност. Запозна се. Започна да форсира и фунията нарасна... и то как!

— Не разбирам — объркано казах аз. — Такъв размер може да се появи при активно захранване от страна на мага, който вика инферното...

— Точно за това става въпрос. Някой е проследил Игнат и е подхвърлил въгленче в огнището. Оттук...

Влязохме във входа на сградата, която беше между нас и вихъра. Совата в последния момент влетя подире ни. Погледнах с недоумение Иля, но нищо не го попитах. Впрочем веднага стана ясно защо сме тук.

В един от апартаментите на първия етаж беше организиран временен оперативен щаб. Масивната стоманена врата, надеждно заключена в човешкия свят, беше широко отворена в Сумрака. Без да спира, Иля се гмурна в Сумрака и прекрачи през прага, а аз си поиграх няколко секунди, докато вдигна сянката си, и го последвах.

Голям апартамент, четири стаи, навсякъде — много уютно. При това — шумно, топло и задимено.

Тук имаше повече от двайсет Различни. И от оперативните работници, и от нас, канцеларските плъхове. Никой не обърна внимание на моята поява, но Олга я заглеждаха. Осъзнах, че старите служители на Патрула я познават, но никой дори не се опита да поздрави бялата сова или да ѝ се усмихне.

Какви ли ги беше забъркала?

— Шефът е в спалнята, там — подхвърли Иля и зави към кухнята. Там дрънчаха чаши. Вероятно пиеха чай, а може би и нещо по-силно. Хвърлих бегъл поглед и се убедих, че съм прав. Утешавах Игнат с коняк. Нашият сексуален терорист изглеждаше напълно смазан и съсипан, отдавна не му се бяха стоварвали такива неприятности.

Продължих нататък, побутнах първата ми попаднала врата и надникнах.

Това беше детската. В малко креватче спеше детенце на пет години, а долу на килима — родителите му и девойка-тийнейджърка. Ясно. Собствениците на апартамента бяха потопени в сладък и дълбок сън, за да не се мотаят в краката на Различните. Можели са да организират целия щаб в сумрачното пространство, но защо да си хабят силите напразно?

Някой ме потупа по рамото. Обърнах се — оказа се, че е Семьон.

— Шефът е там — съобщи кратко той. — Хайде...

Изглежда всички бяха в течение, че ме чакат.

Влязох в другата стая и за миг се стъписах.

Няма нищо по-нелепо от оперативен щаб на Нощния патрул, разположен в жилищен апартамент.

Над тоалетната масичка, затрупана с богата колекция от козметика и бижута, висеше средно голямо магическо кълбо. То транслираше вида на вихъра отгоре. До него на малка табуретка седеше, мълчалива и съсредоточена, Лена — най-добрият ни оператор. Очите ѝ бяха затворени, но при появата ми тя едва-едва вдигна ръка за поздрав.

Добре, това бе нещо обикновено. Операторът на кълбото вижда цялото пространство едновременно, не е възможно да се скриеш.

На леглото, облегал на възглавниците, се беше полуизлегнал шефът. Носеше шарен халат, меки източни пантофи и татарска шапчица — „тубетейка“. Сладкият аромат от преносимото наргиле изпълваше помещението. Бялата сова стоеше пред него. По всичко личеше, че двамата общуват невербално.

Също нещо нормално. В минути на особено напрежение шефът винаги се връща към навиците си, усвоени в Средна Азия. Той е работил там на границата между деветнайсети и дваисети век, маскиран първо като мюфтия, после — като предводител на бандити-контрареволуционери, след това — като червен комисар, а накрая и десет години като секретар на районния комитет на партията.

До прозореца стояха Данила и Фарид. Дори моите способности бяха достатъчни, за да забележа яркочервеното сияние на магическите жезли, скрити в ръкавите им.

Напълно нормално разположение на силите. В такива минути щабът не се оставя без охрана. Данила и Фарид не са най-силните бойци, но са опитни, а това качество често е значително по-важно от грубата сила.

Но какво да кажа за другия Различен, който се намираше в стаята?

Той беше в ъгъла, седеше на колене, скромн и незабележим. Слаб като треска, с хлътнали бузи, с черни коси, подстригани късо, по военно, и с големи, тъжни очи. Изобщо не беше ясно на каква възраст е — може би на трийсет, а може би и на триста. Тъмни дрехи. Свободният костюм и сивата риза добре подхождаха на облика му.

Някой страничен наблюдател навярно би взел непознатия за член на малка секта. И в известен смисъл щеше да е прав.

Това беше Тъмен маг. При това маг от най-висок ранг. Когато той погледна бегло към мен, усетих как черупката на защитата — между другото поставена не от мен самия! — запращя и започна да поддава.

Неволно отстъпих назад. Но магът вече бе забил поглед в пода, сякаш за да покаже, че сондирането е било случайно, неволно...

— Борис Игнatieвич... — усетих, че гласът ми е леко дрезгав.

Шефът кимна късо, после се обърна към Тъмния маг, който веднага се вторачи в него.

— Издай му амулет — рязко нареди той.

Оказа се, че гласът на Тъмния маг е тъжен и тих, като на човек, върху който са се стоварили всичките беди на света едновременно:

— Не правя нищо, забранено от Договора...

— Аз също. Моите сътрудници трябва да имат имунитет срещу наблюдателите.

Така значи! В нашия щаб има наблюдател от страна на Тъмните. Следователно наблизко е организиран полеви щаб на Дневния патрул и там също стоеше някой от нашите.

Тъмният маг бръкна в джоба на сакото, порови се и извади издялан костен медальон на медна верижка. Протегна го към мен.

— Хвърли го — казах аз.

Магът леко се усмихна, все така меланхолично и със съчувствие, и замахна с ръка. Улових медальона. Шефът кимна одобрително.

— Име? — попитах аз.

— Завулон.

До момента не бях чувал това име. Или не беше прекалено известен, или бе от самите върхове на Дневния патрул.

— Завулон... — повторих аз и погледнах амулета. — Ти вече нямаш власт над мен.

Медальонът в дланта ми се затопли. Надянах го върху ризата си, кимнах на Тъмния маг и пристъпих към шефа.

— Такива ми ти работи, Антоне — каза шефът малко неразбираемо, без да вади от устните си накрайника на наргилето. — Такива ми ти работи. Виждаш ли?

Погледнах през прозореца и кимнах.

Черният вихър се подаваше от същия девететажен блок като този, в който се намирахме. Тънкия еластичен връх на вихъра беше някъде на равнището на първия етаж и когато се пресегнах през Сумрака, успях да локализирам точно апартамента.

— Как е могло да се случи такова нещо? — попитах. — Борис Игнatieвич, та това вече не е тухла върху главата... нито пък взрив на газовата инсталация във входа...

— Правим всичко, каквото можем. — Шефът като че ли сметна за необходимо да се отчете пред мен. — Всички ракетни шахти са под наш контрол, същото вече е направено в Америка и Франция, приключва работата в Китай. По-трудно е с тактическото ядрено оръжие. Изобщо не сме в състояние да открием всички работоспособни лазерни спътници. В града е пълно с бактериологични гадости... преди един час едва не стана изтичане в Научно-изследователския институт по вирусология.

— Не може да се излъже съдбата — предпазливо казах аз.

— Именно. Ние запущваме пробойни по дъното на кораба. А корабът вече се разцепва на две.

Изведнъж забелязах, че всички — и Тъмният маг, и Олга, и Лена, и бойците — ме гледат. Стана ми неудобно.

— Борис Игнatieвич?

— Ти си вързан за нея.

— Какво?

Шефът въздъхна, измъкна тръбичката от устата си, студеният опиумен дим потече към пода.

— Ти, Антон Городецки, програмист, неженен, със средни способности, си вързан за девойката, над която виси тази черна гадост.

Тъмният маг в ъгъла въздъхна едва доловимо. Не се сетих за нищо по-добро, освен да попитам:

— Защо?

— Не знам. Изпратихме при нея Игнат, той работи чисто. Нали знаеш, че може да съблазни всеки?

— А с нея не се получи?

— Получи се. Само че фунията започна да расте. Общувах половин час, фунията нарасна от метър и половина до двајсет и пет метра. Наложил се да го отзовем... спешно.

Погледнах косо Тъмния маг. Завулон уж гледаше в пода, но веднага вдигна глава. Този път защитата ми не реагира — амулетът ме прикриваше надеждно.

— На нас това не ни е необходимо — тихо каза той. — Само дивак е в състояние да убие слон, за да похапне някоя мръвка месо.

Сравнението ме шокира. Но, изглежда, той не лъжеше.

— Подобен размах на разрушенията ни е необходим много рядко — добави Тъмният маг. — В момента нямаме проекти, които да изискват изригване на подобно количество енергия.

— Много се надявам да е така... — произнесе шефът с чужд, скърцащ глас. — Завулон, ти трябва да си наясно, че ако катастрофата все пак стане... ние също ще извлечем максимума от нея.

Върху лицето на Тъмния маг се появи сянка от усмивка:

— Количеството хора, които ще се ужасят от случилото се, ще пролеят сълзи и ще почувстват мъка, ще бъде огромно. Но повече, много повече ще се окажат онези, които лакомо ще се залепят за екрана на телевизора, ще се наслаждават на чуждата беда, ще се радват, че тя е подминала техния град, ще се подиграват на „третия Рим“^[1], застигнат от наказание... наказание от небесата. Ти знаеш това, враг мой.

Той не злорадстваше — Тъмните магове от висок ранг не реагират толкова примитивно. Той информираше.

— И все пак ние сме готови — каза Борис Игнatieвич. — Ти го знаеш.

— Знам. Но ние сме в по-изгодна позиция. Ако не държиш двойка тузове в ръкава, Борис.

— Знаеш, че винаги имам каре.

Шефът се обърна към мен, сякаш изгубил всякакъв интерес към Тъмния маг:

— Антоне, фунията не се охранява от Дневния патрул. С нея работи създател-единак. Неизвестен Тъмен маг с чудовищна сила. Той е усетил Игнат и е форсирал събитията. Сега цялата ни надежда е в теб.

— Защо?

— Нали ти казах: вързани сте. Антоне, във вероятностното поле има три разклонения.

Шефът помръдна ръка и във въздуха се разгъна бялата плоскост на екран. Завулон се намръщи — вероятно избухването на енергия леко го беше засегнало.

— Първата линия на развитие на събитията — каза шефът. По бялото платно, увиснало наред стаята без никаква опора, премина черна ивица. Разля се в безобразно петно, излизащо извън границите на екрана.

— Най-вероятният път. Фунията достига максимума си и пробивът на инферното се осъществява. Милиони жертви. Глобален катаклизъм — ядрен, биологически, падане на астероид, земетресение от дванайсета степен. Без значение какво точно.

— А пряк изход на инферното? — предпазливо попитах аз. Погледнах косо Тъмния маг — лицето му остана равнодушно.

— Не. Едва ли. Прагът е още далече — поклати глава шефът. — В противен случай, предполагам, че Дневният и Нощният патрул вече щяха да са се избили помежду си. Вторият вариант...

Тънка линия, тръгваща от черната ивица. Прекъсната.

— Унищожаване на целта. Вихърът ще се разпръсне, ако целта загине... самостоятелно.

Завулон се помръдна. И любезно се обади:

— Аз съм готов да помогна в тази мъничка акция. Нощният патрул не може да я осъществи самостоятелно, нали? Ние сме на вашите услуги.

Настъпи тишина. После шефът се разсмя.

— Както искате — сви рамене Завулон. — Повтарям, че засега предлагаме услугите си. На нас не ни трябва глобална катастрофа, която за миг да унищожи милиони хора. Не ни трябва засега.

— Третият вариант — каза шефът, гледайки в мен. — Наблюдавай внимателно.

Още една линия, разклоняваща се от общия корен, която ставаше все по-тънка и накрая изчезваше.

— Това е, ако в играта влезеш ти, Антоне.

— Какво трябва да направя? — попитах аз.

— Не знам. Вероятностната прогноза никога не е давала точни указания. Известно е само, че ти можеш да махнеш фунията.

Хрумна ми нелепата мисъл, че проверката продължава. Изпитанието в полеви условия. Успях да убия вампира, а сега... Но не.

Не може да бъде. Не и при такъв залог!

— Никога не съм премахвал черни фунии — гласът ми, който знае защо, беше станал чужд, по-скоро учуден, отколкото уплашен. Тъмният маг Завулон се закикоти — противно, по женски.

Шефът кимна:

— Знаем, Антоне.

Той се надигна, загърна халата си и пристъпи към мен. Видът му беше нелеп, във всеки случай точно в обстановката на нормален московски апартамент източният му облик изглеждаше като неуспешна карикатура.

— Такива фунии още никой не е премахвал. Ти ще бъдеш първият, който ще опита.

Мълчах.

— И имай предвид, Антоне, че ако объркаш нещо... дори и най-дребно и незначително... ти ще изгориш пръв. Дори няма да успееш да се измъкнеш в Сумрака. Знаеш ли какво става със Светлите, когато попаднат на пътя на пробив на инферното?

Гърлото ми пресъхна. Кимнах.

— Простете, любезен враг мой — подигравателно изрече Завулон. — А не давате ли на сътрудниците си право на избор? Дори и по време на война в такива случаи се викат... доброволци.

— Викахме доброволци — подхвърли шефът, без да се обръща. — Всички ние сме доброволци, от много отдавна. И нямаме никакъв избор.

— А ние имаме. Винаги. — Тъмният маг отново се изсмя.

— Когато ние признаем правото на избор на хората, го отнемаме за себе си. Завулон — Борис Игнatieвич погледна косо Тъмния маг, — стараяш се пред чужда аудитория. Не пречи.

— Млъквам — Завулон наведе глава, сгуши се.

— Бъди така добър — каза шефът. — Антоне, не мога да ти дам съвет. Опитай. Моля те, опитай. И... забрави за всичко, на което са те учили. Не вярвай на това, което съм ти говорил, не вярвай и на онова, което си писал в конспектите, не вярвай нито на собствените си очи, нито на чужди думи.

— Тогава в какво да вярвам, Борис Игнatieвич?

— Ако знаех, Антоне, щях да изляза от щаба... и самият аз да вляза в оня вход.

Погледнахме едновременно през прозореца. Черният вихър се въртеше, поклащайки се ту в една, ту в друга посока. Някакъв човек, крачещ по тротоара, изведнъж зави към снега и започна да заобикаля вихъра по голяма дъга. Забелязах, че по банкета вече е отъпкана пътека: хората не можеха да видят напирещото към земята Зло, но усещаха приближаването му.

— Аз ще прикривам Антон — обади се внезапно Олга. — Ще го прикривам и ще осигурявам свръзката.

— Отвън — съгласи се шефът. — Само отвън... Антоне, тръгвай. Ще се постарая да те предпазим максимално от всякакво наблюдение.

Бялата сова излетя от леглото и кацна на рамото ми.

Погледнах приятелите си и Тъмния маг — той сякаш беше заспал — и излязох от стаята. И веднага усетих как шумът в апартамента утихва.

Изпратиха ме в пълна тишина, без излишни думи, без потупвания по рамото и съвети. Та нали всъщност аз не правех нищо особено. Просто отивах да умра.

Беше тихо.

Някак нередно тихо, дори за московски жилищен район в такъв късен час. Сякаш всички се бяха прибрали по домовете, загасили осветлението, покрили главите си с одеяла и мълчаха. Именно мълчаха, а не спяха. Само синкаво-червените петна трепереха по прозорците — навсякъде работеха телевизори. Това вече е станало навик, когато е страшно, когато е тягостно — да се пусне телевизора и да се гледа каквото и да е — от телешопа до новините. Хората не виждат сумрачния свят. Но са способни да усетят приближаването му.

— Олга, какво ще кажеш за тази фуния? — попитах аз.

— Непреодолима.

Рече и отсече.

Стоях пред входа и гледах еластичния като хобот на слон връх на вихъра. Засега не ми се влизаше.

— Кога... при какъв размер на фунията ще успееш да я угасиш?

Олга се замисли:

— Височина пет метра. Все още ще има шанс. При три метра — със сигурност.

— А в такъв случай момичето ще се спаси ли?

— Възможно е.

Нещо не ми даваше покой. В тази ненормална тишина, когато дори колите се стараеха да заобикалят по-отдалеч обречения район, все пак бяха останали някакви звуци...

После разбрах. Кучетата скимтяха. По всички апартаменти, във всички сгради наоколо — тихо, жалко и безпомощно нещастните животинки се оплакваха на собствениците си. Те виждаха приближаващото инферно.

— Олга, информацията за момичето. Цялата.

— Светлана Назарова. На двацет и пет години. Лекар-терапевт, работи в седемнайсега поликлиника. Не е попадала в полезрението на Нощния патрул. Не е попадала в полезрението на Дневния патрул. Не са открити магически способности. Родителите ѝ и по-малкият ѝ брат живеят в Братеево, контактите с тях са епизодични, предимно по телефона. Четири приятелки, проверяват се, засега всичко е чисто. Отношенията с околните са спокойни, не е забелязана внезапна омраза.

— Лекар — замислено казах аз. — Олга, а това не е ли нишка? Някакъв старец или старица... недоволни от лечението. В последните години от живота обикновено се наблюдава изблик на латентните магически способности...

— Проверява се — отвърна Олга. — Засега няма такива данни.

Естествено. Глупаво е да се увличам в догадки, с момичето половин ден са се занимавали по-умни хора от мен.

— Нещо друго?

— Кръвната ѝ група е нулева. Няма сериозни заболявания, от време на време бодежи в сърдечната област. Първи сексуален контакт — на седемнайсетгодишна възраст, със свой връстник, от любопитство. Била е омъжена за четири месеца, вече две години, откакто е разведена, отношенията ѝ с бившия ѝ съпруг са останали нормални. Няма деца.

— Някакви способности у мъжа ѝ?

— Нулеви. У неговата нова жена — също. Първото, което беше проверено.

— Врагове?

— Две недоброжелателки в работата. Двама отхвърлени поклонници на работното място. Приятел от училище преди половин

година се е опитал да получи фалшив болничен лист.

— И?

— Отказала му е.

— Виж ти. А те как са с магията?

— На практика — никак. Равнище на недоброжелателност — битова. Магическите способности са слаби при всички. Не са способни на такъв вихър.

— Смъртни случаи при пациентите? В последно време?

— Не е имало.

— Тогава откъде се е взело проклятието? — попитах риторично. Да, сега беше ясно защо Патрулът е попаднал в задънена улица. Светлана се бе оказала просто добро дете. Петима врагове за двайсет и пет години — само можеше да се гордее с това.

Олга премълча.

— Трябва да тръгвам — казах аз. Обърнах се към прозореца, където се виждаха силуетите на момчетата. Някой от охраната ми махна с ръка. — Оля, а как е протекла работата на Игнат?

— Стандартно. Запознанство на улицата, във вариант „неуверен интелектуалец“. Кафе в бара. Разговори. Равнището на симпатия в обекта се повишило бързо, Игнат преминал към форсиране на запознанството. Купил шампанско и ликьор, дошли тук.

— По-нататък?

— Вихърът започнал да расте.

— Какъв бил поводът?

— Никакъв. Игнат ѝ харесал, нещо повече — тя започнала да изпитва силно влечение. Но в този момент фунията увеличила размера си, катастрофално бързо. Игнат сменил три стила на поведение, получил еднозначно предложение да остане за през нощта, след което фунията преминала в стадии експлозивен растеж. Отзовали го и фунията се стабилизирала.

— Как са го отзовали?

Вече бях премръзнал и усещах противна влага в обувките си. Още не бях готов да действам.

— „Болна майка“. Позвъняване по клетъчния телефон, разговор, извинения, обещание да позвъни утре. Всичко е станало чисто, в обекта не са се появили подозрения.

— И фунията се е стабилизирала?

Олга помълча — очевидно се свързваше с аналитиците.

— Дори мъничко спаднала. С три сантиметра. Но това може и да е обичайният откат след прекратяването на подхранването.

Във всичко това имаше нещо. Само дето никак не можех да формулирам смътните си подозрения.

— Къде е нейният район, Олга?

— Тук, наоколо. Включително и самата тази сграда. При нея често идват болни.

— Прекрасно. Тогава ще отида като пациент.

— Трябва ли ти помощ при внушаването на лъжлива памет?

— Ще се справя.

— Шефът одобрява — отвърна Олга след кратка пауза. — Действай. Легендата ти е: Антон Городецки, програмист, неженен, под наблюдение от три години, диагноза — язва на стомаха, живущ в същия този блок, апартамент шейсет и четири. Той в момента е празен, в случай на необходимост ще осигурим тила.

— С три години няма да се справя — признах си аз. — Максимум една.

— Добре.

Погледнах Олга, и тя — мен, със своя немигащ птичи поглед, в който все пак имаше нещо от онази покрита със сажди аристократична жена, с която пих коняк в кухнята ми.

— Успех — каза Олга. — Опитай се да намалиш фунията. Поне с десетина метра... тогава ще рискувам.

Птицата излетя и моментално влезе в Сумрака, някъде в най-дълбоките слоеве.

Въздъгнах и тръгнах към входа. Хоботът на вихъра се поколеба, опитвайки се да ме докосне. Протегнах дланите си към него и направих Ксамади, знака на отрицанието.

Вихърът потрепна и се отдръпна. Без страх — по-скоро беше приел правилата на играта. При такива размери напиратото инферно вече трябва да е придобило разум и да прилича не на глупава самонасочваща се ракета, а по-скоро на свиреп и опитен камикадзе. „Опитен камикадзе“ звучи смешно, но по отношение на Мрака този термин е оправдан. Веднъж проникнал в човешкия свят, вихърът на инферното е обречен да загине, но това е просто гибелта на една-единствена оса от огромен рояк.

— Твоят час още не е настъпил — казах аз. Инферното така или иначе нямаше да ми отговори, но ми се искаше да изрека тези думи.

Преминах покрай върха на вихъра. Фунията изглеждаше като направена от синкавочерно стъкло и беше еластична като гума. Външната ѝ повърхност бе почти неподвижна, но в дълбините, където тъмната синева преминаваше в непрогледен мрак, се долавяше бясно въртене.

Може би не бях прав. Може би часът ѝ все пак бе настъпил...

Входът се оказа дори без ключалка, по-точно ключалка имаше, но разбита и изпотрошена. Нормално. Малък поздрав от Мрака. Вече се бях научил да обръщам внимание на дребните му петънца, да забелязвам надписите и следите от мръсни подметки върху стените, счупените крушки и окаляните асансьорни кабинни. Но в момента бях прекалено напрегнат, за да ми правят впечатление такива неща.

Нямаше нужда да взимам точния адрес. Усецах присъствието на девойката — едва ли си струваше да ѝ се отнема правото да я наричат девойка, само защото е била омъжена, това е по-скоро категория на възрастта. Знаех къде да отида, вече виждах апартамента ѝ, по-точно не го виждах, а го възприемах в неговата цялост.

Единственото, което не разбирах, е как бих могъл да махна тази проклета фуния...

Спрях пред вратата, обикновена, не метална, което е доста странно за първи етаж, с разбита ключалка на входната врата на блока. Въздъгнах дълбоко и позвъних. Единайсет. Късничко, разбира се.

Дочуха се стъпки. Никаква звукоизолация...

---

[1] Третия Рим — теория в историографията, според която Москва е наследник на историческия град Рим, столица на Римската империя. Вторият Рим е Константинопол — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 7

Тя отвори вратата веднага.

Никакъв въпрос, не погледна и в шпионката, и верижката не беше сложила. И това в Москва! През нощта! Сама в апартамента! Вихърът поглъщаше последните остатъци от нейната предпазливост, същата тази предпазливост, която беше позволила на момичето да издържи няколко дни. Ето как обикновено загиват те — хората, на които им е направено проклятие...

А външно Светлана засега продължаваше да изглежда нормално. Като се изключеха сенките под очите. Но кой знае как бе прекарала нощта. И се беше нагласила... пола, елегантна блуза, обувки — сякаш чакаше някого или беше тръгнала да излиза.

— Добър вечер, Светлана — казах аз, вече забелязал в погледа ѝ намек за разпознаване. Разбира се, тя ме беше запомнила смътно от предишния ден. И трябваше да използвам този миг, в който тя вече бе разбрала, че сме познати, но още не си спомняше откъде.

Пресегнах се през Сумрака. Грижовно, защото вихърът висеше като залепен над главата на момичето и във всеки момент можеше да последва реакция. Грижовно, защото не ми се искаше да я лъжа.

Дори и при положение, че ѝ желаех само доброто.

Това е интересно и смешно само първия път. Защото ако продължи да ти бъде интересно, не си за Нощния патрул. Едно е да променяш моралните императиви, при това винаги в посока на Доброто. Съвсем друго е да се намесваш в паметта. То е неизбежно, налага се да се прави, част от Договора е, и дори самият процес на влизане и излизане от Сумрака предизвиква у околните секундна амнезия.

Но ако веднъж получиш удоволствие от играта с чуждата памет, значи ти е време да си ходиш.

— Добър вечер, Антоне. — Гласът ѝ леко се провлече, когато я накарах да си спомни онова, което никога не се бе случвало. — Станало ли е нещо с теб?

Аз, кисело усмихнат, се потупах по корема. В паметта на Светлана сега бушуваше ураган. Не съм толкова голям майстор, че да й внуша конструирана лъжлива памет. За щастие можеха да се дадат само два-три намека, след което тя да започне да заблуждава самата себе си. Тя сглобяваше моя образ от някакъв отдавнашен познат, с когото си приличахме на външен вид, от друг, още по-отдавнашен и съвсем мимолетен, но със симпатичен за нея характер, от двайсетина пациенти на моята възраст, от разни съседи. Аз само лекичко насочвах процеса, водейки Светлана към създаване на цялостен образ. Добър човек... неврастеник... и наистина често боледува... леко флиртува, но само леко — прекалено неуверен в себе си е... живее в съседния вход.

— Боли ли ви? — Тя успя да дойде на себе си. Наистина, добър лекар. Лекар по призвание.

— Малко. Вчера пийнах... — Изразявах разкажание с целия си вид.

— Антоне, нали ви предупредих... влезте...

Влязох, затворих вратата — девойката дори не се притесни. Съблякох си якето и бързо се огледах — и в реалния свят, и в Сумрака.

Евтини тапети, раздърпан килим, стари обувки, лампата на тавана — с обикновен стъклен абажур, радиотелефона на стената — калпав, китайски. Не особено богато. Чисто. Обикновено. И работата не беше в това, че професията на районен лекар не носи много пари. По-скоро самата Светлана нямаше потребност от уют. Лошо... много лошо.

В сумрачния свят апартаментът правеше малко по-добро впечатление. Никаква гнусна флора, никакви следи от Мрака. Освен черната фуния, естествено. Тя властваше тук... Виждах я цялата, от връхчето, въртящо се над главата на девойката, до разгърналото се на трийсетметрова височина съцветие.

Влязох след Светлана в единствената стая. Там все пак беше уютно. Върху дивана светеше топло оранжево петно, при това не върху целия, а в ъгълчето, до старомоден лампион. Двете стени бяха запълнени с наредени един над друг рафтове с книги — седем реда... Ясно.

Започвах да я разбирам. Вече не като обект на работата ми, не като възможна жертва на Тъмен маг, не като неволна причина за катастрофа, а като човек. Потънало в книгите дете, затворено и

комплексирано, с куп смешни идеали и детинска вяра в прекрасния принц, който я търси и непременно ще я намери. Работата като лекар, няколко приятелки, няколко приятели и много, много самота. Добросъвестен труд, напомнящ кодекса на строител на комунизма, редки походи до някое кафене и още по-редки влюбвания. И вечери, приличащи си една на друга, на дивана, с книга, със захвърления наблизко телефон, с бръмчащия телевизор, по който дават нещо сапунено-успокояващо.

Колко много сте все още, момчета и момичета на неопределена възраст, възпитани от родители от поколението на шейсетте години. Колко много сте вие, нещастните и неспособни да бъдат щастливи. Как ми се иска да ви съжаля, как ми се иска да ви помогна. Да ви докосна през Сумрака — едва-едва, съвсем лекичко. Да ви дам малко увереност в себе си, капчица оптимизъм, грам воля, зрънце ирония. Да ви помогна, за да можете вие да помогнете на други.

Но не бива.

Всяко действие на Доброто позволява на Злото да прояви активност. Договорът! Патрулите! Равновесието в света?

Търпи или полудявай, нарушавай закона, върви през тълпата и раздавай на хората непоискани подаръци, разбивай съдбите и дебни от кой тъгъл ще излязат насреща ти бившите приятели и вечните врагове, за да те изпратят в Сумрака. Завинаги...

— Антоне, как е майка ви?

А, да. Аз, пациентът Антон Городецки, имам възрастна майка. Мама има остеохондроза и пълен комплект от болестите на старостта. Тя също е пациентка на Светлана.

— Добре, всичко е наред. Но при мен нещо...

— Лягайте.

Вдигнах нагоре пуловера и ризата си, легнах на дивана. Светлана седна до мен. Пробяга с топли пръсти по корема ми, който знае защо опипа черния ми дроб.

— Боли ли?

— Не... сега не.

— Колко изпихте?

Отговарях на въпросите, откривайки отговорите в паметта на девойката. Изобщо не си струваше да изглеждам умиращ. Да... тъпа, слаба болка... След ядене... Ето, сега лекичко ме заболя...

— Засега гастрит, Антоне... — Светлана махна ръцете си. — Няма поводи за радост, нали разбирате. Сега ще ви напиша рецепта...

Тя се изправи, отиде при вратата и свали чантичката си от закачалката.

През това време аз следях фунията. Нищо не се случваше, моето идване не предизвикваше усилване на инферното, но не можеше и да го намали...

— Антоне... — гласът идваше през Сумрака и аз разпознах Олга. — Антоне, фунията намаля с три сантиметра. Някъде си направил правилен ход. Мисли, Антоне.

Правилен ход? Кога? Нали нищо не съм направил, просто намерих повод за посещение!

— Антоне, останал ли ви е още „омез“? — Светлана седна на масата и ме погледна. Кимнах, оправяйки ризата си:

— Да, няколко капсули.

— Когато се приберете, изпийте една. А утре си купете още. Ще го пиете две седмици, преди лягане.

Светлана явно беше от онези лекари, които вярват в таблетките. Това не ме притесняваше, аз също вярвах в тях. Ние, Различните, изпитваме пред науката ирационален трепет и дори в случаите, когато е достатъчно само елементарно магическо въздействие, посягаме към аналгина или антибиотиците.

— Светлана... Извинявайте, че ви питам — виновно извърнах поглед. — Някакви неприятности ли имате?

— Откъде би хрумна, Антоне? — тя не престана да пише и дори не ме погледна. Но се напрегна.

— Така ми се струва. Да не ви е обидил някой?

Девойката сложи настрана химикалката и ме погледна — с любопитство и лека симпатия.

— Не, Антоне. Какви ги говорите? Заради зимата е, навярно. Прекалено дълга зима.

Тя се усмихна пресилено и фунията на инферното се залюля над нея, хищно помръдна връхчето си...

— Небето е сиво, светът е сив. И нищо не ми се прави... всичко е изгубило смисъла си. Уморих се, Антоне. Веднъж да дойде пролетта — и всичко ще се оправи.

— Имате депресия, Светлана — изтърсих аз, преди да съобразя, че съм извлякъл диагнозата от паметта ѝ. Но момичето не обърна внимание на това.

— Сигурно. Нищо, само слънцето да се покаже и... Благодаря, че се безпокоите, Антоне.

Този път усмивката ѝ беше по-искрена, макар и да си оставаше измъчена.

През Сумрака се дочу шепотът на Олга:

— *Антоне, минус десет сантиметра! Фунията спада! Антоне, аналитиците работят, продължавай общуването!*

Какво вършех правилно?

Този въпрос е по-страшен от въпроса „какво върша неправилно“. Ако грешиш, е достатъчно да смениш рязко линията на поведението си. Но ако си попаднал в целта, без самият ти да го разбираш — викай за помощ. Трудно е да си лош стрелец, случайно уцелил ябълката, опитващ се да си спомни движенията на ръцете и примижаването на очите, силата на натиска на пръста върху спусъка... и да не си признаваш, че куршумът е бил насочен към целта от порив на хаотичния вятър.

Усетих се, че седя и гледам Светлана. И тя мен — мълчаливо и сериозно.

— Извинявайте — казах аз. — Светлана, простете, за бога. Натресох ви се късно вечерта, пъхам си носа в чужди работи...

— Нищо. На мен дори ми е приятно, Антоне. Искате ли да ви почерпя чай?

— *Минус двацет сантиметра, Антоне! Съгласявай се!*

Даже тези сантиметри, с които се намалява вихърът на обезумялото инферно, са подарък от съдбата. Това са човешки животи. Животите на десетки или дори стотици хора, отървани преди неизбежната катастрофа. Не знам как ставаше така, но аз повишавах съпротивата на Светлана към инферното. И фунията започваше да се топи.

— Благодаря, Светлана. С удоволствие.

Момичето се изправи, отиде в кухнята. Тръгнах след нея. По какъв начин се справям?

— Антоне, предварителният анализ е готов...

Стори ми се, че в прикрития със завесите прозорец се мярна бял птичи силует и се понесе покрай стената, следвайки крачките на Светлана.

— *Игнат работеше съгласно общата схема. Complimenti, интерес, обожание, влюбване. Това ѝ харесваше, но предизвика нарастване на фунията. Антоне, ти вървиш по друг път — съчувствието. При това пасивно съчувствие.*

Не последваха препоръки, значи аналитиците още не бяха направили никакви изводи. Но знаех поне как да се държа по-нататък. Трябваше да гледам тъжно, да се усмихвам със съчувствие, да пия чай и да разправам: „Очите ти са уморени, Света...“

Ще минем на „ти“, нали? Непременно ще минем. Не се съмнявам.

— Антоне?

Прекалено дълго бях гледал в нея. Светлана беше застинала до печката с тежкия, матов заради течността чайник. Не се беше изплашила — това чувство вече ѝ беше недостъпно, изсмукано докрай от черната фуния. По-скоро беше смутена.

— Нещо не е наред ли?

— Да. Неудобно ми е, Светлана. Идвам посред нощ, затрупвам ви с моите оплаквания и отгоре на всичко оставам да пия чай...

— Антоне, аз ви моля да останете. Знаете ли, такъв странен ден имах, че не ми се остава сама... Хайде това да бъде моят хонорар за прегледа, искате ли? Да поостанете и да си поговорим — бързо уточни Светлана.

Кимнах. Всяка дума можеше да се окаже грешка.

— *Фунията се снижи с още петнайсет сантиметра. Антоне, избра правилна тактика!*

Нищо не съм избирал, как не могат да го разберат калпавите аналитици! Възползвах се от способностите си на Различен, за да вляза в чужд дом, и се вмъкнах в чужда памет, за да удължа престоя си... А сега просто плувах по течението.

И се надявам, че реката ще ме отнесе там, където трябва.

— Искате ли сладко, Антоне?

— Да...

Ама че безумно пиене на чай. Онова при Карол^[1] нищо не беше! Най-откаченото пиене на чай става не в дупка на заек, на масата с

побъркан шапкар, сънлива катерица и Мартенски заек. Малка кухня в малък апартамент, утринен горещ чай с малиново сладко от трилитров буркан — ето я сцената, на която неизвестни актьори разиграват наистина безумно пиене на чай. Тук и само тук те казват думи, които иначе няма да изрекат никога. Тук с жеста на фокусник извличат от тъмнината малки гнусни тайни, вадят от шкафа семейните скелети, намират в захарницата по някоя шепа цианкалий. И никога не се намира повод да станеш и да си тръгнеш, защото навреме ще ти долеят чай, ще ти предложат сладко и ще побутнат по-близо отворената захарница...

— Антоне, познавам ви вече от година...

Сянка — кратка сянка на объркване в очите на момичето. Паметта услужливо запълва пропуските, паметта подхвърля обяснения защо аз — толкова симпатичен и добър човек — си оставам за нея само пациент.

— Макар и само по работа, но сега... Кой знае защо ми се иска да си поговоря с вас... като със съсед. Като с приятел. Може ли?

— Разбира се, Света.

Усмивка на благодарност. Моето име е трудно да бъде съкратено до умалително, Антошка — това е вече прекалено, много голяма крачка.

— Благодаря, Антоне. Знаеш ли... аз наистина не приличам на себе си. Вече от три дни.

Разбира се. Трудно е да останеш себе си, когато над теб е надвиснал мечът на Немезида. Ослепялата, освирепяла, освободила се от властта на древните богове Немезида...

— Ето например, днес... както и да е...

Тя искаше да ми разкаже за Игнат. Не разбира какво се е случило с нея, защо случайното запознанство едва не е завършило в леглото. Струваше й се, че полудява. На всички хора, попаднали в обсега на действие на Различни, им идва подобна мисъл.

— Светлана, може би вие... може би ти си се скарала с някого?

Груб ход. Но аз бързах, сам не разбирайки защо. Фунията сега беше стабилна и дори имаше тенденция към намаляване. Но аз бързах.

— Защо мислиш така?

Светлана не е изненадана и не смята въпроса за прекалено личен. Свивам рамене и се опитвам да обясня:

— При мен често става така.

— Не, Антоне. С никого не съм се карала. А и няма за какво. В самата мен става нещо...

Не си права, момиче. Ти дори не си представяш колко не си права. Над теб виси черна фуния с такива размери, каквито се срещат веднъж на цял век. И това означава, че някой те мрази с такава сила, каквато рядко е достъпна за човек... или за Различен.

— Навярно трябва да си починеш — предложих аз. — Да заминеш някъде... на пусто място...

Казах това и изведнъж си помислих, че има решение на проблема. Макар и непълно, макар и все така смъртоносно за самата Светлана. На някое пусто място. В тайгата, тундрата, на северния полюс. И там да стане изригването на вулкана, да падне астероид или крилата ракета с ядрена бойна глава. Пробивът на инферното ще се осъществи, но ще пострада единствено самата Светлана.

Колко е хубаво, че за нас подобно решение е също толкова невъзможно, колкото и предложеното от Тъмния маг убийство.

— За какво си мислиш, Антоне?

— Света, какво се е случило с теб?

— *Антоне, прекалено рязко! Смени темата на разговора!*

— Нима е толкова очевидно?

— Да.

Светлана сведе поглед. Очаквах всеки момент Олга да извика, че черният вихър е започнал своя последен, катастрофален растеж, че всичко съм провалил и от този момент нататък на съвестта ми ще лежат хиляди човешки животи... Олга мълчеше.

— Аз предадох...

— Какво?

— Предадох майка си.

Тя гледаше сериозно, без гнусните превземки на човек, извършил подлост и перчещ се с това.

— Не разбирам. Света...

— Майка ми е болна, Антоне. Бъбреците. Необходима е редовна хемодиализа... но това е полумярка. Общо взето... предложиха ми... трансплантация.

— Защо на теб? — Все още не разбирах нищо.

— Предложиха ми да даря единия си бъбрек. На майка ми. Почти сигурно организмът ѝ ще го приеме, дори си направих изследвания... После се отказах. Аз... страх ме е.

Мълчах. Вече всичко ми стана ясно. Нещо наистина беше сработило, в мене се бе намерило нещо, предразположило Светлана към толкова голяма откровеност. Майка ѝ.

Майка ѝ!

— *Браво, Антоне! Момчетата вече тръгнаха* — гласът на Олга беше ликуващ. И още как — бяхме намерили Тъмния маг! — *Виж ти... а при първия контакт никой нищо не усети, сметнаха, че няма никакви способности... Браво. Успокоявай я, Антоне, говори ѝ, утешавай я...*

В Сумрака не можеш да си запушиш ушите. Слушай какво ти се говори.

— Светлана, никой няма право да иска такова нещо от никого...

— Да. Разбира се. Аз разказах на мама... и тя ми нареди да забравя за това. Каза, че ще се самоубие, ако се реша на такова нещо. Че тя... така или иначе ще умре. А не си струва аз да се осакатявам. Не трябваше да ѝ казвам нищо. Трябваше да си даря бъбрека. Дори и да узнаеше после, след операцията. С един бъбрек дори може да се ражда... имало е прецеденти.

Бъбреци. Каква глупост. Каква дреболия. Час работа за истински бял маг. Но на нас не ни е позволено да лекуваме, всяко истинско изцеляване е индулгенция за някой Тъмен маг да направи проклятие, уроки. И ето че майката... родната майка, без самата тя да го разбира, в секунден изблик на емоции, казвайки на глас едно, забранявайки на дъщеря си да мисли за операции, я проклина.

И се издува чудовищен черен вихър.

— И сега не знам какво правя, Антоне. Върша разни глупости. Днес едва не легнах с непознат човек. — Светлана все пак се реши да ми каже това, макар че сигурно са ѝ били необходими не по-малко сили, отколкото да ми разкаже за майка си.

— Света, може да се измисли нещо — започнах аз. — Разбираш ли, важното е да не се отчайваш, да не се измъчваш напразно...

— Аз ѝ казах нарочно, Антоне! Знаех как ще отговори! Исках да ми забрани! Тя трябваше да ме прокълне, мен, глупачката!

Светлана, не знаеш колко си права... Никой не знае какви механизми са задействани тук, какво става в Сумрака и каква е разликата между проклятието на непознат човек и проклятието на любимия, проклятието на сина, проклятието на майката. Само дето майчиното проклятие е най-страшното от всички.

— *Антоне, спокойно.*

Гласът на Олга моментално ме накара да дойда на себе си.

— *Прекалено просто е, Антоне. Работил ли си с майчини проклетия?*

— Не — казах аз. Произнесох го на глас, отговаряйки едновременно хем на Светлана, хем на Олга.

— Аз съм виновна — поклати глава Светлана. — Благодаря ти, Антоне, но наистина съм виновна.

— *Аз съм работила — долетя от Сумрака. — Антоне, миличък, това не изглежда по същия начин! Майчиният гняв е ярко черно избухване и голяма фуния. Но тя се разпръска за миг. Почти винаги.*

Може би. Не почнах да споря. Олга е специалист по проклятията и е виждала какво ли не. Да, разбира се, на родното дете няма да пожелаят зло... или поне не за дълго — няма да пожелаят. Обаче има и изключения.

— *Изключенията са възможни — съгласи се Олга. — Сега проверяват майка и изцяло. Но... аз не бих разчитала на бърз успех.*

— Светлана — попитах аз, — а няма ли друг изход? Да се помогне по друг начин на майка ти? Освен с трансплантация?

— Не. Аз съм лекар, знам го. Медицината не е всесилна.

— А ако не е медицината?

Тя се забави с отговора:

— Какво имаш предвид, Антоне?

— Неофициалната медицина — казах аз. — Народната.

— Антоне...

— Разбирам, Светлана, трудно ти е да повярваш — започнах бързо аз. — Пълно е с шарлатани, мошеници, психично болни хора. Но нима всичко е лъжа?

— Антоне, покажи ми човек, който е излекувал наистина тежка болест — Светлана ме погледна с ирония. — Само не ми разказвай за него, а ми го покажи. Самия човек и неговите пациенти, по възможност — преди и след лечението. Тогава ще повярвам, във

всичко ще повярвам. В екстрасенси, в лечители, в магистри по бяла и черна магия...

Неволно се сгуших. Над момичето висеше разкошно доказателство за съществуването на „черна“ магия, направо за учебник.

— Мога да ти покажа — отвърнах аз. И си спомних как веднъж домъкнаха в офиса Данила. Беше обикновен бой... не от най-често срещаните, но не и прекалено тежък. Просто не му беше провървяло. Опитали се да арестуват семейство върколаци, заради някакво дребно нарушение на Договора. Върколаците можели да се предадат и всичко би завършило набързо с договаряне между Патрулите.

Те предпочели съпротивата. Навярно зад тях са се проточвали следи... кървави следи, за които Нощният патрул не е знаел и сега вече никога нямаше да узнае. Данила бил най-отпред и го разпорили сериозно. Левият бял дроб, сърцето, дълбоко наранен черен дроб, а един от бъбреците — направо изтръгнат.

Лично шефът закърпи Данила, помагаше му почти целият персонал на Патрула, всички, които в момента имаха сили. Аз стоях в третия кръг — нашата задача беше не толкова да подхранваме с енергия шефа, колкото да отблъскваме външното влияние. И все пак аз от време на време поглеждах към Данила. Той се потапяше в Сумрака ту сам, ту с шефа. При всяко връщане в реалността раните намаляваха. Това не беше толкова сложно, колкото ефектно — нали раните бяха пресни и не бяха предопределени от съдбата. Ала аз изобщо не се съмнявах, че шефът е способен да излекува и майката на Светлана. Дори ако съдбата ѝ се прекъсваше в най-скоро време, дори ако ѝ бе писано непременно да умре. Възможно беше да бъде излекувана. Смъртта щеше да настъпи по други причини...

— Антоне, а не те ли е страх да говориш подобни неща?

Свих рамене. Светлана въздъхна:

— Та нали да даваш надежда е отговорност. Антоне, аз не вярвам в чудеса. Но сега съм готова да повярвам. Не се ли боиш от това?

Погледнах я в очите.

— Не, Светлана. Боя се от много неща. Но други.

— Антоне, *смаляване на фунията с двайсет сантиметра.*
Антоне, шефът ме помоли да ти предам — ти си герой.

Нещо в тона ѝ не ми хареса. Разговорът през Сумрака не прилича на обикновения и все пак емоциите се усещат.

— *Какво се е случило?* — попитах аз през мъртвата сива ципа.

— *Работи, Антоне.*

— *Какво се е случило?*

— Да бях и аз толкова уверена — каза Светлана. Погледна през прозореца: — Чу ли? Някакво шумолене...

— Вятърът — предположих аз. — Или някой минувач.

— *Олга, казвай!*

— *Антоне, с фунията всичко е наред. Бавно смаляване. Ти по някакъв начин повишаваш вътрешната ѝ съпротива. Според изчисленията към сутринта фунията ще се смали до условно безопасна големина. Ще мога да пристъпя към действие.*

— *Тогаво какъв е проблемът? Олга, има проблем, усещам го!*

Олга мълчеше.

— *Олга, партньори ли сме?*

Това подеждва. В момента не виждах бялата сова, но знаех, че очите ѝ са проблеснали и тя за миг е погледнала към прозорците на полевия щаб. В лицата на шефа и наблюдателя на Тъмните.

— *Антоне, имаме проблеми с момчето.*

— *С Егор?*

— Антоне, за какво си мислиш? — попита Светлана. Трудно е да се общува едновременно и в реалния, и в сумрачния свят...

— За това, че би било добре, ако човек можеше да се раздвоява.

— *Антоне, ти имаш значително по-важна мисия.*

— *Олга, разказвай.*

— Не разбирам, Антоне — това отново беше Светлана.

— Знаеш ли, научих, че един мой познат има неприятности.

Големи неприятности — погледнах я в очите.

— *Вампирката. Хвана момчето.*

Нищо не усетих... Никакви емоции — нито мъка, нито ярост, нито тъга. Само хлад и пустота.

Навярно бях очаквал това. Не знам защо, но го бях очаквал.

— *Нали Мечката и Тигърчето са там!*

— *Така се получи.*

— *Какво стана с него?*

Само не инициране! Смърт, дано да е само смърт. Вечната смърт е по-страшна.

— *Той е жив. Тя го взе за заложник.*

— *Какво?*

Такова нещо не се беше случвало. Просто никога не се беше случвало. Вземането на заложници — това са човешки игри.

— *Вампирката иска преговори. Исква съд... Надява се да се измъкне.*

Мислено поставих на вампирката шест плюс — за съобразителността. Нямаше шансове да се измъкне, в нито един момент не бе имала. Но можеше да стовари цялата вина върху вече унищожения приятел, който я е иницирал... Нищо не знам, не знаех какво правя. Ухапах ме. Станах каквато станах. Не знаех правилата. Не съм чела Договора. Ще бъда нормална вампирка, ще спазвам законите...

А можеше и да се получи! Особено ако Нощният патрул бе склонен да направи някакви отстъпки. А ние ще бъдем склонни... нямаме друг изход, човешкият живот трябва да бъде защитаван.

Чак се отпуснах от облекчение. Какво толкова означаваше всъщност това хлапе за мен? Ако жребият се паднеше на него, щеше да се превърне в законна плячка за вампирите и върколаците. Такъв е животът. И аз щях да мина покрай него. Дори и без жребий — колко пъти Нощният патрул не е успявал, на колко хора Тъмните са донесли гибел... Но колкото и да е странно, вече се хвърлих в битка за него, влязох в Сумрака и пролях кръв. И не ми беше все едно. Изобщо не ми беше все едно...

Темпото на общуване в Сумрака е значително по-бързо, отколкото разговора в човешкия свят. И все пак ми се налагаше да се разкъсвам между Олга и Светлана.

— *Антоне, не си затормозявай главата с моите проблеми.*

Независимо от всичко, ми се прииска да се засмея. С нейните проблеми в момента бяха затормозени стотици глави, а Светлана нямаше никаква представа за това. Но беше достатъчно да спомена за чуждите проблеми, толкова незначителни на фона на черната фуния на inferното, и девойката веднага ги пое върху себе си.

— *Знаеш ли, има такъв закон — започнах аз. — Законът за свързаните случаи. Ти имаш неприятности, но аз не говорех за тях.*

Другият човек също има сериозни проблеми. Негови лични проблеми, но от това не става по-леко.

Тя разбра. И, което ми хареса, не се смути. Само уточни:

— Моите проблеми също са лични.

— Не съвсем — казах аз. — Така ми се струва.

— А на онзи човек можеш ли да му помогнеш?

— Ще му помогнат без мен — отвърнах аз.

— Сигурен ли си? Благодаря ти, че ме изслуша, но наистина е невъзможно да ми се помогне. Това е толкова нелепа съдба.

— *Тя гони ли ме?* — попитах през Сумрака. В момента не ми се искаше да докосвам съзнанието ѝ.

— *Не* — отвърна Олга. — *Не... Антоне, тя усеща.*

Нима тя притежаваше способности на Различен? Или това е само случаен изблик, предизвикан от напирещото инферно?

— *Какво усеща?*

— *Че ти си необходим там.*

— *Защо аз?*

— *Тази побъркана мръсница-кръвопийка... иска именно ти да водиш преговорите. Този, който е убил партньора ѝ.*

И изведнъж ми стана наистина зле. Имахме факултативен курс по антитерористични мерки, по-скоро за да не ни се налага да прибъгваме до способностите си на Различни, набърквайки се в разчистванията на сметки между хората, отколкото от реална практическа необходимост. Изучавахме и психологията на терористите и вампирката действаше напълно логично, напълно в нейните рамки. Аз бях първият служител на Патрула, изпречил се на пътя ѝ. Убих наставника ѝ, раних нея самата. За нея образът на врага бе концентриран в мен.

— *Отдавна ли поиска това?*

— *Преди около десет минути.*

Погледнах Светлана в очите. Сухи, спокойни, нито следа от сълзи. Най-трудно е когато болката е скрита под спокойно лице.

— Светлана, а ако сега си тръгна?

Тя сви рамене.

— Всичко е толкова глупаво... — казах аз. — Струва ми се, че сега ти е нужна помощ. Или поне някой, който умее да слуша. Или е съгласен да седи до теб и да пие изстиналия чай.

Слаба усмивка и едва забележимо кимване.

— Но ти си права... още един човек се нуждае от помощ.

— Антоне, ти си странен.

Поклатих глава:

— Не странен. Много странен.

— Имам такова чувство... сякаш те познавам отдавна, а изглежда те виждам за пръв път. Освен това — като че ли ти едновременно разговаряш и с мен, и с някой друг.

— Да — казах аз. — Така е.

— Може би полудявам?

— Не.

— Антоне... Ти не дойде случайно при мен, нали?

Не отговорих. Олга прошепна нещо и замълча. Исполинската фуния се въртеше бавно над главите ни.

— Не случайно — казах аз. — А за да помогна.

Ако Тъмният маг, направил проклятието, ни следеше... Ако проклятието все пак не бе случайно, „майчино проклятие“, а целенасочен професионален удар...

В този облак от Мрак над главите ни е достатъчно да се налее още капчица омраза. Достатъчно бе волята на Светлана към живот да отслабне съвсем мъничко. И щеше да последва пробив. В центъра на Москва щеше да се пробуди вулкан, електрониката на някой боен спътник щеше да полудее, щеше да мутира някой грипен вирус...

Гледахме се мълчаливо един друг.

Струваше ми се, че почти разбирам какво всъщност се случва. Ето го разрешението на загадката, съвсем наблизо, и всичките наши версии са пълна глупост, следване на старите правила и схеми, които шефът помоли да отхвърлим. Но за да го открия, трябваше да помисля, трябваше поне за секунда да погледна отстрани случващото се, да се взра в някоя гола стена или в телевизионен екран с безсмислено изображение, без да се разкъсвам между желанието да помогна на един мъничък човек и десетки, стотици хиляди хора. Да не се лутам в това убийствено тресавище на подлия избор, който при всякакво развитие на събитията ще си остане подъл, и цялата разлика за мен ще бъде дали ще загина бързо, пратен от удара на инферното в сивите простори на сумрачния свят, или бавно и мъчително, разпалвайки в

собственото си сърце мъждукация огън на презрението към самия себе си...

— Света, дължен съм да си тръгна — казах аз.

— *Антоне!* — това не беше Олга, а шефът: — *Антоне...*

Той се запъна, не можеше да даде никаква заповед, от етична гледна точка ситуацията стана безизходна. Очевидно вампирката държеше на своето и не искаше да води преговори с никой друг. Ако ми наредеше да остана, шефът щеше да убие момчето-заложник... и затова не можеше да ми го нареди. Дори да ме помоли не можеше.

— *Ние ще организираме оттеглянето ти...*

— *По-добре съобщете на вампирката, че идвам.*

Светлана протегна ръка и докосна леко дланта ми:

— Завинаги ли си отиваш?

— До сутринта — казах аз.

— Не искам — простичко изрече девойката.

— Знам.

— Кой си ти?

Експресно посещаване в тайните на мирозданието? Втори дубъл?

— Ще ти разкажа сутринта. Става ли?

— *Ти си откачил* — дочух гласа на шефа.

— Наистина ли трябва да си тръгнеш?

— *Само това не казвай!* — извика Олга. Тя беше доловила мислите ми.

Но аз изрекох:

— Света, когато са ти предложили да те осакатят, но да продължат живота на майка ти, когато ти си отказала... Това е било правилно и разумно, нали? Но сега се чувстваш зле. Толкова зле, че е било по-добре да постъпиш неразумно.

— Ако сега не тръгнеш, на теб ще ти бъде зле?

— Да.

— Тогава тръгвай. Но се върни, Антоне.

Изправих се, оставяйки изстиналия чай. Вихърът на инферното се поклащаше над нас.

— Непременно ще дойда — казах аз. — И... повярвай ми, още не всичко е загубено.

Не си казахме повече нито дума. Излязох и тръгнах надолу по стъпалата. Светлана затвори вратата след мен. Каква тишина... мъртва тишина, дори кучетата се умориха да скимтят в тази нощ.

Неразумно. Постъпвам неразумно. Ако няма правилен от етична гледна точка изход, постъпвай неразумно. Казал ли ми е някой това? Или си спомних ред от старите конспекти, фраза от лекциите? Или си търся оправдание?

— *Фунията...* — прошепна Олга. Гласът ѝ беше почти непознат, спаднал. Прииска ми се да си сгуша главата между раменете.

Побутнах външната врата и изскочих върху заледения тротоар. Бялата сова кръжеше над главата ми като топка пух.

Вихърът на инферното се беше смалил, спаднал. Не много в сравнение с общата височина, но вече видимо, около метър и половина — два.

— *Знаеше ли, че ще стане така?* — попита шефът.

Поклатих глава и погледнах вихъра. Къде е отговорът? Защо инферното реагира с уголемяване на появата на Игнат, специалиста по предразполагане на хората, защо моят объркан разговор и неочакваното ми тръгване го смалиха?

— *Време е да разпуснем групата аналитици* — каза шефът. Разбрах, че това е казано на всички, не само на мен. — *Кога ще имаме работна версия за случилото се?*

Някъде откъм Зеления проспект изскочи кола, обля ме с лъчите на фаровете си, гумите ѝ изскърцаха, тромаво прехвърли бабуните на разбития асфалт и спря пред входа.

Ниският спортен кабриолет с топъл оранжев цвят изглеждаше нелепо сред неприветливите панелни многоетажни блокове в града, където най-хубавите на външен вид транспортни средства си оставаха джиповете.

От шофьорското място се подаде Семьон и кимна:

— Сядай. Наредено ми е да те откарам по най-бързия начин.

Огледах се за Олга и тя усети погледа ми.

— Моята работа е тук. Тръгвай.

Заобиколих колата и седнах на предната седалка. Отзад се беше настанил Иля, който очевидно беше сметнал за необходимо да подсили двойката Тигърче-Мечка.

— *Антоне* — догони ме през Сумрака гласа на Олга, — *помни... днес ти задлъжня. Имай го предвид, във всеки момент.*

Не разбрах веднага за какво говори. Вещицата от Дневния патрул? Какво общо имаше тя тук?

Колата потегли рязко, закачайки леда отдолу. Семьон изруга цветисто, въртейки волана, колата пое към проспекта с недоволен рев на двигателя.

— От кой малоумник взехте таратайката? — попитах аз. — В такова време с нея...

Иля се изхили:

— Шът! Борис Игнatieвич ти услужи със своята кола.

— Така ли? — успях да кажа и се обърнах. По време на работа шефът го возеха със служебно BMW. Не бях забелязвал у него склонност към непрактичен разкош...

— Така. Антошка, как се справи с него? — Иля кимна към надвисналия над блоковете вихър. — Не съм забелязвал подобни способности у теб!

— Не съм го пипал. Само си поговорих с девойката.

— Поговори си? А изчука ли я?

Това беше обичайният маниер на общуване на Иля, когато по някаква причина беше под напрежение. А в момента си имахме колкото си искаме поводи за вълнение. И все пак аз се намръщих. Не знам дали улових преднамереност в думите му... или просто нещо ме сряза.

— Не. Иля, не бива така.

— Извинявай — лесно се съгласи той. — Та какво направи?

— Просто си поговорихме.

Колата най-накрая изскочи на проспекта.

— Дръжте се — кратко нареди Семьон. Моментално бях притиснат в седалката. Отзад Иля се опитваше да извади цигара и да я запали.

След двамадесет секунди осъзнах, че предишното ми пътуване е било бавна увеселителна разходка.

— Семьоне, премахната ли е вероятността за авария? — изкрещях аз. Колата се носеше през нощта, сякаш се опитваше да изпревари светлината на фаровете си.

— От седемдесет години съм зад волана — подхвърли презрително Семьон. — Карал съм камиони в Ленинград по Пътя на живота!

Нямаше причина да се съмнявам в думите му и все пак си помислих, че онези пътувания не са били толкова опасни. Скоростите не са били същите, за Различните не е било проблем да предвидят къде ще паднат бомбите. Макар че сега по пътя нямаше много коли, все пак се срещаха, настилката беше, меко казано, отвратителна, а спортният ни автомобил изобщо не беше предназначен за подобни условия...

— Иля, какво се е случило там? — попитах, с усилие откъсвайки поглед от отклоняващия се от пътя ни камион. — В течение ли си?

— С вампирката и хлапето ли?

— Да.

— Глупост от наша страна, ето какво се е случило. — Иля изруга. — Макар и относителна глупост... Всичко било направено както трябва. Тигърчето и Мечката се представили на родителите на момчето като далечни, но любими роднини.

— „Ние сме от Урал“? — попитах аз, спомняйки си курса по общуване с хората и вариантите за запознанство.

— Да. Всичко вървяло нормално. Празнична трапеза, пиене, похапване на уралски деликатеси... от близкия супермаркет...

Спомних си обемистото сакче на Мечката.

— Общо взето, добре са си прекарали времето — в гласа на Иля нямаше завист, а по-скоро пълно одобрение към действията на приятелите му. — Светло, топло и мухите не те хапят. Хлапето седяло ту с тях, ту в своята стая... Откъде да знаят, че той вече може да влиза в Сумрака?

Вцепених се.

Наистина — откъде?

Аз нали не казах. Нито на тях, нито на шефа. На никого. Задоволих се с това да измъкна момчето от Сумрака, жертвайки мъничко от кръвта си. Герой. И сам войнът е войн.

Иля продължаваше, без нищо да подозира:

— Вампирката го уловила със Зова. Страшно точно, момчетата не усетили. И здраво... хлапакът дори не гъкнал. Влязъл в Сумрака и излязъл на покрива.

— Как?

— През балконите — до покрива са само три етажа. Вампирката вече го чакала там. При това знаела, че хлапето е с охрана — едва го хванала и веднага се разкрила. Сега родителите спят дълбок сън, а вампирката е прегърнала момчето. Тигърчето и Мечката са там и откачат.

Мълчах. Нямах какво да кажа.

— Проявихме глупост — обобща Иля. — Освен това — нещастно стечение на обстоятелствата. Та нали момчето дори никой не го е иницирал... Кой би могъл да знае, че е способно да близа в Сумрака?

— Аз знаех.

Може би това бяха спомени. Или страх от бясното каране на колата по пътя. Но погледнах в Сумрака.

Какъв късмет имат хората, че не виждат това — никога! И колко лошо е за тях, че не им е дадено да го видят!

Дълбоко сиво небе, в което няма и не е имало звезди; небе, лепливо като желе, светещо със слаба, мъртвешка светлина. Всички силуети бяха смекчени, размити — и къщите, чиито стени бяха покрити с килими от син мъх, и дърветата, чиито клони в Сумрака се люлееха съвсем не по волята на вятъра, и уличните фенери, над които кръжаха, едва помръдвайки късите си криле, сумрачните птици. Насреща ни идваха коли — бавно-бавно, крачеха хора — едва помръдвайки нозе. Всичко като през сив светлинен филтър, всичко като през тампони от памук в ушите. Нямо черно-бяло кино, хрумване на преситен режисьор. Свят, от който черпим силата си. Свят, който се храни с живота ни. Сумракът. Какъвто влезеш в него, такъв и ще си излезеш. Сивата мъгла ще разтвори черупката, която се е образувала върху теб през целия ти живот, ще измъкне онова ядро, което хората наричат душа, и ще го пробва на вкус. И едва когато почувстваш как хрущиш в челюстите на Сумрака, ще усетиш пронизващия студен вятър, разяждащ като змийска слюнка... Тогава ще станеш Различен.

И ще избереш на чия страна ще застанеш.

— Момчето още ли е в Сумрака? — попитах аз.

— Те още са в Сумрака... — Иля се гмурна подире ми. — Антоне, но защо не каза?

— Не помислих. Не му придадох значение. Аз не съм оперативен работник, Иля.

Той поклати глава.

Ние не умеем, почти не умеем да се упрекваме един-друг. Особено ако някой наистина е виновен. Няма нужда от това, нашето наказание винаги е около нас. Сумракът ни дава сили, недостъпни за хората, дава ни живот, почти вечен според човешките представи. И той си взема всичко, когато му дойде времето.

В известен смисъл всички ние живеем назаем. Не само вампирите и върколаците, които трябва да убиват, за да продължават странното си съществуване. Тъмните не могат да си позволят добро. Ние — напротив.

— Ако не се справя... — не завърших фразата си. И така всичко беше ясно.

---

[1] Става въпрос за Луис Карол и книгата му „Алиса в страната на чудесата“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 8

През Сумрака това дори беше красиво. На покрива, плоския покрив на нелепия „блок на крачета“, горяха разноцветни отблясъци. Единственото, което има цвят тук, са нашите емоции. Сега те бяха предостатъчно.

А най-ярък беше пробиващият небето стълб от пурпурен пламък — страхът и яростта на вампирката.

— Силна е — каза кратко Семьон, хвърляйки поглед към покрива, и затвори с ритник вратата на колата. Въздъхна и започна да се разсъблича.

— Какво ти става? — попитах аз.

— Ще се покатеря оттук, по стената... по балконите. Съветвам и теб да направиш така, Иля. Само че върви през Сумрака — по-лесно е.

— Как ти хрумна?

— Много лесно. Шансовете да ме забележат са по-малки. Не се безпокойте... занимавал съм се с алпинизъм шейсет години. Аз хвърлих фашисткия флаг от Елбрус.

Семьон се разсъблече по риза и хвърли дрехите върху капака на колата. Беглото охранително заклинание се спусна подире им, прикривайки и тях, и самата елегантна кола.

— Сигурен ли си? — поинтересувах се аз.

Семьон се усмихна, посгуши се, направи няколко клякания, като спортист по време на разгривка. И се затича в бавен тръс към сградата. Лекият снежец се сипеше върху раменете му.

— Ще се изкатери ли? — попитах аз Иля. Знаех как става изкачването по стените на сгради в Сумрака. На теория. Но катеренето в обикновения свят, при това без никакво снаряжение...

— Длъжен е — потвърди Иля, без да е особено убеден. — Навремето плува десет минути по подземното корито на Яуза... Аз също мислех, че няма да се измъкне.

— Трийсет години занимания с подземно плуване — мрачно казах аз.

— Четирийсет... Тръгвам, Антоне. Ти как — с асансьора?

— Да.

— Е, хайде... не се бави.

Той премина в Сумрака и се затича след Семьон. Навярно щяха да се изкачват по различни стени, но аз дори не исках да си изясня кой коя си е избрал. Аз си имах свой път и най-вероятно той нямаше да бъде по-лек.

— Защо ли ме срещна, шефе... — прошепнах и се затичах към входа. Снегът хрущеше под краката ми, кръвта пулсираше в ушите ми. В движение извадих пистолета си от кобура, свалих предпазителя. Осем сребърни куршума дум-дум. Трябваше да стигнат. Само да уцеля. Само за миг да ми се отвори шанс да уцеля, да изпреваря вампирката и да не засегна момчето.

— *Рано или късно щяха да те срещнат, Антоне. Ако не ние, Дневният патрул. А те също имаха всички шансове да те получат.*

Не се учудих, че той ме следи. Първо, работата беше сериозна. И второ, той все пак бе първият ми наставник.

— *Борис Игнатиевич, ако нещо...* — разкопчах якето, мушнах пистолета зад гърба си и го натиках в колана. — *За Светлана...*

— *Майка ѝ е напълно проверена, Антоне. Не. Тя не е способна на проклятие. Никакви способности.*

— *Не, имах предвид друго. Борис Игнатиевич... Ето какво се сетих. Аз не я съжалявах.*

— *И какво означава това?*

— *Не знам. Но не я съжалявах. Не ѝ правих комплименти. Не я оправдавах.*

— *Ясно.*

— *А сега... изчезнете, моля ви. Това е моя работа.*

— *Добре. Извинявай, че те изпратих на полева работа. Успех, Антоне.*

Доколкото си спомням, шефът никога не се беше извинявал на никого. Но няхах време да се учудвам, най-накрая асансьорът дойде.

Натиснах бутона за последния етаж и машинално хванах люлеещите се на кабела слушалки. Колкото и да беше странно, звучеше музика. Кога ли бях включил плеъра?

И какво ще ми подхвърли случаят?

*Всичко след това ще се реши.
Той е никой за едни,
а за мен е господар.
Стоя във тъмнината, за едни съм като сянка,
а за други съм невидим.*

Обожавам „Пикник“. Интересно, проверявали ли са дали Шклярски е Различен? Струва си... А може би не. По-добре просто да си пее.

*Не танцувам в такт,
не направих нищо както трябва.
Но не съжалявам.
Днес приличам на несъстоял се дъжд,
на цвете нецъфтяло.
Аз, аз, аз съм невидим.
Аз, аз, аз съм невидим.
Лицата ни са като дим.
Лицата ни са като дим.
И никой няма да узнае
как ще победим...*

Можеше ли последната фраза да се смята за добра поличба?
Асансьорът спря.

Изскочих на площадката на последния етаж и хвърлих поглед към отвора в тавана. Катинарът беше откъснат, именно откъснат — скобата му беше смачкана и разтеглена. Вампирката нямаше нищо общо с това, тя най-вероятно беше долетяла на покрива. Момчето се беше качило по балконите.

Значи Тигърчето или Мечката. По-скоро Мечката, Тигърчето щеше да избие капака.

Свалих якето си, хвърлих го на пода заедно с мрънкащия плеър. Докоснах пистолета на гърба си — беше здраво закрепен. Значи техническите средства са дребна работа? Ще видим, Олга, ще видим.

Хвърлих сянката си нагоре, проектирах я във въздуха. Концентрирах се и с рязко движение се вмъкнах в нея. След като се озовах в Сумрака, тръгнах нагоре по стълбичката. Синият мъх, плътно обгърнал железните пръти, пружинираше под пръстите ми и се опитваше да се изплъзне.

— Антоне!

Изскочих на покрива и дори малко се понаведох: толкова силен беше вятърът горе. Безумен, поривист, леден. Неясно дали отзвук от вятъра от човешкия свят или приумица на Сумрака. Засега от него ме прикриваше бетонната кутия на асансьорната шахта, издаваща се над покрива, но беше достатъчно да пристъпя, за да ме прободат до кости.

— Антоне, тук сме!

Тигърчето стоеше на десет метра. Погледнах я и за миг ѝ завидях: на нея определено не ѝ беше студено.

Не знаех откъде върколаците и маговете взимат маса за трансформациите на телата си. Изглежда не от Сумрака, но не и от човешкия свят. В човешкия си облик девойката тежеше петдесет килограма, може би малко повече. Младата тигрица, изправила се в бойна стойка върху заледения покрив, тежеше центнер^[1] и половина. Аурата ѝ пламтеше в оранжево, по козината ѝ бавно преминаваха искрици. Опашката ритмично се размахваше наляво-надясно, дясната предна лапа дращеше в такт битума. На това място покривът беше пробит до бетона... Напролет някой щеше да бъде наводнен...

— Ела при нас, Антоне — изрева тигрицата, без да се обръща. — Ето я и нея!

Мечката стоеше по-близо до вампирката от Тигърчето. Той изглеждаше още по-страховито. Този път беше избрал за трансформацията си образа на бяла мечка, при това за разлика от реалните обитатели на Арктика беше снежнобял, като на картинките в детските книжки. Не, навярно той все пак беше маг, а не превъзпитан върколак. Върколаците са ограничени от един, максимум два облика, а аз съм виждал Мечката и като кривокрака тъмнокафява мечка — когато устройвахме карнавал за американската делегация на Патрула, — и като гризли, на демонстративните занятия по превъплъщаване.

Вампирката стоеше до самия ръб на покрива.

Тя беше отслабнала, беше забележимо отслабнала от времето на първата ни среща. Лицето ѝ беше още по-напрегнато, бузите бяха

хлътнали. В началния етап на преустройство на организма вампирите се нуждаят от прясна кръв почти постоянно. Но не си струваше да се заблуждавам от това как изглежда: изтощението ѝ беше само външно, то ѝ причиняваше болка, но не я лишаваше от сили. Изгарянето върху лицето ѝ почти беше минало, следите от него едва се разпознаваха.

— Ти! — гласът на вампирката беше тържествуващ. Смайващо тържествуващ — сякаш не ме бе повикала на преговори, а на сигурна смърт.

— Аз.

Егор стоеше пред вампирката, тя се прикриваше с него от оперативните работници. Момчето беше в Сумрака, създаден от нея, и затова не губеше съзнание. Стоеше мълчаливо, без да помръдва, и гледаше ту към мен, ту към Тигърчето. Очевидно разчиташе най-вече на нас. С едната си ръка вампирката го беше хванала през гърдите, притискайки го към себе си, а другата, с извадени нокти, беше върху гърлото му. Не беше трудно да се оцени ситуацията. Пат. При това взаимен.

Ако Тигърчето или Мечката се опитаха да нападнат вампирката, тя с един замах на ръката си щеше да обезглави момчето. А това не се лекуваше... дори с нашите възможности. От друга страна, достатъчно беше тя да убие хлапето — и нищо нямаше да ни спре.

Не бива да притискаш врага си в ъгъла. Особено ако отиваш да го убиеш.

— Искаше да дойда. Ето ме — вдигнах ръце, демонстрирайки, че в тях няма нищо. Тръгнах напред. Когато се озовах между Тигърчето и Мечката, вампирката се озъби:

— Стой!

— Нямам нито трепетлика, нито бойни амулети. Не съм маг. И нищо не мога да ти направя.

— Амулетът! На шията ти има амулет!

Ето какво било...

— Той няма никакво отношение към тебе. Това е защита от някого, който стои неизмеримо по-високо.

— Свали го!

Ох, колко неприятно... колко лошо... Хванах верижката, скъсах я и хвърлих амулета в краката си. Сега, при желание от негова страна, Завулон можеше да се опита да ми въздейства.

— Свалих го. Сега говори. Какво искаш?

Вампирката завъртя глава — шията ѝ с лекота направи оборот на триста и шейсет градуса. Охо! Дори не бях чувал за подобно нещо... Нашите бойци, вероятно, също — Тигърчето заръмжа.

— Някой се промъква крадешком! — гласът на вампирката си оставаше човешки — писклив, истеричен глас на младо глупаво момиче, случайно придобило сила и власт. — Кой? Кой?

Лявата ѝ ръка, на която беше пуснала ноктите, се притисна към шията на момчето. Потреперих, представяйки си какво ще стане, ако потече дори и капчица кръв. Вампирката ще изгуби контрол над себе си! С другата си ръка, издигната в нелеп обвинителен жест, напомнящ за Ленин върху бронираната кола, вампирката посочи към ръба на покрива.

— Нека да излезе!

Въздъгнах и казах:

— Иля, излизай...

В ръба на покрива се вкопчиха пръсти. След миг Иля прескочи ниската предпазна ограда и застана до Тигърчето. Къде ли се е криел? На козирката на балкона? Или е висял, вкопчен в камшиците от син мъх?

— Знаех си! — тържествуващо заяви вампирката. — Измама!

Изглежда тя не долавяше присъствието на Семьон. Може би флегматичният ни приятел се бе занимавал сто години с изкуството на нинджите?

— Ти нямаш право да говориш за измами.

— Аз ли? — За миг в очите на вампирката се мярна нещо човешко. — Аз умея да мамя! А вие — не!

Добре. Добре, ти умееш, а ние — не. Вярвай и се надявай. Ако смяташ, че понятието „благородна лъжа“ е подходящо само за проповеди — вярвай. Ако мислиш, че „доброто трябва да бъде с юмруци“ само в старите стихове на подложения на присмех поет^[2] — надявай се.

— Какво искаш? — попитах аз.

Тя замълча за миг, сякаш по-рано не се беше замисляла за това:

— Да живея!

— Закъсняла си за това. Ти вече си мъртва.

Вампирката отново се озъби:

— Сериозно? А мъртвите умеят ли да късат глави?

— Да. Само това умеят.

Гледахме се един друг и това беше толкова странно, толкова театрално-приповдигнато. И целият разговор беше нелеп — та ние никога нямаше да се разберем един друг. Тя беше мъртва. Нейният живот бе чуждата смърт. Но от нейна гледна точка всичко беше обратното.

— Аз не съм виновна за това — гласът ѝ изведнъж стана спокоен, мек. И ръката върху шията на Егор леко се отпусна. — Вие, вие, наричащите себе си Нощен патрул... които не спите нощем, които сте решили, че сте в правото си да пазите света от Мрака... Къде бяхте, когато пиеха моята кръв?

Мечката пристъпи напред. Малка крачка, сякаш не бе пристъпил с огромните си лапи, а просто се бе подхлъзнал под напора на вятъра. Помислих си, че ще се плъзга така още десет минути, както се бе плъзгал през изминалия от началото на кризата час. До момента, в който сметне, че шансовете му са достатъчно добри. Тогава ще скочи... и ако му провърви, момчето ще бъде изтръгнато от ръцете на вампирката и ще се отърве само с две-три счупени ребра.

— Не можем да следим всички — казах аз. — Просто не можем.

Най-страшното беше, че започнах да я съжалявам. Не момчето, въвлечено в игрите между Светлината и Мрака, не момичето Светлана, над която бе надвиснало проклятие, нито пък абсолютно невинния град, който щеше да бъде ударен от това проклятие... Съжалявах вампирката. Защото наистина — къде сме били? Ние, наричащите себе си Нощен патрул...

— При всички случаи ти си имала избор — казах аз. — И не ми обяснявай, че не е така. Иницирането става само по взаимно съгласие. Ти си можела да умреш. Честно. Като човек.

— Честно? — Вампирката тръсна глава, разпилявайки коси по раменете си. Къде ли беше Семьон... нима бе толкова трудно да се изкачи на покрива на двайсететажен блок? — Бих искала... честно. А онзи... който е сложил подписа си върху лиценза... който ме е предназначил за храна? Честно ли е постъпил?

Светлина и Мрак...

Тя не беше просто жертва на побеснял вампир. Тя беше предназначена за плячка, избрана от случаен жребий. И нямаше

никаква друга съдба, освен да даде живота си за удължаването на чуждата смърт. Само че онзи младеж, който се разпадна на шепа прах в краката ми, изпепелен от печата, се беше влюбил. Беше се влюбил истински... и не бе изсмукал чуждия живот, а бе превърнал девойката в равна на себе си.

Мъртвите умеят не само да късат глави, но и да обичат. Лошото е, че дори любовта им изисква кръв.

Той е бил принуден да я крие — нали е превърнал момичето във вампир незаконно. Той е бил длъжен да я храни, и за целта е била подходяща само прясна кръв, а не банки, напълнени от наивни донори.

И така е започнало браконьерството из улиците на Москва, и ние, пазителите на Светлината, доблестният Нощен патрул, позволяващи хората да стават жертви на Мрака, сме се сепнали.

Най-страшното във войната е да разбереш врага. Да разбереш, значи да простиш. А ние нямаме право на това... още от сътворението на света.

— И все пак ти си имала избор — казах аз. — Имала си. Чуждото предателство не е оправдание за твоето.

Тя тихичко се засмя.

— Да, да... добър слуга на Светлината... Разбира се. Прав си. И можеш да повториш хиляда пъти, че съм мъртва. Че душата ми е изгоряла и се е разтворила в Сумрака. Само че обясни ми, на мен, подлата и злата, каква е разликата между нас? Обясни ми така... че да ти повярвам.

Вампирката наведе глава, погледна Егор в лицето. Каза с доверие, почти приятелски:

— А ти... момче... ти разбираш ли ме? Отговори честно, не обръщай внимание... на ноктите. Няма да се обидя.

Мечката се плъзна напред. Едва-едва. И аз усетих как мускулите му се напрягат, как се готви за скок.

А зад гърба на вампирката, беззвучно, плавно и в същото време бързо — как успява да се движи толкова стремително в човешкия свят? — се появи Семьон.

— Момче, събуди се! — весело каза вампирката. — Отговори! Само че честно! И ако мислиш, че той е прав, а аз — не... ако наистина вярваш в това... ще те пусна.

Срещнах погледа на Егор.

И разбрах какво ще отговори.

— Ти също... си права.

Празно. Студено. Нямах сили за емоции. Нека излязат, нека изгорят в огън, невидим за хората.

— Какво искаш? — попитах аз. — Да съществуваш? Добре... предай се. Ще има съд, съвместен съд на Патрулите...

Вампирката ме погледна. Поклати глава:

— Не... Не вярвам във вашия съд. Нито на Нощния патрул... нито на Дневния.

— Тогава защо ме повика? — попитах аз. Семьон се движеше към вампирката, все по-близо и по-близо...

— За да ти отмъстя — простичко каза вампирката. — Ти уби моя приятел. Аз ще убия твоя... пред очите ти. После... ще опитам... да убия и теб. Но дори и да не успея... — тя се усмихна — достатъчно е да знаеш, че не си успял да спасиш момчето. Нали така? Патрулен? Вие подписвате лицензите, без да гледате хората в лицата. Но е достатъчно да ги погледнете... и моралът ви ще излезе наяве... целият ви фалшив, евтин, подъл морал...

Семьон скочи.

И едновременно с него — Мечката.

Беше красиво и по-бързо от всеки куршум, от всяко заклинание, защото, в края на краищата, винаги остава само тялото, нанасящо удара и умението, което е постигнато след двайсет, четирийсет, сто години труд...

И все пак аз измъкнах иззад гърба си пистолета и натиснах спусъка, осъзнавайки, че куршумът ще се движи бавно и мързеливо, като в забавен кадър от евтин екшън, оставяйки на вампирката шанса да го избегне и да убие.

Семьон се разплеска във въздуха, сякаш бе налетял на стъклена стена, плъзна се по невидимата преграда, междувременно преминавайки в Сумрака. Мечката отскочи назад — той беше значително по-масивен. Куршумът, полетял към вампирката с грациозността на водно конче, разцъфтя в пламък и изчезна.

Ако не бяха бавно разширяващите се от недоумение очи на вампирката, щях да реша, че тя самата е спуснала защитната преграда... Макар че това е привилегия само на висшите магове...

— Те са под моя защита... — разнесе се иззад гърбовете ни.

Обърнах се и срещнах погледа на Завулон.

Удивително беше, че вампирката не изпадна в паника. Удивително бе, че не уби Егор. Неуспешната атака и появата на Тъмния маг бяха много по-голяма изненада за нея, отколкото за нас, защото аз очаквах... очаквах нещо подобно още като свалих амулета си.

Не ме учуди, че той пристигна толкова бързо. Тъмните си имат свои пътища. Само че защо Завулон, наблюдателят на Тъмните, беше предпочел това малко изясняване на отношенията пред пребиваването в нашия щаб? Изгубил ли беше интерес към Светлана и надвисналия над нея вихър? Разбрал ли беше нещо, за което ние изобщо не можехме да се сетим?

Проклетият навик да се правят криви сметки! Оперативните работници са лишени от него поради същността на работата си. Тяхната стихия е незабавната реакция на опасността, схватката, победата или поражението.

Иля вече беше извадил магическия си жезъл. Неговото бледолилаво сияние беше прекалено ярко за маг трета степен и прекалено равномерно, за да се очаква внезапен изблик на сила. По-скоро самият шеф бе заредил жезъла.

Значи е предполагал?

Значи е очаквал появата на някого, чиято сила е съизмерима с неговата?

Нито Тигърчето, нито Мечката промениха облика си. Тяхната магия не се нуждаеше от приспособления, а още по-малко се нуждаеше от човешки тела. Мечката продължаваше да гледа вампирката, абсолютно игнорирайки Завулон. Тигърчето застана до мен. Семьон разтриваше кръста си и бавно заобикаляше вампирката, демонстративно разкривайки се пред нея. Той също беше предоставил Тъмния маг на нас.

— Те? — изръмжа Тигърчето.

Аз дори не разбрах веднага какво я е смутило.

— Те са под моя закрила — повтори Завулон. Беше се загърнал с безформено черно палто, главата му беше скрита под тъмен, мек кожен

каскет. Магът бе скрил ръцете си в джобовете, но аз, кой знае защо, бях сигурен, че там няма нищо, нито амулети, нито пистолети.

— Кой си ти? — закрепця вампирката. — Кой си ти?

— Твоят защитник и покровител. — Завулон гледаше към мен, дори не към мен, а малко встрани. — Твоят господар.

Той какво, да не беше полудял? Вампирката не разбираше нищичко от съотношението на силите. Тя беше на ръба. Готова беше да умре... да прекрати съществуването си. Сега у нея се бе появил шанс да оцелее, но този тон...

— Аз нямам господари! — момичето, чийто живот се беше превърнал в чужда смърт, се засмя. — Който и да си, от Светлината или от Мрака, запомни това! Нямам и няма да имам господари!

Тя започна да отстъпва към ръба на покрива, влачейки със себе си Егор. Продължаваше да го придържа с едната си ръка, другата беше на гърлото му. Заложник... добър ход против силите на Светлината.

А може би и против силите на Мрака?

— Вземам ги със себе си... — Завулон гледаше непоколебимо напред. Вятърът го шибаше в лицето, но немигащите очи на мага бяха широко отворени, сякаш отлети от стъкло. — Жената и момчето са наши.

— Не. Само вампирката.

Той най-накрая ме удостои с поглед:

— Последователю на Светлината, аз вземам само своето. Аз почитам Великия договор. Жената и момчето са наши.

— Ти си по-силен от всеки от нас — казах аз. — Но ти си сам, Завулон.

Тъмният маг поклати глава и се усмихна — тъжно, със съчувствие.

— Не, Антон Городецки.

Те излязоха иззад асансьорната шахта. Юноша и девойка, които ми бяха познати. Уви, познавах ги.

Алиса и Пьотър. Вещицата и вещерът от Дневния патрул.

— Егор! — тихо го повика Завулон. — Разбра ли каква е разликата между нас? Чия страна предпочиташ?

Момчето мълчеше. Но може би само защото ноктите на вампирката докосваха гърлото му.

— Проблем ли имаме? — попита Тигърчето с мъркащ глас.

— Аха — потвърдих аз.

— Вашето решение? — попита Завулон. Засега неговите патрулни мълчаха, не се намесваха в случващото се.

— Не ми харесва — каза Тигърчето. Тя се бе преместила леко в посока към Завулон и опашката ѝ безпощадно ме удряше по коляното. — Никак не ми харесва гледната точка на Дневния патрул... върху случващото се...

Това очевидно беше общо мнение на тях двамата с Мечката: когато работеха в екип, се изказваше само единият. Погледнах Иля: той въртеше жезъла с пръстите си и се усмихваше, грозно и замечтано. Като дете, което вместо пластмасов автомат е донесло при другарчетата си заредено „узи“. На Семьон явно му беше все едно. Пукаше му на него за такива дреболии. Той седемдесет години се е занимавал с тичане по покриви.

— Завулон, от името на Дневния патрул ли говориш? — попитах аз.

В очите на Тъмния маг се мярна секундна сянка на колебание.

Какво става? Защо Завулон е напуснал щаба ни, пренебрегвайки възможността да проследи и да привлече към Дневния патрул неизвестен маг с чудовищна сила? Такава възможност не се пренебрегва, дори заради вампирка и хлапе с потенциално големи способности. Защо Завулон отиваше към конфликт?

И защо, защо не искаше — нали виждах това, в него нямаше никакво съмнение! — да се изкаже от името на целия Дневен патрул?

— Говоря като частно лице — каза Завулон.

— Тогава имаме малки лични разногласия — отвърнах аз.

— Да.

Той не искаше да намесва Патрулите. Сега ние бяхме просто Различни, макар и в работно време, макар и на всеки да бяха поставени задачи. Но Завулон предпочиташе да не превръща конфликта в официална конфронтация. Защо? Толкова много вярва в силите си или толкова много се страхуваше от появата на шефа?

Нищичко не разбирах.

И най-важното: защо той бе изоставил щаба и преследването на чародея, направил проклетие на Светлана? Тъмните успяха да постигнат споразумение да го получат. А сега се отказваха от него с лекота?

Какво знаеше Завулон? Какво не знаехме ние?

— Вашите жалки... — започна Тъмният маг. Но не успя да завърши — жертвата изигра своя ход.

Чух как Мечока изрева — объркано и недоумяващо — и се обърнах.

Егор, вече половин час играещ ролята на заложник, притиснат към вампирката, се разтваряше, изчезваше. Момчето отиваше по дълбоко в Сумрака.

Вампирката стисна ръце, неясно дали в опит да го задържи, или да го убие. Замахването на лапата с остри нокти беше стремително, но вече нямаше жива плът, която да срещне. Вампирката удари себе си — под лявата гръд, в сърцето.

Колко жалко, че не беше жива!

Мечката скочи. Прелетя като оживяла пряспа през празното място, където току-що беше стоял Егор и повали вампирката. Гърчещото се тяло се скри напълно под туловището му, подаваше се само ръката с остри нокти, удряща конвулсивно косматия хълбок.

В същия миг Иля вдигна жезъла. Лилавата светлина леко помръкна, преди жезълът да се взриви, превръщайки се в колона от бял пламък. Изглеждаше, че оперативният работник държи в ръце откъснат от фар лъч на прожектор, ослепителен и почти осезаемо плътен. С видимо усилие Иля замахна с ръце, одраска сивото небе с лъча, какъвто не бяха виждали в Москва от времето на войната, и стовари исполинската тояга върху Завулон.

Тъмният маг закрепця.

Падна, притиснат към покрива, а светлинният стълб се изтръгна от ръцете на Иля, придобивайки подвижност и самостоятелност. Вече беше не лъч светлина, не стълб от пламък, а бяла змия, въртяща се и покриваща се с блестящи люспи. Краят на исполинското тяло се сплеска, превръщайки се в качулка, изпод нея се подаде тъпа муцуна с немигащи очи, големи колкото гуми на камион. Проблесна езикът — тънък, раздвоен, пламтящ като газова горелка.

Отскочих — опашката едва не ме достигна. Огнената кобра се виеше около Завулон, готвейки се да го нападне, и главата ѝ ту се повдигаше, ту се спускаше в образувания от тялото кръг. А зад пламтящия пръстен се удряха три сенки с размазани в мътни ивици

движения. Скокът на Тигърчето към вещицата и вещера от Дневния патрул просто не бях забелязал.

Иля тихо се засмя, вадейки от колана си още един жезъл. Този път с по-мътна светлина, очевидно го беше заредил самостоятелно.

Какво означаваше това — че е имал оръжие, настроено лично срещу Завулон? Че шефът е знаел с кого ни предстои да се сблъскаме?

Огледах покрива. На пръв поглед всичко беше под контрол. Мечката, притиснал вампирката, въодушевено я удряше с лапи, от време на време изпод него се дочуваха смътни звуци. Тигърчето се занимаваше с патрулните и по всичко личеше, че не се нуждае от помощ. Бялата кобра душеше Завулон.

Ние, общо взето, останахме без работа. Иля държеше жезъла, готов да го използва и наблюдаваше схватката, явно преценявайки в кое меле да се хвърли. Семьон, който беше изгубил интерес към вампирката, и така и не се беше заинтересувал от патрулните и Завулон, вървеше по ръба на покрива и се вглеждаше надолу. Страхуваше се от нови подкрепления на Тъмните може би?

А аз стоях като глупак с безполезния пистолет в ръка...

Сянката легна под краката ми от първия опит. Пристъпих в нея, усещайки как студът ме изгаря. Не този студ, който е познат на хората, не и онзи, който познава всеки Различен, а студът на дълбокия сумрак. Тук вече нямаше вятър, тук снегът и ледът под краката ми бяха изчезнали. Тук нямаше син мъх. Всичко беше изпълнено с мъгла, гъста, леплива, на буци. Ако можем да сравним мъглата с мляко, то това беше пресечено мляко. Враговете и приятелите — всички се бяха превърнали в смътни, едва помръдващи сенки. Само огнената кобра, сражаваща се със Завулон, си оставаше все така стремителна и ярка — тази битка се водеше във всичките слоеве на Сумрака. Представих си колко енергия е вложена в магическия жезъл и ми стана съвсем зле.

Защо, Мрак и Светлина? Защо? Нито младата вампирка, нито момчето-Различен заслужаваха толкова усилия!

— Егор! — извиках аз.

Вече започвах да замръзвам. Бях ходил само два пъти на второто равнище на Сумрака на занятия, заедно с инструктор, и предишния ден, за да премина през заключената врата. Тук не ми беше сложена защита и аз губех, с всеки изминал миг губех сили.

— Егор! — пристъпих през мъглата. Зад гърба ми се разнасяха глухи удари — змията трошеше нещо по покрива, стиснала в пастта си тяло... дори знаех чие е това тяло...

Времето тук течеше още по-бавно и имаше нищожен шанс момчето още да не е изгубило съзнание. Вървах към мястото, където той се бе гмурнал във втория слой на Сумрака и се опитвах да различа поне нещичко, но не видях тялото под краката си. Спънах се, паднах, надигнах се, заставах на колене и се озовах лице в лице с Егор.

— Добре ли си? — попитах нелепо. Нелепо, защото очите му бяха отворени и той гледаше към мен.

— Да.

Гласовете ни звучаха приглушено и тътнещо. Точно до нас се люлееха две сенки: Мечката продължаваше да разкъсва вампирката. Колко дълго бе издържала!

И колко дълго бе издържало момчето.

— Да тръгваме — казах аз, протегнах ръка и докоснах рамото му. — Тук е... тежко. Рисуваме да останем на това място завинаги.

— Нека.

— Ти не разбираш, Егор! Това е страдание! Вечно страдание — да се разтвориш в Сумрака. Ти дори не можеш да си представиш, Егор! Да вървим!

— Защо?

— За да живеем.

— Защо?

Пръстите ми отказаха да се свиват. Пистолетът стана тежък и сякаш отлят от лед. Може би щях да издържа още минута или две...

Погледнах Егор в очите.

— Всеки решава сам. Аз си тръгвам. Имам за какво да живея.

— Защо искаш да ме спасиш? — с любопитство попита той. — Необходим съм на вашия Патрул ли?

— Не мисля, че ще влезеш в нашия Патрул... — казах аз неочаквано за самия себе си.

Той се усмихна. През нас бавно претича сянка — Семьон. Забелязал ли беше нещо? В беда ли беше някой?

А аз седях тук, изразходвайки последните си сили в опити да попреча на изтънченото самоубийство на малкия Различен... който така или иначе беше обречен.

— Тръгвам си — казах аз. — Прощавай.

Сянката се вкопчи в мен, замръзна и се залепи за пръстите ми, срасна се с лицето ми. Заизмъквах се от нея с резки движения, сумракът недоволно съскаше, разочарован от това поведение.

— Помогни ми — каза Егор. Едва чувах гласа му, почти бях излязъл. Той се обади в последната секунда.

Протегнах ръка и улових дланта му. Вече усещах как нещо ме изтръгва и ме изхвърля, мъглата наоколо се топеше. И цялата ми помощ беше напълно символична, момчето трябваше да направи главното само.

И той го направи.

Изпаднахме в горния слой на Сумрака. Студеният вятър ме удари в лицето, но сега това дори беше приятно. Вялите движения наоколо се превърнаха в стремителна схватка. Сивите замъглени цветове изглеждаха ярки.

Нещо се беше променило за секундите, през които бяхме разговаряли. Вампирката продължаваше да се гърчи под Мечката... не беше това.

Змията!

Бялата кобра набъбваше, издуваше се, вече беше запълнила една четвърт от покрива. Сякаш я помпах с въздух и я издигаха нагоре, или пък тя сама излиташе към ниското небе. Семьон стоеше до преплетените навивки на огненото тяло, приклеknал в някаква от старите бойни стойки, и от дланта му излитаха малки оранжеви топки, които удряха кълбото от бял пламък. Той се целеше не в кобрата, а в някого, който беше под нея и много отдавна трябваше да е загинал, но продължаваше да се бори...

Взрив!

Завихряне на Светлината, късове Мрак. Бях отхвърлен назад и при падането си налетях върху Егор и го повалих, но не изпуснах ръката му. Тигърчето и вещицата, разтървали, полетяха към ръба на покрива и се удариха в защитната преграда. Мечока падна встрани от вампирката — разкъсана, осакатена, но все още жива. Семьон залитна, но се задържа на крака, покри го мътно светещата леща на защитата. От покрива падна само изгубилият съзнание вещер: той счупи в движение ръждясалите пръти на оградата и полетя надолу като чувал.

Иля беше единственият, който стоеше на мястото си като закован. Не забелязах никаква защита около него, но той продължаваше да гледа с интерес случващото се, стиснал жезъла си.

А останките от огнената кобра политнаха нагоре, обсипани от светещи облачета, разпръсваха се и се стопяваха искри, излизаха лъчи светлина. Под този фойерверк бавно се изправяше Завулон, разперил ръце в сложен магически жест. В схватката той се бе лишил от дрехите си и сега беше абсолютно гол. Тялото му се беше променило, придобивайки класическите признаци на демон: матови люспи вместо кожа, неправилна форма на черепа, сплъстена козина вместо коса, тесни очи с вертикални зеници. Хипертрофираният му член се поклащаше, от края на гръбнака му висеше раздвоена опашка.

— Назад! — извика Завулон. — Назад!

Какво ли ставаше в момента наоколо, в човешкия свят? Изблици на смъртоносна тъга и безпричинна, безумна радост, сърдечни пристъпи, нелепи постъпки, кавги между най-близки приятели, измени на верни влюбени... Хората не могат да видят случващото се, но то засяга душите им.

Защо?

Защо му е всичко това на Дневния патрул?

И в този миг изведнъж ме обзе спокойствие. Ледено, разумно, почти унасящо.

Многоходова комбинация. Ще изхождаме от предположението, че всичко случващо се става по план на Дневния патрул. Нека приемем това за даденост. А сега да свържем всички случайности, като се започне от моя лов в метрото, не, да започнем от мига, когато на младежа вампир са определили за храна девойка, в който той не е можел да не се влюби.

Мислите ми се носеха толкова стремително, сякаш бях станал инструктор по мозъчен щурм и се бях свързал със съзнанията на други хора, както постъпваха понякога нашите аналитици. Не, такова нещо, разбира се, нямаше... просто късметата на пъзела, разбъркан върху масата, се размърдаха, оживяха и започнаха да се нареждат пред очите ми.

На Дневния патрул не му пукаше за вампирката...

Дневният патрул не би започнал конфликт заради хлапе с потенциално високи способности.

Дневният патрул имаше само една причина, за да организира подобно нещо.

Тъмният маг с чудовищен потенциал.

Тъмният маг, способен да подобри позициите им... не само в Москва, а на целия континент...

Но нали те и без това постигнаха своето, обещахме да им дадем Тъмния маг...

Този непознат маг е хикс. Единствената неизвестна в задачата. Егор можеше да се означи с игрек: неговата устойчивост към магията беше прекалено голяма за Различен-новак. И все пак момчето беше вече известна величина, макар и с неизвестен множител...

Внесен в задачата изкуствено. За усложнение.

— Завулон! — извиках аз. Зад гърба ми Егор се въртеше и се пързеляше по леда, опитвайки да се изправи. Семьон отстъпваше от мага, продължавайки да държи защитата. Иля все така безизразно наблюдаваше случващото се. Мечката пристъпваше към гърчещата се, опитваща да се изправи вампирка. Тигърчето и вещицата Алиса отново пристъпваха една към друга. — Завулон!

Демонът ме погледна.

— Знам за кого се борите!

Не, още не знаех. Само започвах да разбирам, защото пъзелът-мозайка се беше наредил и ми бе показал познато лице...

Демонът отвори пастта си — челюстите се отместиха наляво и надясно, като при бръмбар. Той все повече и повече напомняше исполинско насекомо, люспите се срастваха в единна броня, гениталиите и опашката се прибраха в тялото, от хълбоците започнаха да израстват нови крайници.

— Тогава ти... си труп.

Гласът му си оставаше същия, дори беше станал по-умислен и интелигентен. Завулон протегна ръка към мен — тя се удължаваше на тласъци, придобивайки все нови и нови стави.

— Ела при мен... — прошепна той.

Всички застинаха. Освен мен — аз пристъпих към Тъмния маг. От менталната защита, която бях укрепвал дълги години, не беше останала и следа. Не можех, по никакъв начин не можех да се възпротивя на Завулон.

— Стой! — изрева Тигърчето, обръщайки гръб на изтощената, но озъбила се вещица. — Стой!

Много ми се искаше да изпълня молбата й. Но не можех.

— Антоне... — разнесе се иззад гърба ми. — Обърни се...

Това можех да го направя. Обърнах глава, откъсвайки поглед от кехлибарените очи с вертикални зеници.

Егор стоеше на колене, нямаше сили да се изправи. Изумително беше, че все още е в съзнание... нали подхранването му с енергия отвън се беше прекратило. Същото това подхранване, което предизвикваше интереса на шефа, което се осъществяваше от самото начало. Множителят „игрек“. Въведен за усложняване на ситуацията.

От дланта на Егор висеше медната верижка с малкия костен амулет.

— Дръж! — извика момчето.

— Не го хващай! — нареди Завулон. Но прекалено късно, аз вече се бях навел, улавяйки летящия към краката ми амулет. Допирът до издялания медальон ме опари, сякаш бях хванал въглен.

Погледнах демона и поклатих глава:

— Завулон... вече нямаш власт над мен.

Демонът изрева, приближавайки се бавно към мен. Власт вече нямаше, но имаше колкото си иска сили.

— Хайде стига... — назидателно изрече Иля.

Пламтяща бяла стена разсече пространството между нас. Завулон изпищя, нахвърляйки се върху магическата бариера. Платното от чисто бяла светлина го отхвърли назад. Той смешно разтърси обгорените си лапи, вече изобщо не беше страшен, а по-скоро нелеп.

— Многоходова комбинация — казах аз. — Колко елементарно, а?

Всичко върху покрива утихна. Тигърчето и вещицата Алиса стояха една до друга, без да опитват да се нападнат. Семьон гледаше ту към мен, ту към Иля и не беше ясно кой предизвиква у него по-голямо учудване. Вампирката тихо плачеше, опитвайки се да се изправи. Тя се чувстваше най-зле, беше изразходвала всичките си сили, за да оцелее в схватката с Мечката, а сега мъчително опитваше да се регенерира. С невероятното усилие тя изскочи от Сумрака и се превърна в смътен силует.

Дори вятърът сякаш утихна...

— Как да се направи Тъмен маг от човек, който е изначално чист? — попитах аз. — Как да се привлече на страната на Мрака човек, който не умее да мрази? Могат да му се подхвърлят неприятности от всички страни... не много, едва-едва, с надеждата, че той ще се озлоби... Но това не помага. Човекът се е оказал прекалено чист... прекалено чиста.

Иля се засмя, тихо и одобрително.

— Единственото, което би могла да намрази — аз погледнах Завулон в очите, където сега беше останала само чиста злоба, — е самата себе си. И ето, това е неочакван ход. Необичаен. Нека се разболеет майка й. Нека девойката се самоизмъчва и презира безсилието си и невъзможността да помогне. Да я притиснем в такъв ъгъл, където може само да мрази, пък макар и самата себе си, но да мрази. Наистина, съществува вероятно разклонение. Малък шанс, че един-единствен сътрудник на Нощния патрул, който си няма никаква представа от оперативна работа...

Краката ми се подкосиха — наистина не бях свикнал да се намирам толкова дълго в Сумрака. Щях да падна на колене пред Завулон, което никак не ми се искаше. Семьон се плъзна през Сумрака и ме подхвана за раменете. Сигурно се бе занимавал сто и петдесет години с подобни неща.

— Незапознат с полевата работа... — повторих аз. — Току-виж започне да не действа по схемата. Няма да съжалява и утешава девойката, за която съжалението е смъртоносно. Значи трябва да се отвлече вниманието му. Да се създаде ситуация, в която е затрупан с работа. За да му възложат второстепенна задача и да го вържат за нея с лична отговорност, симпатия — всичко, което им е попаднало под ръка. За това може да се пожертва и редови вампир. Нали?

Завулон започна обратна трансформация. Той стремително придобиваше предишния си скръбно-интелектуален облик.

Смешно. Защо? Аз го бях виждал такъв, какъвто стана в Сумрака, в какъвто се превърна веднъж завинаги.

— Многоходова комбинация — повторих аз. — Гарантирам, изобщо не е задължително майката на Светлана да умира от смъртоносна болест. Имало е малка намеса от ваша страна, в границите на допустимото... Но тогава и ние имаме право на намеса.

— Тя е наша! — каза Завулон.

— Не — поклатих глава аз. — Няма да има никакъв пробив на инферното. Майка й ще се оправи. Сега ще отида при Светлана... и ще й разкажа всичко. Момичето ще се присъедини към Нощния патрул. Завулон, вие загубихте. Въпреки всичко — загубихте.

Разхвърляните из покрива парчета от дрехи запълзяха към Тъмния маг, съединиха се, подскочиха и го облякоха — него, тъжния, обаятелен, изпълнен с цялата скръб на света.

— Никой от вас няма да си тръгне оттук — каза Завулон. Зад гърба му започна да се вие на кълба Мракът, сякаш се разперваха две огромни черни криле.

Иля отново се засмя.

— Аз съм по-силен от всички вас — Завулон погледна косо Иля. — Силите, които си взел назаем, не са безгранични. Вие ще останете завинаги тук, в Сумрака, по-дълбоко, отколкото някога сте смеели да надникнете...

Семьон въздъхна и каза:

— Антоне, той все още не е разбрал.

Обърнах се и попитах:

— Борис Игнatieвич, нали вече няма смисъл от маскарада?

Младият нагличък оперативен работник сви рамене:

— Естествено, Антошка. Но толкова рядко имам възможност да наблюдавам шефа на Дневния патрул в действие... извини стария човек. Надявам се, че и на Иля му е било толкова интересно в моя облик...

Борис Игнatieвич придоби предишния си облик. Внезапно, без никакви театрални междинни метаморфози и светлинни ефекти. Той беше с халата и шапчицата си, само на краката си носеше меки кожени ботуши, а върху тях — галоши.

Беше приятно да се наблюдава лицето на Завулон.

Тъмните криле не бяха изчезнали, но престанаха да растат, само изпляскаха неуверено, сякаш магът се опитваше да излети, но не се решаваше.

— Отменяй операцията, Завулоне — каза шефът. — Ако се разкарате незабавно оттук и от дома на Светлана, няма да подаваме официален протест.

Тъмният маг не се поколеба:

— Тръгваме си.

Шефът кимна, сякаш не бе и очаквал друг отговор. Можеше да се предположи... Но отпусна жезъла и бариерата между мен и Завулон изчезна.

— Ще запомня твоята роля в тази история... — незабавно прошепна Тъмния маг. — Завинаги.

— Запомни я — съгласих се аз. — Това е полезно.

Завулон събра ръце, могъщите криле изплющяха в такт, и той изчезна. Но миг преди това погледна към вещицата и тя кимна.

Ох, как не ми хареса това. Плюнката подире ти не е смъртоносна, но винаги е неприятна.

С леко танцуваща походка, която изобщо не подхождаше на окървавеното лице и изкълчената, безсилно увиснала лява ръка, Алиса се приближи към мен.

— Ти също трябва да си тръгнеш — каза шефът.

— Разбира се, с огромно удоволствие! — отвърна вещицата. — Но преди това имам мъничко... съвсем мъничко право на нещо. Нали, Антоне?

— Да — прошепнах аз. — Въздействие от седма степен.

Към кого щеше да бъде насочен ударът? Към шефа — смехотворно. Тигърчето, Мечката, Семьон... глупости. Егор? А какво можеше да му внуши с намеса на най-слабото равнище?

— Открий се — каза вещицата. — Открий се пред мен, Антоне. Намеса от седма степен. Шефът на Нощния патрул е свидетел: няма да премина границата.

Семьон изстена, стискайки до болка рамото ми.

— Тя има право — казах аз. — Борис Игнatieвич...

— Постъпи както искаш — тихо отвърна шефът. — Аз наблюдавам.

Въздъгнах, разкривайки се пред вещицата. Нищо нямаше да успее да ми направи! Нищо! Никога нямаше да ме обърне на страната на Мрака с намеса от седма степен! Това просто бе смешно!

— Антоне — изрече меко вещицата, — кажи на шефа си това, което искаше да кажеш. Кажи истината. Постъпи честно и правилно. Така, както си длъжен да постъпиш.

— Минимално въздействие... — потвърди шефът. Ако в гласа му имаше болка, тя беше толкова дълбоко, че беше извън възможностите ми да я доловя.

— Многоходова комбинация — казах аз, гледайки Борис Игнatieвич. — Двустранна. Дневният патрул жертва своите пешки. Нощният патрул — своите. Заради великата цел. За да привлече на своя страна вълшебница с огромна, небивала сила. Може да загине млад вампир, на когото толкова му се иска да обича. В Сумрака може да загине момче със слаби способности на Различен. Могат да пострадат собствените им сътрудници. Но има цел, която оправдава средствата. Двама велики магове, които от стотици години се борят един срещу друг, подхващат поредната си малка война. И на Светлия маг в този случай му е по-трудно... той залага всичко. И загубата за него е не просто неприятност, тя е крачка в Сумрака, във Вечния Сумрак. Но все пак той залага всички. И своите, и чуждите. Така ли е, Борис Игнatieвич?

— Така е — отговори шефът.

Алиса тихичко се засмя и тръгна към отвора в пода. Сега не й беше до полети. Тигърчето здравата я беше смляла. И все пак вещицата беше в прекрасно настроение.

Погледнах Семьон — той извърна поглед. Тигърчето бавно се трансформираше отново в девойка... но също се стараеше да не среща погледа ми. Мечката изрева кратко и тръгна към отвора. На него му бе най-трудно в сравнение с всички останали. Той бе прекалено праволинеен. Мечката, прекрасният боец и противникът на компромисите...

— Вие всички сте гадове — каза Егор. Изправи се след няколко опита — не само заради умората — сега го подхранваше шефът, видях тънката нишка от сила, струяща във въздуха. Просто винаги е трудно да се измъкнеш от сянката си.

Излязох след него. Това не беше трудно, за последния четвърт час в Сумрака се беше изляла толкова енергия, че той бе изгубил обичайната си агресивна лепливост.

Почти веднага чух отвратителния шум от мек удар — падналият от покрива вещер беше достигнал асфалта.

Останалите започнаха да се появяват подире ми. Симпатична чернокоса девойка с аркада под лявото око и разбита скула, невъзмутим широкоплещест мъжага, импозантен бизнесмен с източен халат... Мечката вече си беше тръгнал. Знаех какво ще прави в

апартамента си, в „бърлогата“. Ще пие неразреден спирт и ще чете стихове. Най-вероятно на глас. Гледайки веселия бърборещ телевизор.

Вампирката също бе тук. Тя беше съвсем зле, мърмореше нещо, тръскаше глава и се опитваше да оближе прегризаната си ръка. Ръката уморено се стараше да се срасне отново за тялото. Всичко наоколо беше опръскано с кръв — не нейна, естествено, а кръвта на последната ѝ жертва...

— Изчезни — казах аз, вдигайки тежкия пистолет. Ръката ми предателски трепна.

Куршумът я перна, пробивайки мъртвата плът, в бузата на девойката се появи разкъсана рана. Вампирката застана и я притисна със здравата си ръка. Втората висеше на някакви нишки — сухожилията.

— Не бива — меко изрече Семьон. — Не бива, Антоне...

Въпреки това се прицелих в главата ѝ. Но в този миг от небето пикира огромна черна сянка — прилеп с размери на кондор. Разпери криле, прикривайки вампирката, и се изви в гърча на трансформацията.

— Тя има право на съд!

Не можех да стрелям в Костя. Постоях, наблюдавайки младия вампир, който ми беше съсед. Той гледаше упорито и твърдо, без да отмества поглед. От колко време се промъкваш скришом след мен, мой приятелю и противнико? И защо — за да спасиш съплеменницата си или за да не допуснеш крачката, след която ще се превърна в твой смъртен враг?

Свих рамене и мушнах пистолета в колана си. Права си, Олга. Цялата техника е дребна работа.

— Има — потвърди шефът. — Семьон, Тигърче, конвоирайте я.

— Добре — каза Тигърчето. Погледна ме — не само със съчувствие, но и с разбиране. Тръгна с пъргави крачки към вампирката.

— Така или иначе я очаква най-тежкото наказание — прошепна Семьон и пое след Тигърчето.

Така си и тръгнаха от покрива: Костя, носещ на ръце стенещата, нищо неразбираща вампирка, и Семьон и Тигърчето, които ги следваха безмълвно.

Останахме само трима.

— Момче, ти наистина имаш способности — меко каза шефът. — Не особено големи, но нали повечето хора са лишени и от това. Ще се радвам, ако се съ согласиш да станеш мой ученик...

— Я вървете на... — започна Егор. Завършекът на фразата я лиши от всякаква учтивост. Момчето плачеше беззвучно, кривеше лицето си, опитвайки се да удържи сълзите си, но не успяваше.

Съвсем малко въздействие от седма степен — и щеше да му стане по-леко. Би разбрал, че Светлината не може да се бори с Мрака, без да използва всички достъпни средства...

Вдигнах глава към тъмното небе и отворих уста, улавяйки снежинките. Да можех да замръзна. Съвсем. Но не и както в Сумрака. Да се превърна в лед, но не в мъгла, в сняг, но не в киша, да се вкаменя, но не да се разлея...

— Егор, да вървим, ще те изпратя — предложих аз.

— Аз... наблизо съм... — каза момчето.

Стоях още дълго време, гълтайки сняг, примесен с вятър, и не забелязах кога си е тръгнал. Чух въпроса на шефа: „Егор, ще успееш ли сам да събудиш родителите си?“, но не чух отговора.

— Антоне, ако това ще те утеши... аурата на момчето не се промени — каза Борис Игнatieвич. — Никак... — той ме прегърна през рамото. Сега изглеждаше дребен и жалък, изобщо не приличаше на добре грижещ се за себе си предприемач или на маг първа степен. Просто младеец старец, спечелил поредното кратко сражение в безкрайната война.

— Чудесно.

И аз бих искал такова нещо. Никаква аура. Собствена съдба.

— Антоне, имаме още работа.

— Знам, Борис Игнatieвич...

— Ще можеш ли да обясниш всичко на Светлана?

— Да, навярно... Сега ще мога.

— И извинявай. Но аз използвам това, с което разполагам... Тези, с които разполагам. Вие с нея сте свързани. Обикновена мистична връзка, необяснима по никакъв начин. Няма с кого да те сменя.

— Разбирам.

Снегът падаше върху лицето ми, задържаше се върху ресниците ми, потичаше на ивици по бузите ми. Струваше ми се, че почти съм

успял да замръзна, но нали нямах право на това.

— Помниш ли какво ти казвах? Че да бъдеш Светъл е значително по-трудно, отколкото Тъмен...

— Помня...

— Ще ти бъде още по-тежко, Антоне. Ще се влюбиш в нея. Ще живеете заедно... известно време. После Светлана ще продължи напред. И ти ще виждаш как се отдалечава, как кръгът, с който общува, ще се увеличава отвъд това... което ти е достъпно. Ще страдаш. Но нищо не може да се направи, твоята роля е начална. Това се случва с всеки Велик маг, с всяка Велика вълшебница. Те вървят върху телата, върху телата на приятелите и любимите.

— Разбирам, аз... всичко разбирам...

— Тръгваме ли, Антоне?

Аз мълчах.

— Тръгваме ли?

— Не закъсняваме ли?

— Засега не. Светлината си има свои пътища. Ще те преведа по пряк път, а после — после е единствено твоят път.

— Тогава ще постоя още малко — казах аз. Затворих очи, за да усетя как снежинките падат върху клепачите ми, трепетно и нежно.

— Ако знаеш колко пъти съм стоял така — каза шефът. — Ето така, гледайки в небето и молейки се за нещо... Не знам дали за благословия, или за проклятие.

Не отговорих — и сам знаех, че няма да дочакам нищо.

— Измръзнах, Антоне — каза шефът. — Студено ми е. Като на човек — студено ми е. Искам да пийна водка и да се мушна под одеялото. И да си лежа така и да чакам, докато ти помогнеш на Светлана... докато Олга се справи с вихъра. А после да си взема отпуска. Да оставя за заместник Иля, той и без това е бил в моята кожа, и да отида в Самарканд. Бил ли си в Самарканд?

— Не.

— Нищо особено, ако трябва да бъда честен. Особено сега. Нищо хубаво няма там, освен спомени... Но те са само за мен. Как си?

— Да вървим, Борис Игнatieвич.

Изтрих снега от лицето си.

Чакаха ме.

И това е единственото, което ни пречи да замръзнем.

---

[1] Центнер — мярка за тегло, равна на 100 кг. — Бел.прев. ↑

[2] Става въпрос за поета Станислав Куняев и знаменитото му стихотворение „Добро должно быть с кулаками“ (1960). — Бел.прев. ↑

ИСТОРИЯ ВТОРА СВОЙ СРЕД СВОИ

ПРОЛОГ

Казваше се Максим.

Не прекалено рядко срещано име, но не и най-обикновено, като всевъзможните Сергей, Андрей и Дима. Напълно благозвучно. Хубаво руско име, макар и корените му да водят към гърците, нормандите и останалите скити.

От външността си също беше доволен. Нямаше сладникавата красота на актьор от сериал, но не и обикновено, „никакво“ лице. Красив мъж, открояваше се в тълпата. И отново — мускулест, но не прекалено, без издути вени и всекидневен фанатизъм във фитнес залите.

Така беше и с професията му — одитор в голяма чуждестранна фирма, и с доходите му — достатъчни за покриване на всички разходи, но можеше да не се притеснява от рекетъори.

Сякаш някога неговият ангел-хранител беше отредил веднъж завинаги: „Ще бъдеш малко по-добре от останалите“. Малко, но по-добре. А най-важното беше, че това напълно устройваше Максим. Да драпа нагоре, да пилее живота си заради кола с повече екстри, заради покани на приеми във висшето общество или заради излишна компания в апартамента... за какво му беше? Животът е приятен сам по себе си, а не заради благата, до които успяваш да се добереш. В този смисъл животът е пълна противоположност на парите, които сами по себе си са нищо.

Разбира се, Максим никога не се беше замислял върху тези въпроси толкова пряко. Една от особеностите на хората, успели да заемат в живота точното си място, е, че те приемат това като нещо нормално. Всичко върви така, както трябва. А ако някой не е получил своето — вината е само негова. Значи е проявил мързел и глупост. Или е имал прекалено големи претенции.

Максим страшно харесваше фразата „прекалено големи претенции“. Тя поставяше всяко нещо на мястото му. Обясняваше защо умната му и красива сестра води безсмислен живот в Тамбов със съпруга си алкохолик. Нали сама искаше нещо по-добро и

перспективно... и ето че го намери. Или старият му приятел от училище, който вече втори месец е в травматологията. Искаше да уедри бизнеса си? Уедри го. Добре, че остана жив. Конкурентите му на отдавна разпределения пазар за цветни метали се оказаха културни хора...

И само в едно отношение Максим приемаше, че фразата „прекалено големи претенции“ важи и за самия него. Но това беше толкова странна и сложна област, че някак дори не му се искаше и да се замисля за нея. По-лесно бе да не мисли, по-лесно бе да се примири със странното нещо, което му се случваше — понякога през пролетта, понякога — наесен и съвсем рядко — в разгара на лятото, когато настъпваше съвсем непоносима жегата, и изхвърляше от главата и благоразумието, и предпазливостта, и леките съмнения в психическата пълноценност... Впрочем Максим изобщо не се смяташе за шизофреник. Той прочете доста книги, консултира се с опитни лекари... но, разбира се, не им разказа подробностите.

Максим седеше в колата си с изключен двигател, в своята спретната, добре поддържана „Тойота“, не най-скъпият и луксозен модел, но значително по-добра от повечето коли по московските улици. Дори от няколко крачки разстояние никой не би могъл да го различи зад кормилото в утринния полумрак. Бе прекарал така цялата нощ, слушайки тихото шумолене на изстиващия двигател. Беше му студено, но не си бе позволил да пусне парното. Не му се спеше, както обикновено в такива случаи. Нито пък му се пушеше. Нищо не му се правеше, и без това му беше хубаво да си седи, ей така, неподвижно, като сянка в паркираната на банкетата кола и да чака. Досадно беше единствено затова, че жена му пак щеше да реши, че е бил при любовницата си. А как да ѝ докаже, че няма любовница, не и постоянна, и всичките му прегрешения се свеждат до обичайните курортни романи, интригите в службата и случайните професионалистки по време на командировките... и то платени не от семейния бюджет, а предоставени от клиентите. Не можеш да откажеш, ще се обидят. Или ще решат, че си хомо и следващия път ще ти докарат момчета...

Блещукащите в зелено цифри върху часовника се смениха: пет сутринта. Всеки момент чистачките ще тръгнат на работа, районът е стар и престижен, тук много строго се следи за чистотата. Времето

още е хубаво, нито дъжд, нито сняг, зимата свърши, издъхна гадината, отстъпи мястото си на пролетта с всичките ѝ проблеми и прекалено големи претенции...

Хлопна врата. На улицата излезе момиче, спря се на десетина метра от колата, нагласи чантичката си на рамото. Глупави са тези сгради — без дворове, неудобно е да се работи, а навярно и да се живее. Каква е ползата от цялата им престижност, след като тръбите са изгнили, дебелият цял метър стени са покрити с мухъл, а вероятно са се навъдили и привидения...

Максим леко се усмихна, докато излизаше от колата. Тялото му се подчиняваше с лекота, мускулите му не бяха изтръпнали през нощта, дори силата му сякаш се бе увеличила. Кое то беше сигурен знак.

И все пак бе интересно: дали наистина има привидения?

— Галина! — извика той.

Момичето се обърна към него. И това също бе правилен знак, иначе тя би хукнала да бяга, защото има нещо подозрително и опасно в това някой да патрулира рано сутрин до входа и да те чака...

— Не ви познавам — каза тя. Спокойно, с интерес.

— Да — съгласи се Максим. — Затова пък аз ви познавам.

— Кой сте вие?

— Съдия.

Харесваше му именно този стил — архаичен, високопарен, тържествен. Съдия! Този, който има право да съди.

— И кого възнамерявате да съдите?

— Вас, Галина. — Максим беше стегнат и делови. Вече започваше да му притъмнява пред очите, и това също бе сигурен знак.

— Нима? — тя му хвърли бърз поглед и Максим улови в зениците ѝ жълтеникави огънчета. — А ще се получи ли?

— Ще се получи — отговори Максим, вдигайки бързо ръка. Кинжалът вече беше в дланта му — тясно и тънко острие от дърво, което някога е било светло, но през последните три години бе потъмняло и се бе навлажnilo...

Момичето не издаде нито звук, когато дървеното острие влезе в сърцето му.

Както винаги, за миг Максим изпита страх, кратък и изгарящ прилив на ужас — а ако изведнъж, въпреки всичко, е сгрешил? Ако е

допуснал грешка?

Докосна с лявата си ръка кръстчето, обикновеното дървено кръстче, което винаги носеше на гърдите си. И стоя така, с дървения кинжал в едната си ръка и кръстчето в другата, стоя докато девойката не започна да се променя...

Всичко стана бързо. Превръщането в животно и после отново в човек винаги ставаше бързо. За няколко мига на тротоара лежеше звяр, черна пантера със застинал поглед и озъбена муцуна, жертвата на лова, пременена със строг костюм, чорапогащи, дамски обувки... После процесът тръгна в обратна посока, като люшнало се за последен път махало.

На Максим му се стори смайващо дори не това кратко и както обикновено закъсняло превръщане, а фактът, че върху мъртвото момиче не остана никаква рана. Краткият миг на преобразуване я беше пречистил и изцелил. Останал бе само разрезът върху блузата и сакото.

— Слава на тебе, Господи — прошепна Максим, гледайки мъртвия върколак. — Слава на тебе, Господи.

Той нямаше нищо против ролята, отредена му в този живот.

Но все пак тя беше твърде тежка за него, лишения от прекалено големи претенции.

ГЛАВА 1

Тази сутрин разбрах, че пролетта наистина е дошла. Още предишната вечер небето беше различно. Над града плуваха облаци, миришеше на влажен и пронизващ вятър и неродил се сняг. Искаше ми се да се настаня удобно в креслото, да мушна във видеото касета с нещо крещящо и дебилско, тоест американско, да си пийна глътка коняк, и така да си заспя.

На сутринта всичко се промени.

С жест на опитен фокусник наметнаха над града синя кърпа, прекараха я над улиците и площадите, сякаш отмивайки последните остатъци от зимата. И дори останалите по ъглите и канавките буци тъмнокафяв сняг изглеждаха не като недоглеждане на настъпилата пролет, а като необходим елемент от обстановката. Напомняне...

Вървах към метрото и се усмихвах.

Понякога е много хубаво да бъдеш човек. Ето че вече седмица водех такъв живот: когато отидех на работа, не се качвах по-високо от втория етаж, занимавах се със сървъра, който изведнъж беше придобил куп отвратителни навици, и инсталирах на момичетата от счетоводството нови офис-програми, от които не виждахме необходимост нито аз, нито те. Вечер ходех на театър, на мач, по разни малки барове и ресторанти. Където и да е, стига само да бе шумно и многолюдно. Да бъдеш човек от тълпата е още по-интересно, отколкото просто да бъдеш човек.

Разбира се, в офиса на Нощния патрул, стара четириетажна сграда, която сме взели под наем от наша дъщерна фирма, нямаше и следа от хора. Дори трите бабички-чистачки бяха Различни. Дори младите наперени охранители на входа, чиято работа се състоеше в сплашването на дребните бандити и уличните търговци, имаха малък магически потенциал. Дори санитарният техник, класически московски санитарен техник-алкохолик, беше маг... и щеше да е съвсем нелош маг, ако не злоупотребяваше с алкохола.

Но се беше установил такъв обичай: първите два етажа да изглеждат съвсем обикновено. Тук е разрешено да влиза данъчната

полиция, деловите партньори-хора, бандитите, които ни охраняват от други групировки... макар че тях ги контролира лично шефът, но защо това трябва да го знаят дребните риби?

И разговорите, които се водеха тук, бяха съвсем обикновени. За политиката, данъците, пазаруването, времето, чуждите любовни интриги и собствените похождения. Момичетата клюкарстваха по адрес на мъжете, ние не им оставахме дължни. Започваха се романи, плетяха се интриги с цел да се навреди на прекия началник, обсъждаха се изгледите за премия.

След половин час стигнах до „Сокол“, качих се на повърхността. Наоколо беше шумно, във въздуха се носеше миризмата на автомобилни газове. И все пак — пролет.

Офисът ни е в хубав московски район. Определено хубав, стига да не правим сравнение с Дневния патрул. Но Кремъл при всички случаи не е за нас: миналото е оставило прекалено силни следи върху Червения площад и древните тухлени стени. Може би те някой ден ще се срутят. Но засега няма такива изгледи... уви, няма.

След като излязох от метрото, тръгнах пеша — офиса беше съвсем наблизо. Лицата около мен бяха добри, озарени от слънцето и пролетта. Ето защо обичам пролетта: отслабва тъжното усещане за безсилие. И изпитанията намаляват...

Един от младежите-охранители пушеше пред входа. Кимна ми дружелюбно, задълбочената проверка не влизаше в задълженията му. За сметка на това пък от мен зависеше пряко дали на компютъра в стаята им ще има достъп до Интернет и две-три нови игри, или само служебната информация и досиетата на сътрудниците.

— Закъсняваш, Антоне — небрежно каза той.

Погледнах със съмнение часовника си.

— Шефът събра всички в залата за конференции, вече те търсиха.

Ето това бе странно, обикновено не ме викаха на сутрешните съвещания. Да не се е случило нещо с компютърното ми царство? Не, едва ли, щяха да ме измъкнат през нощта от леглото, и толкоз, нямаше да е за първи път...

Кимнах и ускорих крачка.

В сградата има асансьор, но стар-прастар, и аз предпочетох да изтичам до четвъртия етаж. На стълбищната площадка на третия етаж

имаше още един пост, вече по-сериозен. Дежуреше Гарик. При появата ми той присви очи и провери аурата ми и всички онези белези, които ние, патрулните, носим върху тялото си. Едва след това се усмихна:

— Хайде, по-бързо.

Вратата на залата за конференции беше открехната. Надникнах вътре — бяха се събрали трийсетина души, предимно оперативни работници и аналитици. Шефът сновеше насам-натам пред карта на Москва и кимаше, а Виталий Маркович, заместникът му по търговската част, доста слаб маг, но за сметка на това блестящ бизнесмен, говореше:

— И по такъв начин напълно покрихме текущите разходи, няма никаква необходимост да прибъгваме до... ъ-ъ... нестандартните начини за финансова дейност. Ако събранието подкрепи предложенията ми, можем донякъде да увеличим благосъстоянието на сътрудниците ни, на първо място — на оперативните работници, разбира се. Разплащанията по временна нетрудоспособност, пенсиите на семействата на загиналите също се нуждаят от... ъ-ъ... известно увеличение. И ние можем да си го позволим...

Смешно е, че магове, които могат да превръщат оловото в злато, въглищата — в диаманти, а нарязаната хартия — в шумолящи банкноти, се занимават с финансови операции. Но всъщност това е удобно по две причини. Първо — дава работа на онези от Различните, чиито способности са твърде малки, за да си изкарват прехраната с тях. И второ — рискът да се наруши равновесието на силите е по-малък.

При моята поява Борис Игнatieвич кимна и каза:

— Благодаря, Виталий. Мисля, че ситуацията е ясна, нямам никакви упреци към вашата дейност. Ще гласуваме ли? Благодаря. А сега, след като вече всички сме налице...

Съпроводен от зоркия поглед на шефа, аз се добрах до свободно кресло и седнах.

— Можем да преминем към основния въпрос.

Оказалият се до мен Семьон наведе глава и прошепна:

— Основният въпрос е плащанията на партийна вноска за март...

Не можах да се сдържа и се усмихнах. Понякога в Борис Игнatieвич наистина се пробуждаше старият партийен функционер. Мен това ме смущаваше значително по-малко от маниера му на

поведение на средновековен инквизитор или на генерал в оставка, но може и да не бях прав.

— Основният въпрос е протестът на Дневния патрул, получен от мен преди два часа — каза шефът.

Не разбрах веднага за какво става въпрос. Дневният патрул постоянно заставаше на пътя на Нощния патрул, обратното също бе в сила. Протестите бяха ежедневно явление, понякога всичко се решаваше на равнище регионални отдели, а понякога — и на трибунала в Берн...

После осъзнах, че протест, заради който е свикано разширено събрание на Патрула, не може да е обикновен.

— Същността на протеста... — шефът се почеса в основата на носа. — Същността на протеста е следната... Тази сутрин в района на кръстовище „Столешников“ е била убита жена от Тъмните. Ето кратко описание на случилото се.

Върху коленете ми изпляскаха два листа, отпечатани на принтер. Всички останали получиха същите подаръци. Прегледах набързо текста:

„Галина Рогова, двацет и четири годишна... Иницириана на седемгодишна възраст, семейството ѝ не принадлежи към Различните. Възпитавана под ръководството на Тъмни... Наставница — Ана Черногорова, маг от четвърта степен... На осемгодишна възраст Галина Рогова е определена като върколак-пантера. Способности — средни...“

Изучавах досието с намръщена физиономия. Макар че по принцип нямаше за какво да се мръщя. Рогова беше Тъмна, но не работеше в Дневния патрул. Спазвала клаузите на Договора. Не бе ловувала хора. Абсолютно никога. Не бе използвала дори двата лиценза, предоставени ѝ при навършване на пълнолетието и след сватбата. С помощта на магята е добила високо положение в строителната корпорация „Топла къща“, омъжила се за заместник-директора. Едно дете, момче... не са забелязани способности на Различен. Няколко пъти е използвала способностите си на Различна за

самозащита, веднъж е убила нападателя. Но дори тогава не си е позволила людоедство...

— Да имаше повече такива върколаци, а? — подхвърли Семьон. Обърна страницата и изхъмка. Заинтригуван, аз също погледнах в края на документа.

Така. Протоколът от огледа на трупа. Разрез на блузата и на сакото... вероятно удар с тънък кинжал. Раната е била затворена с магия, естествено, не може да се убие върколак с обикновено желязо... Кое беше учудило Семьон?

Ето кое!

Върху тялото не бяха открити видими рани. Никакви. Причина за смъртта — пълна загуба на жизнената енергия.

— Майсторска работа — каза Семьон. — Спомням си, че по време на гражданската война ме пратиха да хвана върколак-тигър. А той, гадината, беше от чекистите на Дзержински, при това не от най-ниските чиновове...

— Запознахте ли се с данните? — попита шефът.

— Може ли един въпрос? — от другия край на залата се вдигна тънка ръка. Почти всички започнаха да се усмихват.

— Питай, Юля — кимна шефът.

Най-младата сътрудничка на Патрула се изправи и неуверено оправи косата си. Добро момиче, малко инфантилно, наистина. Но не я бяха взели напразно в аналитичния отдел.

— Борис Игнatieвич, както разбирам, осъществено е магическо въздействие от втора степен. Или първа?

— Може да е и втора — потвърди шефът.

— Значи сте могли да го направите вие... — Юля замълча за миг, смутена. — И още Семьон... Иля... или Гарик. Нали?

— Гарик не би могъл — каза шефът. — Иля и Семьон — може би.

Семьон промърмори нещо, сякаш комплиментът му бе неприятен.

— Възможно е още убийството да го е извършил някой от нашите, който е минавал през Москва — размишляваше на глас Юля. — Но нали маг с такава сила не може да се появи незабелязано в града, Дневният патрул контролира всички. Значи трябва да се проверят

трима души. И ако всичките имат алиби, към нас не може да има претенции?

— Юленка — поклати глава шефът, — никой не е предявил претенции към нас. Става въпрос за това, че в Москва действа Светъл маг, който не е регистриран и не е запознат с Договора.

Ето това вече е сериозно...

— Тогава — ох! — каза Юля. — Извинете, Борис Игнatieвич.

— Всичко е правилно — кимна шефът. — Веднага преминахме към същността на въпроса. Момчета, изгървали сме някого. Не сме го открили, изплъзнал ни се е между пръстите. Из Москва броди Светъл маг с голяма сила. Нищо не разбира и избива Тъмни.

— Избива ги? — попита някой от залата.

— Да. Прегледах архивите. Подобни случаи са регистрирани преди три години, през пролетта и есента, и преди две години — есента. Всеки път са липсвали физически увреждания, но е имало разрези върху дрехите. Дневният патрул е провеждал разследвания, но не е успял да изясни нищо. Изглежда са приписали смъртта на своите на случаен фактор... сега някой от Тъмните ще бъде наказан.

— А от Светлите?

— Също.

Семьон се изкашля и тихо се обади:

— Странна периодичност, Борис...

— Предполагам, че не сме в течение за всички произшествия, момчета. Който и да е бил този маг, той винаги е убивал Различни със слаби способности — очевидно те са допускали някакво недоглеждане в маскировката. Много вероятно е редица негови жертви да са станали неинициирани или неизвестни на Тъмните Различни. Затова предлагам...

Шефът ни обходи с поглед:

— Аналитичния отдел — събиране на криминална информация, търсене на аналогични случаи. Имайте предвид, че те може да не са представени като убийства, а по-скоро като смърт при неизяснени обстоятелства. Проверявайте резултатите от аутопсиите, разпитвайте служителите в моргите... мислете сами откъде може да се намери информация. Научната група... пратете двама-трима сътрудници в Дневния патрул, изследвайте трупа. Трябва да изясните по какъв начин неизвестният убива Тъмните. Да, между другото, нека да го наречем

Дивака. Оперативна група... засилено патрулиране по улиците. Търсете го, момчета.

— През цялото време се занимаваме с търсенето на някого — недоволно измърмори Игор. — Борис Игнatieвич, как сме могли да не забележим силен маг? Няма начин!

— Възможно е да не е инициран — отсече шефът. — И способностите му да се проявяват периодично...

— Напролет и наесен, както при всеки психар...

— Да, Игор, напълно вярно. Напролет и наесен. И сега, веднага след извършването на убийството той трябва да носи някакъв отпечатък от магия. Има шанс, малък е, но го има. Хващайте се за работа.

— Борис, целта? — с интерес попита Семьон.

Някои вече бяха започнали да се изправят, но сега се спряха.

— Целта е да намерим Дивака преди Тъмните. Да го защитим, да го обучим и да го привлечем на наша страна. Както обикновено.

— Всичко е ясно. — Семьон се изправи.

— Антон и Олга, ще ви помоля да останете — подхвърли шефът и отиде до прозореца.

Излизащите ме поглеждаха с любопитство. Дори с известна завист. Особените задачи винаги бяха интересни. Погледнах през залата, видях Олга, усмихнах ѝ се само с устни, тя се усмихна в отговор.

Сега Олга с нищо не напомняше за босата, изцапана девойка, която черпих с коняк посред зима в апартамента си. Прекрасна прическа, здрав цвят на кожата, в очите... не, увереността я имаше и по-рано, сега се беше появило някакво кокетство, гордост.

Бяха отменили наказанието ѝ. Макар и частично.

— Антоне, случващото се не ми харесва — каза шефът, без да се обръща.

Олга сви рамене, кимна ми: „Отговаряй“.

— Борис Игнatieвич, извинете?

— Не ми харесва протеста, предявен от Дневния патрул.

— И на мен също.

— Не разбираш. Страхувам се, че всички останали също не разбират... Олга, ти поне сещаш ли се къде е проблемът?

— Много е странно, че Дневният патрул не е в състояние да открие убиеца за няколко години.

— Да. Помниш ли Краков?

— За съжаление. Предполагаш, че ни залагат капан?

— Не е изключено... — Борис Игнatieвич се отдалечи от прозореца. — Антоне, ти допускаш ли подобно развитие на ситуацията?

— Не ми е много ясно — измънках аз.

— Антоне, да допуснем, че в града наистина броди Дивака, убиец-единак. Той не е инициран. От време на време получава изблици на способностите си, той открива някого от Тъмните и го унищожават. Способен ли е да го открие Дневният патрул? Уви, повярвай ми... способен е. Тогава възниква въпросът: защо не го е открил и хванал? Та нали загиват Тъмни!

— Защото загиват незначителни Тъмни — предположих аз.

— Правилно. Да се жертват пешки е напълно в духа на традициите... — шефът се запъна, когато срещна погледа ми — В традициите на Патрула.

— На Патрулите — отмъстително казах аз.

— На Патрулите — уморено повтори шефът. — Припомни ми... Нека да помислим до какво може да доведе подобна комбинация. Общо обвинение в нехайство срещу Нощния патрул? Глупости. Ние сме длъжни да контролираме поведението на Тъмните и спазването на Договора от страна на известните Светли, а не да търсим тайнствени манази. В това отношение Дневният патрул сам си е виновен...

— Значи целта на провокацията е конкретен човек?

— Браво, Антоне. Помниш ли какво каза Юля? Подобна акция могат да проведат единици от нашите. Това е доказуемо. Да допуснем, че Дневният патрул е решил да обвини някого в нарушаване на Договора. В това, че редовен, запознат с Договора сътрудник собственоръчно осъществява съд и саморазправа.

— Но това лесно може да се опровергае. Ще намерим Дивака...

— А ако Тъмните го намерят преди нас? Но не го разгласят?

— Алиби?

— А ако убийствата са извършвани в моменти, за които няма алиби?

— Трибунал, с цялостен разпит — мрачно казах аз. Разбира се, в превъртането на съзнанието нямаше нищо приятно...

— Силен маг, а тези убийства са извършени от силен маг, би могъл да затвори съзнанието си дори за трибунала. Не да го излъже, но да си затвори съзнанието. Нещо повече, Антоне, пред трибунал, в който участват Тъмни, ще се наложи да се направи такова нещо. Иначе в ръцете на врага ще попадне прекалено много информация. А ако магът затвори съзнанието си за разпит, той автоматично се признава за виновен. С всички произтичащи от това последствия — и за него, и за Патрула.

— Мрачна картина, Борис Игнatieвич — признах аз. — Много. Почти като онази, която ми описвахте през зимата, в съня ми. Момче-Различен с чудовищна сила, пробив на инферното, който ще изпепели цяла Москва...

— Разбирам. Но аз не те лъжа, Антоне.

— Какво се иска от мене? — директно попитах аз. — Все пак това не е моят профил. Да помогна на аналитиците? Аз и без това ще свърша всичко, което ми изпратят за изчисление.

— Антоне, искам да откриеш кой от нашите е на прицел. Кой има алиби за всички известни случаи и кой няма.

Шефът бръкна в джоба на самото си и извади едно DVD.

— Вземи... това е пълното досие за период от три години. За четирима, включително и мен.

Преглътнах, вземайки диска.

— Паролите са махнати. Но ти сам разбираш, че никой не трябва да вижда това. Нямах право да копираш информацията. Кодирай изчисленията и схемите... и недей да се стискаш, когато определяш дължината на ключа.

— Ще ми трябва помощник — неуверено помолих аз. Погледнах Олга. Впрочем, що за помощник можеше да е тя, нейното запознанство с компютъра се ограничава със сраженията в „Еретик“, „Хексен“ и други подобни игри.

— Моята база данни ще я провериш лично — каза шефът след кратка пауза. — За останалото можеш да привлечеш Анатолий. Добре ли е?

— Тогава в какво се състои моята задача? — поинтересува се Олга.

— Ти ще правиш същото, само че чрез лични разговори. Разпити, ако трябва да бъде честен докрай. И ще започнеш с мен. После ще продължиш с останалите трима.

— Добре, Борис.

— Захващай се, Антоне — кимна шефът. — Захващай се още сега. А с останалите неща натовари момичетата си, ще се справят.

— Може би трябва да се поровя в данните? — попитах аз. — Ако изведнъж се окаже, че някой няма алиби... да го организирам?

Шефът поклати глава:

— Не. Ти не ме разбра. Не искам да се организират фалшификации. Искам да се убедя, че никой от нашите няма нищо общо с тези убийства.

— Дори и да е обратното?

— Да. Защото на този свят невъзможни неща няма. Антоне, цялата прелест на нашата работа е в това, че мога да ти дам такава задача. И ти да я изпълниш. Независимо от личностите.

Нещо ме тревожеше, но аз кимнах и тръгнах към вратата, стискайки скъпоценния диск. Едва в последния миг въпросът се оформи и аз попитах, обръщайки се:

— Борис Игнatieвич...

Шефът и Олга моментално отстъпиха назад един от друг.

— Борис Игнatieвич, данните тук за четирима ли са?

— Да.

— За вас, Иля, Семьон...

— И за теб, Антоне.

— Защо? — с глупав вид попитах аз.

— По времето на схватката на покрива ти прекара във втория слой на Сумрака три минути. Антоне... това е трето равнище на сила.

— Не може да бъде — беше единственото, което успях да кажа.

— Така беше.

— Борис Игнatieвич, та вие винаги сте казвали, че аз съм маг със средни способности!

— Да допуснем, че се нуждая много повече от отличен програмист, отколкото от още един добър оперативен работник.

В друг момент бих изпитал гордост. Примесена с обида, но все пак гордост. Нали винаги съм смятал, че маг от четвърто равнище е моят таван, и няма да го достигна скоро. Но сега всичко се

заглушаваше от страха — неприятен, лепкав, отвратителен страх. Петте години в Патрула на тиха щабна длъжност ме бяха отучили да се страхувам от каквото и да било: властта, бандитите, болестите...

— Това е било намеса от втора степен...

— Границите са прекалено тънки, Антоне. Възможно е да си способен и на повече.

— Но ние имаме повече от десетина мага трето равнище. Защо аз съм сред заподозрените?

— Защото ти засегна лично Завулон. Настъпи по опашката началника на Дневния патрул в Москва. И той е напълно способен да организира за Антон Городецки личен капан. По-точно да пренастрои стар капан, останал в резерва.

Преглътнах и излязох, без да питам нищо повече.

Лабораторията ни е също на четвъртия етаж, само че в другото крило. Тръгнах бързо по коридора, кимайки на срещнатите, но без да се спирам. Стисках диска по-силно, отколкото страстен юноша ръката на любимата си.

Дали шефът не лъжеше?

Можеше ли това да е удар, насочен към мен?

Навярно не лъжеше. Зададох пряк въпрос и получих пряк отговор. Естествено, с годините дори най-светлите магове натрупват известно количество цинизъм и се научават на словесна еквилибристика. Но последствията от пряката лъжа щяха да са прекалено тежки дори за Борис Игнatieвич.

Преддверието ни бе с електронни системи за проверка. Знаех, че всички магове се отнасят към техниката с насмешка, а Семьон веднъж ми демонстрира колко лесно може да се излъже гласов анализатор и скенер за ретината на очите. И все пак аз се преборих за купуването на тези скъпи играчки. Нищо, че не защитавах от Различни. Но допусках, че някой ден ще се опитат да ни проучат момчетата от ФСБ^[1] или мафията.

— Едно, две, три, четири, пет... — измърморих в микрофона и погледнах в обектива на камерата. Електрониката размишлява няколко секунди, после над вратата светна зеленото огънче на разрешения достъп.

Оказа се, че в първата стая няма никой. Вентилаторът на сървъра бръмчеше, вградените в стената климатици пуфтяха. Въпреки това

беше горещо. А пролетта тъкмо започваше...

Не влязох в лабораторията на системните администратори, а веднага тръгнах към моя кабинет. Всъщност не беше съвсем мой, заместникът ми Толик също го обитаваше. При това понякога в пряк смисъл — той често оставаше да ноцува на древния кожен диван.

Сега седеше на бюрото и замислено разглеждаше някаква стара дънна платка.

— Здравсти — казах аз и седнах на дивана. Дискът изгаряше пръстите ми.

— Скапа се — мрачно изрече Толик.

— Ами изхвърли я.

— Ей сега, само да измъкна RAM-а... — Толик се отличаваше с пестеливост, придобита през дългите години работа в бюджетни институти. Ние нямахме проблеми с финансирането, но той грижливо складираше всички стари и вече никому ненужни железа. — Представи си само, половин час си играх — и нищо не става...

— Ами тя е древна, какво се занимаваш с нея? В счетоводството има по-нови машини.

— Щях да я дам на някого... Може да сваля и кеша...

— Толик, имаме спешна работа — казах аз.

— Ъ?

— Ъхъ. Ето... — Аз вдигнах диска. — Тук са досиетата... пълните досиета на четирима сътрудници на Патрула. Включително и на шефа.

Толик отвори чекмеджето на бюрото, хвърли вътре дънната платка и погледна диска.

— Именно. Аз ще проверя тримата. А ти — четвъртия... Мен.

— И какво да се проверява?

— Ето. — Дадох му разпечатката. — Възможно е някой от заподозрените от време на време да убива Тъмни. Несанкционирано. Тук са посочени всички известни случаи. Трябва или да изключим тази възможност, или...

— А ти наистина ли ги убиваш? — поинтересува се Толик. — Извинявай за язвителността...

— Не. Но ти не ми вярвай. Хайде да работим.

Информацията за себе си дори не погледнах. Свалях всичките осемстотин мегабайта на компютъра на Толик и взех диска.

— Ако ми попадне нещо интересно, да ти го разкажа ли? — попита Толик. Погледнах го накриво, докато той преглеждаше текстовите файлове, подръпвайки лявото си ухо и отмерено щракайки с мишката.

— Както искаш.

— Добре.

Започнах да разглеждам досието с материалите, събрани за шефа. Отначало вървеше шапката — общата информация за него. С всеки прочетен ред се обливах в пот.

Разбира се, истинското име и произхода на шефа не фигурираха дори в това досие, за Различни от неговия ранг изобщо не се документираха подобни факти. И все пак аз правех открития всяка секунда. Като се започнеше с това, че шефът беше на повече години, отколкото предполагах. Поне с петдесет. А това означаваше, че той лично е взел участие в сключването на Договора между Светлината и Мрака. Изумително, всички оцелели от онова време магове имаха постове в главното управление, а не заемаха скучната и досадна длъжност регионален директор.

Освен това, узнах няколко имена, под които шефът бе фигурирал в историята на Патрула и къде бе роден. По този въпрос колегите ми понякога бяха размишлявали, сключваха басове, привеждаха „безспорни“ доказателства. Но кой знае защо, никой не бе предположил, че Борис Игнatieвич е роден в Тибет.

Но и в най-смелите си мечти не можех да отгатна на кого е бил наставник!

Шефът е започнал да работи в Европа през петнайсети век. По косвени признаци разбрах, че причината за толкова рязката смяна на местоположението му е била жена. И дори се досетих коя.

Затворих прозореца с общите сведения и погледнах Толик. Той изучаваше някакъв видеофрагмент — естествено, моята биография не се беше оказала толкова увлекателна, колкото описанието на живота на шефа. Вгледах се в малката движеща се картинка и се изчервих.

— За първия случай имаш безспорно алиби — каза Толик, без да се обръща.

— Слушай... — безпомощно започнах аз.

— Добре де. Какво толкова? Сега ще увеличи скоростта, за да проверя цялата нощ...

Представих си как ще изглежда филмът на по-висока скорост и се извърнах. Предполагах, че ръководството контролира сътрудниците си, особено по-младите, но не очаквах, че го върши чак толкова цинично!

— Няма да има безспорно алиби — казах аз. — Сега ще се облека и ще изляза.

— Виждам — потвърди Толик.

— И няма да ме има почти час и половина.

Търсех шампанско... и докато го намеря, малко поизтрезнях на чист въздух. Размишлявах дали си струва да се връщам.

— Не го взимай навътре — каза Толик. — По-добре погледай интимния живот на шефа.

След половин час работа разбрах, че Толик е бил прав. Може би имах причини да се обиждам от безцеремонната работа на наблюдателите. Но Борис Игнatieвич определено имаше не по-малки основания.

— Шефът има алиби — казах аз. — Безспорно. На два от случаите — четирима свидетели. На още един — едва ли не целия Патрул.

— Това при лова на побъркания Тъмен ли е?

— Да.

— Ти нямаш алиби дори за този случай. Извикали са те едва към сутринта и хронометражът е доста приблизителен. Има снимка как влизаш в офиса — и това е всичко.

— Значи...

— На теория ти можеш да убиваш Тъмни. Напълно. При това, извинявай, Антоне, но при всеки от случаите ти си имал повишена емоционална възбуда. Сякаш не си се контролирал напълно.

— Не съм го направил аз.

— Вярвам ти. Какво да правя с файловете?

— Изтрий ги.

Толик се замисли за известно време.

— Нямам нищо ценно тук. Ще пусна форматиране на ниско ниво. Отдавна беше време да почистя диска.

— Благодаря — казах и затворих досието на шефа. — Това е всичко, с останалото ще се справя сам.

— Разбрах. — Толик преодоля съпротивата на компютъра, и машината започна да се самоизтрива.

— Намини при момичетата — предложих аз. — Направи сурова физиономия. Те редят пасианси, сигурен съм.

— И това е работа — лесно се съгласи Толик. — Кога ще се освободиш?

— След два часа.

— Ще намина.

Той отиде при нашите „момичета“, две млади програмистки, които се занимаваха общо взето с официалната дейност на Патрула. А аз продължих да работя. Сега наред беше Семьон.

След два часа и половина се откъснах от машината, разтрих тила си — винаги се вдървява, когато седиш и се взираш в монитора — и включих кафеварката.

Нито на шефа, нито на Иля, нито на Семьон им подхождаше ролята на откачил убиец на Тъмни. Всички си имаха алиби, при това често — абсолютно бетонно. Например Семьон се беше изхитрил да прекара нощта на едно от убийствата в преговори с ръководството на Дневния патрул. Иля е бил в командировка на Сахалин — там веднъж се забърка такава каша, че се наложи центърът да помага...

Само аз оставах под подозрение.

Не че не се доверявах на Толик, но все пак и аз прегледах данните за себе си. Всичко съвпадале, нито едно алиби.

Кафето беше с неприятен вкус, кисело — очевидно отдавна не бяха сменяли филтъра. Отпихах от горещия буламач, гледайки в екрана, после измъкнах клетъчния си телефон и набрах номера на шефа.

— Казвай, Антоне.

Той винаги знаеше кой му звъни.

— Борис Игнatieвич, остана само един заподозрян.

— И кой именно?

Гласът му беше сух и официален. Но кой знае защо, на мен ми се струваше, че в момента шефът седи полугол на кожения диван, с бутилка шампанско в едната си ръка и дланта на Олга — в другата, а слушалката я притиска с рамото си или тя левитира край ухото му...

— Хайде де... — срязва ме шефът. — Не съм добър ясновидец. Кой е заподозреният?

— Аз.

— Ясно.

— Вие знаехте — казах аз.

— Защо мислиш така?

— Не беше необходимо да ми възлагате да обработвам досиетата. И сам щяхте да се справите. Значи сте искали лично да се убедя в опасността.

— Да допуснем — въздъхна шефът. — Какво ще правиш, Антоне?

— Ще се подготвя за най-лошото.

— Ела в кабинета ми. След... тъъ... след десет минути.

— Добре — изключих телефона.

Първо отидох при момичетата. Толик все още беше там и те усърдно работеха.

Всъщност Патрулът нямаше никаква нужда от две некадърни програмистки. Достъпът им до секретна информация беше нисък и почти всичко трябваше да вършим ние. Но къде другаде да се вредят две много, много слаби вълшебници? Поне да се бяха съгласили да живеят нормален живот... Но не, искат романтика, искат да работят в Патрула... И ето че измислиха работа за тях.

А те най-вече си убиваха времето, обикаляйки из мрежата и играейки игри, при това най-популярни бяха пасиансите от всички видове.

На една от свободните машини — ние нямаме проблеми с техниката — седеше Толик. На коленете му се беше настанила Юля и ожесточено местеше мишката по подложката.

— На това ли му се вика „обучение по компютърна грамотност“? — попитах аз, наблюдавайки мятаните се по екрана чудовища.

— Нищо не подобрява навика да работиш с мишката по-добре от компютърните игри — невинно отвърна Толик.

— Е... — не намерих какво да отговоря.

Самият аз не играех подобни игри от много отдавна. Както и повечето сътрудници на Патрула. Да убиваш нарисувани нечисти сили е интересно, докато не ги срещнеш очи в очи. Или не преживееш

стотина-двеста години и не придобиеш огромен запас от цинизъм, като Олга...

— Толик, вероятно днес повече няма да се върна — казах аз.

— Аха... — Той кимна без никакво учудване. Способностите ни да предвиждаме не са много големи, но подобни дреболии ги усещаме веднага.

— Галя, Лена, чао — кимнах аз на момичетата. Галя промърмори нещо учтиво, демонстрирайки с целия си вид колко е увлечена от работата. Лена попита:

— Може ли днес да си тръгна по-рано?

— Разбира се.

Ние не се лъжем един друг. Ако Лена молеше за разрешение, значи наистина трябваше да си тръгне. Ние не лъжем. Само че понякога сме лукави и премълчаваме истината...

Върху масата на шефа цареше страхотен безпорядък. Търкаляха се химикалки, моливи, хартийки, разпечатани бюлетини, бледи, изразходвани магически кристали.

Но върхът на безобразието беше запаленият спиртник, върху който се печеше бял прашец. Шефът замислено го разбъркваше с връхчето на скъп „Паркър“, явно очаквайки някакъв ефект. Прашецът игнорираше както нагриването, така и разбъркването.

— Ето — сложих диска пред шефа.

— Какво ще правим? — попита Борис Игнatieвич, без да вдига поглед. Той беше без сако, ризата му беше измачкана, вратовръзката — изкривена.

Погледнах крадешком към дивана. Олга я нямаше в кабинета, но на пода имаше две чаши и празна бутилка от шампанско.

— Не знам. Не съм убивал Тъмни... тези Тъмни. Вие знаете.

— Знам.

— Но не мога да го докажа.

— По моите сметки разполагаме с два-три дни — каза шефът. — После Дневният патрул ще предяви обвинението си.

— Не е трудно да се организира фалшиво алиби.

— И ти си съгласен на това? — поинтересува се Борис Игнatieвич.

— Не, разбира се. Мога ли да задам един въпрос?

— Можеш.

— Откъде са всички тези данни? Откъде са снимките и видеозаписите?

Шефът помълча за миг.

— Така си и знаех. Ти нали гледа и моето досие, Антоне? То по-малко безцеремонно ли е?

— Май не. Затова и питам. Защо позволявате да се събира подобна информация?

— Не мога да го забраня. Контролът се осъществява от Инквизицията.

Успях да се сдържа да не задам глупавия въпрос: „А тя наистина ли съществува?“ Но навярно лицето ми е било достатъчно изразително.

Шефът ме гледа още минута, сякаш очаквайки въпроси, после продължи:

— Ето какво, Антоне. От този момент нататък ти не бива да оставаш сам. Само в тоалетната можеш да ходиш самичък, през останалото време — двама-трима свидетели. Има надежда, че ще се извърши още някое убийство.

— Ако наистина ми правят клопка, няма да има убийства, докато не се окажа без алиби.

— А ти ще се окажеш — шефът се усмихна. — Не ме смятай за стар глупак.

Кимнах, все още неуверено, без да разбирам напълно какво има предвид.

— Олга...

Вратата в стената, която винаги бях смятал за врата на шкаф, се отвори. Влезе Олга — усмихната, оправяща косите си. Дънките и блузката ѝ стояха особено стегнато, както обикновено се случва след горещ душ. Зад гърба ѝ забелязах огромна баня с джакузи и заемащо цялата стена панорамно стъкло, навярно прозрачно само от едната страна.

— Оля, ще се справиш ли? — поинтересува се шефът.

Имаше предвид нещо, за което те вече бяха говорили.

— Сама? Не.

— Имах предвид друго.

— Ще се справя, разбира се.

— Застанете с гръб един към друг — каза шефът.

Нямах желание да споря. Макар че ме присви под лъжичката: разбрах, че ще се случи нещо много сериозно.

— Открийте се, и двамата — нареди Борис Игнатиевич.

Аз затворих очи, отпуснах се. Гърбът на Олга беше горещ и влажен, дори през блузата. Странно усещане: да стоиш и да докосваш жена, която току-що е правила любов... но не с теб.

Не, аз ни най-малко не бях влюбен в нея. Може би защото я помнех в нечовешкия ѝ вид, а може би и защото много бързо преминахме към отношения на приятели и партньори. Или заради вековете, разделящи раждането на двамата: какво значеше младото тяло, когато виждаш прахта на вековете в чуждите очи? Ние си останахме именно приятели, нищо повече.

Но да стоиш до жена, чието тяло още помни чуждите ласки, да се притискаш към нея, е странно усещане...

— Започваме... — каза шефът, може би излишно рязко. И произнесе няколко думи, смисъла на които не разбирах, думи на древен език, звучал преди хиляди години.

Полет.

Това наистина беше полет — сякаш земята пропадна под краката ми, сякаш тялото ми изгуби тежестта си. Оргазъм в безтегловност, доза ЛСД направо в кръвта, електроди в центровете за удоволствие в мозъка...

Заля ме вълна от толкова безумна и чиста, с нещо непредизвикана радост, че светът помръкна. Щях да падна, но силата, прииждаща от вдигнатите ръце на шефа, държеше мен и Олга на невидими нишки, караше ни да се извиваме, да се притискаме един към друг.

А после нишките се преплетоха.

— Извинявай, Антоне — каза Борис Игнатиевич, — но нямахме време за колебания и обяснения.

Аз мълчах. Мълчах тъпо и зашеметено. Седях на пода и гледах ръцете си, тънките пръсти с две сребърни халки, краката си — стройни

дълги крака, още влажни след къпането и обути с прекалено тесни дънки и ярки синьо-бели маратонки на малките стъпала.

— Това е за кратко — каза шефът.

— От какъв... — рязко се надигнах от пода и понечих да изругая, но млъкнах при първите звуци на гласа си. Гръден, мек, женски глас.

— Антоне, спокойно. — Младият мъж, застанал до мен, протегна ръка и ми помогна да се изправя.

Може би без негова помощ щях да падна. Центърът на тежестта ми беше напълно променен. Бях станал по-нисък, виждах света по съвсем друг начин.

— Олга? — попитах аз, гледайки бившето си лице. Моята партньорка, а сега и обитател на тялото ми, кимна. Докато гледах объркано в нейното... в своето... лице, аз забелязах, че сутринта съм се обръснал лошо. И че на челото ми се оформя малка червена пъпка, достойна за всеки пубер.

— Антоне, спокойно. Аз също за първи път си сменям пола.

Кой знае защо ѝ повярвах. Независимо от възрастта си, Олга можеше и да не е попадала никога в толкова деликатна ситуация.

— Свикна ли? — попита шефът.

Аз все още се разглеждах, като ту вдигах ръце към лицето си, ту зяпвах отражението си в стъклата на рафтовете.

— Да вървим — Олга ме хвана за ръката. — Борис, минутка... — Движенията ѝ бяха също толкова неуверени, колкото и моите. Даже още по-неуверени. — Светлина и Мрак, как ходите вие, мъжете? — внезапно възкликна тя.

Едва тогава се закикотих, осъзнавайки иронията на случващото се. Мен, обекта на провокация от страна на Тъмните, ме бяха скрили в женско тяло! В тялото на любовницата на шефа, древна като катедралата Парижката „Света Богородица“!

Олга буквално ме натика в банята — неволно се възхитих на собствената си сила — и ме наведе над джакузито. И пусна в лицето ми струя студена вода от предвидливо приготвения душ, поставен върху нежнорозовия фаянс.

Пръхтейки, се изтръгнах от ръцете ѝ. Едва потиснах желанието си да зашлевя нея — или пък самия себе си? — по бузата. Изглежда моторните навици на чуждото тяло започваха да се пробуждат.

— Не съм изпаднал в истерия — озлобено казах аз. — Това наистина е смешно.

— Така ли?

Присвила очи, Олга ме наблюдаваше. Нима това наистина е погледът ми, когато се опитвам да изразя доброжелателност, примесена със съмнение?

— Точно така.

— Тогава се огледай.

Приблжих се до огледалото, също толкова голямо и разкошно, както и всичко останало в тази тайна баня, и спрях поглед върху себе си.

Резултатът беше странен. След като разгледах новия си облик, аз напълно се успокоих. Навярно ако се бях озовал в чуждо мъжко тяло, шокът ми щеше да е по-голям. А сега — нищо, освен усещането за започналия маскарад.

— Нали не ми въздействаш? — попитах аз. — Ти или шефът?

— Не.

— Значи имам здрави нерви.

— Гримът ти се е размазал — отбеляза Олга. И се изхили. — Умееш ли да си червиш устните?

— Да не си откачила? Не, естествено.

— Ще те науча. Лесна работа. Много ти провървя, Антоне.

— В какво?

— Още седмица — и щеше да се наложи да те уча как да използваш дамски превръзки.

— Като всеки нормален мъж, гледащ телевизор, аз умея да правя това съвършено. Дамската превръзка трябва да се залее с отровна синя течност, а после да се стисне здраво с юмрук.

---

[1] ФСБ — федералната служба за сигурност в Русия. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

Излязох от кабинета и се спрях за миг, борейки се с изкушението да се върна.

Можех да се откажа когато си поискам от предложението от шефа план. Достатъчно беше само да се върна, да кажа две-три думи — и ние с Олга щяхме да се върнем в истинските си тела. Само че за половинчасовия разговор ми беше казано достатъчно, за да се съглася, че смяната на телата е единственият възможен отговор на провокацията на Тъмните.

В края на краищата, нали е нелепо да се отказваш от спасителното лечение, само защото инжекциите са болезнени?

Ключовете от апартамента на Олга бяха в мен, в дамската чантичка. Там имаше също пари и кредитна карта в малко портмоне, кърпички, дамски превръзки — неясно само защо, нали нямаше да ми се наложи да ги използвам, — отворена кутийка „тик-так“, гребен, разсипани дребни монети по дъното, огледалце, мъничък мобилен телефон...

За сметка на това празните джобове на дънките предизвикваха у мен неволно усещане за загуба. Порових се за секунда из тях, опитвайки се да намеря поне някоя забравена монета, но се убедих само, че Олга, подобно на повечето жени, носеше всичко в чантичката си.

По всичко личеше, че празните джобове далече не са най-голямата ми загуба за деня. И все пак тази подробност предизвикваше раздразнение. Преместих няколко банкноти от чантичката в джоба си и се почувствах по-уверен.

Жалко само, че Олга не носеше плетър...

— Здравсти! — Към мен се приближи Гарик. — Шефът свободен ли е?

— Той... с Антон е... — отвърнах аз.

— Случило ли се е нещо, Оля?

Гарик ме гледеше внимателно. Не знам какво долови: чуждата интонация, неуверените движения, новата аура. Но ако даже

оперативен работник, с когото не сме общували особено нито аз, нито Олга, усещаше замяната — значи не струвах пукната пара.

В следващия миг Гарик се усмихна плахо и неуверено. Това беше съвсем неочаквано: никога не бях забелязал Гарик да се опитва да флиртува със сътруднички на Патрула. Той дори с човешките жени се запознаваше трудно — изумително не му върви в любовните дела.

— Не. Посдърпахме се малко. — Обърнах се и тръгнах към стълбите, без да си взема довиждане.

Това беше версията, предназначена за Нощния патрул — за съвсем невероятния случай, ако сред нас има агент на Тъмните. Доколкото знам, такова нещо се бе случвало веднъж или два пъти за цялата история на Патрулите, но кой знае... Нека всички смятат, че Борис Игнatieвич се е спречкал със старата си приятелка.

Още повече, че има и повод, и то не безобиден. Стогодишното заточение в неговия кабинет, невъзможността да приеме човешки облик, частичната реабилитация, но със загуба на повечето от магическите си способности. Напълно основателни причини да се обиди... Ако не друго, поне се отървах от необходимостта да се правя на приятелката на шефа, което щеше да бъде прекалено.

Потънал в тези мисли, слязох на третия етаж. Не можех да не призная, че Олга максимално ми облекчи живота. Днес тя носеше дънки, а не както обикновено — костюм с пола или рокля, и беше обула бели маратонки, а не обувки на високи токчета. И дори лекият аромат на парфюм не беше дразнещ.

Да живее модата „унисекс“, нищо че са я изобретили хомосексуалистите...

Знаех какво трябва да правя сега, знаех как трябва да се държа. И все пак ми беше трудно. Да завия не към изхода, а в страничен коридор, незабележим и тих.

И да се потопя в миналото.

Разправят, че болниците си имат свой, незабравим мирис. Разбира се. И това не е чудно, странно би било, ако нямаха миризмата на хлорна вар и болка, на автоклави и рани, на болнични чаршафи и дрехи и на безвкусна храна.

Но, кажете ми, моля, откъде идва собствената миризма на училищата и институтите?

В помещенията на Патрула се извършва обучение само по част от предметите. Някои неща е по-удобно да се преподават в моргата, през нощта — там си имаме свои хора. Други — сред природата. Понякога — в чужбина, на туристически пътувания, плащани от Патрула. Когато аз се обучавах, ходих и в Хаити, и в Ангола, и в Щатите, и в Испания.

Но все пак някои лекции се провеждат само на територията на Патрула, в сградата, защитена от основата до покрива с магия и охранителни заклинания. Преди трийсет години, когато Патрула се преместил тук, били оборудвани три аудитории, всяка за по петнайсет души. И досега не ми е ясно на какво се дължи в най-голяма степен този размах, на оптимизма на сътрудниците или на излишъка от пространство. Дори когато аз се обучавах, а това беше доста успешна година, ни беше достатъчна една аудитория, а и тя си оставаше наполовина празна.

Сега Патрулът обучаваше четирима Различни. И само по отношение на Светлана имаше пълна увереност, че ще се присъедини към нас, а няма да предпочете обикновения човешки живот.

Тук беше празно, празно и тихо. Вървах бавно по коридора, надничайки в празните аудитории, които можеха да събудят завист и в най-осигурения и преуспяващ университет. На всяка маса имаше ноутбук, във всяка стая — огромен прожекционен телевизор, шкафовете бяха отрупани с книги... А ако тези книги можеше да ги види някой историк, истински историк, а не от онези, които спекулират с историята...

Но никога нямаше да ги види.

В някои от книгите има прекалено много истина. В други — прекалено малко лъжа. Не си струваше хората да четат подобни неща — заради тяхното собствено спокойствие. Нека да живеят с онази история, с която са свикнали.

Коридорът завършваше с огромно огледало, заемащо цялата облицована с дърво стена. Погледнах под око в него: по коридора крачеше, поклащайки бедра, млада, красива жена.

Препънах се и едва не паднах: макар Олга да беше направила всичко възможно, за да ми облекчи живота, тя не можеше да измести центъра на тежестта. Когато ми се удаде да забравя за настоящия си облик, всичко тръгна повече или по-малко нормално, двигателните

навици работеха. Но беше достатъчно да се погледна отстрани — и проблемите започваха. Дори дишането ми стана чуждо, въздухът по някакъв начин не искаше да влиза в дробовете.

Приблжих се до последната стъклена врата. Погледнах предпазливо през нея.

Занятието тъкмо свършваше.

Днес изучавах битова магия, разбрах го веднага щом зърнах пред демонстрационното табло Полина Василевна. Тя е една от най-старите сътруднички на Патрула — на външен вид, а не по истинската си възраст. Открили са я и са я иницирали на шейсет и три годишна възраст.

Но кой би могъл да предположи, че старицата, която в смутните следвоенни години се е занимавала с гледане на карти, наистина притежава някакви способности? При това съвсем не безобидни, макар и тясно специализирани.

— И сега, ако ви се наложи спешно да приведете в ред облеклото си — наставнически обясняваше Полина Василевна, — ще можете да го направите за броени минути. Само не забравяйте да проверите предварително доколко ще ви стигнат силите. Иначе ще се получи конфузна ситуация.

— И когато часовникът бие дванайсет, каретата ти ще се превърне в тиква — гръмогласно каза седналият до Светлана младеж. Не го познавах, беше на обучение за втори или трети ден, но вече знаех, че няма да го харесам.

— Именно! — възторжено обяви Полина, която се сблъскваше с подобно остроумие във всяка група ученици. — Приказките лъжат не по-малко от статистиката! Но понякога в тях може да се намери зрънце истина.

Тя взе от масата грижливо изгладения елегантен, макар и донякъде старомоден смокинг. В такъв навярно се е появявал в обществото Джеймс Бонд.

— Кога ще се превърне отново в дрипи? — попита делово Светлана.

— След два часа — уведоми я Полина също толкова кратко. Сложи смокинга на закачалка и го върна на демонстрационното табло. — Не се напъвах особено.

— А колко време можете да го поддържате в приличен вид? Максимално?

— Около денонощие.

Светлана кимна и неочаквано погледна към мен. Усети ме. Усмихна се, помахна ми с ръка. Сега всички ме забелязаха.

— Заповядайте, госпожо — Полина наведе глава. — За нас е голяма чест.

Да, тя знаеше за Олга нещо, което не ми беше известно. Всички ние знаехме за нея само част от истината, навярно единствено шефът знаеше всичко.

Влязох, отчаяно опитвайки се да освободя походката си от излишно изящество. Не помогна. И младежът, седнал до Светлана, и петнайсетгодишният хлапак, който вече половин година тъпчеше на място в началния курс по магия, и високият слаб кореец, който можеше да е и на трийсет, и на четирийсет години — всички гледаха в мен.

Еднозначно заинтересувани. Цялата тази атмосфера на тайнственост, която обгръщаше Олга, всичките слухове и недомлъвки, а в края на краищата и фактът, че тя отдавна е любовница на шефа — всичко това предизвикваше в мъжката част на Патрула напълно определена реакция.

— Здравейте — казах аз. — Надявам се, че не съм ви попречила?

Бях се съсредоточил върху правилната употреба на рода и не следях за тона. В резултат на това баналният въпрос прозвуча загадъчно и сякаш насочен лично към всеки от присъстващите. Пъпчивият хлапак ме зяпна, младежът преглътна, единствено кореецът запази някакво подобие на хладнокръвие.

— Олга, искате да съобщите нещо на студентите ли? — поинтересува се Полина.

— Трябва да поговоря със Света.

— Всички са свободни — обяви старицата. — Олга, ще наминете ли някой път в учебно време? Моите лекции не могат да заменят вашия опит.

— Непременно — щедро обещах аз. — След три дни.

Нека Олга се тормози заради моите обещания. Аз как бях принуден да се тормозя заради нейния сексапил?

Тръгнахме към входа заедно със Светлана. Три страстни погледа пронизваха гърба ми, по-точно — не съвсем гърба.

Знаех, че между Олга и Светлана има топли отношения. От онази нощ, когато ние двамата ѝ обяснихме истината за света, за Различните, за Светлите и Тъмните, за Патрулите, за Сумрака. От онзи час на разсъмване, когато тя, хванала ръцете ни, премина през затворената врата в помещението на оперативния щаб на Нощния патрул. Да, мен и Светлана ни свързваше мистична нишка, съдбите ни бяха преплетени. Но аз знаех, прекалено добре знаех, че това няма да е за дълго. Светлана ще отиде далече напред, там, докъдето аз нямаше да се добера, дори и да стана маг от първо равнище. Съдбата ни държеше заедно, държеше ни здраво, но това беше само временно. Докато с Олга Светлана просто дружеше, колкото и скептично да се отнасям към женската дружба. Тях не ги беше събрала съдбата. Те бяха свободни.

— Оля, трябва да изчакам Антон. — Светлана ме хвана за ръката. Това не беше жест на по-малка сестра, хванала така си в търсене на подкрепа и самоутвърждаване. А жест на равен с равен. И щом Олга позволяваше на Светлана да се държи като равна с нея, значи Светлана наистина я очакваше велико бъдеще.

— Не си струва — казах аз. — Света, наистина не си струва.

Пак нещо в постройката на фразата или в тона не беше както трябва. Сега Светлана ме гледаше с недоумение, но погледът ѝ беше точно като при Гарик.

— Ще ти обясня всичко — казах аз. — Но не сега и не тук. Да отидем у вас.

Защитата на апартамента ѝ беше надеждна, Патрулът беше вложил прекалено много сили в новата сътрудничка. Шефът дори не се опита да спори с мен по въпроса дали да се разкрия пред Светлана, настоя само това да стане в дома ѝ.

— Добре — учудването в очите на Светлана не изчезна, но тя кимна в знак на съгласие. — Сигурна ли си, че не си струва да чакам Антон?

— Напълно — казах аз, без ни най-малко да си кривя душата. — С кола, нали?

— Ти да не си пеша днес?

Глупак!

Съвсем забравих, че сред всички видове транспорт Олга предпочита подарената от шефа спортна кола.

— Нали това ти казвам — тръгваме ли към колата? — попитах аз, осъзнавайки, че изглеждам като идиот. Не, още по-лошо — като идиотка.

Светлана кимна. Недоумението в очите ѝ растеше все повече и повече.

Добре поне, че умеех да карам. Никога не ме е привличала съмнителната радост да имам кола в мегаполиса с отворителни пътища, но курсът на обучението ни включваше много неща. Някои от тях се учат по обичайния начин, други се вкарват в съзнанието чрез магия. Учиха ме да карам кола като обикновените хора, а ако случаят ме запратеше в кабината на хеликоптер или самолет, щяха да се задействат навици, които не помнех в обичайното си състояние. Във всеки случай поне на теория би трябвало да се задействат.

Намерих ключовете от колата в чантичката. Оранжевият автомобил ме чакаше на паркинга пред сградата, под бдителния поглед на охраната. Вратите бяха заключени, което изглеждаше смешно при липсата на покрив.

— Ти ли ще караш? — попита Светлана.

Кимнах мълчаливо. Седнах зад волана, запалих двигателя. Спомнях си, че Олга потегля рязко като куршум, но аз не умея така.

— Олга, нещо с тебе не е наред. — Светлана най-накрая се реши да изкаже мислите си на глас. Кимнах, докато излизахме на Ленинградска.

— Света, ще говорим, когато стигнем у вас.

Тя млъкна.

Не съм добър шофьор. Возихме се дълго, значително по-дълго, отколкото трябва. Но Светлана не попита нищо повече, тя седеше облегната назад и гледеше право напред. Или медитираше, или се опитваше да гледа през Сумрака. В задръстванията няколко пъти се опитвах да ни заговорят от съседни коли, при това само от най-скъпите. Очевидно и видят ни, и колата ни установяваха невидима дистанция, която не всеки се решаваше да наруши. Стъклата се спускаха, подаваха се късо подстригани глави, понякога като неизменен атрибут се добавяше ръка с мобилен телефон. В началото просто ми беше неприятно. После ми стана смешно. А накрая

престанах да реагирам на случващото се, точно както постъпваше и Светлана.

Интересно, дали и Олга я забавляваха подобни опити за запознанство?

Навярно да. След десетилетията в нечовешко тяло, след заточението в стъклената витрина.

— Олга, защо ме отведе? Защо не пожела да изчакаме Антон?

Свих рамене. Изкушението да отговоря: „Защото той е тук, до теб“, беше огромно. А и шансовете да ни следят, общо взето, не бяха големи. Колата също беше защитена със заклинания за безопасност — част от тях усещах, друга част надхвърляше способностите ми. Но успях да се сдържа.

Светлана още не беше преминавала курс за информационна безопасност, той започва след третия месец на обучението. Според мен си струва да се провежда по-рано, но за всеки Различен се налага да се изработва собствена програма, а това изисква време.

Едва когато Светлана преминеше през огъня на това изпитание, щеше да се научи и да мълчи, и да говори. Това е едновременно и най-лесният, и най-трудният курс в обучението. Просто започват да ти дават информация, строго дозирана, в определена последователност. Част от чутото е истина, част — лъжа. Нещо ще ти кажат открито и непринудено, друго ще ти представят за страшно секретно, а това-онова ще го узнаеш „случайно“, ще го подслушаш или ще го видиш тайничко.

И всичко, което научиш, ще броди в теб, усещайки болката и страха, ще се стреми да излезе навън, разкъсвайки сърцето ти, ще те кара да реагираш незабавно и безразсъдно.

Тук рядко някой се пречупва истински. Все пак това е обучение, а не изпит. И на всеки се поставя такава бариера, каквато може да прескочи — при пълна мобилизация на силите, оставяйки парчета кожа и пръски кръв върху бариерата, изплетена от бодлива тел.

Но когато този курс го преминават тези, които наистина са ти скъпи или поне симпатични, започваш да се измъчваш и терзаеш. Виждаш странния поглед, насочен към теб и започваш да се чудиш какво ли е научил в рамките на курса твой приятел? Каква истина? Каква лъжа?

И какво научава обучаваният за самия себе си, за света около него, за родителите и приятелите си?

И те изпълва желание — страшно и непоносимо. Желание да помогнеш. Да обясниш, да намекнеш, да подскажеш.

Само че никой, преминал курса, не се поддава на това желание. Защото именно това се научава чрез собствения горчив опит — какво и кога може и трябва да се казва.

Общо взето всичко може и трябва да се казва. Необходимо е само да се избере точния момент, иначе истината ще стане по-лоша от лъжата.

— Оля?

— Ще разбереш — казах аз. — Имай само малко търпение.

Погледнах през Сумрака и подкарах колата напред, вклинявайки се между тромав джип и огромен военен камион. Страничното огледалце се допря до камиона, счупи се и падна, но ми беше все едно. Колата премина първа през кръстовището, гумите ѝ изфучаха на завоя и излязохме на шосето на Ентусиастите.

— Той обича ли ме? — попита изведнъж Светлана. — Все пак, да или не? Ти знаеш, нали?

Потреперих, колата кривна, но Светлана не обърна внимание на това. Тя задаваше въпроса не за първи път, усещах го. Вече беше имало такъв разговор между нея и Олга, тежък и незавършен.

— Или обича теб?

Това е. Вече не можех да мълча.

— Отношението на Антон към Олга е много добро — говорех в трето лице и за себе си, и за собственичката на тялото. Беше предназначено, но изглеждаше като суха дистанцирана вежливост. — Бойна дружба. Нищо повече.

Ако ме беше попитала как се отнася Олга към мен, трудно щях да мина без лъжа.

Но Светлана премълча. А след минута докосна ръката ми, сякаш молейки за извинение.

Сега не можех да сдържа въпроса си:

— Защо питаш?

Тя отговори веднага, без колебание:

— Не разбирам. Антон се държи доста странно. Понякога изглежда, че си е изгубил ума по мен. А друг път — че съм една от

стотиците му познати сред Различните. Боен другар.

— Възелът на съдбата — лаконично казах аз.

— Какво?

— Това още не сте го взели, Света.

— Тогава ти ми го обясни!

— Разбираш ли... — увеличавах скоростта все повече и повече, бяха се включили двигателните рефлексии на чуждото тяло. — Разбираш ли, когато той беше тръгнал за първи път към апартамента ти...

— Знам, че съм била подложена на внушение. Той ми разказа — прекъсна ме Светлана.

— Не е там работата. Внушението беше премахнато, когато ти разказах истината. Но когато започнеш да виждаш съдбата — а ти непременно ще се научиш, и то значително по-добре от мен, — ще разбереш.

— Казаха ни, че съдбата е променлива.

— Съдбата е многовариантна. Когато отиваше при теб, Антон знаеше, че в случай на успех ще се влюби в теб.

Светлана помълча. Стори ми се, че бузите ѝ се изчервиха, но това може би беше заради проникващия в откритата кола вятър.

— И какво от това?

— Знаеш ли как е? Да бъдеш осъден на любов?

— Но няма не е винаги така? — Светлана чак потрепери от възмущение. — Когато хората се обичат, когато се намират сред хиляди, сред милиони? Та това винаги е съдба!

И аз отново усетих как в нея вече започва да изчезва наивната девойка, която, дори когато изпитва омраза, е способна да я изпитва единствено към себе си.

— Не. Света, чувала ли си тази аналогия: любовта е цвете?

— Да.

— Цветето можеш да си го отгледаш, Света. А можеш и да си го купиш. Или да ти го подарят.

— Антон купил ли го е?

— Не — казах аз. Може би прекалено рязко. — Получил го е като подарък. От съдбата.

— И какво? Това не е ли любов?

— Света, откъснатите цветя са красиви. Но те не живеят дълго. Те умират, дори когато са грижливо сложени в кристална ваза с прясна вода.

— Той се страхува да ме обича — замислено изрече Светлана. — Нали? Мен не ме беше страх, защото не знаех това.

Приблжих се към блока ѝ, лавирайки между паркираните коли. Главно жигули и москвичи. Непрестижен район.

— Защо ти казах всичко това? — попита Светлана. — Защо толкова държах да ми отговориш? И откъде знаеш отговорите, Олга? Само защото си на четиристотин четирийсет и три години ли?

Потреперих, когато чух числото. Да, богат жизнен опит. Доста богат.

Следващата година Олга щеше да има своеобразен юбилей.

В Искаше ми се да вярвам, че моето тяло ще остане в същата прекрасна физическа форма, пък макар и само за една четвърт от тази възраст.

— Да вървим.

Заряха колата без никакъв надзор. Така или иначе на човешко същество и през ум нямаше да му мине да я открадне — охранителните заклинания са по-сигурни от всяка сигнализация. Дватама със Светлана мълчаливо и делово се качихме по стълбите и влязохме в апартамента ѝ.

Тук някои неща се бяха променили, разбира се. Светлана беше напуснала работа, за сметка на това стипендията ѝ и „помощите“, изплащани на всеки Различен при иницирането, доста надхвърляха скромните докторски заплати. Тя си бе сменила телевизора, не беше ясно само кога намира време да го гледа. Разкошен, широкоекранен, прекалено голям за нейния апартамент. Забавно беше да се наблюдава това неочаквано пробудило се влечение към красивия живот. В началото то се появява при всички — вероятно като защитна реакция. Когато светът наоколо се руши, когато предишните страхове и опасения си отиват, а на тяхно място идват други, още по-непонятни и смътни, всеки започва да сбъдва някакви мечти от предишния си живот, доскоро изглеждали нереални. Някои започват да пиянстват по заведенията, други си купуват скъпа кола, трети си купуват дрехи от елитни модни къщи. Това продължава кратко, и то не дори защото в Патрула не можеш да станеш милионер. Просто самите потребности,

които до вчера са били толкова желани, започват да умират, да си отиват в миналото. Завинаги.

— Олга?

Светлана ме гледаше в очите.

Въздъгнах, събирайки сили:

— Аз не съм Олга.

Мълчание.

— Виновен съм, че не ти го казах по-рано, но не можех. Само тук. Твоят апартамент е защитен срещу наблюдението на Тъмните.

— „Виновен“ си?

Веднага схвана същността.

— Виновен съм — повторих. — Това е само тялото на Олга.

— Антоне?

Кимнах.

Колко нелепо изглеждахме в момента!

И колко хубаво беше, че Светлана вече бе свикнала с нелепостите.

Повярва ми веднага.

— Негодник!

Беше казано с интонация, която по-скоро би подхождала на аристократката Олга. И шамара, който получих, беше в същия стил.

Не болеше, но беше обидно.

— Защо? — попитах аз.

— Защото подслушваше чужд разговор! — изстреля Светлана.

Формулирано беше набързо, но разбрах какво има предвид. През това време Света вдигна другата си ръка и аз, презрял християнските проповеди, се изплъзнах от втория шамар.

— Света, обещах да пазя това тяло!

— А аз — не!

Светлана дишаше тежко, хапеше устните си, очите ѝ горяха. Не я бях виждал толкова разярена и дори не подозирах, че подобно нещо е възможно. Какво я ядоса така?

— Значи те е страх да обичаш откъснати цветя? — Светлана бавно пристъпваше към мен. — Това е, нали?

Осъзнах. Не веднага, наистина.

— Махай се! Махай се, вълн!

Пристъпих назад, допрях гръб до вратата. Но щом спрях, спря и Светлана. Поклати глава и изтърси:

— Остани си в това тяло! То ти подхожда повече, ти не си мъж, а мухльо!

Аз мълчах. Мълчах, защото вече виждах какво ще стане по-нататък. Виждах как линията на вероятностите се разделя пред нас, виждах как съдбата с насмешка плете пътищата си.

И когато Светлана се разплака, внезапно изгубила целия си боен плам, закрила лице с ръце, когато я прегърнах през раменете и тя с готовност склони лице върху рамото ми, вътре в мен беше празно и студено. Пронизващо студено, сякаш отново стоях на заледения покрив под поривите на зимния вятър.

Светлана все още беше човек. В нея имаше прекалено малко от Различните, тя не разбираше, не виждаше как продължава пътят, по който ни бе съдено да вървим. И още по-малко виждаше как този път се разделя в различни посоки.

Любовта е щастие, но само когато вярваш, че ще бъде вечна. И макар всеки път това да се оказва лъжа, само вярата дава на любовта сила и радост.

А Светлана ридаеше на рамото ми.

Многото знания означават много тъга. Как бих искал да не знам неизбежното бъдеще! Да не го знам и да обичам — безразсъдно, като обикновен смъртен човек.

И все пак колко обидно беше, че сега не бях в собственото си тяло.

Ако някой можеше да ни види отстрани, сигурно би решил, че две сърдечни приятелки са решили да прекарат тиха вечер в гледане на телевизия, чай със сладко, бутилка сухо вино и разговори на трите вечни теми: мъжете са мръсници, нямаме какво да облечем, и най-важното — как да отслабнем.

— Нима обичаш кифли? — учудено попита Светлана.

— Обичам. С масло и сладко — мрачно отвърнах аз.

— Според мен ти си обещал да пазиш това тяло.

— А какво лошо му правя? Можеш да ми повярваш, организмът е в пълен възторг.

— Да бе, да — неопределено отвърна Светлана. — После питай Олга как пази фигурата си.

Поколебах се, но все пак разрязах кифлата на две и я намазах обилно със сладко.

— А на кой му хрумна тази гениална идея — да те скрият в женско тяло?

— Май на шефа.

— Не се съмнявам.

— Олга го подкрепи.

— И още как — за нея Борис Игнatieвич е цар и бог.

Малко се съмнявах в това, но премълчах. Светлана стана, отиде при гардероба. Отвори го и замислено огледа закачалките.

— Искаш ли халат?

— Какво? — задавих се с кифличката.

— Така ли ще ходиш из апартамента? Тези дънки на тебе са опънати до скъсване. Неудобно е.

— А някакъв спортен екип ще се намери ли? — жално попитах аз.

Светлана ме погледна насмешливо, после се смили:

— Ще се намери.

Честно казано, бих предпочел да видя с подобен екип някой друг. Светлана, например. Къси бели шорти и блуза. За тенис, или за бягане.

— Преоблечи се.

— Света, не мисля, че ще прекараме цялата вечер в апартамента.

— Нищо. И без това ще се наложи да се преоблечеш, така че трябва да проверим дали размерът е подходящ.

Светлана излезе, а аз бързо свалих дънките. Започнах да разкопчавам блузата, замотах се с непознатите, прекалено стегнати копчета, после се погледнах с омраза в огледалото.

Симпатична девойка, не може да се отрече. Направо за снимка в някое еротично списание.

Преоблякох се бързо и седнах на дивана. По телевизора давах сапунена опера — беше изумително, че Светлана е пустила този канал. Впрочем по останалите най-вероятно давах същото.

— Изглеждаш прекрасно.

— Света, недей, става ли? — помолих я аз. — И без това ми е достатъчно тежко.

— Добре, извинявай — лесно се съгласи тя и седна до мен. — Та какво трябва да правим?

— Ние? — попитах леко натъртено.

— Да, Антоне. Ти не си дошъл при мен току-така.

— Трябваше да ти разкажа в какви неприятности съм се забъркал.

— Да допуснем. Но щом шефът — Светлана произнесе думата „шефът“ извънредно сладко, хем с уважение, хем с ирония — ти е разрешил да се разкриеш пред мен, значи съм длъжна да ти помогна. Пък макар и да е по повеля на съдбата — не се сдържа тя.

Предадох се.

— Не бива да оставам сам. Нито за минута. Целият план е основан на предположението, че Тъмните съзнателно жертват пешките си — или ги унищожават, или позволяват да умрат.

— Като онзи път?

— Да. Именно. И ако тази провокация е насочена срещу мен, ще има още едно убийство. В момент, в който аз, според тях, нямам алиби.

Светлана ме погледна, облегна брадичка на ръцете си. Бавно поклати глава:

— И тогава ти, Антоне, ще изскочиш от това тяло като дяволче от кутийка. И ще се окаже, че няма как да си извършил тези серийни убийства. Врагът ще бъде посрамен.

— Точно така.

— Извинявай. Ама нали съм съвсем отскоро в Патрула, май нещо не разбирам.

Сепнах се. А Светлана се поколеба за секунда и продължи:

— Ето, когато всичко онова се случи с мен... Как беше тогава? Тъмните се опитваха да ме инициират. Те знаеха, че Нощният патрул ще забележи това и дори си бяха изяснили, че ти можеш да се намесиш и да помогнеш.

— Да.

— Затова беше разиграна комбинация с жертви на няколко фигури, със създаването на няколко лъжливи центрове на сила. И Нощният патрул отначало се хвана на въдицата. Ако шефът не беше започнал своя контраигра, ако не беше тръгнал твърдо напред, без да обръща внимание на нищо...

— Сега ти щеше да си мой враг — казах аз. — И да учиш в Дневния патрул.

— Нямах предвид това, Антоне. Аз съм ти благодарна, благодарна съм на целия Патрул, но на първо място — на теб. Само че сега говоря за друго. Разбери: това, което ми разказа, е толкова правдоподобно, колкото и онази история. Нали всичко се връзва много добре? Двойка вампири-браконieri. Момче с големи способности на Различен. Момиче със силно проклятие. Глобална заплаха за града.

Не намерих какво да отговоря. Гледах я и усещах как бузите ми поруменяват. Момичето, което не беше минало и една трета от курса, новачка в нашите дела, подреждаше пред мен фактите така, както бях длъжен да ги наредя аз.

— Какво се случва сега? — Светлана не забеляза терзанията ми. — Сериен убиец, унищожаваш Тъмните. Ти се оказваш в списъка на заподозрените. Шефът незабавно прави хитър ход: двамата с Олга си сменят телата. Да, но доколко е хитър такъв ход? Разбирам, че практиката да се сменят телата е доста разпространена. Борис Игнatieвич я използва наскоро, нали? Някога той използвал ли е един и същ метод два пъти подред? Против един и същ противник?

— Не знам, Света, не ми съобщават подробности от операциите.

— Тогава помисли с главата си. И още нещо. Нима Завулон е такъв дребен отмъстителен истерик? Той е на стотици години, нали? И ръководи Дневния патрул от много отдавна. Ако онзи, манияка...

— Дивака.

— Ако на Дивака наистина му позволяват няколко години да се забавлява из улиците на Москва и през това време подготвят провокация, дали началника на Дневния патрул ще я похарчи за такава дреболия? Извинявай, Антоне, но ти наистина не си толкова сериозна цел.

— Разбирам. Официално аз съм маг от пето равнище. Но шефът каза, че всъщност мога да претендирам за трето.

— Дори и при това положение.

Погледнахме се в очите и аз разперих ръце:

— Предавам се. Светлана, навярно си права. Но аз ти разказах това, което знам. И не виждам никакви други варианти.

— Значи ще се подчиняваш на нарежданията? Ще ходиш в пола и нито за минута няма да оставаш сам?

— Когато постъпвах в Патрула, знаех, че губя част от свободата си.

— Част — Светлана изсумтя. — Хубаво го каза. Добре, ти си знаеш. Значи ще прекараме нощта заедно.

Кимнах:

— Да. Но не тук. Добре е през цялото време да бъда сред хора.

— А докато спиш?

— Не е трудно де не спя няколко дни — свих рамене. — Мисля, че тялото на Олга е тренирано не по-зле от моето. Последните месеци тя непрекъснато се занимаваше със светски живот.

— Антоне, аз още не съм обучена на подобни фокуси. Кога ще спя?

— През деня. На занятията.

Тя се намръщи. Знаех, че ще се съгласи, това беше неизбежно. Характерът просто не би й позволил да откаже да помогне дори на случаен човек, а аз все пак не бях случаен.

— Искаш ли да отидем в „Махараджа“? — предложих аз.

— Какво е това?

— Индийски ресторант, доста приличен.

— До сутринта ли работи?

— Не, за съжаление. Но ще измислим къде да отидем след това.

Светлана ме гледа толкова дълго, че и цялото ми вродено дебелокожие не ми помогна. Какво направих отново не както трябва?

— Антоне, благодаря ти — прочувствено каза тя. — Много ти благодаря. Ти ме покани на ресторант. От два месеца чакам този момент.

Тя се изправи, отиде при гардероба, отвори го и замислено погледна окачените дрехи.

— Нямам нищо прилично с твоя размер — отбеляза тя. — Ще се наложи отново да си намъкнеш дънките. Ще те пуснат ли в ресторанта?

— Длъжни са — казах аз не особено уверено. В края на краищата, можех да въздействам леко на персонала.

— Ако стане нещо, ще изтренирам правенето на внушение — каза Светлана, сякаш прочела мислите ми. — Ще ги накарам да те пуснат. Това ще бъде добро дело, нали?

— Разбира се.

— Знаеш ли, Антоне... — Светлана свали от закачалката някаква рокля, приближи я към себе си, поклати глава. Взе бежов костюм с пола — поразява ме умението на патрулните да обясняват всяко въздействие върху реалността с интересите на Доброто и Светлината.

— Съвсем не всяко! — възмутих се аз.

— Всяко, всяко. Ако се наложи, и грабежът ще се превърне в добро дело, и убийството.

— Не.

— Толкова ли си сигурен? А колко пъти ти се е налагало да влияеш на съзнанието на хората? Вземи ако щеш нашата среща: ти нали ме накара да повярвам, че сме стари познати? Често ли използваш способностите си на Различен във всекидневния живот?

— Често. Но...

— Представи си, че вървиш по улицата. И виждаш, че възрастен човек бие дете. Какво ще направиш?

Сви рамене:

— Ако ми е останал лимит за намеса, ще осъществя реморализация. Разбира се.

— И ще си сигурен, че това е правилно? Без да помислиш, без да вникнеш в ситуацията? А ако наказват детето справедливо? Ако наказанието би го спасило в бъдеще от големи неприятности, а след твоята намеса израсне убиец и бандит? А ти казваш — реморализация!

— Света, грешиш.

— И в какво греша?

— И да нямам лимит за парасихично въздействие, аз пак няма просто да отмина.

Светлана изфуча:

— И ще си сигурен, че си прав? Къде е границата?

— Всеки определя границата самостоятелно. Налага се.

Тя ме погледна замислено:

— Антоне, а такива въпроси задава всеки новак, нали?

— Да — усмигнах се аз.

— И ти си свикнал да отговаряш на тях, знаеш комплект от готови отговори, софизми, примери от историята, аналогии?

— Не, Света. Не е там работата. Просто Тъмните изобщо не задават подобни въпроси.

— Откъде знаеш?

— Тъмният маг може да изцелява, Светлият маг може да убива — казах аз. — Това е истина. Знаеш ли каква е цялата разлика между Тъмните и Светлите?

— Не знам. Кой знае защо, не ни учат на това. Вероятно е трудно да се формулира?

— Изобщо не е трудно. Ако ти мислиш на първо място за себе си, за своите интереси — твоят път е към Мрака. Ако мислиш за другите — към Светлината.

— И дълго ли се налага да се върви? Към Светлината?

— Вечно.

— Но нали това са само думи, Антоне. Игра с думите. Какво казва опитният Тъмен маг на новациите? Може би също толкова красиви и правилни думи?

— Да. За свободата. За това, че всеки заема в живота мястото, което заслужава. Затова, че всяко съжаление унижава, че истинската любов е сляпа, че истинската доброта е безпомощна, че истинската свобода е свободата от всички.

— Това не е ли истина?

— Не — кимнах аз. — Това също е само част от истината. Света, на нас не ни е дадено да изберем абсолютната истина. Тя винаги е с две лица. Всичко, което притежаваме, е правото да се откажем от лъжата, която е по-неприятна. Знаеш ли какво е първото, което казвам на новациите за Сумрака? Ние влизаме в него, за да получим сила. И цената за влизането е отказ от част от истината, която не искаме да приемем. На хората им е по-лесно. Милион пъти по-лесно, с всичките им беди, проблеми и грижи, които изобщо не съществуват за Различните. На хората не им е наложен избор: те могат да бъдат и добри, и лоши, всичко зависи от конкретния момент, от обкръжението, от прочетената предишния ден книга, от изядения на обяд бифтек. Ето защо е толкова лесно да бъдат управлявани, дори най-злобният негодник може да бъде привлечен с лекота към Светлината, а най-добрият и благороден човек да бъде тласнат към Мрака. А ние сме направили избор.

— Аз нали също го направих, Антоне. Аз вече влизах в Сумрака.

— Да.

— Защо тогава не разбирам къде е границата, в какво се състои разликата между мен и някоя вещица, посещаваща сборища на черните

сили? Защо задавам тези въпроси?

— Ти винаги ще ги задаваш. Отначало — на глас. После — на себе си. Това няма да премине, никога. Ако си искала да се избавиш от мъчителните въпроси, не си избрала правилната страна.

— Избрах това, което исках.

— Знам. И затова ти казвам: търпи.

— Цял живот?

— Да. Той ще бъде дълъг, но ти така и няма да свикнеш. Никога няма да се избавиш от въпроса доколко правилна е всяка направена крачка.

ГЛАВА 3

Максим не обичаше ресторантите. Отново заради характера си.

Чувстваше се значително по-весело и комфортно в баровете и клубовете, понякога дори в тези, които са по-скъпи, но не изискват излишно благоприличие. Разбира се, някои хора се държат и в най-разкошните ресторанти като червени комисари на преговори с буржоата: нито маниери, нито желание да ги придобият. Но защо трябва да заприличваме на новобогаташите от вицовете?

Ала сега се налагаше да изглади впечатлението от предишната нощ. Жена му или беше повярвала във „важната делова среща“, или се направи, че е повярвала. Обаче леките угризения на съвестта така или иначе си останаха. Ох, ако тя знаеше! Ако само можеше да предположи кой е той всъщност и с какво се занимава!

Максим не можеше да ѝ каже нищо. И му оставаше единствено да изглажда впечатлението от странното нощно отсъствие с методите, които всеки порядъчен мъж използва след поредната авантюра. Подаръци, внимание, поява сред висшето общество. Например в хубав, престижен ресторант с изискана екзотична кухня, персонал от чужденци, изящен интериор и необятен списък от различни видове напитки в менюто. И Интересно, дали Елена наистина смяташе, че снощи той ѝ е изневерил? Въпросът занимаваше Максим, но не до такава степен, че да го зададе на глас. Винаги трябва да се оставя по нещо недоизказано. Възможно бе някога тя да узнае истината. И когато това станеше, щеше да се гордее с него.

Най-вероятно напразни надежди. Той го разбираше. В свят, пълен с рожби на Злобата и Мрака, той беше единственият Светъл рицар, безкрайно самотен, без да може да сподели с никого разкриващата се понякога пред него истина. Отначало Максим все се надяваше да срещне някой като него: зрящ в страната на слепите, кучепазач, способно да надушва сред безгрижното стадо вълците в овчи кожи.

Не. Нямахте ги, нямахте никой, способен да застане до него.

И все пак, той не се предаваше.

— Как мислиш, това струва ли си да го вземем?

Максим погледна под око менюто. Не знаеше какво е „малаи кофта“. Но подобно нещо никога не му пречеше да прави изводи. В края на краищата, съставките на ястията бяха посочени.

— Вземи го. Месо със сос от сметана.

— Говеждо?

Той не разбра веднага, че Елена се шегува. После отвърна на усмивката ѝ.

— Непременно.

— А ако поръчаме ястие с говеждо?

— Ще ни откажат учтиво — предположи Максим. Задължението да развлича жена си не беше чак толкова тежко. По-скоро — приятно. И все пак в момента той с удоволствие би поогледал залата. Тук нещо не бе наред. Той долавяше нещо в полумрака — нещо, от което го побиваха тръпки, което го караше да присвива очи и да гледа, да гледа, да гледа...

Нима отново?

Обикновено между мисиите минаваха няколко месеца или половин година. А да се случи на следващия ден...

Но симптомите бяха прекалено познати.

Максим мушна ръка във вътрешния джоб на самото си, сякаш за да провери дали портфейлът си е на мястото. Всъщност го вълнуваше друго — малкият дървен кинжал, изработен старателно, но безвкусно. Сам беше дялал оръжието, още в детството си. Тогава не знаеше защо го прави, но усещаше: това не е просто играчка.

Кинжалът чакаше.

Кого?

— Макс? — в гласа на Елена се промъкна упрек. — Къде витаеш?

Чукнаха се с чашите. Лошо предзнаменование — когато мъж и жена чукнат чашите си, в семейството няма да има пари. Но Максим не страдаше от суеверия.

Кой ли е?

Отначало той заподозря две девойки. И двете симпатични, дори красиви, но всяка по свой начин. По-ниската — тъмнокоса, здрава, с леко недодялани, мъжки движения — буквално кипеше от енергия. От нея изобщо не излизаха сексуални флуиди. Втората — светлокоса, по-

висока — беше по-спокойна и сдържана. И красива по съвсем друг начин, успокояващ.

Максим улови внимателния поглед на жена си и се извърна.

— Лесбийки — с презрение каза жена му.

— Какво?

— Ами виж ги само! Онази, брюнетката, с дънките, си е абсолютен мъж.

Наистина беше така. Максим кимна и придаде на лицето си подобаващо изражение.

Не бяха те. Все пак не бяха те. Но кой е тогава, кой?

В ъгъла на залата записука мобилен телефон — веднага десетина човека неволно посегнаха към телефоните си. Максим проследи звука — и дъхът му спря.

Човекът, който пресежливо и тихо говореше по телефона, беше не просто Зло. Той бе обгърнат изцяло от черна пелена, невидима за хората, но доловима за Максим.

От него лъхаше опасност, при това приближаваща и ужасна.

Максим усети тъпа болка в гърдите.

— Знаеш ли, Лена, искам да живея на необитаем остров — каза той неочаквано за самия себе си.

— Сам?

— С теб и децата. Но да няма никой освен нас.

Той изпи виното на екс, сервитьорът незабавно напълни отново чашата.

— А аз не искам — каза жена му.

— Знам.

Кинжалът в джоба му натежа и се затопли. Обземаше го остра, почти сексуална възбуда. Трябваше да направи нещо, за да намали напрежението.

— Помниш ли Едгар По? — попита Светлана.

Пуснаха ни вътре по-лесно, отколкото очаквах. Или правилата в ресторанта бяха станали по-демократични в сравнение с онова, което си спомнях, или посетителите не бяха кой знае колко много.

— Не. Доста отдавна е починал. Виж, Семьон разказваше...

— Нямам предвид самия По. Разкажете му.

— „Човек от тълпата“? — съобразих аз.

Светлана тихо се засмя:

— Да. Сега ти си в неговото положение. Принуден си да се мотаеш из многолюдни места.

— Засега тези места не са ми омръзнали.

Взехме си по чаша „Бейлис“, поръчахме си нещо за ядене. Навярно това е навяло сервитьорите на определени мисли по отношение на нашето посещение: две неопитни проститутки в търсене на работа, но на мен, общо взето, ми беше все едно.

— А той бил ли е Различен?

— По? Най-вероятно неинициран.

Светлана тихо изрецитира:

*Има свойства — същества без възлъщение.
Животът им е двойствен — виждат се лицата,
в двойката им същност, чийто извор
е светлина във веществото, предмет и отражение.*

Погледнах я смаяно.

— Знаеш ли го?

— Как да ти кажа... — вдигнах поглед и тържествено произнесох:

*От възлътеното мълчание не се страхувай,
вреда за никого не е стаена в него.
Но ако се сблъскаш с неговата сянка
(Живеец вечно елф без име,
където няма и следа от хора),
тогава се моли — на мъки си обречен!*

Гледахме се един друг за секунда, после едновременно се разсмяхме.

— Малък литературен дуел — ехидно изрече Светлана. — Резултат: едно на едно. Жалко, че няма публика. А защо По е останал

неиницииран?

— Сред поетите изобщо има много потенциални Различни. Но някои кандидати е по-добре да продължат да си живеят като хора. По е имал прекалено неустойчива психика. Да се дават на такъв човек особени способности е все едно да се подари бидон с напалм на пироман. Дори не бих рискувал да предположа на чия страна щеше да застане. Най-вероятно би отишъл завинаги в Сумрака, при това много бързо.

— А как живеят те там? Тези, които са отишли?

— Не знам, Светлана. И може би никой не знае. Понякога могат да те срещнат в сумрачния свят, но общуване, в обичайния смисъл на думата, не се получава.

— Бих искала да узная — Светлана замислено огледа залата. — А ти забеляза ли, че тук има Различен.

— Старецът зад гърба ми, който говори по клетъчния си телефон?

— Та какъв старец е той?

— Стопроцентов. Гледам не с очите.

Светлана прехапа устни, присви очи. В нея вече бяха започнали да се пробуждат дребни амбиции.

— Засега не се получава — призна тя. — Даже не мога да разбера дали е Светъл или Тъмен.

— Тъмен е. Не е от Дневния патрул, но е Тъмен. Маг със средна сила. Между другото, той също ни забеляза.

— И какво ще правим?

— Ние? Нищо.

— Но нали той е Тъмен!

— Да, а ние сме Светли. И какво от това? Като служители на Патрула имаме право да проверим документите му. Те със сигурност са в ред.

— А кога ще имаме право да се намесим?

— Ами, ако сега стане, размаха ръце, превърне се в демон и започне да отхапва главите на всички...

— Антоне!

— Напълно сериозен съм. Нямаме никакво право да пречим на отдиha на честните Тъмни магове.

Сервитьорът ни донесе поръчката, ние млъкнахме. Светлана започна да яде, но без никакъв апетит. После подхвърли, обидено, като капризно дете:

— И дълго ли ще угодничи така Патрулът?

— Пред Тъмните?

— Да.

— Докато не получим решаващо преимущество. До момента, в който хората, ставащи Различни, нямат ни най-малко колебание какво да изберат: Светлината или Мрака. Докато Тъмните не измрат от старост. Докато вече не могат да подтикват хората към Злото със същата лекота, с която го правят сега.

— Но това е капитулация, Антоне!

— Неутралитет. Запазване на статуквото. И двете страни са в цайтнот, няма какво да го крием.

— Знаеш ли, Дивака, който самичък докарва Тъмните до ужас, ми е значително по-симпатичен. Нищо, че нарушава Договора, нищо че неволно ни подлага на удар! Но той се бори с Мрака, разбираш ли — бори се! Сам против всички!

— А замисляла ли си се защо убива Тъмни, но не влиза в контакт с нас?

— Не.

— Той не ни вижда, Светлана. И от упор не ни вижда.

— Ами нали е самоук.

— Да. Талантлив самоук. Различен с хаотично проявяващи се способности. Способен да види Злото. И неспособен да разпознае Доброто. Това все пак не те ли плаши?

— Не — мрачно каза Светлана. — Извинявай, но не разбирам накъде биеш, Ол... извинявай, Антоне. Започна да говориш съвсем като нея.

— Нищо.

— Тъмният тръгна нанякъде — каза Светлана, гледайки през рамото ми. — Да изсмуква чужди сили, да прави злобни заклинания. А ние не се намесваме.

Лекичко се обърнах. Видях Тъмния — външно наистина беше най-много на трийсет. Облечен с вкус, обаятелен. На масата, където седеше, останаха млада жена и две деца — момченце на седем и малко по-мъничко момиченце.

— Отиде да пусне една вода, Света. Да се изпишка. А семейството му, между другото, е съвсем обикновено. Никакви способности. И те ли предлагаш да бъдат ликвидирани?

— Крушата не пада далече от дървото...

— Това го кажи на Гарик. Баща му е Тъмен маг. Още е жив.

— Има и изключения.

— Целият живот се състои от изключения.

Светлана замълча.

— Позната ми е тази страст, Света. Да твориш Добро, да преследваш Злото. Веднъж завинаги. Аз самият съм такъв. Но ако не разбереш, че това е задънена улица, ще свършиш в Сумрака. И някой от нас ще бъде принуден да прекъсне земното ти съществуване.

— За сметка на това аз ще успея.

— Знаеш ли как ще изглеждат действията ти отстрани? Психопатка, убиваща наляво и надясно нормални, добри хора. Вледеняващи душите описания във вестниците. Звучни прякори — „московската Борджия“, например. Ти ще посееш в сърцата на хората толкова Зло, колкото бригада Тъмни няма да извърши и за година.

— Защо имате готов отговор за всичко? — попита с горчивина Светлана.

— Защото сме преминали обучението си. И сме оцелели. Поне повечето.

Повиках сервитьора и го помолих за менюто. Казах:

— По коктейл? И си тръгваме оттук. Избирай.

Светлана кимна, изучавайки списъка с напитките. Сервитьорът, мургав висок чужденец, чакаше. Той беше виждал какво ли не, така че две девойки, едната от които се държи като мъж, не можеха да го притеснят.

— „Алтер Его“ — каза Светлана.

Поклатих глава със съмнение — коктейлът беше от най-силните. Но реших да не споря.

— Два коктейла и сметката.

Докато барманът правеше коктейлите, а сервитьорът се занимаваше със сметката, ние седяхме в тягостно мълчание. Най-накрая Светлана попита:

— Добре, с поетите всичко е ясно. Те са потенциални Различни. А как стои въпросът със злодеите? Калигула, Хитлер, манаиците-

убийци?

— Хора.

— Всичките?

— По принцип. Ние си имаме свои злодеи. Техните имена не означават нищо за хората. А вие скоро ще имате курс по история.

„Алтер Его“ се оказа без грешка. В чашата се люлееха, без да се смесват, два слоя, бял и черен — сладък сливов ликьор и горчива тъмна бира.

Платих в брой — не обичам да оставям електронни следи — и вдигнах чашата.

— За Патрула.

— За Патрула — съгласи се Света. — И за да имаш късмета да се измъкнеш от тази история.

Много ми се прииска да я помоля да чукне на дърво. Но си замълчах. Изпих коктейла на две глътки — първо меката сладост, после леката горчивина.

— Супер — каза Света. — Знаеш ли, а на мен тук ми харесва. Може да поостанем още малко, а?

— В Москва има множество приятни места. Хайде да намерим такава, в което не си отдъхват черни магове.

Светлана кимна:

— Между другото, него още го няма.

Погледнах часовника си. Да, за толкова време могат да се изпикаят две-три кофи.

А най-неприятното беше, че семейството на мага продължаваше да седи на масата. И жената вече явно се притесняваше.

— Света, сега се връщам.

— Не забравяй кой си! — прошепна тя подире ми.

Да. Наистина, би било малко странно да вляза в тоалетната след Тъмния маг.

Все пак прекосих залата, поглеждайки в движение през Сумрака. Логично би било да видя аурата на мага, но наоколо беше сива пустота, оцветена с обикновените аури: доволни, угрижени, похотливи, пияни, радостни.

Все пак не може да е изтекъл през канализацията!

Чак зад стените на сградата, някъде около белоруското посолство, мярнах слабо огънче — аура на Различен. Но не беше на

Тъмния маг, а значително по-слаба и различно оцветена.

Къде ли се бе дянал?

Тесният коридор, завършващ с две врати, беше празен. Поколебах се за миг — кой знае, може пък просто да не го бяхме забелязали, да си е отишъл през Сумрака или да притежава такава сила, че да е способен да се телепортира. После отворих вратата на мъжката тоалетна.

Там беше много чисто, много светло, малко тесничко и се усещаше силна миризма на цветя, от ароматизатор.

Тъмният маг лежеше до самата врата и разперените му ръце дори не позволяваха тя да се отвори докрай. Лицето на мага беше с объркано, неразбиращо изражение, в отворената му длан видях да проблясва тънка кристална тръба. Беше хванал оръжието, но прекалено късно.

Нямаше кръв. Нищо нямаше, и когато погледнах през Сумрака, не намерих наоколо и най-малка следа от магия.

Сякаш Тъмният маг беше умрял от банален сърдечен удар или инсулт, като че ли можеше да умре от подобно нещо.

Имаше още една подробност, която категорично отхвърляше тази версия.

Малък разрез на яката на ризата. Тънък, като от бръснач. Сякаш бяха забили нож в гърлото му и леко бяха засегнали ризата. Само дето върху кожата нямаше никакви следи от удар.

— Гадове — прошепнах аз, без да знам към кого адресирам проклятието. — Гадове!

Едва ли можеше да има по-лоша ситуация от тази, в която бях попаднал. Да сменя тялото си, да отида „със свидетели“ в многолюден ресторант и да стоя ето така, съвсем сам, над трупа на Тъмен маг, убит от Дивака.

— Да вървим, Павлик — чу се зад гърба ми.

Обърнах се — жената, която седеше на масата на Тъмния маг, влезе в коридора, хванала за ръка сина си.

— Не искам, мамо! — капризно извика детето.

— Ще влезеш и ще кажеш на тате, че скучаем — търпеливо каза жената. В следващия миг вдигна глава и ме видя.

— Извикайте някого! — отчаяно се развиках аз. — Извикайте! Тук на един човек му е лошо! Изведете детето и извикайте някого!

В залата явно ме чува, гласът на Олга беше силен. Веднага настана тишина, само повлечената народна музика продължаваше да звучи, но неясният шум от гласовете утихна.

Естествено, тя не ме послуша. Хвърли се, изблъска ме от пътя си, рухна върху тялото на мъжа си, занарежда — именно занарежда — на глас, вече осъзнала какво се е случило, макар че ръцете ѝ правеха нещо, разкопчаваха продупчената яка на ризата, блъскаха неподвижното тяло. После жената започна да пляска мага по бузите, сякаш се надяваше, че той се преструва или просто е припаднал.

— Мамо, защо биеш тате? — тънко извика Павлик. Не изплашено, а учудено, явно никога не беше виждал скандали. Семейството явно е било задружно.

Хванах момчето за рамото и внимателно започнах да го дърпам встрани. А в коридора вече нахлуваха хора. Видях Света — очите ѝ се бяха разширили, тя веднага беше разбрала всичко.

— Отведете детето — помолих аз сервитьора. — Изглежда, човекът е починал.

— Кой намери тялото? — попита сервитьорът съвсем спокойно. Без ни най-малък акцент, за разлика от начина, по който говореше, докато ни обслужваше.

— Аз.

Сервитьорът кимна, ловко предавайки момчето — то вече беше започнало да плаче, осъзнавайки, че в малкия му и уютен свят се е случило нещо неправилно — на някаква жена от персонала на ресторанта.

— А какво правехте в мъжката тоалетна?

— Вратата беше отворена, видях го как лежи — излъгах аз, без да мисля.

Сервитьорът кимна, признавайки, че подобно събитие е възможно. Но в същото време здраво ме хвана за лакътя.

— Ще ви се наложи да изчакате милицията, госпожо.

Светлана вече си пробиваше път към нас и присви очи, когато чу последните му думи. Само това ни липсваше: тя да се захване да лишава от спомени заобикалящите ни!

— Разбира се, разбира се. — Аз пристъпих и на сервитьора му се наложи неволно да ме пусне и да тръгне след мен. — Светка, какъв ужас, там има труп!

— Оля!

Света реагира правилно. Прегърна ме през раменете, кимна на сервитьора с пълен с неодобрение поглед и ме повлече към залата на ресторанта.

В този момент между нас, промъквайки се през любопитната, ненаситна тълпа, претича момчето. Втурна се с рев към майка си, която точно в този момент се опитваха да отведат настрани от тялото. Жената се възползва от суматохата, отново се хвърли към мъртвия си мъж и започна да го тресе:

— Стани! Гена, стани! Стани!

Усетих как Светлана потрепери, гледайки тази сцена. Прошепнах й:

— Е? Ще изкореним ли Тъмните с огън и меч?

— Защо го направи? И без това щях да разбера! — яростно прошепна Светлана.

— Какво?!

Погледнахме се в очите.

— Не си ли ти? — неуверено попита Света. — Извинявай, вярвам ти.

Едва в този момент разбрах колко съм загазил.

Следователят не прояви особен интерес към мен. В очите му се четеше вече оформилото се мнение — естествена смърт. Слабо сърце, злоупотреба с наркотици, каквото и да е. В него нямаше, а не би могло и да има никакво съчувствие към човек, посещаващ скъпи ресторанти.

— Трупът така ли си лежеше?

— Така си лежеше — уморено потвърдих аз. — Ужасно!

Следователят сви рамене. Той не виждаше нищо ужасно в един труп, при това дори не облян в кръв. Но все пак великодушно потвърди:

— Да, тежка гледка. Някой друг намираше ли се наблизо?

— Никой. Но после се появи жената, жената на трупа, с детето.

Бях възнаграден с усмивка за преднамерено несвързаната реч.

— Благодаря, Олга. Възможно е отново да се свържа с вас. Нали не възнамерявате да напускате града?

Поклатих енергично глава. Милицията не ме притесняваше ни най-малко.

Но виж — шефа, кротко седнал на една масичка в ъгъла — доста.

Следователят ме остави на мира и се отдалечи към „жената на трупа“. А Борис Игнatieвич незабавно стана и тръгна към нашата маса. Очевидно беше защитен с някакво леко отвличащо заклинание и никой не му обръщаше внимание.

— Наиграхте ли се? — беше единственото, което попита.

— Ние? — уточних аз за всеки случай.

— Да. Вие. По-точно — ти.

— Изпълних всички дадени ми инструкции — казах аз. Вече започвах да се вбесявам. — И дори не съм докоснал с пръст този маг!

Шефът въздъхна.

— Изобщо не се съмнявам. Но що за глупост е ти, кадровият работник на Патрула, запознат с цялата ситуация, да тръгнеш сам след Тъмния маг?

— Кой би могъл да предвиди? — възмутих се аз. — Кой?

— Ти. След като сме се решили на подобни мерки, на безпрецедентна маскировка. Какви бяха инструкциите? Да не оставаш сам нито за минута! Нито за минута! Да ядеш и да спиш заедно със Светлана. Да взимате душ заедно! И до тоалетната да ходите заедно! За да може всеки, всеки миг да си... — шефът въздъхна и замълча.

— Борис Игнatieвич — неочаквано се намеси в разговора Светлана, — сега това няма значение. Нека да мислим какво ще правим по-нататък.

Шефът я погледна с леко учудване. Кимна:

— Момичето е право. Нека да помислим. Да започнем с това, че ситуацията се влоши катастрофално. Ако по-рано подозренията към Антон са били косвени, то сега буквално е хванат на местопрестъплението. Недей да клатиш глава! Видели са те да стоиш над трупа. Труп на Тъмен маг, убит по същия начин като всички предишни жертви. Не е по силите ни да те защитим от обвинението. Дневният патрул ще се обърне към трибунала и ще поиска четене на паметта ти.

— Това нали е много опасно? — попита Светлана. — А? Но за сметка на това ще се изясни, че Антон е невинен.

— Ще се изясни. А между другото Тъмните ще узнаят цялата информация, до която е бил допуснат. Светлана, имаш ли представа колко знае главният програмист на Патрула? Дори и самият той да не осъзнава някои неща — погледнал е бегло данните, обработил ги е и ги е забравил. Но Тъмните имат свои специалисти. И когато оправданият Антон излезе от залата на съда — да допуснем, че издържи превъртането на съзнанието — Дневният патрул ще бъде в течение на всички наши операции. Разбираш ли какво ще се случи? Методите за обучение и търсене на нови Различни, разборите на бойните операции, мрежите от хора-информатори, статистиката на загубите, анкетните данни на сътрудниците, финансовите планове...

Те разговаряха за мен, а аз седях, сякаш нямах нищо общо със случая. И работата изобщо не беше в циничната откровеност, а в самия факт, че шефът се съветваше със Светлана, начинаещия маг, а не с мен, потенциалния маг трета степен.

Ако случващото се се сравнеше с шахматна партия, то позицията изглеждаше обидно просто. Аз бях офицер, обикновен добър офицер на Патрула. А Светлана — пешка. Но пешка, която вече се готви да се превърне в царица.

И цялата беда, която можеше да ме сполети, беше маловажна за шефа в сравнение с възможността да даде на Светлана малък практически урок.

— Борис Игнatieвич, вие нали знаете, че няма да позволя да ми прегледат паметта — казах аз.

— Тогава ще бъдеш осъден.

— Знам. Освен това мога да се закълна, че нямам никаква връзка със смъртта на тези Тъмни. Но нямам и доказателства.

— Борис Игнatieвич, а ако предложим да проверят паметта на Антон само за днешния ден? — радостно възкликна Светлана. — И това ще е достатъчно, те ще се убедят...

— Паметта не може да се нареже на части, Света. Тя се превърта изцяло. Като се започне от първия миг в живота. От миризмата на майчиното мляко, от вкуса на околоплодните води — сега шефът говореше подчертано сурово. — И в това е бедата. Дори и Антон да не знаеше никакви тайни, представи си какво е да си спомни и да преживее отново всичко! Люлеенето в тъмната леплива течност, преместващите се стени, проблясъка на светлина отпред, болката,

задушаването, необходимостта да се преживее собственото раждане. И после, секунда след секунда — чувала ли си, че преди смъртта целият живот пробягва пред очите? Така е и при превъртането на паметта. При това някъде дълбоко-дълбоко остава споменът, че всичко това вече се е случило. Разбираш ли? Трудно е да запазиш здравия си разум.

— Говорите така — произнесе неуверено Светлана, — сякаш...

— Съм го преживял? Да. Не на разпит. Преди повече от век, когато Патрулът тъкмо изучаваше ефектите от превъртането на паметта, беше необходим доброволец. После трябваше да ме привеждат в ред около година.

— И как стана? — попита с интерес Светлана.

— Чрез нови впечатления; неща, които не бях преживявал по-рано. Чужди страни, необикновени ястия, неочаквани срещи, необичайни проблеми. Въпреки това — шефът се усмихна накриво — понякога се улавям, че се питам: какво е това наоколо? Реалност или спомени? Живея или лежа върху кристалната плоча в офиса на Дневния патрул и пренавиват паметта ми като кълбо прежда?

Той замълча.

По масите наоколо седяха хора, насам-натам сновяха сервитьори. Оперативната група си беше тръгнала и бе отнесла тялото на Тъмния маг, за вдовицата и децата дойде някакъв мъж, очевидно роднина. Вече на никого не му беше до случилото се. Изглежда, даже обратното — посетителите бяха увеличили и апетита си, и жаждата си за живот. И на нас никой не ни обръщаше внимание: направеното от шефа бегло заклинание караше всички да извързват поглед.

А ако всичко това вече се е случило? Ако аз, Антон Городецки, системен администратор на търговска фирма „Никс“, по съвместителство — маг от Нощния патрул, съм този, който лежи на кристалната плоча, изпъстрена с древни руни? И ако моята памет я разплита, разглежда, препарира — все едно кой? Тъмните магове или Трибунал със смесен състав.

Не!

Не можеше да бъде. Не усещах това, за което говореше шефът. Никога не бях живял в женско тяло, никога не бях намирал трупове в обществени тоалетни.

— Затормозих ви аз вас — каза шефът. Извади от джоба си тънка дълга пурета. — Ясна ли е ситуацията? Какво ще правим?

— Готов съм да изпълня дълга си — казах аз.

— Почакай, Антоне. Недей да се правиш на голям смелчага.

— Не се правя. Работата не е дори там, че съм готов да защитавам тайните на Патрула. Аз просто няма да издържа такъв разпит. По-добре да умра.

— Нали ние не умираме като хората.

— Да, на нас ни е по-тежко. Но аз съм готов.

Шефът въздъхна.

— Извинявайте, момичета. Антоне, нека да помислим не за последствията, а за предпоставките за случилото се. Понякога е полезно да се погледне в миналото.

— Да помислим — казах аз без особена надежда.

— Дивака браконьерства в града вече няколко години. По последни данни на аналитичния отдел, тези странни убийства са започнали преди три години и половина. Част от жертвите са Тъмни. Друга част, вероятно, са потенциални Тъмни. Никой от убитите не е бил над четвърто равнище. Никой не е работил в Дневния патрул. Доста забавно е, че всички те са били умерени Тъмни, доколкото тази дума изобщо е уместна. Убивали са, въздействали са върху хората, но значително по-рядко, отколкото биха могли.

— Подхвърляли са му ги — каза Светлана. — Нали?

— Със сигурност. Дневният патрул не е закачал този психопат и дори му е подхвърлял свои — такива, които не са били голяма загуба. Защо? Главният въпрос е защо?

— За да ни обвинят в немарливост — предположих аз.

— Целта не оправдава средствата.

— За да натопят някой от нас.

— Антоне, от всички сътрудници на Патрула само ти нямаш алиби за времето на убийствата. Защо Дневният патрул ще се цели в теб?

Свих рамене.

— Отмъщение на Завулон — шефът поклати глава със съмнение. — Не. Ти се сблъска с него наскоро. А ударът е бил изчислен преди три години и половина. Остава въпросът: защо?

— Може би Антон е потенциално силен маг? — тихо попита Светлана. — И Тъмните са го разбрали. Вече е било късно да го привличат на своя страна и са решили да го унищожат.

— Антон е по-силен, отколкото смята — рязко отвърна шефът. — Но никога няма да се издигне над втора степен.

— А ако враговете виждат вариантите на реалността по-далече, отколкото ние? — погледнах шефа в очите.

— И какво?

— Аз може да съм слаб, среден или силен маг. Но ако е достатъчно да направя нещо и да променя равновесието на силите? Да направя нещо простичко, което не е свързано с магия? Борис Игнатиевич, нали Тъмните се опитваха да ме откъснат от Светлана — значи те са видели онова разклонение на реалността, в която аз мога да ѝ помогна! А ако виждат още нещо? Нещо в бъдещето? И го виждат отдавна и оттогава се готвят да ме неутрализират? При което в сравнение с това борбата за Света е дреболия?

В началото шефът ме слушаше внимателно. После се намръщи и поклати глава:

— Антоне, ти имаш мания за величие. Извинявай. Преглеждам линиите на всички сътрудници на Патрула, от ключовите до санитарния техник чичо Шура. Но не, извинявай — в бъдеще не те очакват велики постъпки. В нито една от линиите на реалността.

— Борис Игнатиевич, а абсолютно сигурен ли сте, че не грешите?

Все пак той успя да ме ядоса.

— Не, разбира се. В нищо не вярвам стопроцентово. Дори в себе си. Но има много, много малък шанс да си прав. Повярвай ми.

Повярвах му.

В сравнение с шефа моите способности клонят към нула.

— Значи ние не знаем главното — причината?

— Да. Ударът е насочен към теб, сега вече няма никакви съмнения. Дивака го манипулират — много фино и изящно. Смята, че воюва със Злото, а самият той много отдавна е станал кукла на конци. Днес са го довели в ресторанта, в който си дошъл ти. Подхвърлили са му жертва. И ти загази.

— Тогава — какво да правя?

— Ще търсиш Дивака. Това е последният ти шанс, Антоне.

— Но ние фактически ще го убием.

— Не ние. Ние само ще го намерим.

— Все едно. Колкото и да е лош, колкото и силно да се заблуждава, той е наш! Той воюва със Злото както умее. Просто трябва всичко да му се обясни.

— Късно е, Антоне. Късно е. Преспали сме появата му. Сега след него се простира такава следа... Помниш ли как завърши онази вампирка?

Кимнах:

— Умъртвяване.

— А нали тя беше извършила значително по-малко престъпления — от гледна точка на Тъмните. И също не разбираше случващото се. Но Дневният патрул призна вината ѝ.

— Дали я призна случайно? — попита Светлана. — Или за да създаде прецедент?

— Кой знае? Антоне, ти трябва да намериш Дивака.

Вдигнах поглед.

— Да го намериш и да го предадеш на Тъмните — твърдо каза шефът.

— Защо аз?

— Защото само за теб това е морално допустимо. Под прицел си именно ти. Ти само се отбраняваш. За всеки от нас да предадем Светъл, пък макар и стихиян, самоук, излъган, ще бъде прекалено голям шок. Ти ще издържиш.

— Не съм сигурен.

— Ще издържиш. И, имай предвид, Антоне, разполагаш само с тази нощ. Дневният патрул няма защо повече да се бави, утре ще ти предяви официално обвинение.

— Борис Игнatieвич!

— Спомни си! Спомни си, кой беше в ресторанта? Кой влезе в тоалетната след Тъмния маг?

— Никой. Сигурна съм, през цялото време поглеждах дали той няма да излезе — намеси се Светлана.

— Значи Дивака е чакал мага в тоалетната. Но трябва да е излязъл. Помните ли? Света? Антоне?

Мълчахме. Аз не помнех. Бях се старал да не гледам към Тъмния маг.

— Излезе някакъв човек — каза Светлана — Един такъв...

Тя се замисли.

— Никакъв, абсолютно никакъв. Обикновен човек, сякаш са смесили милион лица и са направили едно общо. Видях го бегло и веднага го забравих.

— Спомни си го — нареди шефът.

— Борис Игнatieвич, не мога. Просто човек. Мъж. На средна възраст. Дори не разбрах, че е Различен.

— Той е стихиян Различен. Той дори не влиза в Сумрака, балансира на самия ръб. Света, спомни си! Лицето или някакви особени белези.

Светлана потри с пръсти челото си.

— Когато той излезе, седна на маса, на която седеше жена. Красива блондинка. Тя се гримираше и забелязах, че козметиката ѝ е от фирма „Люмене“. Аз самата някога ползвах такава — евтина е и не е хубава.

Независимо от всичко, успях да се усмихна.

— И тя беше недоволна — добави Света. — Усмихваше се, но криво. Сякаш още ѝ се седи, а се налага да си тръгнат.

Тя отново се замисли.

— Аурата на жената! — рязко извика шефът. — Ти я помниш! Прати ми отпечатъка!

Той повиши глас и смени тона. Естествено, никой в ресторанта не го чу. Но по лицата на хората преминаха конвулсивни гримаси, а сервитьорът, носещ поднос, се спъна и счупи бутилка вино и две кристални чаши.

Светлана тръсна глава — шефът я вкара в транс толкова непринудено, сякаш беше съвсем обикновен човек. Видях как зениците ѝ се разшириха и между лицата им се проточи лека ивица в цветовете на дъгата.

— Благодаря, Света — каза Борис Игнatieвич.

— Получи ли се? — учудено попита девойката.

— Да. Можеш да се смяташ за маг седма степен. Ще съобщя, че лично аз съм водил изпита. Антоне!

Сега аз гледах шефа в очите.

Тласък.

Струящи нишки енергия, непозната за хората.

Образ.

Не, аз не видях лицето на приятелката на Дивака. Видях аурата ѝ, което е значително повече. Преплетени синьо-зелени слоеве, като сладолед в купа, малко кафяво петънце, бяла ивица. Достатъчно сложна аура, лесно запомняща се и общо взето симпатична. Почувствах се зле.

Тя го обичаше.

Обичаше го и му бе обидена за нещо, смяташе че той я е разлюбил и въпреки това търпеше и бе готова да продължава да търпи.

По следите на тази жена щях да намеря Дивака. И да го предам на трибунала — на сигурна смърт.

— Не — казах аз.

Шефът ме погледна със съчувствие.

— Тя за нищо не е виновна! И го обича, нали виждате!

В ушите виеше тъжна музика и никой от хората не реагира на вика ми. Ако щеш, се пързаяй по пода, ако щеш, се завирай под чуждите маси — ще си приберат краката и ще продължат да поглъщат индийските ястия.

— Тогава ще загинеш ти — каза шефът.

— Поне знам за какво.

— А не помисли ли за тези, които те обичат, Антоне?

— Нямам право на това.

Борис Игнatieвич се усмихна криво:

— Герой! Ах, какви герои сме всички! Ръчичките ни са чисти, сърцата ни са златни, не сме газили в калта. А жената, която изведоха оттук, помниш ли я? Плачещите деца помниш ли ги? Те не са Тъмни. Обикновени хора, които ние сме обещали да защитаваме. Колко време планираме всяка операция? И защо аналитиците, нищо че постоянно ги ругая, ходят побелели на петдесет години?

Шефът ме шамаросваше също както аз самият преди не много време мърех Светлана — уверено и властно.

— Ти си нужен на Патрула, Антоне! Света също е нужна! А виж психопатът, пък макар и добър — не е нужен! Да вземеш кинжал в ръка и да причакваш Тъмни по входовете и тоалетните е лесно. Без да се мисли за последствията, без да се преценява вината. Къде е нашият фронт, Антоне?

Наведох поглед:

— Сред хората.

— Кого защитаваме?

— Хората.

— Няма абстрактно Зло, ти трябва да разбираш това! Корените са тук, около нас, в това стадо, което плюска и се весели само час, след като е извършено убийство! Ето за какво си длъжен да се бориш. За хората. Мракът е хидра, и колкото повече от главите ѝ отсечеш, толкова повече ще пораснат! Хидрите се морят чрез глад, разбираш ли? Убиеш ли сто Тъмни, на тяхно място ще застанат хиляда. Ето защо Дивака е виновен! Ето защо ти, именно ти, Антоне, ще го намериш. И ще го принудиш да се яви пред съда. Доброволно или насила.

Шефът изведнъж млъкна. Изправи се рязко.

— Да си вървим, момичета.

Вече не обръщах внимание на това обръщение. Скочих, взех чантичката си — неволно движение, по рефлекс.

Шефът няма да се притесни толкова без основателна причина.

— Бързо!

Неочаквано разбрах, че трябва да посетя мястото, където намери смъртта си лишеният от късмет Тъмен маг. Но дори не рискувах да отворя дума за това. Тръгнахме към изхода толкова бързо, че охраната непременно щеше да ни спре, ако можеше да ни види.

— Късно — каза шефът при самата брата. — Увлякохме се в приказки.

В ресторанта влязоха трима. Двама здрави младежи и девойка.

Нея я познавах. Алиса Доницова. Вещицата от Дневния патрул. Когато видя шефа, очите ѝ се ококориха.

А след нея се движеха два неуловими, невидими, вървящи през Сумрака силуета.

— Моля, поспрете за малко — каза Алиса, хрипливо, сякаш изведнъж гърлото ѝ беше пресъхнало.

— Махай се! — шефът леко помръдна длан и Тъмните започнаха да отстъпват встрани, към стените. Алиса се наведе, опитвайки се да се противопостави на еластичната стена, но силите бяха неравни.

— Завулон, призовавам те! — изскимтя тя.

Охо. Вещицата трябва да бе сред любимците на началника на Дневния патрул, щом имаше право да го призовава!

От Сумрака изскочиха още двама Тъмни. На вид ги определих като бойни магове трета-четвърта степен. Естествено, бяха далече от

Борис Игнatieвич, пък и аз бях способен да помогна на шефа, но щяха да спечелят време.

Шефът също разбра това.

— Какво искате? — властно попита той. — Това е времето на Нощния патрул.

— Извършено е престъпление — очите на Алиса горяха. — Тук, неотдавна. Убит е наш брат, убит е от някой от... — погледът ѝ пронизваше ту шефа, ту мен.

— От кого? — с надежда попита шефът. Вещицата не се поддаде на провокацията. Ако беше рискувала, при своя статус и не в подходящото време, Борис Игнatieвич щеше да я размаже на стената.

При това без да се замисли нито за секунда за цената на подобна постъпка.

— От някой от Светлите!

— Нощният патрул няма никаква представа кой е престъпникът.

— Официално молим за съдействие.

Да. Сега нямаше къде да отстъпваме. Отказът за съдействие на другия Патрул е почти равнозначен на обявяване на война.

— Завулон, призовавам те! — повторно извика вещицата. В мен се появи плахата надежда, че началникът на Тъмните не я слуша или е зает с нещо.

— Готови сме за сътрудничество — каза шефът. Гласът му беше леденостуден.

Огледах залата над широките рамене на маговете — тъмните вече ни бяха заобиколили, явно възнамерявайки да ни държат при самата врата. А в ресторанта ставаше нещо небивало.

Народът плюскаше.

Мляскането беше такова, сякаш на масите седяха свине. Тъпи, изцъклени погледи, стискаха приборите, но загребваха яденето с длани, давеха се, пръхтяха, плюеха. Благообразен възрастен човек, вечерящ мирно в компанията на трима охранители и млада девойка, пиеше вино направо от бутилката. Симпатичен юноша, явно юпи, и миловидната му приятелка бяха хванали една чиния и всеки я дърпаше към себе си, заливайки се с мазен оранжев сос. Сервитьорите се носеха от маса на маса и мятаха чинии, чаши, бутилки, купи...

Тъмните си имат свои методи за отвличане на вниманието на външни лица.

— Някой от вас беше ли в ресторанта в момента на убийството?
— тържествено попита вещицата. Шефът помълча малко и каза:

— Да.

— Кой?

— Моите спътнички.

— Олга, Светлана — вещицата ни изгаряше с поглед. — Тук не е ли присъствал Различен, сътрудник на Нощния патрул, с човешко име Антон Городецки?

— Освен нас тук не е имало сътрудници на Патрула! — бързо каза Светлана. Добре, само че прекалено бързо. Алиса се намръщи, разбирайки, че въпросът ѝ е формулиран прекалено мъгляво.

— Тиха нощ, а? — разнесе се от вратата.

Завулон се бе явил в отговор на призоваването.

Гледах го обречено, разбирайки, че маскировката ми няма да излъже висшия маг. Наистина, той не разпозна шефа в Иля, но не можеш да преметнеш стара лисица два пъти с един и същ трик.

— Не е особено тиха, Завулон — простичко каза шефът. — Разкарай стадото си, за да не го направя вместо тебе.

Тъмният маг изглеждаше точно така, като че ли времето бе спряло, сякаш ледената зима не бе заменена от топла, макар и закъсняла пролет. Костюм, вратовръзка, сива риза, старомодни тесни обувки. Хлътнали бузи, тъжен поглед, къса подстрижка.

— Знаех си, че пак ще се срещнем — каза Завулон.

Гледаше в мен. Само в мен.

— Колко глупаво — Завулон поклати глава. — Защо ти трябваше това, а?

Той пристъпи напред, Алиса побърза да му направи път.

— Хубава работа, добри доходи, задоволено самолюбие, всички радости на света са в ръцете ти, трябва само навреме да измислиш какво ще бъде Доброто този път. И все пак не те свърта на едно място. Не мога да те разбера, Антоне.

— А аз не разбирам теб, Завулоне — шефът му прегради пътя.

Тъмният маг неохотно го погледна.

— Значи остаряваш. В тялото на твоята любовница — Завулон се изкикоти — е Антон Городецки. Този, когото подозираме в серийните убийства на Тъмни. — Отдавна ли се крие там, Борис? Или не си забелязал подмяната?

Той отново се изсмя.

Обходих с поглед Тъмните. Те още не бяха съобразили. Трябваше им още секунда, половин секунда.

После видях как Светлана вдига ръце и на дланите ѝ запулсира магьоснически жълт огън.

Петото равнище на сила ѝ е сигурно, само че щяхме да изгубим тази битка. Ние бяхме трима. Те — шестима. Ако Светлана нанесеше удар — спасявайки не себе си, а мен, вече затънал до гуша в мръсотията — щеше да започне кръвопролитно сражение.

Аз скочих напред.

Колко бе хубаво, че тялото на Олга бе толкова здраво и тренирано. Колко бе хубаво, че всички ние — и Светлите, и Тъмните — бяхме отвикнали да разчитаме на силата на ръцете и краката си, на обикновения, примитивен тупаник. Колко бе хубаво, че лишената от повечето си магически способности Олга не пренебрегваше това изкуство.

Завулон се преви и издаде хриплив звук, когато моят — или на Олга — юмрук се заби в корема му. Последва ритник, с който подкосих коленете му, и изскочих на улицата.

— Стой! — изрева Алиса. С възторг, омраза и любов едновременно.

Ела да ме хванеш!

Бягах по Покровка към Земен вал, а чантичката ме удряше по гърба. Добре, че не бях на токчета. Да се откъсна, да се изгубя — курсът за оцеляване в града винаги ми е харесвал, само че беше кратък, съвсем кратък, кой би могъл да си помисли, че на сътрудник на Патрула ще му се наложи да бяга и да се крие, вместо да лови бягащи и криещи се?

Отзад се разнесе свистящ вой.

Отскочих по рефлекс, все още не съзнавайки какво става. Пурпурната огнена струя се понесе надолу по улицата, извивайки се, опита се да спре и да завие обратно, но инерцията беше прекалено голяма: зарядът се врязва в стената на някаква сграда, като за един миг нажежи камъните до бяло.

Какво беше това?

Спънах се, паднах, огледах се. Завулон отново се прицелваше с бойния жезъл, но се движеше много бавно, сякаш нещо го сковаваше,

бавеше го.

Жезълът беше настроен на пълна мощност!

От мене нямаше да остане и пепел, ако Бичът на Шааб ме беше засегнал.

Значи шефът все пак не беше прав. На Дневния патрул не му трябваше това, което бе в главата ми. Те искаха да ме унищожат.

Тъмните тичаха подире ми. Завулон се прицелваше с оръжието, шефът беше хванал дърпащата се Светлана. Сkochих и отново хукнах да бягам, вече разбирайки, че няма да успея да се измъкна. Добре поне, че по улиците нямаше никой — инстинктивният, неосъзнат страх беше прогонил минавачите надалече още в началото на сблъсъка ни. Никой нямаше да пострада.

Изсвириха спирачки. Обърнах се и видях как патрулните се разбягват, освобождавайки пътя на бясно носещата се кола. Шофьорът, явно решил, че е попаднал в самия център на бандитско разчистване на сметки, за миг се спря, после наду газта.

Да го спра? Не, не бива.

Отсkochих на тротоара, приседнах, криейки се от Завулон зад стара паркирана „Волга“, правейки път на случайно появилия се шофьор. Сребрилата „Тойота“ се понесе покрай мен и със същия пронизителен вопъл на изгарящи спирачни накладки спря.

Вратата от страната на шофьора се отвори и ми махнаха с ръка.

Не може да бъде!

Само в евтините екшъни бягация герой го качват на случайно минаваща кола.

И докато през ума ми минаваха тези мисли, аз вече отварях задната врата и скачах вътре.

— По-бързо, по-бързо! — закрещя жената, до която се озовах. Но шофьорът нямаше нужда от подканване — ние вече се носехме напред. Отзад се чу гърмеж и още един заряд на Бича се понесе след нас. Шофьорът зави, пропускайки огнената струя. Жената изпищя.

Как ли виждаха случващото се? Като картечен огън? Ракетни залпове? Изстрел от огнемет?

— Защо, защо ти трябваше да се връщаш! — жената се опита да се наведе напред, с явното желание да удари шофьора по гърба. Вече се готвех да хвана ръката ѝ, но преди това тласък на колата отхвърли жената назад.

— Не бива — меко казах аз и получих пълен с негодувание поглед.

И още как. Коя жена ще се зарадва на появата в колата на симпатична, но раздърпана непозната, преследвана от тълпа въоръжени бандити, заради която мъжът ѝ изведнъж попада под обстрел.

Впрочем пряката опасност вече бе отминала. Изскочихме на Земния вал и се вляхме в потока от коли. И враговете, и приятелите останаха далече назад.

— Благодаря — казах аз на късо подстригания тил на мъжа.

— Уцелиха ли ви? — той дори не се обърна.

— Не. Много би благодаря. Защо спряхте?

— Защото е глупак! — изписка съседката ми. Тя се отдалечи в другия край на седалката — пазеше се от мен като че ли бях чумава.

— Защото не съм мекотело — спокойно отговори мъжът. — А вас защо ви гонеха? Добре, не е моя работа.

— Опитвах се да ме изнасят. — Казах първото което ми хрумна. Да, прекрасна версия. Право в ресторанта, на масата. Не Москва с всичките ѝ бандитски радости, а бар в Много Дивия Запад.

— Къде да ви откарам?

— Тук — погледнах светещата буква над входа на метрото. — Ще се оправя.

— Можем да ви откараме вкъщи.

— Няма нужда. Благодаря, вие и без това направихте повече, отколкото можехте.

— Добре.

Той не започна да спори, нито да ме уговаря. Колата спря, аз излязох, погледнах жената и казах:

— Много ви благодаря.

Тя изсумтя и с рязко движение затвори вратата.

Ето на.

И все пак подобни случаи доказват, че в нашата работа има някакъв смисъл.

Неволно оправих косите си, изтупах дънките. Минувачите ме оглеждаха напрегнато, но не ме заобикаляха — значи не изглеждах чак толкова страшно.

С колко ли време разполагах? Пет, десет минути, докато преследвачите попаднат на следите ми? Или шефът щеше да успее да ги задържи?

Имах шанс, макар и нищожен, но шанс.

Тръгнах към метрото, изваждайки в движение мобилния телефон от чантичката на Олга. Започнах да набирам нейния номер, после изругах и набрах своя.

Даде сигнал свободно. Пет, шест, седем пъти.

Прекъснах повикването и набрах номера на мобилния си телефон. Този път Олга вдигна веднага.

— Ало? — рязко произнесе непознат, хриплив глас. Моят глас.

— Аз съм, Антон — извиках. Минаващият покрай мен младеж ме изгледа смаяно.

— Тъпанар!

Не бях и очаквал нещо друго от Олга.

— Къде си, Антоне?

— Каня се да слизам под земята.

— Ще успееш без проблеми. С какво мога да ти помогна?

— В течение ли си вече?

— Да. Общувам паралелно с Борис.

— Трябва да си върна тялото.

— Къде ще се срещнем?

Замислих се за секунда.

— Когато се опитам да махна черния вихър от Светлана, после слязох на една станция.

— Разбрах. Борис ми обясни. Нека да се разберем така — плюс три станции по колелото, нагоре и наляво.

Аха, тя гледаше схемата на метрото.

— Ясно.

— В центъра на залата. Ще бъде там след двайсет минути.

— Добре.

— Да ти донеса ли нещо?

— Донеси ме мен. А друго — както искаш.

Прекъснах връзката, огледах се още веднъж и бързо тръгнах към станцията.

ГЛАВА 4

Стоях в центъра на „Новосвободская“. Обикновена картинка, още не в най-късния час: девойка чака — може би младеж, може би приятелка.

В моя случай — и едното, и другото.

Под земята бе по-трудно да ме намерят, отколкото на повърхността. Дори най-добрите магове на Тъмните не могат да засекаат аурата ми — през слоевете почва, през древните гробища, върху които е разположена Москва, сред тълпата, в потока угрижени хора. Разбира се, да се проверят станциите също не е трудно: на всяка по един Различен с моя образ, и това е всичко.

Но аз се надявах, че разполагам с половин или един час до този ход на Дневния патрул.

Колко просто се оказа всичко. Колко изящно се нареди главоблъсканицата. Поклатих глава, усмигнах се и в този момент усетих, че някакъв млад пънкяр ме наблюдава. Не, приятелче, сбъркал си. Това сексапилно тяло се усмихва на собствените си мисли.

Общо взето, трябваше да се сетя веднага, още когато нишките на интригите започнаха да се събират в мен. Шефът бе прав, естествено. Сам по себе си аз не представлявах такава ценност, заради която да се замисля многогодишна опасна и изискваща много ресурси комбинация. Цялата работа бе в друго, съвсем в друго.

Опитвах се да ни хванат благодарение на слабостите ни. Добротата и любовта.

И успявах или почти успявах.

Изведнъж ми се припуши, много силно, чак устата ми се напълни със слюнка. Странно, рядко се случваше да запаля, навярно това бе реакция на организма на Олга. Представих си как е изглеждала преди сто години — изящна дама с тънка цигара в цигаре, в някой литературен салон, в компанията на Блок или Гумилев. Усмихната, обсъждаща въпросите на масонството, народовластието, стремежа към духовно съвършенство.

А, най-последно!

— Извинявайте, имате ли цигари? — попитах преминаващия покрай мен младеж, облечен достатъчно добре, за да не пуши „Златна Ява“.

Погледът му беше смаян, но към мен протегнаха пакет „Парламент“.

Взех си цигара, благодарих с усмивка и се обгърнах с леко заклинание.

Чудесно.

Съсредоточих се, нагрях върха на цигарата до двеста градуса и смукнах. Ще чакаме. Ще нарушаваме малките непоклатими правила.

Потокът от хора минаваше покрай мен, заобикаляйки ме на разстояние един метър. Смаяно душеха въздуха, без да разбират откъде идва миризмата на запалена цигара. А аз пуших, тръсках пепелта пред краката си, наблюдавах застаналия на пет крачки милиционер и се опитвах да пресметна шансовете си.

Излизаше, че нещата не са чак толкова лоши. Дори напротив. И това ме смущаваше.

Ако са подготвяли комбинацията три години, то би трябвало да са предвидили варианта с моето прозрение. И да имат ответен ход, само че какъв?

Не схванах веднага, че някой ме гледа смаяно. А когато разбрах, потреперих.

Егор.

Момчето, слабичкият Различен, забъркал се преди половин година в голямата битка на Патрулите. Използван и от двете страни. Открита карта, която все още не бе раздадена на играчите. Впрочем, за такива карти не стават битки.

Той имаше достатъчно способности, за да преодолее небрежната ми маскировка. А самата среща дори не ме учуди. На света стават много случайности, но освен тях има и предопределение.

— Здравей, Егор — казах аз, без да се замислям. И разтворих кръга, предпазващ ме от чуждото внимание, пускайки го вътре.

Той потрепери и се огледа. Спря погледа си върху мен. Разбира се, той не беше виждал Олга в човешки облик. Само в образа на бяла сова.

— Коя сте вие и откъде ме познавате?

Да, беше възмъжал. Не външно, вътрешно. Не разбирах как е успял през цялото това време да не се определи докрай, да не застане нито на страната на Светлината, нито на страната на Мрака. Нали вече беше влизал в Сумрака, и то при такива обстоятелства, че можеше да стане какъвто си поиска. Но неговата аура си оставаше все така чиста, неутрална.

Собствена съдба. Колко е хубаво да си имаш собствена съдба.

— Аз съм Антон Городецки, сътрудник на Нощния патрул — казах простичко. — Помниш ли ме?

Естествено, помнеше ме.

— Но...

— Не обръщай внимание. Това е маскировка, ние умеем да сменяме телата си.

Запитах се дали не си струва да си припомня курса по илюзии и временно да си върна предишния облик. Но не се наложи — той ми повярва. Може би защото помнеше превъплъщението на шефа.

— Какво искате от мен?

— Нищо. Чакам тук приятел — момичето, на което е това тяло. Срещаме се съвсем случайно с теб.

— Мразя ги вашите Патрули! — извика Егор.

— Както искаш. Наистина не съм те следил. Ако искаш, си тръгвай.

Ето в това му беше значително по-трудно да повярва, отколкото в смяната на телата. Момчето се огледа подозрително, начумери се.

Естествено, трудно му беше да си тръгне. Той се беше докоснал до тайнството, почувствал беше силите, намиращи се отвъд човешкия свят. И се беше отказал от тези сили само временно.

Представях си колко иска да се научи — поне на дребните неща, поне на фокусите с паракинезата и телекинезата, внушенията, изцеляването, проклятията — не знам какво точно, но със сигурност му се искаше. Не просто да знае, но и да умее.

— Наистина ли не сте ме следили? — попита той накрая.

— Не съм те следил. Ние не можем да лъжем пряко.

— А аз откъде да знам, че това не е лъжа — промърмори момчето, отклонявайки поглед. Логично.

— Няма откъде — съгласих се аз. — Ако искаш, вярвай.

— Бих искал — каза той, все така гледайки в пода. — Но помня какво стана там, на покрива. Сънувам го нощем.

— Можеш да не се страхуваш от онази вампирка — казах аз. — Тя е умъртвена. По решение на съда.

— Знам.

— Откъде? — учудих се аз.

— Обади ми се началникът ви. Онзи, който също си беше сменил тялото.

— Не знаех.

— Обади се веднъж, когато нямаше никой друг вкъщи. Каза, че са екзекутирали вампирката. Каза още, че, тъй като съм потенциален Различен, макар и да не съм се определил, съм премахнат от списъка на хората. И жребият вече никога няма да се падне на мен, мога да не се боя.

— Да, разбира се — потвърдих аз.

— А аз го попитах дали родителите ми са останали в списъка.

Ето на това не намерих какво да отговоря. Разбих какъв е бил отговорът на шефа.

— Добре, тръгвам. — Егор отстъпи крачка назад. — Цигарата ви догоря.

Хвърлих фасата, кимнах:

— Откъде толкова късно?

— От тренировка, занимавам се с плуване. Кажете, наистина ли сте вие?

— Помниш ли фокуса със счупената чаша?

Егор леко се усмихна. Най-евтините трикове правят най-силно впечатление на хората.

— Помня. А, ето... — той замълча, гледайки встрани от мен.

Обърнах се.

Странно е да видиш себе си отстрани. Младеж с моето лице, крачещ с моята походка, с моите дънки и пуловер, с дискмен на колана и малка чантичка в ръка. Усмивката — лека, едва забележима, също бе моята. Дори очите, фалшивото огледало, също бяха моите.

— Здравей, Антоне — каза Олга. — Добър вечер, Егор.

Изобщо не се учуди, че момчето е тук. Изобщо тя изглеждаше доста спокойна.

— Здравейте! — Егор гледаше ту мен, ту нея. — Антон сега във вашето тяло ли е?

— Точно така.

— Симпатична сте. А откъде ме познавате?

— Виждала съм те, когато се намирах в не толкова симпатично тяло. А сега извинявай, но Антон има големи проблеми. Трябва да ги разрешаваме.

— Да си тръгвам ли? — Егор сякаш забрави, че току-що е възнамерявал да направи точно това.

— Да. И не се сърди, но тук ще стане горещо, много горещо.

Момчето ме погледна.

— Преследва ме Дневният патрул — поясних аз. — Всички Тъмни в Москва.

— Защо?

— Дълга история. Така че наистина си тръгвай към къщи.

Думите ми прозвучаха грубо, Егор се навъси и кимна. Погледна накриво перона — тъкмо пристигаше влак.

— Но нали ще ви защитят? — все пак му беше трудно да съобрази кой от нас в кое тяло е. — Вашият Патрул?

— Ще опитат — меко отговори Олга. — А сега си тръгвай, моля те. Имаме малко време, и става все по-малко.

— Довиждане. — Егор се обърна и се затича към влака. На третата крачка излезе от кръга, предпазващ ни от вниманието на останалите, и едва не го събориха.

— Ако момчето беше останало, щях да реша, че ще мине на наша страна — каза Олга, гледайки подире му. — Трябва да хвърля поглед на вероятностите и да видя защо сте се срещнали в метрото.

— Случайност.

— Случайности няма. Ех, Антоне, някога четях линиите на реалността с лекота, като отворена книга.

— Не бих се отказал от добро предвиждане.

— Истинското предвиждане не се прави по поръчка. Добре, да се хващаме за работа. Искаш ли да си върнеш тялото обратно?

— Да. Направо тук.

— Както искаш.

Олга протегна ръце — моите ръце — и ме хвана за раменете. Усещането беше глупаво, двойствено. Тя, очевидно, почувства същото

и се усмихна:

— Как можа да загазиш толкова бързо, Антоне? Имах такива екстравагантни планове за тази вечер...

— Може би трябва да благодаря на Дивака, че наруши плановете ти?

Олга се стегна, престана да се усмихва.

— Добре. Да се хващаме за работа.

Заставахме с гръб един към друг, разперихме ръце встрани. Аз хванах пръстите на Олга, моите собствени пръсти.

— Върни ми моето — каза Олга.

— Върни ми моето — повторих аз.

— Хесер^[1], връщаме ти твоя дар.

Потрепнах, когато съобразих, че тя е назовала шефа с истинското му име. И какво име само!

— Хесер, връщаме ти твоя дар! — рязко повтори Олга.

— Хесер, връщаме ти твоя дар!

Олга премина на древния език. Речта ѝ беше мека и напевна, а произношението ѝ такова, сякаш ѝ бе роден. Но аз с болка усетих колко трудно ѝ се удава магическото усилие, общо взето на ниво второ равнище на силата.

Смяната на облика е като разгъване на пружина. Нашите съзнания се задържаха в чуждите тела само благодарение на енергията, изразходвана от Борис Игнatieвич Хесер. Достатъчно бе да се откажем от вложената от него сила — и щяхме да се върнем в предишния си облик. Ако някой от нас беше маг от първо равнище, нямаше да е необходим дори физически контакт, всичко щеше да стане от разстояние.

Гласът на Олга стана писклив, тя произнесе финалната формула на отказа.

За секунда не се случи нищо. После се превих от гърч, олюлях се, пред очите ми всичко се разми и посивя, сякаш се потапах в Сумрака. За миг видях станцията — цялата, наведнъж — пращните цветни витражи, мръсния под, бавните движения на хората, аурите в цветовете на дъгата, двете блъскащи се тела, сякаш разпънати едно на друго.

После усетих как ме бутат, вкарват, натикват в телесната ми обвивка.

— Ааа — изсъсках аз, падайки на пода, и в последния миг успях да подложам ръцете си. Мускулите ми трептяха, ушите ми звъняха. Обратният преход се оказа значително по-некомфортен, може би защото не го осъществяваше шефът.

— Наред ли си? — вяло попита Олга. — Ох, ама че си мръсник!

— Какво? — погледнах девойката.

Олга вече се изправяше, мръщейки се:

— Не можеше ли, с извинение, да наминеш през тоалетната?

— Само с разрешението на Завулон.

— Добре, да забравим. Антоне, разполагаме с още четвърт час. Разказвай.

— Какво по-точно?

— Разбрал си нещо. Хайде. Ти не просто искаше да се върнеш в тялото си, изработил си някакъв план.

Кимнах, изправих се, тръснах изцапаните си длани. Изтупах си коленете, за да почистя дънките. Под мишниците ме притискаше прекалено затегнатия ремък, на който бе закачен кобурът, трябваше да го отпусна. В метрото вече нямаше много хора, основните потоци се бяха изтеглили. За сметка на това у останалите, които вече не бяха заети с провиране през тълпата, се бе появило време за мислене. Дъгите на аурите избухваха, носеха се отзвуци от чужди емоции.

Колко намалени бяха способностите на Олга! В нейното тяло трябваше да положа усилия, за да видя тайния свят на човешките чувства. А в същото време — това е толкова лесно, съвсем лесно. С това не си струва дори да се гордееш.

— Аз не съм нужен на Дневния патрул, Оля. Изобщо. Аз съм обикновен маг със средни способности.

Тя кимна.

— Но аз съм целта на лова. Вече няма съмнения. Значи аз не съм плячка, а примамка. Както Егор стана примамка, когато плячката беше Света.

— Ти едва сега ли го разбра? — поклати глава Олга. — Разбира се. Ти си примамка.

— За Светлана?

Вълшебницата кимна.

— Разбрах го едва днес — признах си аз. — Преди един час, когато Света реши да се противопостави на Дневния патрул, тя се

издигна до пето равнище на силата. Изведнъж. Ако беше започнала схватка, щяха да я убият. Нали нас също могат да ни управляват лесно, Оля. Хората могат да бъдат тласкани в различни посоки, към Доброто и Злото, Тъмните се хващат на въдицата заради своята подлост, самолюбие, жажда за власт и слава. А нас ни хващат заради любовта. Ето тук сме беззащитни, като деца.

— Да.

— Шефът в течение ли е? — попитах аз. — Оля?

— Да.

Тя процеждаше думите, сякаш я бяха стиснали за гърлото. Не вярвам! Светлите магове, живели хиляда години, не се срамуват. Те са спасявали света толкова често, че знаят всички етически извинения наизуст. Една Велика Вълшебница, пък макар и бивша, не може да се срамува. Самите тях са ги предавали твърде често.

Засмях се.

— Оля, вие сте го разбрали веднага? Още щом протестът от Тъмните е дошъл? Има лов, насочен срещу мен, но целта е да се пречупи Светлана?

— Да.

— Да, да, да! И при това вие не предупредихте нито мен, нито нея?

— Светланка трябва да порасне. Да прескача през стъпало — в очите на Олга избухна пламък. — Антоне, ти си ми приятел. Но ще ти кажа честно. Разбери, сега няма време за пълноценно израстване на Велика Вълшебница. А тя ни е нужна, нужна ни е повече, отколкото можеш да си представиш. Тя има достатъчно сили. Тя ще се закали, ще се научи да трупа сила и да я използва, а най-важното е, че ще се научи и да се въздържа от използването ѝ.

— А ако аз загина, това само ще засили волята ѝ и омразата ѝ към Мрака?

— Да. Но ти няма да загинеш, сигурна съм. Патрулът търси Дивака, всички са вдигнати на крака. Ще го предадем на Тъмните и обвинението към теб ще бъде оттеглено.

— За сметка на това ще загине неинициран навреме Светъл маг. Нещастен, самотен, съсипан, сигурен, че се бори самичък с Мрака.

— Да.

— Днес ти се съгласяваш с мен във всичко — говорех без ни най-малка ярост. — Олга, а ако се окаже, че всичко, което правите, е подлост?

— Не.

В гласа ѝ нямаше съмнение. Значи залогът бе много голям.

— Колко време трябва да издържа, Светла?

Тя потрепери.

Някога, отдавна, много отдавна, това е било приетата форма на обръщение в Патрула. Светли, Светла — защо тези думи са изгубили предишното си значение, защо сега звучат почти толкова нелепо, колкото обръщението „джентълмени“ сред мръсните клошари около будка, в която се продава евтин алкохол?

— Поне до сутринта.

— Нощта вече не е нашето време. Сега всички Тъмни ще излязат из улиците на Москва. И ще бъдат в своето право.

— Само докато не намерим Дивака. Дръж се.

— Олга — пристъпих към нея, докоснах с длан бузата ѝ, за миг съвсем забравяйки за разликата във възрастта ни — какво са хиляда години в сравнение с безкрайната нощ, — за разликата в силите и в знанията. — Олга, ти самата вярваш ли, че ще доживея до сутринта?

Вълшебницата мълчеше.

Кимнах. Нямах какво повече да кажа.

*Интересно, интересно —
да загубиш себе си по изгрев.
Да чукаш по прозрачните врати
и да знаеш — няма кой да ти отвори.*

Натиснах копчето и пуснах плеъра на случаен режим. Не защото песента не отговаряше на настроението ми, напротив.

Обичам нощното метро. Самият аз не знам защо. Няма какво да се гледа освен опротивелите реклами и уморените, еднообразни човешки аури. Бученето на двигатели, поривите на въздуха в откренатите прозорци, тласъците върху релсите. Покорното очакване на твоята станция.

Въпреки всичко ми харесва.
Толкова е лесно да ни хванат заради нашата любов!
Потреперих, изправих се и тръгнах към вратата. Общо взето,
възнамерявах да пътувам до края на линията.
— „Рижска“, следващата станция е „Алексеевская“.

*Пак мълчат напрегнато,
всички мислят за едно и също.
Днес клубът на прокажените
начало слага на сезона.*

Тази станция ме устройваше.
Вече бях стъпил на ескалатора, когато усетих пред себе си лек
полъх на сила. Обходих с поглед насрещната лента и почти веднага
видях Тъмния.

Не, това не беше кадрови сътрудник на Дневния патрул,
поведението не е същото. Дребен маг, четвърто-пето равнище, по-
скоро даже пето: той беше много напрегнат, докато сканираше
околните. Все още юноша, малко над двацет, с дълги светли коси, с
измачкано разкопчано яке и приятно, макар и тревожно лице.

Какво ли те е накарало да се присъединиш към Мрака? Какво се
е случило, преди да пристъпиш за пръв път в Сумрака? Скарал си се с
приятелката? Сдърпал си се с родителите? Провалил си сесия в
института или си получил двойка в училище? Премазали са ти крака в
тролея?

А най-страшното е, че външно не си се променил. Може би дори
си станал по-хубав. Приятелите ти с изненада са забелязали колко
весела и приятна е твоята компания, колко им върви, ако се хванат за
нещо заедно с теб. Твоето момиче е открило в теб куп неразкрити до
момента способности. Родителите не могат да се нарадват на станалия
по-умен и по-сериозен син. Преподавателите са във възторг от
талантливия студент.

И никой не знае каква цена плащат заобикалящите те. Как ще им
се отразят твоята доброта, твоите шеги, твоето съчувствие.

Затворих очи и се облегнах на парапета. Аз съм уморен, аз съм
леко пиян, на нищо не обръщам внимание, слушам музика.

Погледът на Тъмния се плъзна по мен, продължи надолу, трепна, спря се.

Нямах време да се подготвя, да сменя облика си, да преправя аурата си. Все пак не очаквах, че претърсването на метрото вече е започнало.

Студено, пронизващо като порив на вятъра докосване. Младежът ме сравняваше с еталонния образ, вероятно изпратен на всички Тъмни в Москва. Сравняваше ме неумело, забравил за защитата, без да забелязва как моето съзнание се промъква през пробитата в Сумрака пътека и докосва мислите му.

Радост. Възторг. Ликуване. Намерих го. Плячка. Ще ми дадат част от силата на пляката. Ще ме оцелят. Ще ме повишат. Слава. Ще си върна дълговете. Не ме оцеляваха! Ще разберат. Ще платят.

Все пак очаквах, че поне в някое тъглче на съзнанието му ще има и други мисли. За това, че съм враг, че се противопоставям на Тъмните. Че съм убивал подобни нему.

Не. Нищо. Той мислеше само за себе си.

Преди младият маг да отдръпне неумелите си пипалца, аз издърпах своите. Така. Той не притежаваше големи способности, не можеше да се свърже с Дневния патрул от метрото. Пък и нямаше да иска. За него аз бях уловен звяр, при това безопасен звяр, заек, а не вълк.

Хайде, приятелче.

Излязох от метрото, пристъпих встрани от вратата и потърсих сянката си. Смътният силует се за люля над земята и аз пристъпих в него.

Сумракът.

Минувачите се превърнаха в призрачна пелена, колите започнаха да пълзят като костенурки, светлината на фенерите помръкна, стана потискаща, тежка. Настана тишина, звуците се сляха в глух, едва доловим тътен.

Общо взето избързах, докато магът все още се качваше подире ми... Но аз усещах силата, бях напоен с нея до пръсване. Със сигурност работа на Олга. В моя облик тя си беше върнала предишните способности и бе напълнила тялото с енергия, без да се възползва от нито капчица от нея. Не би могла и да си помисли подобно нещо, независимо от изкушението.

Казах на Светлана, че тя сама ще разбере къде е границата. Олга бе разбрала къде е границата много отдавна, и то доста по-добре от мен.

Тръгнах покрай стената и погледнах през бетона към наклонената шахта, към лентите на ескалатора. Тъмното петно пълзеше нагоре. Доста живо — магът бързаше, тичаше по стъпалата, но засега не беше излязъл от човешкия свят. Икономисваше силите си. Е, хайде, давай.

Застинах.

Срещу мен над земята пълзеше облаче, сгъстена мъгла, придобила очертанията на човешка фигура.

Различен. Бивш различен.

Може би е бил наш. А може би не. След смъртта си Тъмните също отиват някъде. Но сега това беше само мъгливо, размито облаче, вечен странник в Сумрака.

— Мир на тебе, падналия — казах аз. — Който и да си бил.

Люлеещият се силует спря. От тялото се подаде език от мъгла и се проточи към мен.

Какво искаше? Случаите, в които сумрачните обитатели се опитваха да общуват с живите, могат да се преброят на пръстите на двете ръце!

Ръката — ако можеше да се смята за ръка — трепереше. Белезникавите нишки мъгла се разделяха, разтваряха се в Сумрака, ръсеха се по земята.

— Имам много малко време — казах аз. — Ти, падналият, който и да си бил в живота, Светъл или Тъмен, мир на теб. Какво искаш от мен?

Сякаш порив на вятъра разпръсна кълбата бял дим. Призракът се обърна, протегнатата ръка — сега вече не се съмнявах, че това е ръка — сочеше през Сумрака някъде на североизток. Погледнах в същата посока — той ми показваше тънък игловиден силует, мъждукащ в небето.

— Да, кулата, разбрах! Какво означава това?

Мъглата започна да губи контурите си. След миг сумракът наоколо опустя, както обикновено.

Побиха ме тръпки. Мъртвият се опитваше да общува с мен. Приятел ли бе или враг? Съветваше ли ме или ме предупреждаваше?

Нямаше как да разбере.

Погледнах през стените на сградата, надолу — Тъмният почти се бе качил, но все още беше на ескалатора. Така, да се опитаме да разберем, какво искаше призрактът? Нямах намерение да ходя към кулата, аз бях готов за друг, рискован, но неочакван маршрут. Значи нямаше смисъл да ме предпазва от кулата Останкино.

Указание? Но получено от кого? От приятел или от враг, ето го главният въпрос. Едва ли отвъд границите на живота различията са заличени, нашите мъртви няма да ни изоставят в битката.

Щеше да ми се наложи да решавам. Щеше да ми се наложи, но не сега.

Затичах се към изхода на метрото, изваждайки в движение пистолета от кобура под мишницата си.

Тъкмо навреме: Тъмният маг се показа от вратата и незабавно влезе в Сумрака. Достатъчно лесно, само че видях кое му даде тази възможност. Изблици на чужди аури, тъмни искри, разпръскващи се в различни посоки.

Ако бях в човешкия свят, щях да видя как се изкривяват лицата на хората: от внезапна болка в сърцето или от сърдечна болка, което е значително по-тежко.

Тъмният маг се оглеждаше, търсейки следите ми. Умееше да изсмуква сили от заобикалящите го, но с техниката не беше особено добре.

— Тихо — казах аз и притиснах дулото на пистолета към гръбначния му стълб. — Ти вече ме намери. Само че дали това е повод за радост?

С другата ръка стисках китката му, отнемайки му възможността да я движи. Всички тези нагли млади магове използват стандартния набор от заклинания — най-лесните и мощните. А те изискват съгласувани движения на двете ръце.

Дланта на мага се навлажни.

— Да вървим — казах аз. — Ще си поприказваме.

— Ти, ти... — той все още не можеше да повярва в случващото се. — Ти си Антон! Ти си извън закона!

— Да допуснем. Това ще ти помогне ли в момента?

Той обърна глава към мен — в Сумрака лицето му се беше изкривило, бе изгубило своята привлекателност и добродушието си.

Не, той още не беше придобил окончателен сумрачен облик, подобно на Завулон. И все пак лицето му вече не беше човешко. Прекалено увиснала челюст, широка като на жаба уста, тесни мътни очички.

— Ама че си изрод, приятел — ръгнах го още веднъж в гърба с цевта. — Това е пистолет. Зареден е със сребърни куршуми, макар че това не е задължително. В сумрачния свят той ще действа не по-зле, отколкото в света на хората. Наистина, по-бавно, но това няма да те спаси. Напротив, ще усетиш как куршумът разкъсва кожата ти, плъзга се между мускулните ти влакна, раздробява костите, разкъсва нервите.

— Няма да направиш това!

— Защо?

— Тогава няма да можеш да се отървеш по никакъв начин!

— Сериозно? Значи в момента имам шансове? Знаеш ли, все повече и повече ми се иска да натисна спусъка. Да вървим, гадино.

Подкарвайки го с ритници, го заведох в тесен проход между две будки. Синият мъх, който растеше в изобилие по стените им, затрептя. Сумрачната флора много искаше да изпробва емоциите ни: моята ярост, неговия страх. И в същото време дори безмозъчното растение имаше достатъчно силен инстинкт за самосъхранение.

Тъмният маг също го имаше — предостатъчно.

— Слушай, какво искаш от мен? — извика той. — Посочиха те, наредиха ни да те търсим! Просто изпълнявах заповедта! Аз почитам Договора, патрулен!

— Аз вече не съм патрулен. — Бутнах го в стената, в нежните прегръдки на мъха. Нека изсмуче малко от страха му, че иначе дори няма да успеем да си поговорим. — Кой ръководи лова?

— Дневният патрул.

— По-конкретно?

— Началникът, не знам името му.

Това почти със сигурност беше истина. Впрочем името аз го знаех.

— Точно на тази станция на метрото ли те пратиха?

Той се поколеба.

— Говори!

Насочих дулото към корема на мага.

— Да.

— Сам?

— Да.

— Лъжеш. Впрочем, няма значение. Какво ти наредиха да направиш, когато ме намериш?

— Да те наблюдавам.

— Лъжеш. А това е важно. Помисли си и ми отговори пак.

Магът мълчеше. Изглежда, синият мъх се беше престарал.

Натиснах спусъка и куршумът, пеейки радостно, преодоля разделящия ни метър. Магът дори успя да го види — очите му се ококориха, придобивайки по-човешка форма, той се дръпна, но прекалено късно.

— Засега това е само рана — казах аз. — Дори не смъртоносна.

Той се сви на земята, притискайки разкъсаната рана на корема. В сумрака кръвта изглеждаше почти прозрачна. Може би илюзия, а може би лична особеност на мага.

— Отговори на въпроса ми!

Замахнах с ръка и запалих синия мъх наоколо. Стига толкова, сега ще разчитаме на страха, болката, отчаянието. Стига милосърдие, стига снизходителност, стига разговори.

Това е Мракът.

— Наредиха ми да съобщя за теб и по възможност да те унищожа.

— Не да ме задържиш? А именно да ме унищожиш?

— Да.

— Отговорът се приема. Средство за връзка?

— Телефон, просто телефон.

— Дай го.

— В джоба ми е.

— Хвърли ми го.

Той непохватно бръкна в джоба — раната не беше смъртоносна, възможността за съпротива у мага все още беше висока, но изпитваше адски болки.

Такива, каквито му се полагаха.

— Номерът? — попитах, хващайки телефона.

— На бутона за спешно повикване.

Погледнах екранчето.

Съдейки по първата цифра, също мобилен телефон.

— Това оперативният щаб ли е? Къде се намира?

— Аз не... — той замълча, гледайки пистолета.

— Спомни си — окуражих го аз.

— Казаха ми, че ще дойдат тук до пет минути.

Така!

Погледнах назад, към пламтящата в небето игла. Напълно подходящо, напълно.

Магът се помръдна.

Не, не го бях провокирал, когато се обърнах. Но когато той извади от джоба своя жезъл — груб, къс, явно не собствена изработка, а купена отнякъде некачествена стока — изпитах облекчение.

— Е? — попитах аз, когато той застина, така и без да се реши да вдигне оръжието. — Хайде!

Младежът мълчеше и не помръдваше.

Ако беше решил да атакува, щях да изпразня в него целия пълнител. Ето това вече щеше да е фатално. Но тях със сигурност ги учат как да се държат при конфликт със Светли. И той разбираше, че трудно ще убия невъоръжен и беззащитен.

— Съпротивлявай се! — казах аз. — Бори се! Кучи син, нали не си се притеснявал, когато си разбивал чужди съдби, когато си нападал беззащитни! Е? Хайде!

Магът облиза устните си — оказа се, че езикът му е дълъг и леко раздвоен. Изведнъж разбрах до какъв сумрачен облик ще стигне рано или късно и ми стана противно.

— Оставям се на твоята милост, патрулен. Искам снизхождение и съд.

— Само да се отдалеча и ти ще успееш да се свържеш със своите — казах аз. — Или ще извлечеш от околните достатъчно сили, за да се реанимираш и да се добереш до телефон. Нали? И двамата го знаем.

Тъмният се усмихна и повтори:

— Искам снизхождение и съд, патрулен!

Повъртях пистолета в ръце, гледайки ухиленото лице. Те винаги са готови да искат. И никога — да дават.

— Винаги ми е било толкова трудно да разбера нашия собствен двойствен морал — казах аз. — Колко тежко и неприятно е. Минава само с течение на времето, а аз разполагам с толкова малко време. Когато се налага да измисляш оправдания. Когато не можеш да

защитиш всички. Когато знаеш, че в специален отдел всекидневно подписват лицензи за хора, предадени на Мрака. Обидно, нали?

Усмивката замръзна върху лицето му. Той повтори, като заклинание:

— Искам снизхождение и съд, патрулен!

— Вече не съм патрулен — отговорих аз.

Пистолетът затрепери, затрака, затворът мързеливо се отзова, изхвърляйки гилзите. Куршумите се плъзгаха във въздуха като малък, зъл рояк оси.

Той извика само веднъж, после два куршума разбиха черепа му на парчета. Когато пистолетът изщрака и замълча, аз бавно, машинално смених пълнителя.

Разкъсаното, обезобразено тяло лежеше пред мен. То вече започваше да излиза от Сумрака и гримът на Мрака се отмиваше от младото лице.

Аз придвижих ръка във въздуха, стискайки и дърпайки нещо неуловимо, течащо през пространството. Най-горния слой. Копие на облика на Тъмния маг.

Утре ще го намерят. Добрия, симпатичния, любимия на всички юноша. Зверски убит. Колко Зло съм прибавил днес в света? Колко сълзи, ожесточение, сляпа омраза? Каква верига от събития ще последва?

А колко Зло убих? Колко хора ще продължат да живеят по-добре? Колко сълзи няма да се проляят, колко злоба няма да се натрупа, колко омраза няма да се роди?

Може би сега бях пристъпил през онази бариера, която не биваше да се прекрачва.

А може би бях разбрал коя е следващата граница, която трябва да преодоля.

Мушнах пистолета в кобура и излязох от Сумрака.

Кулата Останкино пробождаше небето като игла.

— Ще поиграем съвсем без правила — казах аз. — Съвсем, съвсем без правила.

Успях да хвана кола веднага, дори без да предизвиквам у шофьора пристъп на алтруизъм. Може би защото сега бях надянал външността на мървия Тъмен маг — доста обаятелна външност.

— Давай към телевизионната кула — помолих аз, влизайки в раздрънканата жигула. — И по-бързо, докато не са затворили входа.

— Тръгнал си да се веселиш? — усмихна се седналият зад волана мъж, сух, с очила, приличащ по нещо на поостарелия Шурик от старите комедии.

— И още как — отговорих аз. — И още как.

---

[1] Хесер — герой от тибетската митология, унищожител на демони. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

В кулата все още пускаха. Купих си билет, доплатих за правото да посетя ресторанта и тръгнах по зелената поляна, заобикаляща постройката. Последните петдесет метра от пътеката бяха под крехък навес. Интересно, защо ли бе построен? Може би бетонът на древното съоръжение бе започнал да се рони?

Навесът свършваше с малката будка на пропусака. Показах паспорта си, преминах през подковата на детектора за метал — между другото, неработещ. Това бяха всички формалности, това беше цялата охрана на стратегическия обект.

Сега ме обзеха съмнения. Безспорно, идеята да дойда тук беше странна. Не усещах концентрация на Тъмни наоколо. А дори и да бяха тук, се бяха скрили добре — значи щях да се сблъскам с магове от второ-трето равнище. Абсолютно самоубийствено занимание.

Щабът. Оперативният щаб на Дневния патрул, организиран за координиране на лова, лова, чиято цел бях. Къде другаде да съобщи неопитният Тъмен маг, че е забелязал плячката?

Но да се напъхам в щаба, тук, където има поне десетина Тъмни, включително опитни охранители? Сам да си напъхам главата в торбата — това е глупост, а не геройство, стига да ми бяха останали поне малки шансове да оцелея. А аз много се надявах, че все още имам шанс.

Отдолу, под бетонните венчелистчета на опорите, телевизионната кула правеше много по-силно впечатление, отколкото отдалече. А нали повечето московчани със сигурност никога не се бяха качвали на панорамната площадка и възприемаха кулата само като неизменен силует в небето, утилитарен и символичен, не и като място за отдих. Тук, като в аеродинамична тръба на сложна конструкция, бушуваше вятър и на самия предел на слуха те удряше едва доловим проточен звук — гласът на кулата.

Постоях, гледайки нагоре, към решетките и отворите, към издълбания бетон и удивително грациозния, гъвкав силует.

Тя наистина е гъвкава: бетонните пръстени са нализани на опънати метални въжета. Силата е в гъвкавостта. Само в нея.

После преминах през стъклените врати.

Странна работа: струваше ми се, че желаещите да погледнат нощната Москва от височина триста трийсет и седем метра трябва да са страшно много. Не. Дори в асансьора се озовах сам, по-точно — с жена от обслужващия персонал.

— Мислех, че ще има много народ — казах аз, усмихвайки се дружелюбно. — Винаги ли е така тук вечер?

— Не, обикновено е шумно — отговори без особено учудване жената, но все пак усетих нотка на недоумение в гласа ѝ. Докосна бутона и двете крила на вратата се затвориха. Ушите ми моментално заглъхнаха и тежестта ме притисна към пода — асансьорът рязко потегли нагоре, бързо, но изумително меко. — От два часа потокът секна.

Два часа.

Скоро след бягството ми от ресторанта.

Ако тогава в кулата са организирали оперативния щаб, няма нищо чудно, че стотиците хора, събрали се в ясният, топъл есенен ден да се качат в ресторанта сред облаците, внезапно са променили плановете си. Макар хората да не виждат, те усещат.

И те, макар че нямат нищо общо със случващото се, имат достатъчно ум да не се доближават до Тъмните.

Разбира се, аз бях с облика на Тъмен маг. Въпросът беше достатъчна ли е подобна маскировка? Охранителят щеше да сравни облика ми с вкарания в паметта му списък, всичко щеше да съвпадне и той щеше да усети наличието на Сила.

Щеше ли да реши да се рови по-надълбоко? Щеше ли да провери профила на силата, за да си изясни дали съм Светъл или Тъмен, какво е равнището ми?

Петдесет на петдесет. От една страна, това е необходимо. От друга — винаги и навсякъде охранителите пренебрегват подобни занимания. Освен ако им е безкрайно досадно или току-що са започнали работа и още са много усърдни.

В края на краищата петдесет на сто шанс е страшно много в сравнение с шансовете да се скрия от Дневния патрул из улиците на града.

Асансьорът спря. Дори не успях да обмисля всичко както трябва, качването отне двацет секунди. Да беше такава скоростта и в обикновените многоетажни блокове...

— Пристигнахме — каза жената почти бесело. Изглежда, аз бях едва ли не последният посетител на кулата Останкино за деня.

Излязох на панорамната площадка.

Обикновено тук е пълно с хора. Веднага могат да се различат току-що качилите се от престоялите достатъчно дълго: по неувереността на движенията, смешната предпазливост при приближаването до кръговия прозорец, по това как блуждаят около монтираните в пода прозорци от бронирано стъкло, пробвайки с върха на обувките си здравината им.

Оцених общото количество на посетителите в момента на двацетина. Изобщо нямаше деца и аз кой знае защо си представих внезапната истерия, обземаща ги на подстъпите към кулата, обърканите и ядосани родители. Децата са по-чувствителни към Тъмните.

И тези, които бяха на площадката, изглеждаха объркани, потиснати. Те не се вълнуваха от ширналата се долу Москва, обагрена от светлини, ярка, празнична както обикновено, макар и това да е пир по време на чума, но все пак красив пир. Сега това не радваше никого. Наоколо властваше диханието на Тъмните, невидимо дори за мен, но осезаемо, потискащо, като въглероден окис — без вкус, цвят и миризма.

Погледнах в краката си, улових сянката си и пристъпих в нея. Един от охранителите стоеше до мен, на две крачки, върху стъкления прозорец, вграден в пода. Ококори се срещу ми — приятелски, но малко учудено. Той не се чувстваше особено уверено в Сумрака и аз разбрах, че са определили далече не най-добрите за охрана на оперативния щаб. Здрав, млад, в строг сив костюм, бяла риза и неярка вратовръзка — не служител на Мрака, а банков чиновник.

— Здравей, Антоне — каза магът.

За миг дъхът ми спря.

Нима съм толкова глупав? Чудовищно, непоносимо наивен?

Чакали са ме, подмамили са ме, пожертвали са още една пешка и дори са привлекли на помощ — неясно как — някого, отишъл си много отдавна в Сумрака.

— Защо си тук?

Сърцето ми изблъска още веднъж и възстанови нормалния си ритъм. Всичко беше по-просто, значително по-просто.

Убитият Тъмен маг ми беше адаш.

— Забелязах нещо. Трябва да се посъветвам.

Охранителят се намръщи. Вероятно не уцелих маниера на говорене. И все пак той още не беше разбрал.

— Антоне, кажи какво има. Че няма да те пусна, сам знаеш.

— Длъжен си да ме пуснеш — изтърсих аз без да мисля. В нашия Патрул всеки, който знае местоположението на щаба, може да отиде в него.

— И откъде накъде така изведнъж? — Той се усмихваше, но дясната му ръка започна бавно да се движи надолу.

Жезълът на кръста му беше зареден докрай. Костен жезъл, издялан своеобразно от пищял, с малък рубинен кристал на върха. Дори да избегнех удара, да се прикриех — такова изригване на Сила щеше да разтревожи всички Различни наоколо.

Вдигнах от пода сянката си и влязох във втория слой на Сумрака. Студ.

Виеща се на кълба мъгла, по-точно облаци. Носещи се над земята влажни, тежки облаци. Тук вече нямаше кула Останкино, светът беше изгубил последните си прилики с човешкия. Пристъпих напред, по памука на облациите, по набъбващите капки, по невидима пътека. Времето забави своя бяг — всъщност падах, но толкова бавно, че засега можех да го пренебрегна. Високо в небето, пробивайки облачната завеса като мътни петна, светеха три луни — бяла, жълта и кървавочервена. Отпред се породи, набъбна, покри се с иглите на разрядите мълния. Тя се плъзна през облака, прогаряйки разклонен канал.

Приближих се към неясната сянка, мъчително бавно посягаща към кръста си, към жезъла. Хванах ръката — тежка, неотстъпчива, студена като лед. Не можех да я удържа. Трябваше да изляза обратно, в първия слой на Сумрака и да започна схватка. С известни шансове за успех.

Светлина и Мрак, но нали аз не бях оперативен работник! Никога не се бях натискал да изляза на преден план! Оставете ми тази работа, която обичам и умея да върша!

Но и Светлината, и Мракът мълчаха, както мълчат винаги, когато ги призоваваш. И само подигравателният глас, който звучи понякога във всяка душа, шепнеше: „Никой не ти е обещавал чиста работа“.

Погледнах към краката си. Моите стъпала вече бяха с десет сантиметра по-долу от тези на Тъмния маг. Падах, в тази реалност бях лишен от всякаква опора, тук нямаше никаква телевизионна кула и никакви нейни аналози — не съществуват толкова тънки скали и толкова високи дървета.

Как ми се искаше да имам чисти ръце, горещо сърце и хладен ум. Но кой знае защо в живота тези три фактора не се срещат заедно. Никога. Вълк, коза и зелка — къде е безумният лодкар, който ще ги качи заедно в лодката си?

И къде е този вълк, който, след като излапа козата, ще се откаже да опита и лодкаря?

— Кой знае? — казах аз. Гласът ми потъна в облаците. Отпуснах ръка, подхванах сянката на Тъмния маг — отпуснат парцал, размазан в пространството. Вдигнах я нагоре, надянах я върху тялото и вкарах Тъмния във второто равнище на Сумрака.

Той закрепця, когато светът около него изгуби всякакво подобие на устойчивост. Навярно никога не му се беше налагало да се потапя по-дълбоко от първи слой. Аз изразходвах енергията за тази екскурзия, но самите усещания бяха нови за него.

Облегнах се на рамото на Тъмния и го блъснах надолу. А самият аз запълзях нагоре, безмилостно тъпчейки превития гръб.

„Великите магове винаги се изкачват по гърбовете на другите.“

— Гадина! Антоне, гадина!

Тъмният дори не разбра кой съм аз. Не знаеше до момента, в който се обърна, вече паднал, служещ за опора на краката ми, обърна се и видя лицето ми. Тук, във втория слой на Сумрака, грубата маскировка, естествено, не вършеше работа. Очите му се разшириха, той издаде кратко хриптене и изпищя, хващайки се за крака ми.

Но още не разбираше какво правя и защо го правя.

Ударих го няколко пъти подред, като същевременно тъпчех с токовете си лицето и пръстите му. Всичко това не е страшно за

Различен, но аз не се опитвах да му нанеса физически увреждания. По-надолу, падай по-надолу, мести се, във всички слоеве на реалността, през човешкия свят и Сумрака, през тънката несигурна тъкан на пространството. Нямам време, нито пък способности за пълноценен двубой по всички закони на Патрулите, по правилата, измислени за младите Светли с тяхната вяра в Доброто и Злото, в нерушимостта на догмите, в неминуемата разплата.

А когато реших, че Тъмният е потънал достатъчно дълбоко, се отблъснах от проснатото тяло, подскочих в студената мокра мъгла и се измъкнах от Сумрака.

Направо в човешкия свят. Направо на панорамната площадка.

Появих се върху стъклената плоча, застанал на колене, задъхващ се, едва сдържащ внезапната кашлица, мокър от главата до петите. Дъждът на чуждия свят миришеше на амоняк и на изгоряло.

Наоколо се разнесе лека въздишка — хората отскачаха, отдръпвайки се от мен.

— Всичко е наред! — изхриптях аз. — Чувате ли?

Очите им изобщо не можеха да се съгласят. Застаналият до стената човек в униформа, охранител, честен служител на телевизионната кула, се вкамени и понечи да извади пистолета от кобура си.

— Това е за ваше добро — казах аз и се задавих от нов пристъп на кашлицата. — Разбрахте ли ме?

Позволих на Силата да се изтръгне и да докосне разума им. Лицата започнаха да се изглаждат, да се успокояват. Хората бавно се извъръщаха, долепваха се до прозорците. Охранителят застина с ръка върху разкопчания кобур.

Едва тогава си позволих да погледна надолу. И се вцепених.

Тъмният беше тук. Тъмният пищеше, очите му се бяха превърнали в черни монети, изцъклени от болка и ужас. Той висеше под стъклото, висеше на върховете на пръстите си, заседнали в стъклото, тялото му се люлееше като махало под ударите на вятъра, ръкавът на бялата му риза беше подгизнал от кръвта. Жезълът все така си висеше на кръста му: магът беше забравил за него. Сега за него съществувах само аз, от другата страна на тройното бронирано стъкло, в сухата, топла, светла черупка на панорамната площадка, от другата

страна на Доброто и Злото. Аз, Светлият маг, стоящ над него и гледащ в неговите обезумели от болка и страх очи.

— А ти си мислеше, че винаги се бием честно? — попитах аз. Кой знае защо ми се струваше, че той ще ме чуе, дори през стъклото и въпреки рева на вятъра. Изправих се и ударих с тока по стъклото. Веднъж, два пъти, три пъти — без значение, че ударът нямаше да стигне до вращалите се в стъклото пръсти.

Тъмният маг се дръпна, откъсна ръката си, отдръпвайки я от приближаващия се ток — неволно, подчинявайки се не на разума, а на инстинктите.

Плътта не издържа.

За миг стъклото се опръска с кръв, но вятърът моментално я помете. Остана само силуетът на Тъмния маг, смаляващ се, премятащ се във въздушния поток. Носеше го някъде към бара „Трите прасенца“ — модерно заведение в подножието на кулата.

Невидимият часовник, тиктакащ в съзнанието ми, изщрака и моментално съкрати оставащото ми време наполовина.

Отдръпнах се от стъклото и обиколих кръга, гледайки не хората — те отстъпваха сами, — а в Сумрака. Не, тук нямаше повече охрана. Оставаше да реша къде е самият щаб. Горе, в служебните помещения на кулата, сред апаратурата? Не мисля. По-скоро в по-комфортна обстановка.

До стълбите, водещи надолу, към ресторанта, стоеше още един охранител. Достатъчен ми беше само един поглед, за да разбера: на него също са му въздействали, при това съвсем скоро. Добре поне, че му бяха въздействали съвсем повърхностно.

И добре, че изобщо бяха решили да му въздействат. Че нали това е нож с две остриета.

Охранителят отвори уста, готов да се развика.

— Млък! Да вървим! — бързо наредих аз.

Без да каже нито дума, той тръгна след мен.

Влязохме в тоалетната — малка безплатна атракция в кулата, писоар и две кабинки, най-високо разположените в Москва. Не е ли привлекателно да оставиш следите си сред облаците? Направих движение с длан — от едната кабинка, вдигайки гащите си, изскочи пъпчив тийнейджър, мъжът до писоара извика, но прекъсна дейността си и с опулени очи избяга навън.

— Събличай се! — наредих аз на охранителя и свалих мокрия си пуловер.

Оставих кобура полуразкопчан, „орелът на пустинята“ е доста по-голям от добрия стар „Макаров“. Но това не ме притесняваше особено. Важното е, че униформата ми беше почти по мярка.

— Ако чуеш изстрели — казах на охранителя, — слизаш долу и изпълняваш дълга си. Ясно?

Той кимна. Произнесох формулата за вербуване:

— Приобщавам те към Светлината. Отхвърли Мрака, защити Светлината. Давам ти зрение да отличаваш Доброто от Злото. Давам ти вяра да следваш Светлината. Давам ти храброст да се сражаваш с Мрака.

Навремето си мислех, че никога няма да мога да използвам правото си за привличане на доброволци. Какво може да бъде правото на избор в истинския Мрак? Как могат да се въвличат хората в нашите игри, след като самите Патрули са създадени, за да се противодейства на тази практика?

Сега действах без колебание. Възползвах се от пролуката, оставена от Тъмните, когато бяха възложили на охранителя да пази щаба им — просто така, за всеки случай, както хората държат в апартаментите си малки кученца, неспособни да хапят, но умеещи да джавкат. И тази постъпка ми даде правото да тласна охранителя в другата посока, да го накарам да ме следва. Защото той не беше нито добър, нито лош, бе най-обикновен човек, с умерено любяща жена, възрастни родители, на които не забравяше да помага, малка дъщеря и почти пораснал син от първия брак, слаба вяра в Бога, объркани морални принципи, няколко стандартни мечти — обикновен добър човек.

Къс пушечно месо между армиите на Доброто и Злото.

— Нека Светлината бъде с теб — казах аз. И малкият жалък човечец кимна, а лицето му се проясни. В очите му избухна обожание. Точно така беше гледал той преди няколко часа Тъмния маг, който му бе дал небрежна заповед, показвайки му моята снимка.

След минута охранителят, облечен в моя мокър и вмирисан пуловер, стоеше до стълбите. А аз вървах надолу, опитвайки се да

разбера какво възнамерявам да правя, ако се окаже, че Завулон е в щаба? Или друг маг от неговото равнище?

В такъв случай способностите ми нямаше да стигнат дори за секунда маскировка.

Бронзовата зала. Влязох през вратата, оглеждайки този нелеп пръстеновиден „вагон-ресторант“. Пръстенът с наредените върху него маси бавно се въртеше.

Кой знае защо смятах, че Тъмните ще разположат щаба си в Златната или Сребърната зала. И дори бях леко учуден от откритата се пред мен картина.

Сервитьорите плуваха, като лениви риби, разнасяйки по масите алкохол, който тук общо взето беше забранен. Право пред мен, през две маси, бяха разположени компютърните терминали, свързани с два мобилни телефона. Не си бяха правили труда да прекарат кабели до безбройните комуникации на кулата, значи щабът бе организиран набързо. Трима дългокоси младежи работеха съсредоточено — пръстите им се плъзгаха по клавиатурите, по екрана пробягваха редове, в пепелниците димяха цигари. Никога не бях виждал Тъмни програмисти, но това, разбира се, бяха обикновени оператори, а не системни администратори. И те по нищо не се различаваха от когото и да било от нашите магове, сложен в щаба на свързан с мрежата ноутбук. Може би дори изглеждаха по-порядъчно от някои от нашите.

— Културно-изложбен комплекс „Соколники“ е покрит изцяло — каза един от младежите. Тихо, но гласът му се разнесе из целия пръстен на ресторанта и сервитьорите потрепнаха, обърквайки посоката.

— Таганско-Краснопресненска линия е под контрол — отвърна друг. Младежите се спогледаха и се засмяха. Навярно имаха малко състезание кой ще рапортува по-бързо за своите участъци.

Гонете ме, гонете!

Тръгнах през ресторанта, насочвайки се към бара. Не ми обръщайте внимание, безпомощен човек-охранител, един от онези, комуто мимоходом е била отредена ролята на куче-пазач. А ето че сега охранителят е дошъл да изпие една бира: напълно ли се е лишил от чувство за отговорност? Или е решил да провери безопасността на новите си господари? Взводът е пратен на нощна стража по заповед на краля. Тарам-там-там, тара-ра-ра...

Застаряващата жена зад бара търкаше халбите с механични движения. Когато спрях, тя мълчаливо започна да ми налива бира. Очите ѝ бяха празни и тъмни, тя се бе превърнала в марионетка и аз с усилие успях да потисна краткото ослепително яростно избухване. Не бива. Нямам право на емоции. Аз също съм автомат. Куклите нямат чувства.

После видях девойката, седнала на висока въртяща се табуретка срещу бара и сърцето ми отново се сви.

Как можах да не помисля за това?

За всеки оперативен щаб трябва да се уведоми противника. Във всеки оперативен щаб трябва да бъде изпратен наблюдател. Това е част от Договора, това е едно от правилата на играта, изгодно — макар изгодата да е само привидна — и за двете страни. И в нашия щаб, ако е организиран, седи някой от Тъмните.

Тук седеше Тигърчето.

Отначало погледът на девойката се плъзна по мен без никакъв интерес и аз за малко да реша, че всичко се е разминало.

После погледът ѝ се върна.

Тя вече виждаше човека-охранител, чийто облик бях приел. И нещо не съвпаднаше със съхранения в паметта образ. Предизвикваше тревога. След миг тя ме погледна през Сумрака.

Стоях неподвижно, без да се опитвам да се скрия.

Девойката отмести поглед и се обърна към седналия срещу нея маг. Никак не беше слаб — оцених възрастта му на стотина години, а равнището на сила — най-малко трето. Не беше слаб, а просто самодоволен.

— Все едно, вашите действия са провокация — каза тя със спокоен глас. — Дневният патрул е сигурен, че Дивака не е Антон.

— А кой е тогава?

— Неизвестен на нас непълноценен Светъл маг. Светъл, контролиран от Тъмните.

— Защо, момиче? — искрено се учуди магът. — Обясни ми, моля те. Защо ни е да губим своите, макар и не най-ценните?

— „Не най-ценните“ е ключовата фраза — меланхолично съобщи Тигърчето.

— Да допуснем, че бихме постъпили така, ако имахме възможност да унищожим началника на московските Светли, но той,

както винаги, е извън подозрение. А да загубим двайсетина от нашите заради един-единствен Светъл средна ръка? Несериозно. Или ни мислиш за глупаци?

— Мисля ви за умни. Може би по-умни от самата мен — Тигърчето се усмихна зловещо. — Но аз съм само оперативен работник. Изводите ще ги правят други, и те ще ги направят, не се съмнявайте.

— Ние дори не искаме незабавно наказание! — Тъмният се усмихна. — Ние дори сега не изключваме възможността за грешка. Трибунал, квалифицирано и безпристрастно разследване, справедливост — това е всичко, което искаме!

— А не е ли много странно, че вашият глава не улучи Антон, използвайки Бича на Шааб? — девойката полюшна с пръст полупразната халба бира. — Удивително. Любимото му оръжие, което той владее до съвършенство от стотици години. Сякаш на Дневния патрул не му е интересно самото залавяне на Антон.

— Мило момиче — Тъмният маг се наведе над масата, — вие сте непоследователни! Не можете да ни обвинявате, че хем преследваме невинен, спазващ закона Светъл, хем не се опитваме да го хванем!

— И защо?

— Такъв дребен садизъм — магът се закикоти. — Разговорът ми доставя истинско удоволствие. Нима ни смятате за банда от побъркани кръвожадни психопати?

— Не, смятаме ви за банда хитри мерзавци.

— Нека да сравним методите си — Тъмният, изглежда, се беше захванал здраво с любимия си коняк. — Нека да сравним вредата от действията на Патрулите, нанесена на обикновените хора, нашата фуражна база.

— Хората са фураж за вас.

— А за вас? Или Светлите сега произлизат от Светли, а не от тълпата?

— За нас хората са корените. Нашите корени.

— Нека бъдат корени. Защо да се караме за отделни думи? Но тогава това са и наши корени, момиче. И те ни изпрацат все повече и повече сок, няма да го крия, това не е тайна.

— Ние също не ставаме по-малко. И това не е тайна.

— Разбира се. Бурно време, стрес, натоварвания — хората живеят на ръба, а от него лесно можеш да паднеш. Поне в едно нещо достигнахме до общ извод! — магът се разсмя.

— Достигнахме — съгласи се Тигърчето. Тя вече не гледаше към мен, разговорът се прехвърли към вечния, неразрешим въпрос, над който си блъскаха главите философите на двете страни, а не двама скучаещи магове, Тъмнен и Светъл. Разбрах, че Тигърчето вече е съобщила всичко, което е трябвало да науча.

Или поне всичко, което е сметнала за възможно да каже.

Взех халбата бира, сложена пред мен. Пресуших я с отмерени, дълбоки глътки. Наистина ми се пиеше.

Ловът е престорен?

Да. И аз отдавна го бях разбрал. Основното, което трябваше да науча, беше, че нашите също вече са наясно с това.

Дивака не е хванат?

Разбира се. Иначе вече щяха да са се свързали с мен. По телефона или ментално, това нямаше да е проблем за шефа. Убиецът щеше да бъде предаден на Трибунала, Светлана нямаше да се разкъсва между желанието да помогне и необходимостта да не се намесва в битки, а аз бих могъл да се изсмея в лицето на Завулон.

Но как, как е възможно да се намери в огромния град човек, чиито способности се проявяват спонтанно? Избухват — и гаснат. От убийство до убийство, от една безсмислена победа над Злото до друга? Дори наистина да е известен на Тъмните, това е тайна на най-висшите звена на ръководството.

И в никакъв случай не на тези Тъмни около мен, занимаващи се с празни работи.

Огледах се с отвращение.

Та това е несериозно!

Охранителят, когото толкова лесно убих. Магът трета степен, който разпалено спореше с нашата наблюдателка и гледаше какво става около него. Тези младоци зад терминалите, крещящи в пълен глас:

— Булевардът на цветята е проверен!

— Полежаевска е под контрол!

Да, това е оперативният им щаб. Толкова нелеп и толкова неквалифициран, колкото Тъмните, търсеци ме по улиците. Да,

мрежата е хвърлена, но никой не се вълнува от броя на дупките в нея. Колкото по-дълго се измъквам от преследването, колкото повече нервнича, толкова по-добре за Мрака. За по-голямата му част, естествено. Светлана няма да издържи. Ще се пречупи. Ще се опита да помогне, усетила в себе си раждането на истинската Сила. Никой от нашите няма да може да я удържи — определено. И ще я довършат.

— Волгоградски проспект.

В момента можех да ги изколя и да ги изпозастрелям — всичките! Всички до един! Това бе изметът на Мрака, неудачниците, аутсайдерите — или лишени от перспективи, или с прекалено много недостатъци. На Тъмните просто не им е жал за тях — те пречат, мотаят се в краката. Дневният патрул не е приют, на какъвто понякога приличаме ние. Дневният патрул се отървава от излишните, при това обикновено чрез нашите ръце. Като при това печелят козове, правото на ответни действия, на промяна на баланса.

И онази сумрачна фигура, която ми посочи кулата Останкино, също беше рожба на Мрака. Застраховка, ако изведнъж не се досетя къде да отида да воювам.

А истинските действия се координират от един-единствен Различен.

Завулон.

Разбира се, в него няма и капчица злоба към мен. Защо са й такива сложни и вредни емоции на такава сериозна сила? Такива като мен той многократно ги е ял на закуска, вдигал ги е от дъската и ги е разменял за свои пешки.

Кога ли щеше да реши, че партията е спечелена, че трябва да разиграе финала?

— Имате ли огънче? — попитах аз, оставяйки чашата и вдигайки захвърления на бара пакет цигари. Някой го беше забравил, може би избягал посетител на ресторанта, изгубил паметта си, или пък Тъмен.

Очите на Тигърчето проблеснаха зловещо, тя застана нащрек. Усетих, че още миг — и вълшебницата ще премине в бойна трансформация. Тя със сигурност също бе оценила силите на противника и беше решила, че имаме сериозни надежди за успех.

Но нямаше нужда от подобно нещо.

Тъмният маг, старият маг от трето равнище, небрежно протегна към мен запалка. „Ронсонът“ изщрака мелодично, пусна езиче пламък,

а Тъмният продължи:

— Всички ваши постоянни обвинения срещу Мрака — в двойна игра, в коварство, в провокации — имат една-единствена цел. Да замаскират собствената ви нежизнеспособност. Неразбирането на света, на неговите закони. Неразбирането на хората, в края на краищата! Достатъчно е само да признаете, че прогнозите от страна на Мрака са значително по-точни, а следването на естествените нужди на човешката душа я довежда на наша страна — и какво ще стане с вашия морал? С вашата жизнена философия? А?

Запалих, кимнах учтиво и тръгнах към стълбите. Тигърчето гледаше объркано след мен. Е, разбери, досети се сама защо си тръгвам.

Всичко, което можех да науча тук, го научих.

По-точно — почти всичко.

Наведох се над късо подстриган очилатко, вперил очи в ноутбука си, и попитах делово:

— Кои райони ще покрием последни?

— Ботаническата, Изложбата на постиженията на народното стопанство — отвърна той, без да вдига поглед. Курсорът се плъзгаше по екрана. Тъмният даваше нареждания, наслаждаваше се на властта, местеше червени точки върху картата на Москва. Би било по-трудно да го откъснат от този процес, отколкото от любимото момиче.

Нали те също умеят да обичат.

— Благодаря — казах аз и пуснах недоизпушената цигара в пълния пепелник. — Много ми помогна.

— Дребна работа — махна с ръка операторът. Отново не ме погледна. Изплезил език, той слагаше на екрана поредната точка: обикновен Тъмен, включил се в преследването. На какво се радваш, глупчо, този, който командва бала, никога няма да се покаже на картата ти. По-добре да се беше хванал да си играеш на войници, със същото упоение от властта.

Излязох на витата стълба. Яростта, с която дойдох тук — да убивам и по-скоро да бъда убит — беше изчезнала. Навярно по същия начин в определен момент от битката войниците ги обзема ледено спокойствие. Така и ръцете на хирурга престават да треперят, когато види, че болният умира на операционната маса.

Какви варианти си предвидил, Завулон?

Че ще започна битка с преследвачите си и всички Светли и Тъмни ще хукнат към суматохата, особено Светлана?

Следващият.

Че ще се предам или ще бъда хванат, и ще започне бавен, продължителен, мъчителен процес, който ще завърши с безумно избухване на Светлана пред Трибунала?

Следващият.

Че ще започна битка с целия оперативен щаб от магове-неудачници, ще ги пребия, но ще се окажа в капан на височина триста метра, а Светлана ще хукне към кулата?

Следващият.

Че ще намина през щаба, ще си изясня, че тук никой не знае нищо за Дивака, и ще се постарая да спечеля време?

Възможно.

Обръчът се стеснява, знам. Той вече се е сключил в покрайнините, по Московския околоръстен път, после е започнало разделянето на града на райони, отсичането на транспортните магистрали. Все още не е късно да побягна през най-близките, още непокрити околности, да намеря укритие, да се опитам да се стая: та нали единствения съвет, който ми даде шефът, беше да се държа, да печеля време, докато Нощния патрул се опитва да намери Дивака.

Ти неслучайно ме тласкаш към района, където стана нашият малък зимен сблъсък, нали? Не мога да не си спомня за него, значи така или иначе ще действам под влияние на спомените.

Панорамната зала вече беше празна. Съвсем. Последните посетители бяха изчезнали, нямаше и персонал — единствено посветеният от мен човек стоеше до стълбите, стиснал в ръка пистолета, и с пламък в очите гледаше надолу.

— Преобличаме се отново — наредих аз. — Приеми благодарност от Светлината. После ще забравиш всичко, за което говорихме. Ще се прибереш вкъщи. Ще запомниш само, че денят е бил най-обикновен, като предишния. Никакви произшествия.

— Никакви произшествия! — с готовност изстреля охранителят, докато се измъкваше от дрехите ми. Толкова е лесно хората да бъдат привлечени към Светлината или Мрака, но те са най-щастливи когато им позволят да бъдат самите себе си.

ГЛАВА 6

Когато излязох от кулата, се спрях и мушнах ръце в джобовете. Постоях, гледайки струящите към небето лъчи на прожектора, към осветената будка на пропуската.

Само две неща не разбирах в тази игра, която водеха в момента Патрулите, по-точно — ръководствата на Патрулите.

Отишлият си в Сумрака — кой беше той и на чия страна? Предупреждаваше ли ме или искаше да ме сплаши?

Момчето Егор — случайна ли беше нашата среща или не? И ако не беше случайна, какво стоеше зад нея — знак на съдбата или поредният ход на Завулон?

За обитателите на Сумрака не знаех почти нищо. Може би и самият Хесер не знаеше.

Виж за Егор можех да помисля.

Той е нераздадена карта в играта. Нека да е шестица, но коз, както всички нас. А незначителните козове също са нужни. Егор вече беше посещавал Сумрака — първия път, когато се опитваше да ме види, и втория — спасявайки се от вампирката. Не особено обещаващо, ако трябва да съм честен. И двата пъти го бе водил страхът и при всички случаи бъдещето му бе предрешено. Той можеше да се задържи още няколко години на границата между човек и Различен, но се бе запътил към Мрака.

По-добре е да се гледа истината в очите.

Най-вероятно той бе Тъмен. И нямаше никакво значение, че засега е обикновено добро момче. Ако оцелеех, тепърва ми предстоеше при среща да му искам документите или да представям своите.

Най-вероятно Завулон можеше да му въздейства. Да го насочи към точката, където се намирам аз. Което ми подсказваше, че той усеща прекрасно и моето местоположение. Но аз съм готов за това.

Само че имаше ли смисъл в нашата „случайна“ среща?

Като се вземе предвид казаното от операторите — че районът на Изложбата на постиженията на народното стопанство още не се проверява — да, срещата ни е имала смисъл. Би могла да ми хрумне

налудничавата мисъл да използвам момчето — да се скрия в апартамента му или просто да го изпратя да търси помощ. Бих могъл да тръгна към дома му. Нали?

Прекалено сложно. Извънредно. Можеха да ме хванат лесно и така. Пропусках нещо, може би най-важното.

Крачех по пътя, вече без да поглеждам към кулата, където днес се намираше бутафорният щаб на Тъмните. Почти бях забравил за осакатеното тяло на мага-охранител, което в момента лежеше някъде в подножието на кулата. Какво искат от мен? Какво? Да започнем с това.

Да послужи за примамка. Да попадна в ръцете на Дневния патрул. И то по такъв начин, че да не остане никакво съмнение във вината ми. Което на практика се случи.

А после — Светлана да не издържи. Ние можем да защитим и нея самата, и роднините ѝ. Не е по силите ни единствено да се намесим в нейните собствени решения. И ако тя тръгне да ме спасява, да ме измъква от подземията на Дневния патрул, да ме отвлича от Трибунала, да я унищожат — бързо и без колебания. Цялата игра бе изградена върху нейния грешен ход. Цялата игра е била замислена много отдавна, когато Тъмният маг Завулон е видял в бъдещето появата на Великата Вълшебница и ролята, която ми предстои да изиграя. И са били подготвени капаните. Първия го избегнах. Вторият вече беше отворил хищната си паст. Възможно беше да ме очаква и трети.

Но какво общо имаше с това хлапето, засега неспособно да проявява магически умения?

Спрях се.

Той бе Тъмен, нали така?

А кой избиваше Тъмните? Слабите, неумелите, тези, които не желаят да се развиват?

Още един, приписан на мен труп, но какъв е смисълът?

Не знаех. Но знаех с абсолютна сигурност, че момчето е обречено и че срещата ни в метрото изобщо не е била случайна. Или отново провидението ми се бе притекло на помощ, или поредният фрагмент от пъзела беше застанал на мястото си.

Егор щеше да загине.

Спомних си как ме гледаше на перона, намръщен, желаещ едновременно хем да ме пита нещо, хем да ме наругае, за пореден път

да изкрещи истината за Патрулите, която беше научил прекалено рано. Как се обърна и побягна към влака.

„Но нали ще ви защитят? Вашият Патрул?“

„Ще опитат.“

Ще опитат, разбира се. До последно ще търсят Дивака.

Ето го и отговора!

Спрях се, стискайки глава с длани. Светлина и Мрак, колко бях глупав! Какъв невероятен наивник бях!

Капанът нямаше да щракне, докато Дивака е жив. Не беше достатъчно да изкарат, че аз съм психопат-ловец, браконьер от Светлите. Трябваше да унищожат и истинския Дивак.

Тъмните — или поне Завулон — знаеха кой е той. Нещо повече — умееха да го управляват. Подхвърляха му плячка — тези, от които не виждаха особена полза. В момента Дивака не просто водеше поредното героично сражение с Мрака, той бе изцяло във вихъра на битката. Тъмните валяха към него от всички страни: първо жената-върколак, после Тъмния маг в ресторанта, сега — момче. Сигурно му се струваше, че светът е полудял, че приближава Апокалипсиса, че силите на Мрака завладяват света. Не бих искал да съм на негово място.

Жената-върколак е била необходима, за да протестираат пред нас и да демонстрират кой е под прицел.

Тъмният маг — за да ме притиснат докрай и да имат право на официално обвинение и арест.

Момчето — за да унищожат най-накрая изигралия ролята си Дивак. Да се намесят в последния момент, да го хванат над трупа, да го убият, без да му позволят да избяга или да се съпротивлява: нали той не разбира, че воюваме по правила и никога няма да се предаде, няма да се подчини на заповедите на загадъчния „Дневен патрул“.

След смъртта на Дивака на мен нямаше да ми остане никакъв изход. Или щях да се съглася да ми извъртят паметта, или да отида в Сумрака. При всички случаи Светлана щеше да се пречупи.

Сгуших се.

Студено. Все пак беше студено. Беше ми се сторило, че зимата съвсем си е отишла, но само ми се бе сторило.

Вдигнах ръка и спрях първата кола. Погледнах шофьора в очите и казах:

— Да тръгваме.

Импулсът беше достатъчно силен, той не попита къде трябва да отидем.

Наближаваше края на света.

Нещо се помръдна, започна да се движи, пробудиха се древни сенки, зазвучаха приглушени думи на забравени езици, земята се разтърси.

Над света изгряваше Мракът.

Максим стоеше на балкона, пушеше и слушаше с крайчето на ухото си мърморенето на Лена. То не преставаше вече няколко часа, от мига, в който спасената от него девойка изскочи от колата при метрото. Максим чу за себе си всичко, което можеше да си представи, плюс някои неща, които изобщо не можеше да си представи.

Това, че е глупак и женкар, готов да се подложи под куршумите заради някакви дълги крака и миловидно личице, Максим възприемаше спокойно. Че е нагъл мръсник, флиртуващ пред жена си с изхабена и грозна проститутка, беше малко по-оригинално. Особено като се има предвид, че беше разменил само няколко думи с неочакваната спътница.

Сега на ред бяха дошли абсолютните глупости. Напомняха се неочакваните командировки, двата случая, в които се бе върнал вкъщи пиян... наистина пиян. Правеха се предположения за количеството на любовните му връзки, за безнадеждната тъпота и мекушавост, пречеци за издигането в службата и осигуряването на поне донякъде приличен живот.

Максим погледна през рамо.

Лена дори не се самонавиваше, което беше странно. Седеше на кожения диван пред огромния телевизор „Панасоник“ и говореше, говореше почти искрено.

Наистина ли мислеше така?

Че има куп любовни връзки? Че е спасил непознатата девойка заради красивата ѝ фигура, а не заради свистящите във въздуха куршуми? Че живеят зле, бедно? Те, които преди три години купиха прекрасен апартамент, обзаведоха го като замък и на Коледа отидоха във Франция?

Гласът на жената беше уверен. Гласът беше обвиняващ. Гласът беше изпълнен със страдание.

Максим запрати с перване на пръста цигарата долу. Вгледа се в нощта.

Мракът, Мракът се надигаше.

Там, в тоалетната, Максим беше убил Тъмен маг. Една от най-отвратителните рожби на вселенското Зло. Човек, носещ в себе си злоба и страх. Изпомпващ от околните енергия, смазващ чуждите души, превръщащ бялото в черно, любовта в омраза. Както винаги — сам срещу целия свят.

Само че по-рано не се беше случвало подобно нещо. Два дни подред да попада на тези дяволски изчадия: или бяха използвали от зловонните си дупки, или зрението му ставаше по-добро.

Ето и сега.

Максим гледаше от височината на десетия етаж и виждаше не множеството светлини на нощния град. Това бе за другите. За хората, които бяха слепи и безпомощни. Той виждаше скупчване от Мрак, увиснало над земята. Не особено високо — вероятно на равнището на десети-дванайсети етаж.

Максим виждаше поредната рожба на Мрака.

Както винаги. Както обикновено. Но защо толкова често, защо случай след случай? Вече трети! Трети за едно денонощие!

Мракът трептеше, люлееше се, движеше се. Мракът живееше.

А зад гърба на Максим с уморен, нещастен, изпълнен с огорчение глас Лена изброяваше греховете му. Стана, приближи се до вратата на балкона, сякаш се съмняваше, че той я слуша. Добре, така да бъде. Поне да не събуди децата, ако, разбира се, те спят. Кой знае защо, Максим се съмняваше в това.

Ех, ако вярваше в Бог. Наистина. Но от слабата вяра, която стопляше Максим след всеки акт на пречистване, вече не беше останало почти нищо. Не можеше да има Бог в свят, където процъфтяваше Злото.

Но ако го имаше, или ако поне в душата на Максим беше останала истинска вяра! Той сега би паднал на колене, върху мръсния, напукан бетон, би вдигнал ръце към сумрачното, нощно небе, към небето, където дори звездите светеха тихо и тъжно. И би закрещял: „Защо? Защо, Господи? Това не е по силите ми, това не е за мен! Свали

от мен тази тежест, моля те, свали я! Аз не съм този, който ти трябва! Аз съм слаб!“

И да викаш, и да не викаш — все същото. Не той е сложил върху раменете ти тази тежест. И не той ще я свали. Отпред пламва и се разгаря черно огънче. Ново пипало на Мрака.

— Лена, извинявай. — Той отстрани жена си и влезе в стаята. — Трябва да изляза.

Тя млъкна по средата на думата и в очите ѝ, където току-що имаше само раздражение и обида, се появи уплаха.

— Ще се върна.

Той бързо тръгна към вратата, надявайки се да избегне въпросите.

— Максим! Максим, почакай!

Преходът от ругатните към молбите беше мълниеносен. Лена се хвърли след него, хвана го за ръката, погледна го в лицето — с израз на съжаление, с желание да му угоди.

— Прости ми, прости ми, толкова се уплаших! Прости ми, наговорих ти куп глупости, Максим!

Той гледаше жена си, моментално изгубила агресивността си, капитулирала, готова на всичко, само и само той, глупавият, развратният, подлият, да не излезе от апартамента. Нима нещо се бе появило на лицето му — нещо, изплашило Лена повече, отколкото бандитската престрелка, в която се бяха забъркали?

— Няма да те пусна! Никъде няма да те пусна! Нощ е!

— Нищо няма да се случи с мен — меко каза Максим. — И потихо, децата ще се събудят. Ще се върна скоро.

— Като не мислиш за себе си, поне помисли за децата! За мен помисли! — Лена мълниеносно смени тактиката. — А ако са запомнили номера на колата? И ако сега се появят — да търсят онази мръсница? Какво да правя?

— Никой няма да се появи! — Кой знае защо Максим бе сигурен, че това е истина. — А ако все пак стане — вратата е здрава. Знаеш и на кого да се обадиш. Лена, пусни ме.

Жена му беше преградила вратата, застанала бе с разперени ръце, с вдигната нагоре глава и със затворени очи, сякаш очаквайки, че той ей сега ще я удари.

Максим внимателно я целуна по бузата и я отстрани от пътя си. Влезе в коридора, съпроводен от вече съвсем объркания ѝ поглед. От стаята на дъщеря им се чуваше неприятна, тежка музика — не спеше, бе пуснала магнитофона, само за да заглуши злобните им гласове, по-точно гласа на Лена.

— Не бива! — прошепна умолително жена му след него.

Той облече якето си и бегло провери дали всичко във вътрешните джобове си е на мястото.

— Ти изобщо не мислиш за нас! — сякаш по инерция, сякаш вече на нищо не се надяваше, сподавено извика Лена. Музиката в стаята на дъщеря им стана още по-силна.

— А това вече не е истина — спокойно каза Максим. — Точно за вас мисля. Закрилям ви.

Тръгна, без да чака асансьора. Беше стигнал до долната площадка на стълбите, когато го настигна неочакваният вик на жена му — тя не обичаше да изнася наяве кирливите ризи на семейството и никога не се караше с него на стълбището.

— По-добре да ни обичаше, отколкото да ни закриляш!

Максим сви рамене и ускори крачка.

Ето тук стоях тогава, през зимата.

Всичко си бе същото — глухият проход, шумът на колите зад гърба ми, слабата светлина на фенерите. Само че тогава беше значително по-студено. И всичко изглеждаше просто и ясно, като на млад американски полицаи, излязъл на първото си патрулиране.

Да опазвам закона. Да преследвам Злото. Да защитавам невинните.

Колко хубаво би било, ако всичко си оставаше винаги толкова просто и ясно, както когато си на дванайсет или двайсет години. Ако на света наистина имаше само два цвята: бяло и черно. Само че дори най-честният и добродушен полицаи, възпитан в гръмки патриотични идеали, рано или късно разбира: по улиците има не само Мрак и Светлина. Има още договорки, отстъпки, споразумения. Информатори, капани, провокации. Рано или късно се налага да предаваш своите, да подхвърляш в чужди джобове пакетчета с хероин, да удряш по бъбреците, внимателно, за да не оставиш следи.

И всичко — заради онези, най-простите правила.

Да опазваш закона. Да преследваш злото. Да защитаваш невинните.

На мен също ми се наложи да разбере това.

Преминах през тесния тухлен проход, подритнах парче от вестник, захвърлено до стената. Ето тук изтля горкият вампир. Наистина горкият, виновен само в това, че си е позволил да се влюби. Не във вампирка, не в жена, а в жертвата си, в своята храна.

Ето тук плиснах шишенцето водка, изгаряйки лицето на жената, която ние, от Нощния патрул, бяхме предали на вампирите, за храна.

Колко обичат да казват Тъмните: „Свобода!“ Колко често ние обясняваме на самите себе си, че свободата си има граници.

И всичко това, навярно, е съвсем правилно. За онези Тъмни и Светли, които просто живеят сред хората, превъзхождайки ги по възможности, но без да се отличават от тях по стремежите си. За онези, които са избрали да живеят по правилата, а не противопоставянето.

Но е достатъчно само да се излезе на границата, онази невидима граница, където стоим ние, патрулните, разделяйки Светлината и Мрака...

Това е война. А войната винаги е престъпна. Винаги, във всички времена, в нея има място не само за героизъм и саможертва, но и за предателство, подлост, удари в гърба. Иначе просто не може да се воюва. Иначе си загубил предварително.

Но какво означава всичко това, в края на краищата! За кое си струва да се бия, за кое имам право да се бия, когато стоя на границата, по средата между Светлината и Мрака? Моите съседни са вампири! Те — или поне Костя — никога не са убивали. Те са прилични хора от гледна точка на хората. Ако ги съдим по делата им, са значително по-честни от шефа или от Олга.

Къде е границата? Къде е оправданието? Къде е извинението? Не знам отговора. Не е по силите ми да кажа нищо, дори на себе си. Аз вече плувам по течението на старите убеждения и догми. Как моите приятели, оперативните работници на Патрула, могат да се сражават непрекъснато? Какви обяснения дават за своите постъпки? Също не знам. Но техните решения няма да ми помогнат. Тук всеки решава сам за себе си, като в гръмките лозунги на Тъмните.

И най-неприятно беше, че чувствах: ако не разбира, ако не успея да напипам тази граница, аз съм обречен. И не само аз. Ще загине Светлана. Шефът ще се намеси в безнадежден опит да я спаси. Ще рухне цялата структура на Нощния патрул в Москва.

„Защото в ковачницата не е имало пирон.“

Постоях още малко, опирайки се с ръка на мръсната тухлена стена. Спомнях си, хапейки устни, опитвайки се да намеря отговора. Не го намирах. Значи — съдба.

Прекоших уютния тих двор и излязох пред „блока на крачета“. Съветският небостъргач предизвикваше някакво потискащо униние, напълно неоправдано, но ярко. Изпитвал съм подобно чувство понякога, когато съм минавал с влака покрай изоставени села или полуразрушени зърнени складове. Неуместност, прекалено голям размах, завършил с удар по въздуха.

— Завулон — казах, — ако ме слушаш...

Тишина, обичайната тишина на късните московски вечери — ревът на колите, тук-там музика от прозорците, никакви хора.

— Ти все едно, не можеш да изчислиш всичко — произнесох аз в пустотата. — Изобщо не можеш. Винаги има разклонения на реалността. Бъдещето не е определено. Знаеш това. И аз също го знам.

Пресякох пътя, без да се оглеждам встрани, без да обръщам внимание на колите. Изпълнявам задача, нали?

Сфера на отстраняване!

Трамваят издрънча и застина върху релсите. Колите намаляваха скорост, заобикаляйки пустотата, в центъра на която стоях аз. Всичко престана да съществува — с изключение на сградата, на покрива на която се състоя битката ни преди три месеца, тъмнината, проблясъците на енергия, невидима за човешките очи.

И тази мощ, която малцина могат да зърнат, нарастваше.

Тук беше центърът на тайфуна, не грешах. Точно тук ли искахте да ме доведете? Прекрасно. Дойдох. Завулон, ти все пак помниш онова малко позорно поражение. Не можеш да не помниш какъв шамар получи в присъствието на своите собствени роби.

Покрай всичките му висши цели — разбирам, че за него те са висши — в Завулон кипи още едно желание, което някога е било обикновена човешка слабост, а сега е невероятно подсилено от Сумрака.

Да отмъсти. Да си разчисти сметките.

Да повтори битката. Да размаха юмруци след боя.

Във всички вас, велики магове — и Светли, и Тъмни — я има тази черта — преситеността на обикновената схватка, стремежа да се победи изящно. Да се унижи противника. На вас са ви скучни обикновените победи, те са част от миналото. Великото противопоставяне се е изродило в безкрайна шахматна партия. Така е и при Хесер, великият Светъл маг, който с такова удоволствие се подигра на Завулон, приемайки чужд облик.

За мен противопоставянето още не се е превърнало в игра.

Може би в това се крие моят шанс.

Извадих от кобура пистолета си, свалих предпазителя. Въздъхнах — дълбоко, дълбоко, сякаш се канех да се гмурна. Време беше.

Максим чувстваше, че този път всичко ще се реши бързо.

Нямаше да има нощно бдение в засада. Нито пък — продължително проследяване. Този път озарението дойде прекалено ярко и то не само усещането за чуждо, враждебно присъствие, но и ясно насочване към целта.

Той стигна до пресечката на улиците „Галушкин“ и „Ярославска“, спря в двора на многоетажна сграда. Погледна тлеещия черен огън, местещ се бавно във вътрешността на зданието.

Тъмният маг бе там. Максим вече го възприемаше реално, почти зримо. Слаби способности. Не е вампир, не е върколак, не е инкуб^[1]. Именно Тъмен маг. Като се имаше предвид неголямата сила, проблем нямаше да има. Проблемът бе другаде.

Максим можеше само да се моли и да се надява, че това няма да се случва толкова често. Да се унищожават ден след ден рожбите на Мрака е тежко не само физически. Съществува и онзи, най-страшният миг, в който кинжалът пронизва сърцето на врага. Мигът, когато всичко наоколо започва да трепери, да балансира, цветовете избледняват, звуците помръкват, движенията се забавят. Какво щеше да прави, ако дори веднъж сбъркаше? Ако ликвидираше не враг на човешкия род, а обикновен човек? Не знаеше.

Но нали нямаше друг изход, нали на света само той можеше да отличи Тъмните от обикновените хора. След като само в неговите ръце

бе дадено — от Бог, съдбата, случая — оръжие.

Максим извади дървения кинжал. Погледна играчката с лека тъга и тревога. Този, който някога беше издялал кинжала и му беше дал гръмкото звучно име „мизърикорд“, не беше той.

Тогава бяха на по дванайсет години, той и Петка, най-добрият и може би единственият му приятел в детството, всъщност защо да се заблуждава, единственият в живота. Дватама играеха на някакви рицарски битки, за кратко, наистина — в тяхното детство имаше доста развлечения и без всевъзможните компютри и дискотеки. Играха всички деца от двора, през едно-единствено кратко лято — дялаха мечове и кинжали, и се биеха уж с всички сили, но внимателно. Имаха достатъчно ум, за да разберат, че и с дървени оръжия може да се извади нечие око или да се порежеш до кръв. Странна работа — с Петка винаги се оказваха в различни лагери. Може би защото той беше малко по-мъничък и Максим леко се притесняваше от приятеля си дребосък, гледащ го с възторжени очи и ходещ по петите му като мълчалива опашка. И беше съвсем обичайно, когато в поредната битка Максим изби дървения меч от ръцете на Петка, който почти не се бранеше от него, и закрещя: „Пленен си!“.

Само че после се случи нещо странно. Петка мълчаливо му подаде същия този кинжал и каза, че доблестният рицар е длъжен да отнеме живота му с „мизърикорда“, а не да го унижава чрез пленяване. Това беше игра, разбира се, игра, само че нещо в Максим потрепна, когато той нанесе удара — направи се, че нанася удар — с дървения кинжал. И последва един непоносим, кратък миг, когато Петка гледаше ту ръката му, допряла оръжието-играчка до зацапаната бяла тениска, ту очите му. А после изведнъж измърмори: „Задръж го, това ще бъде твоят трофей.“

Максим прие дървения кинжал с удоволствие, без колебание. Хем като трофей, хем като подарък. Само че, кой знае защо, никога не го взимаше със себе си, когато отиваше да играе. Пазеше го вкъщи, стараяше се да го забрави, сякаш се притесняваше от неочаквания подарък и собствената си лигавост. Но помнеше, винаги помнеше. И дори когато порасна, когато започна да отглежда собственото си дете — не забрави. Оръжието-играчка лежеше до детските албуми със снимки, пликите с кичури от косата и останалите сантиментални

глупости. До деня, в който Максим за пръв път усети присъствието на Мрака в света.

Тогава дървеният кинжал сякаш го повика. И се превърна в истинско оръжие — безпощадно, безмилостно, непобедимо.

А Петка вече го нямаше. Младостта ги раздели: разликата от една година е голяма за децата, но за тийнейджърите е истинска пропаст. После ги раздели и животът. Усмиваха се един на друг, когато се срещнеха, стискаха си ръцете, няколко пъти хубавичко си пийнаха, спомняйки си детството. После Максим се ожени, премести се на нов адрес, връзката почти се прекъсна. А тази зима, съвсем случайно, научи новината. Каза му я майка му, на която той редовно се обаждаше вечер, както прави всеки добър син. „А помниш ли Петка? Вие с него бяхте такива приятели като деца, направо неразделни.“

Помнеше го. И веднага разбра защо е необходимо такова встъпление.

Пребил се смъртоносно. Паднал от покрива на някаква висока сграда, и какво ли е правел там посред нощ? Може би е искал да се самоубие, а може и да се е напил, само дето лекарите разправяха, че е бил трезвен. А може и да са го убили. Работел в някаква търговска организация, получавал добри пари, помагал на родителите си, карал хубави коли.

„Напушил се е с трева“ — каза тогава Максим. Толкова твърдо, че майка му дори не понечи да спори. — „Напушил се е, той винаги е бил странен.“

И сърцето му не трепна, не се сви. Само че вечерта самият той, кой знае защо, се напи. А после отиде и уби жената, чиято Тъмна сила принуждаваше околните да изоставят любовници и да се връщат при законните си жени, уби застаряващата вещица, събираща и разделяща хората, която бе проследявал безрезултатно вече две седмици.

Петка го нямаше — вече от много години го нямаше момчето, с което той дружеше, а от три месеца го нямаше и Пьотър Несторов, когото той виждаше веднъж годишно, че и по-рядко. Ала подареният кинжал си беше останал.

Навярно все пак от тяхното неловко детско приятелство имаше полза.

Максим повъртя в ръка дървения кинжал. Защо, защо е сам? Защо до него няма приятел, способен да снесе поне част от тежестта

от раменете му? Толкова много мрак има наоколо, а Светлината е толкова малко.

Кой знае защо си спомни последната, изстреляна подире му фраза на Лена: „По-добре да ни обичаше, отколкото да ни закриляш!“

„А не е ли това едно и също?“ — възрази мислено Максим.

Не, вероятно не бе едно и също. Само че какво може да направи човек, за когото любовта е сражение, който се бие „против“, а не „за“?

Против Мрака, а не за Светлината.

Не за Светлината, а против Мрака.

— Аз съм страж — каза Максим. На самия себе си, полугласно, сякаш се стесняваше да го изрече на глас. Само шизофрениците разговарят със самите себе си. А той не е шизофреник, той е повече от нормален, той вижда древното Зло, плъзващо по света.

Плъзващо или заселило се тук много отдавна?

Това е безумие. Не бива, изобщо не бива да се съмнява. Ако изгуби дори частица от вярата си, ако си позволи да се отпусне или да търси несъществуващи съюзници, край с него. Дървеният кинжал няма да се превърне в светец меч, който да прогони Мрака. Поредният маг ще го изпепели с магическия си огън, вещица ще го омагьоса или върколак ще го разкъса на парчета.

Страж и съдия!

Не биваше да се колебае.

Късчето Мрак от деветия етаж изведнъж потегли надолу. Сърцето на Максим заби учестено: Тъмният маг беше тръгнал към съдбата си. Излезе от колата, бегло се огледа. Наоколо нямаше никой. Както обикновено — нещо, скрито в него, разгонваше случайните свидетели, освобождаваше полесражението.

Полесражението? Или ешафода?

Страж и съдия?

Или палач?

Каква е разликата? Той служи на Светлината!

Познатата сила изпълваше тялото му, караше го да се вълнува. Хванал с ръка ревера на самото си, Максим тръгна към входа, срещу спускация се с асансьора Тъмен маг.

Бързо, всичко трябваше да се направи бързо. Все пак нощта още не бе настъпила. Биха могли да го видят. А никой никога нямаше да повярва в неговия разказ, в най-добрия случай го очакваше лудница.

Повикай го. Представи се. Извади оръжието.

Мизърикорд. Милосърдие. Той е страж и съдия. Съвсем не е палач!

Този двор е полесражение, а не ешафод!

Максим се спря пред входа. Дочуха се стъпки. Ключалката изщрака.

И му се прииска да изскимти от обида и ужас, да закрепци, проклинайки небесата, съдбата и своя небивал дар.

Тъмният маг се оказа дете.

Слабичко тъмнокосо момче. Най-обикновено на външен вид — само дете Максим виждаше трепкация около него ореол на Мрака.

Защо? Такова нещо никога не му се беше случвало. Той беше убивал жени и мъже, млади и стари, но досега не беше попадал на деца, продали душата си на Мрака. Максим дори не си беше помислял подобно нещо — неясно дали защото не желаше да признае, че такава възможност съществува, или защото отказваше да вземе решение предварително. Ако знаеше, че бъдещата му жертва е само на дванайсет години, може би щеше да си остане вкъщи.

Момчето стоеше на входа и гледаше с недоумение Максим. За миг изглеждаше, че хлапето ще се обърне и ще се втурне обратно и ще хлопне тежката врата, заключвайки я. Бягай де, защо не бягаш?

Момчето пристъпи напред, придържайки вратата, за да не се блъсне прекалено силно. Погледна Максим в очите — леко начумерено, но без никакъв страх, съвсем непонятно. Той не взе Максим за случаен минувач, разбра, че са го чакали. И сам идваше. Не се ли боеше? Или беше сигурен в своята Тъмна сила?

— Вие сте Светъл, виждам — каза момчето. Тихо, но уверено.

— Да. — Изрече думата с усилие, неохотно, запъвайки се и отклонявайки поглед. Проклинайки се за слабостта си, протегна ръка и хвана момчето за рамото. — Аз съм съдия.

Въпреки това хлапакът не се изплаши.

— Днес видях Антон.

Какъв Антон? Максим премълча, недоумението му се отрази в очите му.

— Заради него ли дойдохте при мен?

— Не. Заради теб.

— Защо?

Момчето се държеше леко предизвикателно, сякаш някога бяха имали дълъг спор с Максим, сякаш Максим бе виновен за нещо и бе длъжен да съзнава вината си.

— Аз съм съдия — повтори Максим. Прииска му се да се извърне и да избяга. Всичко протичаше не както трябва, неправилно. Не можеше Тъмният да се окаже дете, връстник на собствената му дъщеря. Тъмният маг трябваше да се отбранява, да напада, да бяга, но не и да стои с обиден вид, сякаш има право на това.

Сякаш нещо можеше да му послужи за защита.

— Как се казваш? — попита Максим.

— Егор.

— Изключително неприятно ми е, че се получи така. — Максим говореше искрено. И не изпитваше никакво садистично удоволствие от отлагането на убийството. — По дяволите. Имам дъщеря на твоите години!

Кой знае защо, това беше най-обидното.

— Но ако не го направя аз, кой?

— За какво говорите? — момчето се опита да махне ръката му. Това придаде на Максим решимост.

Момче, момиче, възрастен, дете — каква е разликата? Мрак и Светлина — ето тези неща са различни.

— Длъжен съм да те спася — каза Максим. Със свободната си ръка извади кинжала от джоба си. — Длъжен съм и ще го направя.

---

[1] Инкуби — нечисти духове от мъжки пол, които прелъстяват спящите жени. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 7

Първо разпознах колата.

После — Дивака, който излезе от нея.

Обзе ме тъга — тежка и безнадеждна. Това беше мъжът, който ме спаси, когато в облика на Олга избягах от „Махараджа“.

Длъжен ли бях да се досетя? Навярно щях, ако имах повече опит, повече време, повече хладнокръвие. Трябваше просто да погледна аурата на жената, която се возеше с него — нали Светлана ми я беше описала доста подробно. Можех да позная жената — а значи и Дивака. Всичко можеше да приключи още в колата.

Само че как щеше да приключи?

Гмурнах се в Сумрака, когато Дивака погледна към мен. Изглежда, това даде резултат, той продължи нататък, към входа, в който аз някога седях до шахтата за боклук и разговарях мрачно с бялата сова.

Дивака отиваше да убие Егор. Точно както предполагам. Точно според очакванията на Завулон. Капанът беше пред мен, здраво опънатата пружина започваше да се свива. Оставаше още крачка и Дневният патрул можеше да се поздрави с добре проведената операция.

Къде си самият ти, Завулон?

Сумракът ми даваше време. Дивака вървеше и вървеше към блока, бавно местейки крака, а аз се озъртах и претърсвах Мрака наоколо. Да имаше поне следа, поне дихание, поне сянка...

Магическото напрежение наоколо беше чудовищно. Тук се събираха нишки на реалността, късащи се в бъдещето. Тук бе кръстовище на сто пътища, точка, в която светът решава накъде ще тръгне. Не заради мен, не заради Дивака, не заради момчето. Всички ние сме само част от капана. Всички ние сме статисти — на единия е наредено да каже „хапането е разрешено“, на втория — да изиграе падане, на третия — с гордо вдигната глава да стъпи на ешафода. За втори път тази точка на Москва ставаше арена на невидима битка. Но аз не забелязвах Различни — нито Тъмни, нито Светли. Само Дивака,

но той сега дори не приличаше на Различен, единствено на гърдите му искреше концентрирана Сила. Отначало си помислих, че виждам сърцето му. После осъзнах, че това е оръжието му — същото, с което убиваше Тъмните.

Какво става, Завулон? Обхвана ме чувство на обида, нелепа обида. Аз дойдох! Пристъпвам в капана ти, гледай, кракът ми вече е вдигнат, сега ще се случи всичко, но ти къде си?

Или Тъмният маг се криеше толкова изкусно, че не беше по силите ми да го открия, или изобщо го нямаше тук!

Аз губех. Губех още преди развързката, защото не можех да проумея замисъла на врага. Тук трябваше да има засада, нали Тъмните са длъжни да унищожат Дивака веднага щом той убие Егор.

Но как така ще го убие?

Нали аз вече съм тук. Ще му обясня всичко случващо се, ще му разкажа за Патрулите, които се следят взаимно, за Договора, който ни кара да пазим неутралитет, за хората и Различните, за света и Сумрака. Ще му разкажа всичко, както го разказах на Светлана, и той ще ме разбере.

Но ще ме разбере ли?

А ако той наистина не умееше да вижда светлината?

Светът за него е сиво безмозъчно стадо овце. Тъмните са вълците, които обикалят около тях и отвличат по-тлъстите агънца. А той самият е куче-пазач. Неспособен да види пастирите, заслепен от страх и ярост, мятан се насам-натам, сам срещу всички.

Той няма да повярва, няма да си позволи да повярва.

Хвърлих се напред, към Дивака. Вратата на блока вече беше отворена и той говореше с Егор. Защо бе излязъл толкова късно през нощта този глупав хлапак, който вече прекрасно знае какви сили властват над нашия свят? Нима Дивака е способен да подмамва жертвите си?

Нямаше полза от разговори. Щях да го нападам от Сумрака. Да го съборя. И едва тогава да се заема с обясненията.

Сумракът изпищя с гласовете на хиляди ранени, когато се врязах в невидимата бариера. На три стъпки от Дивака, когато вече вдигах ръка, за да нанеса удар, се блъснах в прозрачна стена, плъснах се върху нея и бавно се свлякох на земята, тръскайки къртящата си глава.

Лошо. Леле, колко лошо! Той не разбираше същността на Силата. Беше маг-самоук, психопат на страната на Доброто. Но когато се хванеше за работа, се защитаваше с магическа бариера. Неволно, но от това не ми ставаше по-лесно.

Дивака каза нещо на Егор. И извади ръката си от джоба на сакото.

Дървен кинжал. Бях чувал нещо за тази магия, хем наивна, хем могъща, но в момента нямах време да си го припомням.

Изскочих от сянката си, влязох в човешкия свят и се хвърлих върху Дивака откъм гърба.

Събориха Максим на земята, когато вече беше вдигнал кинжала. Светът наоколо се бе оцветил в сиво, движенията на момчето се забавиха, той виждаше как миглите се спускат бавно за последен път, преди очите широко да се разтворят от болка. Нощта се превърна в сумрачния подиум, където беше свикнал да провежда съдебни заседания и да произнася присъди, без някой да може да го спре.

Но сега го спряха. Събориха го, метнаха го върху асфалта. В последния миг Максим успя да подложи ръка, претърколи се и скочи на крака.

На сцената се появи трети персонаж. Как не го беше забелязал? Как онзи се бе промъкнал към него, заетия с важна работа, винаги предпазен от зрителите и от излишните участници чрез най-светлата сила в света, която го водеше в боя?

Мъжът беше млад, малко по-млад от Максим може би. С дънки, пуловер, със сакче през рамото — сега той небрежно го хвърли с движение на рамото. В ръката му имаше пистолет!

Колко лошо.

— Стой — каза мъжът, сякаш Максим възнамеряваше да избяга някъде. — Изслушай ме.

Случаен минувач, взел го за банален маниак? А пистолета и ловкостта, с която се бе промъкнал незабелязано? Цивилен от спецслужбите? Такъв щеше да стреля или да продължи нападението, да не му позволи да се изправи на крака.

Максим се вгледа в непознатия, смразявайки се от страшна догадка. Ами ако това бе още един Тъмен? Никога досега не му се

беше налагало да се сблъсква с двама едновременно.

Нямаше Мрак. Просто нямаше, и толкоз!

— Кой си ти? — запита Максим, почти забравил за момчето-маг. То бавно пристъпваше към неочаквания си спасител.

— Патрулен. Антон Городецки от Нощния патрул. Изслушай ме.

Антон хвана със свободната си ръка хлапето и го скри зад гърба си. Намекът беше напълно прозрачен.

— Нощният патрул? — Максим продължаваше да се опитва да улови в непознатия диханието на Мрака. Не успяваше и това го плашеше още повече. — От Мрака ли си?

Той не разбираше нищичко. Опитваше се да ме сондира: усещах неговото свирепост, неукротимо и в същото време неумело търсене. Дори не знам дали беше възможно да се прикрия. В този човек или Различен — тук подхождаха и двете понятия — се долавяше някаква първобитна сила, безумен, фанатичен натиск. Не направих опит да се прикрия.

— Нощният патрул? От Мрака ли си?

— Не. Как се казваш?

— Максим. — Дивака бавно се приближаваше. Вглеждаше се в мен, сякаш усещаше, че вече сме се срещали, само че аз съм имал друг облик. — Кой си ти?

— Служител на Нощния патрул. Ще ти обясня всичко, изслушай ме. Ти си Светъл маг.

Лицето на Максим потрепна, вкамени се.

— Ти избиваш Тъмни. Знам това. Днес сутринта уби жена-върколак. Вечерта, в ресторанта, уби Тъмен маг.

— И ти ли си такъв?

Може би ми се стори. Може би в гласа му наистина потрепна надежда. Мушнах демонстративно пистолета в кобура си.

— Аз съм Светъл маг. Не много силен, наистина. Един от стотиците в Москва. Ние сме много, Максим.

Очите му се разшириха и аз разбрах, че съм попаднал в целта. Той не беше безумен, въобразил си, че е Супермен и гордеещ се с това. Навярно нямаше нищо, което да желае повече в живота си от това да срещне съюзник.

— Максим, ние не те забелязахме навреме — казах аз. Нима ще успея да реша всичко по мирен път, без кръвопролития, без безумна схватка между двама бели магове? — Вината е наша. Ти се захвана да воюваш самотен, направи куп бели, Максим, все още всичко може да се поправи. Нима не знаеше за Договора?

Той не ме слушаше, не му пукаше за тайнствения Договор. Най-важното за него беше, че не е сам.

— Вие се борите с Мрака?

— Да.

— И сте много?

— Да!

Максим отново ме погледна и пронизващото дихание на Сумрака пак проблесна в очите му. Той се опитваше да открие лъжа, да види Мрак, да види злоба и омраза — единственото, което имаше възможност да вижда.

— Ти не си Тъмен — почти жално каза той. — Виждам. Никога не съм грешал!

— Патрулен съм — повторих аз. Огледах се, нямаше никой. Нещо подплашваше хората. Вероятно това също беше част от способностите на Дивака.

— Това момче...

— Също е Различен — бързо отговорих аз. — Още не се е определил, или ще стане Светъл, или...

Максим поклати глава:

— Той е Тъмен.

Погледнах Егор. Момчето бавно вдигна поглед.

— Не — казах аз.

Аурата се виждаше ясно — ярка, чиста дъга, преливаща се, обичайна за съвсем малките деца, но не и за тийнейджъри. Собствена съдба, неоформено бъдеще.

— Тъмен е — Максим поклати глава. — Не виждаш ли? Аз никога не греша. Ти ме спря и не ми даде да унищожа пратеник на Мрака.

Навярно не лъжеше. Не беше надарен с много, но това, което го владееше, го владееше до съвършенство. Максим умееше да вижда Мрака, да открива най-дребните му петънца в чуждите души. Нещо повече — точно този, зараждащия се Мрак, го виждаше най-добре.

— Ние не убиваме всички Тъмни поред.

— Защо?

— Имаме примирие, Максим.

— Как може да се сключва примирие с Мрака?

Побиха ме тръпки, в гласа му нямаше и капчица съмнение.

— Мирът винаги е по-добър от войната.

— Не и от тази — Максим вдигна ръката си с кинжала. — Виждаш ли? Това е подарък от мой приятел. Той загина — може би заради такива като това момче. Мракът е коварен!

— На мен ли го казваш?

— Разбира се. Може и да си Светъл — лицето му се изкриви в горчива усмивка. — Само че тогава вашата Светлина отдавна е помръкнала. Няма прошка за злото. Няма примирие с Мрака.

— Няма прошка за Злото? — сега и аз се ядосах. И то как! — Когато закла в тоалетната Тъмния маг, защо не остана още десет минути? Да видиш как ще пицят децата му, как ще плаче жена му? Те не са Тъмни, Максим! Те са обикновени хора, които нямат нашите сили! Ти измъкна една девойка изпод куршумите...

Той потрепна, но лицето му не изгуби каменното си спокойствие.

— Браво! Но нея бяха готови да я убият заради теб, заради твоето престъпление. Не го ли знаеше?

— Това е война!

— Ти самият започна твоята война — прошепнах аз. — Като дете, с детските си кинжали. Няма значение какво ще унищожиш покрай битката си срещу Злото, а? Всичко е позволено във великата борба за Светлината?

— Аз не се боря за Светлината — той също понижи гласа си. — Не за Светлината, а против Мрака. Но това е всичко, което ми е дадено. Разбираш ли? И не си мисли, че за мен това са детски играчки. Аз не съм молил за тази сила, не съм мечтал за нея. Но след като ми е дадена, не мога иначе.

Кой ли го беше пропуснал?

Защо не сме намерили Максим веднага, след като е станал Различен?

От него щеше да излезе прекрасен оперативен работник. След дълги спорове и обяснения. След месеци обучение, след години тренировки, след сривове, грешки, запои, опити за самоубийство. В

края на краищата, не със сърцето си, след като не му бе позволено, но с безкомпромисния си разум щеше да схване правилата на великото противопоставяне. Законите, по които Светлината и Мрака водеха войната си, законите, според които ни се налагаше да се извърщаме от върколаците, преследващи жертвите си, и да убиваме своите, несъумели да се извърнат.

Ето, той стоеше пред мен. Светлият маг, за няколко години унищожил повече Тъмни, отколкото оперативен работник със стогодишен стаж. Умеещ да мрази и неспособен да обича.

Обърнах се и хванах Егор за рамото — той си стоеше, тихо и мирно, без да се обажда, и слушаше напрегнато спора ни. Побутнах го да застане пред мен. Казах:

— Тъмен маг ли е той? Навярно. Страхувам се, че си прав. Ще минат няколко години и това момче ще усети възможностите си. Ще върви по пътя си в живота, а около него ще пълзи Мракът. С всяка крачка ще му става все по-лесно и по-лесно да живее. Всяка крачка ще е за сметка на чужда болка. Помниш ли приказката за Русалката? Вълшебницата ѝ дава крака, тя върви, а в стъпалата ѝ сякаш се забиват нагорещени ножове. Това се отнася точно за нас, Максим! Ние винаги стъпваме по ножове, и с това няма как да се свикне. Само че Андерсен не е разказал всичко! Вещицата е можела да постъпи и по друг начин. Русалката върви, а ножовете режат други. Това е пътят на Мрака.

— Болката ми е с мен — каза Максим. И безумната надежда, че той може да разбере, отново ме докосна. — Но това не бива, няма право да промени нищо.

— Готов ли си да го убиеш? — кимнах с глава към Егор. — Кажи, Максим? Аз съм сътрудник на Патрула, знам каква е границата между Доброто и Злото. Можеш да умножаваш Злото, дори когато убиваш Тъмни. Кажи — готов ли си да го убиеш?

Той не се поколеба. Кимна и ме погледна в очите — умиротворено и радостно.

— Да. Не само, че съм готов — аз никога не съм изпускарал рожби на Мрака. Няма да изпусна и сега.

Невидимият капан изщрака.

Не бих се учудил, ако сега видех Завулон. Ако излезеше от Сумрака и одобрително потупаше Максим по рамото. Или ми се усмихнеше подигравателно.

В следващия миг осъзнах, че Завулон го няма тук. Няма го и не го бе имало.

Заложеният капан не се нуждаеше от наблюдение. Той щеше да се задейства и сам. Аз се хванах, при това всеки служител на Дневния патрул в момента имаше безупречно алиби.

Единият вариант бе да позволя на Максим да убие момчето, което ще стане Тъмен маг. И да се превърна в съучастник — с всичките произтичащи от това последствия.

Другата възможност бе да вляза в схватка. И да унищожа Дивака — все пак нашите сили бяха несравними. Със собствената си ръка да ликвидирам единствения свидетел, нещо повече — да убия Светъл маг.

Защото Максим нямаше да отстъпи. Това бе неговата война, неговият кръст, който е носел на раменете си няколко години. Щеше или да победи, или да загине.

И защо му бе на самия Завулон да се включва в схватката?

Той направи всичко както трябва. Изчисти редовете на Тъмните от баласта, вкара ме в капана, нагнети напрежението, дори направи лъжливо движение, стреляйки покрай мен. Принуди ме да се хвърля срещу Дивака. А сега бе далеч. Може и да не беше в Москва. Възможно бе да наблюдава случващото се — за целта съществуват и достатъчно магически, и достатъчно технически средства. Да наблюдава — и да се смее.

Загазих.

Каквото и да направех, ме очакваше Сумракът.

Съвсем не е задължително да унищожаваш Доброто със собствените си ръце. Много по-просто е когато направиш така, че Доброто само да се вкопчи в себе си.

И единственият шанс, който ми оставаше, беше пренебрежимо малък и чудовищно подъл.

Да не успея.

Да позволя на Максим да убие момчето, по-точно просто да не успея да му попреча. След това той щеше да се успокои. После да дойде с мен в щаба на Нощния патрул, да ни изслуша, да поспори, да млъкне, затиснат от железните аргументи и безпощадната логика на шефа, да разбере какви ги е забъркал и колко крехко е равновесието, което е нарушил. И сам да се предаде на Трибунала, където ще има, макар и нищожен, все пак някакъв шанс да бъде оправдан.

Нали не съм оперативен работник. Направих всичко, каквото можах. Дори успях да проумея играта на Мрака, комбинацията, измислена от някой неизмеримо по-мъдър от мен. Просто не ми достигаха сили и време да реагирам.

Максим замахна с кинжала.

Времето изведнъж потече бавно, сякаш бях влязъл в Сумрака. Само че цветовете не избледняха, дори станаха по-ярки, и дори самият аз се движех в същия този ленив като желе поток. Дървеният кинжал пълзеше към гърдите на Егор и се променяше — придобиваше метален блясък или се покриваше със сив пламък. Лицето на Максим беше съсредоточено, само прехапаната устна издаваше напрежението му, а момчето изобщо нищо не беше успяло да разбере, дори не се опитваше да се дръпне.

Блъснах Егор встрани — мускулите ми не се подчиняваха, не искаха да направят това толкова нелепо и самоубийствено движение. За малкия Тъмен маг замахването на кинжала означаваше смърт. За мен — живот. Винаги е било така и винаги ще бъде.

Което е живот за Тъмния, за Светлия е смърт, и обратното. Не можех да го променя...

Успях.

Егор падна с глава към входа, строполи се плавно — бях го блъснал прекалено силно, за мен беше важно да го спася, а не да се безпокоя дали ще се контузи. В погледа на Максим се мерна почти детска обида. И все пак той още беше способен да разговаря:

— Той е враг!

— Нищо не е направил!

— Ти защитаваш Мрака!

Максим не спореше какъв съм — Тъмен или Светъл. Той все пак умееше да вижда това.

Просто самият той беше по-бял от бялото. И пред него никога не бе стоял въпросът кой трябва да живее и кой — да умре.

Замах с кинжала — насочен вече не към момчето, а към мен. Отскочих, намерих с поглед сянката си и я вдигнах — тя послушно се хвърли към мен.

Светът посивя, звуците заглъхнаха, движенията се забавиха. Търкалящият се Егор стана съвсем неподвижен, колите неуверено пълзяха по улицата, въртейки колелата си на тласъци, клоните на

дърветата бяха забравили за вятъра. Само Максим не забави движенията си.

Той вървеше подире ми, без да го съзнава. Влезе в Сумрака със същата непринуденост, с която човек стъпва от пътя на тротоара. Сега му беше все едно: той черпеше сили за своята непреклонност, за своята омраза, светла-пресветла омраза, за злобата на белия цвят. Той дори не бе палач на Тъмни. Той беше инквизитор. Значително по-страшен от цялата наша Инквизиция.

Разперих ръце, разтворих пръсти и направих простия и безотказен знак на Силата. Ах, как се смеят младите Различни, когато за пръв път им показват тази хватка: „пръсти като ветрило“. Максим дори не се спря — леко се олюля, упорито наведе глава и отново тръгна към мен. Вече започвайки да разбирам, аз отстъпих, трескаво припомняйки си какво има в магическия ми арсенал.

Агапия, знакът на любовта. Той не вярваше в любовта.

Тройният ключ, пораждащ вяра и разбиране. Той не ми вярваше.

Опиум, бледолилав символ, пътят на съня. Усетих как моите собствени клепачи натежават.

Ето как той побеждаваше Тъмните. Неговата неистова вяра, примесена със скритите способности на Различен, работеше като огледало. Връщаше нанесения удар. Издигаше го до равнището на противника. И заедно със способността му да вижда Мрака и с глупавия му магически кинжал го прави почти неуязвим.

Но, разбира се, той не може да отрази всичко. Ударите не се връщат веднага. Знакът Танасос или белият меч най-вероятно щяха да свършат работа.

Само че ако го убиех, щях да убия и себе си. Щях да го пратя по единствения път, който е съден на всички нас — Сумрака. Не ми достигаха сили да го призная за враг — такъв враг, за какъвто ме сметна той.

Обикаляхме един срещу друг, понякога Максим атакуваше — неумело, той никога не се беше сражавал истински, бе свикнал да убива жертвите си бързо и лесно. И някъде от много далече дочувах подигравателния смях на Завулон. Мекия, мазен глас:

„Реши да играеш против Мрака? Играй. Дадено ти е всичко. Врагове, приятели, любов и омраза. Избери оръжие. Каквото искаш. Така или иначе знаеш крайния резултат. Сега вече го знаеш.“

Може би аз самият бях измислил този глас. А може и наистина да го чувах.

— Та ти убиваш и себе си! — извиках аз. Кобурът ме удряше по тялото, сякаш искаше да му обърна внимание, предлагаше ми да извадя пистолета и да запрата в Максим рой малки сребърни оси. Със същата лекота като в съименника си.

Максим не ме слушаше — това не беше сред неговите дарби.

Света, ти толкова искаше да узнаеш къде са бариерите ни, къде е границата, на която сме длъжни да се спрем, когато се сражаваме с Мрака. Защо те няма сега тук — щеше да видиш и да разбереш.

Само че наоколо нямаше никой — нито от Тъмните, които биха се наслаждавали до насита на двубоя, нито от Светлите, които биха могли да помогнат, да се нахвърлят върху Максим и да го повалят, да прекъснат нашия смъртоносен сумрачен танц. Само трмаво надигащото се момче, бъдещият Тъмен маг, и непреклонният палач с каменно лице — неканеният паладин на Светлината. Причинил не по-малко зло, отколкото дузина върколаци или вампири.

Загребах шепа от студената мъгла, струяща около пръстите ми, позволих ѝ да се всмуче в дланта ми. И влях малко повече Сила в дясната си ръка.

От дланта ми израсна бяло огнено острие. Сумракът съскаше, изгаряйки. Вдигнах белия меч — просто и безотказно оръжие. Максим застина.

— Добро, Зло... — някаква нова, крива усмивка се бе появила на лицето ми. — Ела при мен. Ела и ще те убия. Ти може и да си три пъти Светъл, но същността не е в това.

На друг това би му подействало. Със сигурност. Представям си какво е да видиш за пръв път появяващо се от нищото огнено острие. Но Максим просто тръгна към мен.

Той измина петте крачки, които ни разделяха, спокойно, без да се мръщи, без да гледа в белия меч. А аз стоях, повтаряйки наум онова, което толкова леко и уверено бях изрекъл на глас.

После дървеният кинжал се заби под ребрата ми.

Далече-далече, в своята бърлога, началникът на Дневния патрул Завулон вероятно се заливаше от смях.

Паднах на колене, а после — по очи. Притиснах длан към гърдите си. Болеше ме, засега само ме болеше. Сумракът възмутено

изпищя, усетил живата кръв, и започна да се разпръсква.

Колко обидно!

Или все пак това бе единственият ми изход? Да умра?

Така Светлана няма да има кого да спасява. Тя ще извърви пътя си, дълъг и велик, макар и на нея някой ден да ѝ предстоеше да влезе завинаги в Сумрака.

Хесер, може би си знаел това? И точно на това си се надявал?

Светът придоби цветове. Тъмни, нощни цветове. Сумракът недоволно ме изплю, отхвърли ме. Лежах, леко привдигнат, и притисках кървящата си рана.

— Защо още си жив? — попита Максим.

В гласа му отново имаше обида, само дето не се беше нацупил. Прииска ми се да се усмихна, но болката ми пречеше. Той погледна кинжала и неуверено замахна отново. В следващия миг Егор се озова до мен. Застана между мен и Максим, прикривайки ме. В този момент дори болката не можа да ми попречи да се разсмея.

Бъдещият Тъмен маг спасяваше един Светъл от друг!

— Жив съм, защото твоето оръжие е ефективно само срещу Мрака — казах аз. В гърдите ми се чу неприятно бълбукане. Кинжалът не беше стигнал до сърцето, но бе разкъсал белия дроб. — Не знам кой ти го е дал. Но това е оръжие на Мрака. Против мен не е нищо повече от цепеница, макар че боли.

— Ти си Светъл — каза Максим.

— Да.

— Той е Тъмен — кинжалът бавно се насочи към Егор.

Кимнах. Опитах да дръпна хлапака встрани. Той упорито поклати глава и остана на мястото си.

— Защо? — попита Максим. — Защо, а? Ти си Светъл, той е Тъмен...

За първи път от началото на срещата ни той също се усмихна, макар и тъжно:

— А в такъв случай какъв съм аз? Кажи?

— Предполагам, че си бъдещ Инквизитор — разнесе се иззад гърба ми. — Почти съм сигурен. Талантлив, безпощаден, неподкупен Инквизитор.

Погледнах го накриво и казах:

— Добър вечер, Хесер.

Шефът ми кимна съчувствено. Зад гърба му стоеше Светлана, лицето ѝ беше по-бяло от брашно.

— Ще изтърпиш ли пет минути? — попита шефът. — После ще се заема с твоята драскотина.

— Разбира се, ще изтърпя — съгласих се аз.

Максим гледаше шефа — втренчено, с полубезумни очи.

— Предполагам, че нямам основания да се страхувам от теб — изрече шефът, обръщайки се към него. — Да, ако ти беше обикновен браконьер, Трибуналетът щеше да те накаже. Ръцете ти са изцапани с прекалено много тъмна кръв, а Трибуналетът е длъжен да пази равновесието. Но ти си великолепен, Максим. Такива не бива да се пилеят. Ти ще застанеш над нас, над Светлината и Мрака, и дори няма да е важно откъде си дошъл. Само че не се залъгвай, това не е власт. Каторга е. Хвърли кинжала!

Максим хвърли оръжието на земята така, сякаш изгаряше пръстите му. Ето какво е да си истински маг. Не можех да се сравнявам с него.

— Светлана, ти издържа — шефът погледна девойката. — Какво мога да кажа? Трето равнище по самоконтрол и търпение. Без никакво съмнение.

Облегнах се на Егор и се опитах да се изправя. Много ми се искаше да стисна ръката на шефа. Той отново изигра всичко по свой начин. Използвайки всички, попаднали му под ръка. И все пак надви Завулон — колко жалко, че Тъмният маг не присъстваше тук! Как бих искал да видя лицето му, лицето на демон, превърнал първия ми пролетен ден в безкраен кошмар.

— Но... — Максим се опита да каже нещо, но замълча. На него му се бяха насъбрали също прекалено много събития. Напълно разбирах как се чувства.

— Антоне, бях сигурен, абсолютно сигурен, че и ти, и Светлана ще се справите — меко изрече шефът. — Най-страшното за вълшебница с такава сила, с каквато е надарена тя, е да загуби самоконтрол. Да изгуби критериите в борбата с Мрака, излишната припряност, или, обратно — нерешителността си. И този етап на обучение изобщо не бива да се проточва.

Най-накрая Светлана пристъпи към мен. Внимателно ме подхвана. Погледна Хесер и за миг лицето ѝ се изкриви от ярост.

— Не бива — казах аз. — Света, не бива. Той е прав. Днес аз го разбрах, за първи път. Къде е границата в нашата борба. Не се сърди. А това — дръпнах ръка от раната си, — е само драскотина. Ние не сме хора, доста по-издръжливи сме.

— Благодаря, Антоне — каза шефът. Прехвърли погледа си върху Егор. — И на тебе ти благодаря, момче. Страшно неприятно е, че ще застанеш от другата страна на барикадата. Но аз бях сигурен, че все пак ще се застъпиш за Антон.

Момчето тръгна към шефа, но аз го стиснах за рамото. Ето това не трябваше да прави, да изтърси някоя глупост. Той все пак не разбираше цялата сложност на тези игра! Не разбираше, че всичко, направено от Хесер, е само ответен ход.

— Само за едно съжалявам, Хесер — казах аз. — Само за едно. Че Завулон го няма тук. Че не мога да видя лицето му, сега, когато цялата му игра се провали.

Шефът не отговори веднага.

Навярно му беше трудно да го каже. А и на мен не ми беше приятно да го чуя.

— Завулон няма нищо общо, Антоне. Извинявай. Но той наистина няма нищо общо. Това е изцяло операция на Нощния патрул.

**ИСТОРИЯ ТРЕТА
ИЗКЛЮЧИТЕЛНО ЗА СВОИ**

ПРОЛОГ

Човечецът беше дребен, мургав, с дръпнати очи. Желана плячка за всеки столичен милиционер. Усмивката му бе виновна и объркана, погледът — наивен, срамежлив. Въпреки адската жега бе облечен в тъмен костюм, старомоден, но почти нов. Отгоре на всичко — древна вратовръзка, от съветско време. В едната си ръка носеше издута опърпана чанта за книжа, каквито в старите филми носят агрономите и председателите на водещите колхози, в другата — продълговат азиатски пъпеш в мрежичка.

Човекът излезе от общия вагон, като непрекъснато се усмихваше. На кондукторката, на спътниците си, на бутналия го носач, на продавача, застанал зад сергия с лимонада и цигари. Човекът вдигна поглед и възторжено се взря в покрива на гара „Казанска“. Тръгна по перона, спирайки от време на време, за да нагласи по-удобно пъпеша. Можеше да е както на трийсет, така и на петдесет: за европеец би било трудно да определи възрастта му.

Младежът, който след минута излезе от спалния вагон с купета на същия този влак, Ташкент-Москва, може би един от най-мръсните и разнебитени влакове на света, изглеждаше негова пълна противоположност. Също източен тип, най-вероятно — узбек. Но беше облечен по-скоро като московчанин: с шорти и тениска, слънчеви очила, на колана си носеше кожена чантичка и клетъчен телефон. Никакъв багаж. Никакви белези на провинциализъм. Той не гледаше встрани, не търсеше заветната буква „М“. Кратко кимване към кондуктора, леко поклащане на главата в отговор на предложенията на таксиметровите шофьори. Крачка, втора — той навлезе в тълпата, плъзна се между суетящите се пристигащи пътници, върху лицето му се мярна неприязън и отчужденост. След миг се превърна в незабележима част от хората. Тялото на тълпата се увеличи с още една клетка, здрава и жизнерадостна, не привличаща вниманието нито на фагоцитите-милиционери, нито на съседните клетки.

А човекът с пъпеша и чантата се провираше сред хората, мърморейки безброй извинения на не особено чист руски, гушеше

глава между раменете си и се оглеждаше. Премина покрай подлеза, поклати глава и се насочи към съседния подлез, спря пред рекламното табло, където имаше по-малка навалица, и неловко притискайки багажа към гърдите си, измъкна някаква смачкана хартийка и се задълбочи в изучаването ѝ. На лицето на азиатца нямаше и сянка от подозрение, че го следят.

Това напълно устройваше тримата, застанали до стената на гарата. Красива, впечатляваща червенокоса девойка с плътно прилепнала към тялото ѝ копринена рокля, млад пънкар с неочаквано скучни и стари очи, малко по-възрастен мъж — дългокос, зализан, с маниери на педал.

— Не прилича на него — със съмнение каза младежът с очи на старец. — Все пак не прилича. Виждам съм го отдавна и за кратко, но...

— Може би ще наредиш да питам Джору^[1]? — попита с насмешка девойката. — Аз виждам. Това е той.

— Поемаш ли отговорността? — Младежът не показва нито учудване, нито желание да спори. Просто уточни.

— Да. — Девойката не откъсваше поглед от азиатца. — Да вървим. Ще го хванем в подлеза.

Първите им крачки бяха бавни и синхронни. После тримата се разделиха — девойката продължи напред, а мъжете свърнаха встрани.

Човечецът прибра хартийката и неуверено тръгна към подлеза.

Московчанин или чест гост на столицата би се учудил от неочакваната безлюдност. Все пак това бе най-удобният и кратък път от метрото до перона на гарата. Но човечецът не обърна внимание на това. Той не забеляза как хората се спират зад гърба му, сякаш са се натъкнали на невидима бариера, и тръгват към другите подлези. И изобщо не можеше да види, че същото се случва и от другата страна на подлеза, във вътрешността на гарата.

Срещу него излезе усмихнат мъж със сладникава външност. Отзад го настигаха симпатична девойка и небрежно облечен младеж с обеца на ухото и скъсани дънки.

Човечецът продължаваше да върви.

— Почакай малко, старче — изрече миролюбиво сладникавият. Гласът му — тънък и маниерен — подхождаше на неговата външност. — Не бързай.

Азиатецът се усмихна и закима, но не се спря.

Сладникавият направи движение с ръка, сякаш прекарвайки черта между себе си и човечеца. Въздухът затрептя, в подлеза се разнесе дихание на леден вятър. Някъде на перона се разплакаха деца, започна да вие куче.

Човечецът спря, гледайки замислено пред себе си. Сви устни и духна, хитро усмихвайки се на застаналия пред него мъж. Чу се тънък звън, сякаш се счупи невидимо стъкло. Лицето на сладникавия се изкриви от болка, той отстъпи крачка назад.

— Браво, девона — каза девойката, спряла зад гърба на азиатеца. — Но точно сега не си струва да бързаш.

— Трябва да бързам, ау, трябва да бързам — каза човечецът като в скоропоговорка. Погледна през рамо: — Искаш ли пъпеш, красавице?

Девойката се усмихна, разглеждайки азиатеца. Предложи:

— А защо не дойдеш с нас, уважаеми? Ще седнем на дастрахан^[2], ще изядем пъпеша ти, ще пийнем чай. От толкова отдавна те чакаме, не е хубаво веднага да бягаш.

По лицето на човечеца пролича напрегната умствена дейност. После той започна да кима:

— Да вървим, да вървим.

При първата му крачка сладникавият падна. Пред азиатеца сега сякаш се движеше невидим щит, стена, не материална, а по-скоро от бушуващ вятър: мъжът се влачеше по земята, дългите му коси се развяваха, очите му бяха присвити, от гърлото му напираше беззвучен вик.

Пънкарят замахна с ръка и изпрати към човечеца ослепително ярки светлинни отблясъци. Едва откъснали се от дланта му, по средата на пътя те започваха да бледнеят и когато достигнаха гърба на азиатеца, блещукаха съвсем слабо.

— Леле-леле — каза човечецът, без да спира. Плешките му потрепнаха, сякаш за да пропъди от гърба си нахална муха.

— Алиса! — изкрещя младежът, без да прекъсва безполезното си занимание. Пръстите му мърдаха, стискаха въздуха, извличаха от него аленочервена светлина и я запращаха към човечеца. — Алиса!

Девойката наведе глава, вглеждайки се в отдалечаващия се азиатец. Прошепна нещо тихичко, прекара ръка по роклята — и в

дланта ѝ незнайно откъде се появи тънка прозрачна призма.

Човечецът ускори крачка, стрелкайки се наляво и надясно, и комично приведе глава. Сладникавият тип продължаваше да се търкаля пред него, но вече не се опитваше да вика. Лицето му беше окървавено, крайниците му бяха счупени и отпуснати, сякаш не се бе търкалял три метра по гладкия под, а го бе влачил три километра върху камениста степ безумен ураган, или пък пришпорен кон.

Девојката погледна човечеца през призмата.

Отначало азиатецът забави крачка. После застана, разпервайки ръце — пъпешът с трясък се разби в мраморния под, чантата изпляска меко и тежко.

— Ох — каза онзи, когото девојката бе нарекла *девона*. — Охо-хо.

Човечецът полетя надолу, превивайки се. Бузите му хлътнаха, скулите се изостриха, ръцете му станаха по старчески тънки и се покриха с мрежа от вени. Черните коси не посивяха, но се покриха със сива прах и оредяха. Въздухът около него затрепка — невидими горещи ручейчета потекоха към Алиса.

— Даденото не на мен отсега нататък ще бъде мое — прошепна девојката. — Всичко твое е мое.

Лицето ѝ се наливаше с руменина със същата бързина, с която човечецът посърваше. Устните ѝ примляскаха, шепнеха приглушени, странно звучащи думи. Пънкарят се намръщи и отпусна ръка — последният аленочервен лъч удари в пода, карайки камъка да потъмнее.

— Твърде лесно е — каза той. — Твърде лесно.

— Шефът беше много недоволен — каза девојката, прибирайки призмата някъде в гънките на роклята. Усмихна се. Лицето ѝ излъчваше такава сила и енергия, каквато понякога се появява у жената след бурен сексуален акт. — Лесно, но на нашия Коля не му провървя.

Пънкарят кимна, гледайки неподвижното тяло на дългокосия. В тъжните му очи нямаше особено съчувствие, нито пък неприязън.

— Абсолютно си права — каза той. Тръгна с уверена крачка към съсухрения труп. Прекара длан над него и тялото се разпадна на прах. Със следващото си движение младежът превърна разбилия се пъпеш в лепкава каша.

— Чантата — каза девојката. — Провери чантата.

Замах на дланта — протритата изкуствена кожа се пукна и чантата се разтвори, като бисерна мида под ножа на изкусен гмуркач. Само че, ако се съдеше по погледа на младежа, жадуваният бисер го нямаше вътре. Два чифта захабено бельо, евтин памучен спортен екип, бяла риза, гуменки в полиетиленов пакет, пластмасова чашка със суха корейска макарина^[3], очила в калъф.

Младежът направи още няколко движения с ръце, карайки чашката да се пръсне, дрехите — да се разпорят по шевовете, калъфа — да се отвори. Изруга.

— Тя е празна, Алиса! Абсолютно празна!

Върху лицето на вещицата бавно се изписа смайване.

— Стасик, но нали това е *девона*? Куриерът не може да поверява стоката си никому!

— Този е успял — каза младежът, разравяйки прахта, останала от азиатца. — Нали те предупреждавах, Алиса? От Светлите всичко може да се очаква. Ти пое отговорността. Аз може и да съм слаб маг. Но опитът ми е по-голям от твоя — с половин век.

Алиса кимна. Объркването вече бе изчезнало от очите ѝ. Ръката ѝ отново се плъзна по роклята, търсейки призмата.

— Да — съгласи се тя меко. — Прав си, Стасик. Но след половин век опитът ни ще се изравни.

Пънкарят се засмя, приседна край трупа на дългокосия и започна бързо да пребърква джобовете му.

— Мислиш ли?

— Сигурна съм. Напразно настояваше на своето, Стасик. Нали аз предлагам да проверим и останалите пътници?

Младежът се обърна прекалено късно, когато животът във вид на десетки огнени нишки вече бе започнал да напуска тялото му.

---

[1] Джору — детското име на Хесер в тибетската митология. — Бел.прев. ↑

[2] Дастрахан — ниска маса за обяд в Узбекистан, а също и името на обедния ритуал в страните от Средна Азия. — Бел.прев. ↑

[3] Макарина — тестено изделие, наподобяващо юфка. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 1

Олдсмобилът беше древен и точно затова ми харесваше. Само дето отворените прозорци не спасяваха от жегата, безумната жегата на нажежения през деня път. Тук беше необходим климатик.

Иля, вероятно, споделяше същото мнение. Той караше колата, придържайки волана само с едната ръка, и току се оглеждаше и подхващаше разговори. Аз разбирах, че маг от неговото равнище вижда вероятностите десет минути напред и че няма да има никаква катастрофа, но все пак не се чувствах уютно.

— Имах намерение да сложа климатик — виновно каза той на Юля. Момичето страдаше от жегата повече от всички нас, по лицето ѝ се появиха обезпокоителни червени петна, погледът ѝ помътня. Дано не ѝ се доповръща.

— Ъхъ — каза Юля. Леко се усмихна. Предишният ден беше много напрегнат за нас, работихме до пет сутринта и останахме да спим направо в офиса. Разбира се, да се принуждава тринайсетгодишно момиче да се бърти наравно с възрастните е свинщина, но тя сама пожела, никой не я е карал.

Светлана, седнала отпред, тревожно погледна към Юля. После — крайно неодобрително — и към Семьон. Под нейния поглед невъзмутимият маг едва не се задави с „Явата“. Пое си дъх и погълна виещия се из купето цигарен дим. С щракване на пръста изхвърли фасата. „Явата“ и без това беше отстъпка пред общественото мнение, до неотдавна Семьон предпочиташе „Польот“ и още по-чудовищни сортове цигари.

— Затворете прозорците — помоли Семьон.

След минута температурата в колата рязко започна да пада. На талази заприижда миризма на солено море. Дори усетих, че това е нощно море и не е прекалено далече — добре познатото кримско крайбрежие. Йод, водорасли, лек намек за пелин. Черно море. Коктебел.

— Коктебел? — попитах аз.

— Ялта — бързо отвърна Семьон. — Десети септември хиляда деветстотин седемдесет и втора година, около три часа през нощта. След лека буря.

Иля завистливо цъкна с език:

— Бива си го! И не си похарчил досега този букет?

Юля погледна виновно Семьон. Консервирането на климата не се удаваше лесно на всеки маг, а похарченият сега от Семьон букет от усещания можеше да е украшението на всеки купон.

— Благодаря, Семьон Павлович.

Кой знае защо, девойката беше много плаха пред него, като пред шефа, и го наричаше с име и презиме.

— Дреболия — спокойно отговори Семьон. — В колекцията си имам дъжд в тайгата през хиляда деветстотин и тринайсета, тайфун през четирийсета, военно утро в Юрмала през петдесет и шеста, струва ми се, зимна вечер в Гагрите.

Иля се разсмя:

— Майната й на зимната вечер в Гагрите. Виж, дъждът в тайгата...

— Не го разменям — веднага предупреди Семьон. — Знам я твоята колекция, нямаш нищо равностойно.

— А ако ти предложи две неща, не, три?

— Мога да ти го подаря — предложи Семьон.

— Я се разкарай — махна обидено с ръка Иля. — Какво мога да ти подаря в замяна?

— Тогава ще те повикам при разконсервирането.

— И това е нещо.

Той, разбира се, се начумери. Според мен те бяха почти равни по способности, може би Иля дори бе малко по-силен. Но Семьон имаше усет за моментите, достойни за магическо консервиране. А и умееше да не си хаби колекцията за дреболии.

Естествено, на някого подобна постъпка би могла да се стори разточителство: да се направи по-поносим последния половин час от пътуването в жегата чрез такъв ценен набор от усещания.

— Такъв нектар трябва да се вдъхва вечер, докато се ядат шишчета — каза Иля. Понякога той се отличаваше със смайващо дебелокожие. Юля се впрегна.

— Помня, че веднъж се озовах на Изток — изведнъж каза Семьон. — Хеликоптерът ни... накратко, тръгнахме пеша. Бяхме изгубили техническите средства за свързка, а да използваме магически беше все едно да се разхождаме в Харлем с плакат „Смърт на негрите!“. Движихме се пеша, в пустинята Хадрамаут. И ни оставаше съвсем малко път до местния резидент, някакви си сто километра, е, сто и двайсет. А вече нямахме никакви сили. Нямахме вода. И в този момент Альошка, добро момче, сега работи в Приморие, казва: „Не мога, Семьон Павлович, нали имам къщи жена и две деца, искам да се върна.“ Легна върху пясъка и разконсервира запаса си. Оказа се, че там има дъжд. Проливен, двайсет минути. Напихме се, напълнихме си манерките и изобщо — събрахме сили. Исках да му хвърля един бой, че не каза по-рано, но го съжалих.

След тази дълга реч в колата настъпи тишина за около минута. Семьон рядко изнасяше факти от бурната си биография толкова красноречиво.

Пръв се опомни Иля.

— А ти защо не използва своя дъжд от тайгата?

— Сравних ги — изсумтя Семьон. — Дъжд от колекцията от тринайсета година и обикновен пролетен дъжд, при това от Москва — той вонеше на бензин, вярваш ли ми?

— Вярвам ти.

— Там е работата. Всичко си има своето време и място. Вечерта, за която сега си спомних, беше приятна. Но не нещо особено. Точно като за твоята таратайка.

Светлана тихо се засмя. Лекото напрежение, появило се в колата, спадна.

През цялата седмица Нощният патрул беше обзет от нервно напрежение. Макар в Москва да не бяха станали особени произшествия, просто обикновената рутинна работа. В града се възцари жега, незапомнена за месец юни, и сведенията за произшествия спаднаха до минимум. Това не беше по вкуса нито на Светлите, нито на Тъмните.

Около денонощие аналитиците ни обработваха версията, че неочаквано топлото време е предизвикано от готвена от Тъмните акция. Със сигурност в същото време Дневният патрул е проучвал дали Светлите магове не са манипулирали климата. След като и двете

страни се убедиха в естествените причини за ненормалните метеорологични условия, не остана абсолютно никаква работа за вършене.

Тъмните притихнаха като пребити от дъжд мухи. Из града, въпреки всички прогнози на лекарите, броят на нещастните случаи и на починалите от естествена смърт намаля. На Светлите също не им беше до работа, маговете се караха за глупости, за най-обикновените документи от архива трябваше да се чака по половин ден, на предложенията да дадат прогноза за времето аналитиците отговаряха ядосано: „Тъмна вода в облаците“. Борис Игнatieвич бродеше из офиса абсолютно шашнат: московската жега беше пречупила дори него, с цялото му богато източно минало и произход. Предишната сутрин, в четвъртък, той събра личния състав, назначи двама доброволци за свои помощници, а на останалите нареди да се измитат от столицата. Където поискат — на Малдивските острови, в Гърция, при дявола в преизподнята, там така или иначе е по-комфортно, на вила извън града. Беше ни наредено да не се появяваме в офиса по-рано от понеделник по обед.

След като почака около минута, докато на всички лица цъфнат щастливи усмивки, шефът добави, че неочакваното щастие е добре да се отработи. С ударен труд. За да не се срамуваме след това от безцелно преживените дни. Защото класиците ненапразно са казали: „Понеделник започва в събота“, и след като сме получили три дни почивка, ние сме длъжни да свършим цялата рутинна работа преди това.

И ето че ние я свършихме — някои почти до сутринта. Проверихме Тъмните, които бяха останали в града и се намираха под особен контрол: вампири, върколаци, инкуби и сукуби^[1], действащи вещици и останалата неприятна паплач от низшите разряди. Всичко беше наред. Вампирите сега жадуваха не за топла кръв, а за студена бира. Вещиците се опитваха да правят магии, не за да урочасат ближния, а за да докарат лек дъждец над Москва.

Затова сега ние отивахме на отдих. Не на Малдивите, разбира се — шефът малко беше надценил щедростта на счетоводния отдел. Но и два-три дни извън града са нещо прекрасно. Горкичките доброволци, които останаха с шефа в столицата, да бдят и да го охраняват!

— Трябва да позвъня вкъщи — каза Юля. Тя видимо се оживи, след като Семьон смени жегата в колата с морска прохлада. — Света, дай телефона.

Аз също се наслаждавах на прохладата. Хвърлях поглед към колите, които изпреварвахме: повечето прозорци бяха със свалени стъкла и хората ни гледаха със завист, подозирайки неоснователно старата кола в наличие на климатик.

— Скоро трябва да свиеш — казах на Иля.

— Спомням си. Веднъж съм идвал тук.

— Тихо! — прошепна Юля със страшен глас. И заговори по телефона: — Мамо, аз съм! Да, вече пристигнахме. Разбира се, че е хубаво! Тук има езеро. Не, малко е. Мамче, аз само за малко, таткото на Света ми даде клетъчния си телефон. Не, никой друг. Света? Сега.

Светлана въздъхна и взе телефона от момичето. Погледна ме мрачно и аз се опитах да си придам сериозно изражение.

— Здравейте, лельо Наташа — каза Светлана с тънко детско гласче. — Да, много се радваме. Да. Не, с възрастни. Мама е далече, да я повикам ли? Да, ще ѝ предам. Непременно. Дочуване.

Тя изключи телефона и каза на празното пространство:

— Момиче, а какво ще стане, когато майка ти попита истинската Света как сте прекарвали почивните дни?

— Света ще отговори, че много добре сме си прекарвали.

Светлана въздъхна и погледна Семьон, сякаш търсейки подкрепа.

— Използването на магически способности за лични цели води до непредсказуеми последствия — произнесе Семьон с наставнически тон. — Спомням си, веднъж...

— За какви магически способности говориш? — искрено се учуди Юля. — Казах ѝ, че съм отишла на купон с момчетата и я помолих да ме прикрива. Светка помърмори, но се съгласи, естествено.

Иля се хилеше зад кормилото.

— Изтрябвал ми е този купон — възмути се Юля, явно не разбирайки какво го е развеселило. — Нека там се забавляват човешките деца. Но защо всички се смеете? А?

При всеки от нас, патрулните, работата отнема по-голямата част от живота. Не защото сме заклетни работохолици — кой със здрав разум

не предпочита почивката пред работата? И не защото работата ни е чак толкова интересна — по-голямата част от дейността ни се състои в скучно патрулиране или киснене по канцелариите. Ние просто сме малко. Дневният патрул се комплектова значително по-лесно, всеки Тъмен се стреми към възможността да властва. При нас ситуацията е съвсем различна.

Но покрай работата всеки от нас си има своето малко късче живот, което не даваме никому: нито на Светлината, нито на Мрака. То си е само наше. Това късче живот, което не крием, но и не излагаме на показ, което ни е останало от предишната ни, човешка същност.

Някои при най-малката възможност пътешестват. Иля, например, предпочита нормалните екскурзии, а Семьон — баналния автостоп. Навремето той е изминал, без да похарчи нито копейка, разстоянието от Москва до Владивосток за някакъв рекорден срок, но не е регистрирал постижението си в Лигата на свободните пътешествия, тъй като по време на пътуването двукратно е използвал магическите си способности.

Игнат, а и не само той, не възприема почивката по друг начин, освен като сексуални приключения. През този етап преминаваха почти всички, животът позволява на Различните значително повече, отколкото на хората. Това, че хората изпитват неосъзнато, но силно влечение към Различните, дори към онези, които не го желаят, е всеизвестен факт.

Сред нас има страшно много колекционери. От безобидни събирачи на джобни ножчета, медальончета, марки и запалки до тези на метеорологични условия, миризми, аури и заклинания. Аз някога събирах модели на автомобили и прахосвах огромни суми за редки екземпляри, представляващи ценност само за няколко хиляди идиота. Сега цялата тази колекция е събрана в две картонени кутии. Някой път трябва да ги измъкна навън и да ги изсипя в пясъка, където си играят децата, за тяхна радост.

Броят на рибарите и ловците сред нас също е голям. Игор и Гарик се увличат от екстремния парашутизъм. Милата девойка Галя, нашата ненужна програмистка, се занимава с отглеждане на бонзай. Общо взето, целият богат запас от развлечения, натрупан от човечеството, не ни е чужд.

А от какво се увличаше Тигърчето, при която отивахме сега, дори не можех да предположа. Беше ми интересно да го науча почти толкова много, колкото жадувах да се измъкна от градската жега. Обикновено когато посетиш дома на някого, веднага научаваш каква е малката му чудатост.

— Много ли ни остава? — възкликна Юля с капризна нотка в гласа. Вече бяхме свили в отклонението и бяхме изминали пет километра по черния път, покрай малка вилна зона и рекичка.

— Почти пристигнахме — казах аз, сравнявайки пътя с образа, който ни беше оставила Тигърчето.

— Тоест абсолютно съвсем пристигнахме — каза Иля и зави право към дърветата. Юля ахна, закривайки лицето си с ръце. Светлана реагира по-спокойно и все пак протегна напред ръце в очакване на удара.

Колата профуча през гъсталака и непроходимия ветровал и се вряза в наредените като стена дървета. Естествено, удар не последва. Преминахме през слой гъста мъгла и се озовахме на отличен асфалтов път. Отпред проблясваше огледалната повърхност на малко езерце, на брега на което стоеше тухлена двуетажна къща, заобиколена от висока ограда.

— Това, което ме изумява при върколаците — каза Светлана, — е тяхната потайност. Не стига, че се е прикрила с мъглата, а отгоре на всичко и ограда.

— Тигърчето не е върколак! — възмути се момичето. — Тя е трансформиращ се маг!

— Това е едно и също — меко каза Света.

Юля погледна Семьон, очевидно очаквайки подкрепа. Магът въздъхна:

— По принцип Света е права. Тясно специализираните бойни магове са си върколаци. Само че с друг Знак. Ако Тигърчето е била в друго настроение, когато за пръв път е влязла в Сумрака, би се превърнала в Тъмна, във върколак. Много малко са хората, при които всичко е определено предварително. Обикновено има борба. Подготовка за инициране.

— А с мен как беше? — попита Юля.

— Нали съм ти разказвал? — промърмори Семьон. — Доста лесно.

— Лека реморализация на учителите и родителите — каза Иля със смях, докато спираше колата до оградата. — И малкото момиченце веднага се изпълни с любов и доброта към околния свят.

Юля беше талантиво момиче и Патрулът ѝ възлагаше големи надежди. И все пак не такива, че да я прищпорват през лабиринтите на моралните главоблъсканици със същото темпо като Светлана, бъдещата Велика Вълшебница.

Навярно тази мисъл ни хрумна едновременно и на двамата със Света — ние се спогледахме. Спогледахме се и веднага отклонихме погледите си встрани.

Притискаше ни невидима стена, притискаше ни, разделяйки ни от двете си страни. Аз завинаги щях да си остана маг от трето равнище. Светлана всеки момент щеше да ме надмине, а скоро — много скоро, тъй като така смята ръководството на Патрула — щеше да стане вълшебница извън всякакви категории.

И тогава всичко, което щеше да ни остане, щяха да са приятелските ръкостискания, когато се видим, и честитките за рождените дни и Коледа.

— Какво става, там да не са заспали? — възмути се Иля, когато не го измъчваха подобни проблеми. Подаде се от прозореца — и в колата веднага лъхна горещ, макар и чист въздух. Махна с ръка, гледайки в обектива на камерата, закрепена над портата. Даде сигнал.

Портата започна бавно да се отваря.

— Така е по-добре — изсумтя магът, вкарвайки колата в двора.

Той се оказа голям, изпълнен с гъсто засадени дървета. Удивително е как са построили къщата, без да засегнат тези исполински борове и ели. Освен малката градинка с цветя около неработещия фонтан не се забелязваха никакви лехи. На бетонната площадка пред сградата вече имаше пет коли. Разпознах старата „Нива“, която от патриотизъм използваше Данила, и спортната кола на Олга — как ли се беше добрала дотук по черния път? Между тях стоеше раздрънканият фургон, с който се придвижваше Толик. Останалите две коли ги бях виждал при офиса, но не знаех на кого са.

— Не са ни изчакали — възмущаваше се Иля. — Прави се купон, всички се веселят, а най-добрите хора на Патрула се мъкнат по междуселските пътища.

Той изключи двигателя и в този момент Юля радостно възкликна:

— Тигърче!

С лекота ме прескочи, отвори вратата и излезе от колата.

Семьон бързо изруга и я последва с неуловими движения. Тъкмо навреме.

Не разбрах къде се криеха тези кучета. Във всеки случай по никакъв начин не се издадоха, докато Юля не изскочи от колата. Но веднага щом тя стъпи на земята, от всички посоки беззвучно ѝ се нахвърлиха бледожълти сенки.

Момичето изпищя. Тя имаше достатъчно способности да се справи със стадо вълци, да не говорим за пет-шест кучета. Само че досега не беше водила истинска битка и се стъписа. Честно казано, и аз не очаквах нападение тук. Още по-малко пък такова. Кучетата изобщо не атакуват Различни. От Тъмните се страхуват. И обичат Светлите. Трябва доста сериозно да се поработи с едно животно, за да се потисне природния му страх от ходещи източници на магия.

Светлана, Иля и аз — всички изскочихме навън. Но Семьон вече ни бе изпреварил. С едната си ръка беше подхванал момичето, с другата беше прекарал черта във въздуха. Реших, че ще използва подплашваща магия, ще отиде в Сумрака или ще изпепели кучетата. Обикновено инстинктивно се правят най-простите заклинания.

Но Семьон направи „фризер“, темпорално замразяване. То настигна две от кучетата във въздуха: обвитите със синьо сияние тела увиснаха над земята с издадени напред тесни, озъбени муцуни. От зъбите им се откъсваха и падаха като блестяща синкава градушка капки слюнка.

Трите кучета, които бяха замръзнали на земята, не изглеждаха толкова ефектно.

Тигърчето вече тичаше към нас. Лицето ѝ беше преbledняло, очите ѝ се бяха изцъклили. Тя се вгледа за секунда в Юля: момичето продължаваше да пищи, но вече по-тихо, по инерция.

— Всички ли са добре? — попита тя най-накрая.

— Я се разкарай — промърмори Иля, отпускаяки магическия жезъл. — Що за зверове развъждаш?

— Нищо нямаше да ви направят! — виновно каза Тигърчето.

— Така ли? — Семьон свали Юля на земята. Замислено прекара пръст по зъбите на увисналото във въздуха куче. Упоритият слой мраз пружинираше под пръстите му.

— Заклевам се! — Тигърчето притисна ръка към гърдите си. — Момчета, Света, Юленка, извинявайте. Не успях да ги спра. Кучетата са тренирани да повалят и задържат непознати.

— Дори Различни?

— Да.

— Дори Светли? — в гласа на Семьон се появи искрено възхищение.

Тигърчето сведе поглед и кимна.

Юля се приближи към нея, прегърна я и каза:

— А аз не се уплаших. Само малко се стъписах.

— Добре, че и аз се стъписах — мрачно отбеляза Иля, прибирайки оръжието. — Кучешкото печено е прекалено екзотично ястие. Тигърче, но нали твоите кучета ме познават!

— Теб не биха те и докоснали.

Напрежението падаше бавно. Разбира се, нищо страшно нямаше да се случи, ние умеем да се лекуваме взаимно, но пикникът би се провалил с гръм и трясък.

— Извинявайте — каза още веднъж Тигърчето. Изглежда ни умолително.

— Слушай, за какво ти е това? — Света посочи с поглед кучетата. — Обясни ми, защо? Твоите способности са достатъчни, за да се отървеш от взвод зелени барети, за какво са ти тези ротвайлери?

— Това не са ротвайлери, стафордширски териери са.

— Каква е разликата!

— Веднъж хванаха крадци. А аз нали идвам два пъти седмично, не мога всеки ден да карам от града дотук.

Обяснението не беше особено убедително. Обикновено сплашващо заклинание — и никой човек не би припарил наблизо. Но никой не успя да каже това — Тигърчето ни обезоръжи:

— Такъв ми е характерът.

— А кучетата дълго ли ще висят? — попита Юля, без да я пуска. — Искам да се сприятеля с тях. Иначе у мен ще остане скрит психологически комплекс, който неизбежно ще се отрази на характера ми и на сексуалните ми предпочитания.

Семьон изсумтя. С репликата си — интересно доколко непосредствена и доколко преднамерена — Юля потуши конфликта.

— Привечер ще оживеят. Стопанке, ще ни поканиш ли в къщата си?

Тръгнахме към къщата, оставяйки кучетата да стоят и висят около колата.

— Тигърче, при теб е супер! — каза Юля. Тя вече се беше залепила за девойката и напълно ни игнорираше. Изглежда, вълшебницата беше нейният кумир, на когото се прощаваше всичко, дори прекалено бдителните кучета.

Само че защо недостъпните способности винаги се превръщат във фетиш?

Юля е Великолепна вълшебница-аналитик, способна да разплита нишките на реалността, да намира скритите магически причини за, на пръв поглед, обикновени събития. Тя е умна, в нейния отдел я обожават, и то не само като малко момиче, но и като боен другар, като ценна, понякога незаменима сътрудничка. Но нейният кумир е Тигърчето, вълшебница-върколак и боен маг. Да се бе хванала да подражава на добродушната старица Полина Василевна, поработваща в аналитичния отдел на половин надница. Или да се бе влюбила в началника на отдела си, импозантния застаряващ донжуан Едик.

Ама не, неин кумир стана Тигърчето.

Започнах да си подсвирквам нещо, крачейки най-отзад на процесията. Улових погледа на Светлана, леко поклатих глава. Всичко е наред. Предстои ни цяло денонощие безделие. Никакви Тъмни и Светли, никакви интриги, никакво противопоставяне. Ще се къпем в езерото, ще ядем шишчета, ще прием червено вино. Вечерта — в банята. В такава вила трябва да има прилична баня. После със Семьон ще си вземем по някоя бутилка водка и буркан със солени гъби, и ще се усамотим някъде по-надалече от останалата тълпа и ще се напием до безумие, гледайки звездите и водейки философски разговори на възвишени теми.

Яко.

Иска ми се да бъда човек. Поне за едно денонощие.

Семьон се спря и ми кимна:

— Ще си вземем две бутилки. Или три. Може да дойде още някой.

Не си струваше да се учудвам, още по-малко пък да се възмуцавам. Той не четеше мислите ми, просто жизненият му опит беше значително по-голям от моя.

— Разбрахме се — кимнах аз. Светлана отново ме погледна накриво, с подозрение, но си премълча.

— На теб ти е по-лесно — добави Семьон. — На мен много рядко ми се удава да стана човек.

— А това необходимо ли е? — попита Тигърчето, вече спряла до вратата.

Семьон сви рамене:

— Не, разбира се. Но ми се иска.

И ние влязохме във вилата.

Двайсет гости може би бяха малко много дори за тази къща. Ако бяхме хора, щеше да е друго нещо. А така вдигахме прекалено много шум. Опитайте да съберете заедно двайсетина деца, учили прилежно няколко месеца преди това, дайте им пълния асортимент на магазина за играчки, разрешете им да правят каквото си искат и наблюдавайте резултата.

Може би само аз и Света оставахме встрани от тези шумни забавления. Взехме си от шведската маса по чаша вино и седнахме на кожения диван в ъгъла на гостната.

Семьон и Иля все пак се вкопчиха един в друг в магически двубой. Много културен, мирен и в първия момент приятен за околните. Очевидно в колата Семьон беше засегнал самолюбието на приятеля си: сега те поред променяха климата в гостната. Вече бяхме усетили и зимата в горите на Подмосковието, и есенна мъгла, и лятото в Испания. Тигърчето решително забрани дъждовете и пороите, но маговете и без това не възнамеряваха да призовават необуздаността на стихииите. Те очевидно бяха въвели някакви вътрешни ограничения на измененията на климата и се съревноваваха не толкова в необичайността на консервирания природен миг, колкото в подходящия момент за използването му.

Гарик, Фарид и Данила играеха на карти. Най-обикновени, без сложни хрумвания, само дето въздухът над масата искреше от магии. Те използваха всички достъпни начини за магическо мамене и защита

от него. Тук вече не беше важно на кого какви карти са се паднали и какви са останали в купчината.

До отворената врата стоеше Игнат, заобиколен от девойките от научния отдел, към които се бяха присламчили и нашите така наречени програмистки. Очевидно нашият сексофил се беше изхитрил да претърпи поражение на любовния фронт и сега си лижеше раните в тесен кръг.

— Антоне — полугласно попита Света, — как мислиш, всичко това истинско ли е?

— Кое именно?

— Веселбата. Помниш ли какво каза Семьон?

Свих рамене:

— Да се върнем на този въпрос, когато станем на по сто години, а? На мен ми е хубаво. Просто ми е хубаво. Защото не трябва да тичам никъде, нищо не трябва да пресмятам, а Патрулите са изплезили езици и са се скрили на сянка.

— На мен също ми е хубаво — съгласи се Светлана. — Но нали тук сме само четирима такива, млади или почти млади. Юля, Тигърчето, ти, аз. Какво ще стане с нас след сто години? А след триста?

— Ще видим.

— Антоне, разбери — Света лекичко докосна ръката ми. — Аз много се гордея с това, че влязох в Патрула. Щастлива съм, че мама отново е здрава. Сега живея по-добре, дори е смешно да го оспорвам. Дори мога да разбера защо шефът те подложи на онова изпитание...

— Не бива, Света — хванах я за ръката. — Дори аз го разбрах, а на мене ми беше значително по-тежко. Не бива да говорим за това.

— Аз и не възнамерявам — Светлана допи виното и остави празната чаша. — Антоне, имам предвид друго — не виждам радост.

— Къде? — навярно никога не съм схващал толкова бавно.

— Тук. В Нощния патрул. В нашата задружна компания. Та нали всеки ден за нас е някаква битка. Ту голяма, ту малка. С превъртял върколак, с Тъмен маг, с всички сили на Мрака закуп. Максимално напрежение, изпъчени брадички, изцъкдени очи, готовност да скочиш с гърди към някоя амбразура или по гол задник върху таралеж.

Прихнах да се смея.

— Света, но какво лошо има тук? Да, ние сме войници. Всички до един, от Юля до Хесер. Да водиш война не е много весело, разбира се. Но ако отстъпим...

— Тогава какво? — отговори с въпрос Света. — Ще настъпи Апокалипсис? Силите на Доброто и Злото са воювали хиляди години. Разкъсвали са си гърлата, насъсквали са едни срещу други човешките армии, и всичко това — заради висши цели. Но кажи, Антоне, нима хората през това време не са станали по-добри?

— Станали са.

— А от времето, когато е започнала работата на Патрулите? Антоне, миличък, ти толкова неща си ми говорил, а и не само ти. Че главната битка се води за душата на хората, че ние предотвратяваме масови кръвопролития. Предотвратяваме, да. Но хората сами се убиват един друг. Много повече, отколкото преди двеста години.

— Искаш да кажеш, че нашата работа носи вреда?

— Не — Света уморено поклати глава. — Не искам. Нямам такова самомнение. Искам да кажа, че може би ние наистина сме Светлината, само че... Знаеш ли, в града са се появили фалшиви играчки за елха. На вид са като истински, но не носят никаква радост.

Тя произнесе краткия си анекдот напълно сериозно и без да променя тона си. Погледна ме в очите.

— Разбираш ли?

— Разбирам.

— Да, навярно, Тъмните са започнали да носят по-малко Зло — каза Светлана. — Тези наши взаимни отстъпки, добро дело за зло, лицензите за убийства и изцеляване могат да се оправдаят, вярвам. Тъмните носят по-малко зло отпреди, ние не носим Зло по дефиниция. А хората?

— Какво общо имат тук хората?

— Та нали те са главното! Ние ги защитаваме. Всеотдайно и неуморно. Само че защо не става по-добре за тях? Та нали те самите вършат работата на Мрака. Защо? Може би ние сме изгубили нещо, Антоне? Онази вяра, с която Светлите магове са пращали на смърт армии, но и самите те са вървели в първите редици? Умението не само да защитаваме, но и да радваме? Каква полза от здравите стени, ако това са стените на затвор? Хората са забравили за истинската магия,

хората не вярват в Мрака, но нали не вярват и в Светлината! Антоне, ние сме войници. Да! Но армията я обичат само по време на война.

— Тя приближава.

— Кой знае за това?

— Ние навярно не сме точно войници — казах аз. Да отстъпваш от позицията, с която си свикнал, винаги е неприятно, но друг изход нямаше. — По-скоро хусари. Трам-пам-пам...

— Хусарите са умеели да се усмихват. Ние — вече почти не.

— Тогава кажи какво трябва да правим — изведнъж разбрах, че денят, който е обещавал да бъде прекрасен, стремително се носи към пропастта, към тъмно и вонящо дърво, затрупано със стар боклук. — Кажи! Ти си Велика Вълшебница или скоро ще станеш такава. Генерал в нашата война. А аз съм обикновен лейтенант. Дай ми заповед, и нека тя да бъде правилна. Кажи, какво да правя?

Едва сега забелязах, че в гостната е настъпила тишина и всички ни слушат. Но вече беше все едно.

— Ще кажеш да излезем на улицата и да убиваме Тъмни? Не умея да върша това добре, но много, много ще се старая! Ще кажеш да се усмихвам и да дарявам на хората Добро? Ще отида. Само че кой ще отговаря за Злото, на което ще открия пътя? Добро и Зло, Светлина и Мрак, да, ние изричаме тези думи, изтривайки смисъла им, окачваме ги като знамена и ги оставяме да гният, подложени на вятър и дъжд. Тогава дай ни нова дума! Дай ни нови знамена! Кажи къде да отидем и какво да правим!

Устните ѝ затрепериха. Млъкнах, но вече беше късно.

Светлана плачеше, закрила лицето си с ръце.

Какви ги вършех?

Или наистина сме се отучили дори да се усмихваме един на друг?

Нека сто пъти да съм прав, но...

Каква полза от моята правота, щом съм готов да защитавам целия свят, но не и тези, които са до мен? Щом обуздавам омразата, но не допускам любов?

Скочих, прегърнах Светлана през раменете и я поведох вън от гостната. Маговете стояха, извърнали погледи. Може би бяха виждали такива сцени неведнъж. Може би разбираха всичко.

— Антоне.

Тигърчето се появи до нас абсолютно беззвучно, побутна ме, отвори някаква врата. Погледна ме със смесица от упрек и неочаквано разбиране. И ни остави сами.

Стояхме неподвижно минута. Светлана плачеше тихо на рамото ми, а аз чаках. Късно бе да се говори сега. Вече бях наговорил всичките простотии, за които се бях сетил.

— Ще опитам.

Ето това не го очаквах. Всичко друго: обиди, ответно нападение, оплаквания, но не и това.

Светлана махна длани от мокрото си лице. Тръсна глава, усмихна се.

— Ти си прав, Антошка. Абсолютно прав си. Засега само се оплаквам и протестирам. Плача като дете, нищо не разбирам. Пъхат носа ми в грис с мляко, разрешават ми да пипна огъня и чакат, чакат да порасна. Значи не бива. Ще опитам, ще дам нови знамена.

— Света...

— Ти си прав — отсече тя. — Но и аз съм мъничко права. Само не и в това, че се отпуснах пред момчетата, естествено. Те се веселят така, както умеят. Сражават се така, както умеят. Сега имаме почивен ден и не бива да се разваля забавлението на останалите. Разбрахме ли се?

И аз отново усетих стената. Невидимата стена, която винаги щеше да стои между мен и Хесер, между мен и висшето ръководство.

Тази стена, която времето издига между нас. Днес аз със собствените си ръце сложих в нея няколко реда студени кристални тухли.

— Прости ми, Света — прошепнах аз. — Прости ми.

— Да забравим — каза тя много твърдо. — Нека да забравим. Докато още можем да забравяме.

Ние най-накрая се огледахме.

— Кабинетът? — предположи Света.

Рафтове от байцван дъб, томове зад тъмното стъкло. Масивно бюро с компютър.

— Да.

— Тигърчето нали живее сама?

— Не знам — поклатих глава аз. — При нас не е прието да разпитваме.

— Изглежда, че е сама. Или поне в момента. — Светлана извади носна кърпичка и започна внимателно да трие сълзите си. — Хубава къща има. Да вървим, останалите се чувстват неловко.

Поклатих глава:

— Те със сигурност са усетили, че не се караме.

— Не, не могат. Тук има бариери между отделните стаи, не пропускат сондиране.

Погледнах в Сумрака и забелязах скритото в стените сияние.

— Сега и аз виждам. Ти с всеки изминал ден ставаш по-силна.

Светлана се усмихна — малко напрегнато, но с гордост. Каза:

— Странно. Защо ѝ е да слага бариери, щом живее сама?

— А защо ти е да ги слагаш, ако не си сам? — попитах аз. Полугласно, за да стане ясно, че отговор не е необходим. И Светлана не отговори.

Излязохме от кабинета обратно в гостната.

Обстановката не беше чак погребална, но близка до това състояние.

Не знам кой — Семьон или Иля — се бе постарал, но в стаята цареше миришеща на блато сивота. Игнат, прегърнал Лена, гледаше тъжно околните. Той предпочиташе веселието във всичките му прояви, кавгите и каквато и да е форма на напрежение за него беше като нож в сърцето. Картаджиите мълчаливо гледаха една-единствена карта, лежаща на масата, и под техните погледи тя трепереше, извиваше се, променяше боята и силата си. Юля се беше нацупила и тихичко разпитваше за нещо Олга.

— Ще налеете ли нещо за пиене? — попита Света, хванала ме за ръката. — Не знаете ли, че най-доброто лекарство за истеричките е петдесет грама коняк?

Тигърчето, застанала с нещастен вид до прозореца, бързо тръгна към бара. Тя какво, да не бе решила, че е виновна за сдърпването ни?

Аз и Света си сипахме по чашка коняк, демонстративно се чукнахме и се целунахме. Улових погледа на Олга: не зарадван, не тъжен, а заинтригуван. И леко ревнив. При това тази ревност изобщо не беше свързана с целувката.

Изведнъж се почувствах зле.

Сякаш бях излязъл от лабиринт, в който съм бродил дълги дни и месеци. Излязъл съм, за да видя единствено вход към следващите

катакомби.

---

[1] Сукуби — демони-жени, прелъстяващи мъжете и смущаващи съня им. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

Успях да поговоря с Олга насаме едва след два часа. Веселбата, колкото и пресилена да бе според Светлана, вече се бе преместила на двора. Семьон домакинстваше при грила, раздавайки на желаещите шишчета, които се приготвяха със скорост, еднозначно намекваща за използването на магия. До него, в сянката, имаше две каси със сухо вино.

Олга дружелюбно си бърбеше с Иля, и двамата имаха в ръцете си по шишче и чаша вино. Жалко беше да развалям тази идилгия, но...

— Оля, трябва да поговорим — казах аз, приближавайки се към тях. Светлана беше напълно увлечена в спор с Тигърчето — девойките разпалено обсъждаха традиционния новогодишен карнавал на Патрула, прехвърляйки се от горещото време на тази тема по някаква своеобразна женска логика. Най-подходящият момент.

— Извинявай, Иля — вълшебницата разпери ръце. — Ще си довършим разговора, нали? Много ми е интересен твоят поглед върху причините за провала на Съюза. Макар и да не си прав.

Магът се усмихна триумфално и се отдалечи.

— Питай, Антоне — предложи Олга със същия тон.

— Нали знаеш за какво ще те питам?

— Досещам се.

Огледах се. Наоколо нямаше никой. Все още продължаваше този кратък миг от пикника във вилата, когато ти се яде, пие ти се и не чувстваш тежест нито в стомаха, нито в главата.

— Какво я очаква Светлана?

— Трудно е да се чете бъдещето. А бъдещето на великите магове и вълшебници...

— Не го усуквай, партньорке — погледнах я в очите. — Не бива. Нали все пак бяхме заедно? Работихме в екип? Още когато ти беше наказана и лишена от всичко, дори от това тяло. И то наказана напълно справедливо.

Кръвта се отдръпна от лицето на Олга.

— Какво знаеш ти за моята вина?

— Всичко.

— Откъде?

— Аз все пак работя с данни.

— Нямах достъп до достатъчно данни. Случилото се с мен никога не е влизало в електронните архиви.

— Косвени данни, Оля. Виждали ли си кръговете върху водната повърхност? Камъкът може отдавна да лежи на дъното, да е покрит с тиня, а кръговете все още да се разширяват. Да подкопават склоновете, да изхвърлят на брега пяна и мръсотия, да обръщат лодки, ако камъкът е бил голям. Смятай, че дълго съм стоял на склона, Оля. Стоял съм и съм гледал вълните, които подронват брега.

— Блъфираш.

— Не. Олга, какво ще стане по-нататък със Светлана? В кой етап на обучението си е вече?

Вълшебницата ме гледаше, забравила за изстиналото шишче и за полупразната чаша. И аз нанесох още един удар:

— Ти нали си преминала през този етап?

— Да — изглежда, тя престана да играе на мълчанка. — Преминала съм го. Но мен ме подготвяха по-бавно.

— А защо със Светлана се бърза толкова?

— Никой не е предполагал, че през този век ще се роди още една Велика Вълшебница. На Хесер му се наложи да импровизира, да променя плановете в движение.

— Точно затова ти върнаха предишния облик, нали? Не само заради добре свършената работа?

— Ти самият нали всичко разбираш! — Очите на Олга проблеснаха лошо. — Защо ме питаш тогава?

— Ти контролираш подготовката й? Изхождайки от своя опит?

— Да. Доволен ли си?

— Олга, но нали сме от една и съща страна на барикадата? — прошепнах аз.

— Тогава не бутай съратниците си с лакти!

— Олга, каква е целта? Какво не си могла да направиш ти? Какво трябва да направи Света?

— Ти блъфираш! — Тя наистина се разстрои. — Антоне, как само блъфираш!

Аз мълчах.

— Ти не знаеш нищо! Ти не знаеш къде да гледаш, за да видиш кръговете по водата!

— Да допуснем. Но нали познах главното?

Олга ме гледаше, прехапала устни. После поклати глава:

— Позна. Директен въпрос, директен отговор. Но нищо няма да ти обяснявам. Не си длъжен да знаеш. Това не те засяга.

— Грещиш.

— Никой от нас не мисли злото на Света — рязко изрече Олга.
— Ясно ли е?

— Ние и без това не умеем да желаем злото някому. Само че понякога нашето добро по нищо не се различава от Злото.

— Антоне, да приключим разговора. Нямам право да ти отговарям. И не бива да разваляме тази неочаквана почивка на останалите.

— Доколко е неочаквана? — коварно попитах аз. — А, Олга?

Тя вече се беше съвзела и лицето ѝ стана непроницаемо. Прекалено непроницаемо за подобен въпрос.

— Ти и без това узна прекалено много — гласът ѝ звучеше повисоко и беше придобил предишната си властност.

— Оля, никога не са давали отпуска на всички накуп. И то за денонощие. Защо Хесер прогони Светлите от града?

— Не всички.

— Полина Василевна и Андрей не се броят. Ти прекрасно знаеш, че те са кабинетни служители. Москва остана без нито един патрулен!

— Тъмните също са притихнали.

— И какво от това?

— Антоне, достатъчно.

Разбрах, че няма да каже повече нито дума. Кимнах:

— Добре, Оля. Преди половин година работихме като равен с равен, макар и случайно. Сега очевидно не е така. Извинявай. Проблемите не са мои, не са от моята компетентност.

Олга кимна. Това беше толкова неочаквано, че не повярвах на очите си.

— Е, най-накрая разбра.

Присмиваше ли ми се? Или наистина беше повярвала, че съм решил да не се намесвам в нищо?

— Аз изобщо съм доста схватлив — казах. Погледнах към Светлана: тя си бърбеше весело с Толик.

— Нали не ми се сърдиш? — попита Олга.

Докоснах дланта ѝ, усмихнах се и тръгнах към къщата. Правеше ми се нещо. Толкова силно, сякаш бях джин, пуснат от бутилка след хиляда години заточение. Каквото и да е: да издигам дворци, да разрушавам градове, да програмирам на Бейсик или да бродирам на кръстчета.

Отворих вратата, без да я докосвам: побутнах я през Сумрака. Не знам защо. С мен рядко се случва подобно нещо, понякога защото много съм се напил, друг път — защото съм страшно ядосан. В момента първата причина изобщо не беше налице.

В гостната нямаше никой. И наистина, защо ти трябва да се затваряш вътре, когато на двора има горещи шишчета, студено вино и напълно достатъчно количество шезлонги под дърветата.

Стоварих се в едно от креслата. Потърсих върху масичката моята — или на Светлана — чашка и я напълних с коняк. Изпих го на екс, сякаш не бе петнайсетгодишен „Празничен“, а евтина водка. Напълних чашката отново.

В този момент влезе Тигърчето.

— Нали не възражаваш? — попитах аз.

— Не, разбира се. — Вълшебницата седна до мен. — Антоне, разстроен ли си?

— Не ми обръщай внимание.

— Със Света ли се скарахте?

Поклатих глава.

— Работата не е там.

— Антоне, да не би аз да направих нещо не както трябва? На момчетата не им ли харесва?

Погледнах я с искрено учудване.

— Тигърче, престани! Всичко е прекрасно. На всички им харесва.

— А на теб?

Никога по-рано не бях забелязвал такива колебания у вълшебницата върколак. Какво значение имаше дали ми е харесало или не, нали не е възможно да се угоди на всички?

— Продължават да подготвят Светлана — казах аз.

— За какво? — девойката леко се намръщи.

— Не знам. За нещо, което не е могла да направи Олга. При това много опасно и в същото време много важно.

— Това е добре. — Тя се пресегна и взе чаша. Наля си сама, опита коняка.

— Добре?

— Ами да. Че я подготвят, насочват я. — Тигърчето потърси нещо с поглед, после се намръщи и погледна музикалната уредба до стената. — Дистанционното вечно се губи някъде.

Уредбата оживя, светна. Засвири Куин — „Kind Of Magic“. Оцених непринудения жест. Да се управляват електронните схеми от разстояние — това не е като да пробиваш с поглед дупки в стената и като да гониш комари с огнени кълба.

— Колко време се готви за работата си в Патрула? — попитах аз.

— От седемгодишна възраст. На шестнайсет вече участвах в операции.

— Девет години! А на теб нали ти е по-лесно, твоята магия е от природата. От Светлана възнамеряват да направят Велика Вълшебница за шест месеца, най-много година!

— Трудна работа — съгласи се девойката. — Мислиш, че шефът не е прав?

Свих рамене. Да се твърди, че шефът не е прав е също толкова глупаво, колкото да се отрича, че слънцето изгрява от изток. Той стотици години се е учил да не прави грешки. Какви ти стотици, хиляди! Хесер можеше да постъпва сурово и дори жестоко. Можеше да провокира Тъмни и да подлага на изпитания Светли. Можеше всичко. Но не и да греши.

— Струва ми се, че той надценява Света.

— Забрави! Шефът изчислява...

— Всичко. Знам. Той играе много добре старата игра.

— И той желае доброто на Света — упорито добави вълшебницата. — Разбираш ли? Може би по свой начин. Ти би постъпил иначе, както и аз, Семьон или Олга. Всеки от нас би направил всичко по друг начин. Но той ръководи Патрула. И има пълното право да постъпи както намери за добре.

— Той знае най-добре, нали? — ехидно попитах аз.

— Да.

— А свободата? — напълних чашката си отново. Изглежда, щеше да ми дойде в повече, главата ми вече започваше да бучи. — Свободата?

— Ти говориш като Тъмните — изсумтя девойката.

— Предпочитам да мисля, че те говорят като мен.

— Антоне, всичко е много просто. — Тигърчето се наведе към мен, погледна ме в очите. От нея лъхаше на коняк и на още нещо леко, на аромата на някакво цвете, но едва ли парфюм: върколаците не обичат парфюмите. — Ти я обичаш.

— Обичам я. За кого това е новина?

— Ти знаеш, че скоро равнището на нейната сила ще надхвърли твоето.

— Ако вече не го е надхвърлило. — Не се задълбочих в подробности, но си спомних колко лесно Света усети магическите екрани в стените.

— Ще го надхвърли наистина. Вие ще станете несъизмерими по сила. Нейните проблеми ще станат неразбираеми и дори чужди за теб. Ако останеш с нея, ще се чувстваш недодялана прибавка, жиголо, и ще се вкопчиш в миналото.

— Да — кимнах аз и с учудване установих, че чашката ми е празна. Напълних я под внимателния поглед на домакинята. — Значи няма да остана с нея. Това не ми е нужно.

— Нямах друг изход.

Не подозирах, че тя може да бъде толкова сурова. И това, че нервно ще се пита дали на всички им харесва угощението и обстановката не го очаквах, и тази жестока истина — също.

— Знам.

— Щом знаеш, Антоне, значи имаш една-единствена причина да се възмущаваш, че шефът тласка толкова усилено Света към върха.

— Моето време отлита — казах аз. — Като пясък през пръстите, като дъжд от небето.

— Твоето време? Вашето, Антоне.

— То никога не е било наше.

— Защо?

А защо, всъщност? Свих рамене.

— Знаеш ли, някои зверове не се размножават, когато са в клетка.

— Ето пак! — възмути се девойката. — За каква клетка говориш? Ти си длъжен да се радваш за нея. Светлана ще стане гордостта на Светлите. Ти я намери пръв, именно ти успя да я спасиш.

— За какво? За поредната битка с Мрака? За поредната ненужна битка?

— Антоне, все пак в момента говориш като Тъмен. Нали я обичаш? Тогава не искай и не чакай нищо в замяна! Такъв е пътят на Светлината!

— Там, където започва любовта, Светлината и Мракът свършват.

Девойката замълча от възмущение. Поклати тъжно глава и неохотно изрече:

— Ти можеш поне да обещаеш...

— Зависи какво.

— Да бъдеш благоразумен. Да се доверяваш на по-опитните си приятели.

— Обещавам наполовина.

Тигърчето въздъхна. Каза неохотно:

— Слушай, Антоне, ти вероятно си мислиш, че изобщо не те разбирам. Не е така. Нали аз също не исках да съм маг-върколак. Имах лечителски способности, доста сериозни.

— Наистина ли? — погледнах я учудено аз. Никога не бих предположил подобно нещо.

— Имах, наистина — потвърди девойката. — Но когато трябваше да избира в каква посока да се развивам, шефът ме извика. Седяхме и пихме чай със сладки. Поговорихме, много сериозно, като възрастни, макар и да бях съвсем млада, по-малка от Юля. За това какво е необходимо на Светлината, от какво се нуждае Патрула, какво мога да постигна. И решихме, че трябва да се развиват способностите ми в бойната трансформация, дори това да пречи на останалото. Отначало не ми харесваше особено. Знаеш ли колко болезнено е превръщането?

— В тигър?

— В тигър е лесна работа, обратното е трудно. Но аз търпях, защото вярвах на шефа, защото разбирах, че така е правилно.

— А сега?

— Сега съм щастлива — разпалено отвърна девойката. — Като си представя от какво щях да съм лишена, с какво щях да се

занимавам. Треви, заклинания, занимания с повредени психични полета, махане на черни фунии и любовни магии...

— Кръв, болка, страх, смърт — продължих аз в нейния дух. — Битки в два или три слоя на реалността едновременно. Да избягваш огъня, да пиеш кръв, да се провираш през медни тръби.

— Това е война.

— Да, сигурно. Но няма именно ти трябва да бъдеш най-отпред?

— А кой трябва да бъде? А и нямаше да имам такава къща. — Тигърчето размаха ръка към гостната. — Сам знаеш, че от лечителство не се заработва много. Ако работиш с цялата си сила, някой ще започне да убива, без да спира.

— Хубаво е тук — съгласих се аз. — Често ли идваш?

— Както дойде.

— Досещам се, че не много редовно. Ти поемаш дежурство след дежурство, навираш се и в самия пъкъл.

— Това е моят път.

Кимнах. Какво ми влизаше в работата, всъщност. Казах:

— Да, права си. Навярно съм уморен. Ето че дрънкам всякакви глупости.

Тигърчето ме погледна подозрително, явно учудена от бързата ми капитулация.

— Трябва да поседя насаме с чашата — добавих аз. — Да се напия хубавичко, да заспя под масата, да се събудя с главоболие. Тогава веднага ще ми олекне.

— Давай — каза вълшебницата с нотка на напрежение. — За какво дойдохме всички тук? Барът е отворен, избирай каквото ти е по вкуса. Или отиди при останалите. А ако искаш, аз мога да поседя с теб за компания?

— Не, по-добре сам — казах аз и потупах тумбестата бутилка. — Съвсем отвратително, без мезе и компания. Когато тръгнете да се къпете, надникни. Току-виж още мога да се движа.

— Разбрахме се.

Тя се усмихна и излезе от стаята. Аз останах сам. Разбира се, ако бутилката арменски коняк не се брой за компания, в което понякога ми се иска да вярвам.

Много готина девойка. Те всичките са готини и добри, моите приятели от Патрула. Чувам гласовете им на фона на музиката на

„Куин“ и ми е приятно. С някои съм в добри отношения, с други — не чак толкова. Но сред тях нямам и няма да имам врагове. Ние сме вървели и ще вървим заедно, губейки някого от нас само по една-единствена причина.

Но защо тогава съм недоволен от случващото се? Само аз — и Олга, и Тигърчето одобряват действията на шефа, а и останалите ще се присъединят към тях, ако ги попитам директно.

Наистина ли съм изгубил обективността си?

Сигурно.

Отпих от коняка и погледнах през Сумрака, проследявайки бледите светлинки на чуждите, неразумни форми на живот.

В гостната имаше три комара, две мухи, и в самия ъгъл, под тавана — един паяк.

Помръднах пръсти и създадох мъничко огнено кълбо, с два милиметра диаметър. Прицелих се в паяка — за загревка е добре да се избере неподвижна мишена — и запратих кълбото към него.

В поведението ми нямаше нищо аморално. Ние не сме будисти, или поне повечето Различни в Русия. Ние ядем месо, убиваме мухи и комари, тровим хлебарките. Ако ни мързи всеки месец да учим нови подплашващи заклинания, насекомите бързо изработват имунитет към магията.

Нищо аморално. Просто това е забавно, предмет на разговори, „с огнени топки по комарите“. Това е любимата игра на децата от всички възрасти, минаващи курсове към Патрула. Мисля, че и Тъмните се гледят по същия начин, само че те не правят разлика между мухите и врабчетата, комарите и кучетата.

Изпепелих паяка веднага. Полусъннените комари също не ми създадоха проблеми.

Отбелязвах всяка победа с чашка коняк, предварително чукувайки се с услужливата бутилка. После се заех да целя мухите, но или алкохолът в кръвта ми стана много, или мухите усещаха приближаването на огнените топки значително по-добре. За първата похабих четири заряда, но поне при пропускането на целта успях да ги разпръсна навреме. Втората я уцелих с шестото кълбо, но при това забих две от мъничките кълбовидни мълнии в остъклените рафтове на стената.

— Колко лошо — казах аз, допивайки коняка. Станах — стаята се олюля. Приближих се към рафтовете, на които върху черно кадифе бяха закрепени мечове. На пръв поглед — петнайсети-шестнайсети век, Германия. Светлините под експонатите бяха изключени и не рискувах да определя възрастта им по-точно. В стъклото се виждаха мъничките дупчици, но самите мечове не бях засегнал.

Известно време размишлявах дали мога по някакъв начин да поправа грешката си, но не се сетих за нищо по-добро от това да върна на място стопилото се и разлетяло се из стаята стъкло. При това изразходвах значително повече сили, отколкото ако бях разтопил и пресъздал цялото стъкло отново.

После отидох при бара. Кой знае защо, не ми се пиеше повече коняк. Затова пък бутилчицата мексикански кафеен ликьор ми се стори добър компромис между стремежите ми да се напия и да се освежа. И кафе, и спирт — всичко в едно шише.

Обърнах се и открих в креслото си Семьон.

— Всички тръгнаха към езерото — съобщи магът.

— Сега — обещах, приближавайки се. — Ей сегичка.

— Остави бутилката — посъветва ме Семьон.

— Защо? — поинтересувах се аз. Но оставих бутилката.

Семьон ме погледна внимателно в очите. Бариерите не се задействаха, а аз прекалено късно разбрах какъв подъл номер ми се готви.

— Мръсник — издишах, превивайки се.

— В коридора и надясно! — извика след мен Семьон. Погледът му продължаваше да пронизва гърба ми, виеше се след мен като невидима нишка.

Успях да се добера до тоалетната. След пет минути дойде и мъчителят ми.

— По-добре ли си?

— Да — отговорих аз, дишайки тежко. Изправих се от клекналото положение, което бях заел, и мушнах главата си под чешмата. Семьон отвъртя крана и ме потупа по гърба:

— Отпусни се. Започнахме с народна медицина, но...

По тялото ми премина гореща вълна. Застенах, но този път не се възмутих. Изтръпването беше минало отдавна, сега ме връхлетя последното опиянение.

— Какво правиш? — беше единственото, което успях да попитам.

— Помагам на черния ти дроб. Пийни си водичка, ще ти помогне.

Наистина ми помогна.

След пет минути излязох от тоалетната на двата си крака, изпотен и мокър, с почервеняло лице, но абсолютно трезвен. И дори се опитах да си търся правата.

— Защо се бъркаш? Исках да се напия и се напих.

— Такава е младежта! — Семьон с упрек поклати глава. — Да се напие искал! Кой се напива с коняк? При това след вино, и отгоре на всичко с такава скорост, половин литър за половин час. Веднъж със Сашка Куприн решихме да се напием...

— Какъв Сашка?

— Ами този същият, писателят. Само че тогава още не пишеше. Та напихме се по човешки, културно, до козирката, с танци върху масите, стрелба в тавана и разврат.

— А той какво, да не беше Различен?

— Сашка? Не, но беше добър човек. Изпихме четвъртинка, а гимназистките ги научихме да пият шампанско.

Отпуснах се тежко на дивана. Преглътнах, гледайки празната бутилка — отново започваше да ми се повдига.

— И се напихте от четвъртинка?

— Четвърт кофа, как да не се напие човек? — учуди се Семьон. — Да се напиваш може, Антоне. Ако е много необходимо. Само че трябва да се напиваш с водка. Конякът и виното — всичко това е за сърцето.

— А водката за какво е?

— За душата. Ако боли прекалено силно.

Той ме гледаше с лек упрек, смешният дребен маг с хитро лице и със смешните си спомени за велики хора и велики битки.

— Не бях прав — признах си аз. — Благодаря ти, че ми помогна.

— Дребна работа, старче. Навремето помагах на твой адаш да изтрезнее три пъти на вечер. Ама там трябваше да пиеш и да не се напиваш, такава беше работата.

— Адаш? Чехов? — изумих се аз.

— Не, какви ги говориш? Това беше друг Антон, от нашите. Той загина, в Далечния Изток, когато самураите... — Семьон махна с ръка и замълча. После каза почти нежно: — Ти не бързай. Довечера ще направим всичко културно. А сега трябва да догоним останалите. Да вървим, Антоне.

Послушно излязох от къщата подире му. И видях Света. Тя седеше в шезлонг, вече преоблечена, с бански и шарена пола, или парче плат около бедрата си.

— Наред ли е всичко? — погледна ме тя с леко учудване.

— Напълно. Нещо шишчетата не ми се отразиха добре.

Светлана внимателно се вгледа в мен. Но очевидно освен сиво-кафявия цвят на лицето и мокрите коси нищо не издаваше внезапното напиване.

— Трябва да ти прегледам панкреаса.

— Всичко е наред — бързо каза Семьон. — Повярвай ми, аз също съм се занимавал с лечителство. Жега, кисело вино, печени шишчета — това са причините. Сега ще се изкъпе, а вечерта като захладнее, ще обърнем една бутилка. И това е цялото лечение.

Светлана се изправи, приближи се и ме погледна със съчувствие.

— Може би трябва да поседим тук? Ще направя силен чай.

Да, навярно. Добре би било. Просто да поседим. Двамата. Да пием чай. Да си говорим или да мълчим. Няма значение. Да я поглеждам понякога или дори да не я гледам. Да слушам дишането ѝ или да запуша ушите си. Важното е да сме заедно. Двамата, а не задружния колектив на Нощния патрул. И заедно, защото го искаме, а не по програмата, набеязана от Хесер.

Нима наистина съм се отучил да се усмихвам?

Поклатих глава. И изкарах върху лицето си страхлива, упорита усмивка.

— Да вървим. Още не съм заслужил почивка ветеран от магическите войни. Да вървим, Света.

Семьон вече беше тръгнал напред, но кой знае защо аз разбрах, че ми е намигнал. Одобрително.

Нощта не донесе прохлада, но ни избави от жегата. Вече от шест-седем часа компанията се беше разделила на малки групи. При

езерото останаха неуморният Игнат с Лена и — колкото и да е странно — с Олга. Тигърчето и Юля отидоха да се поразходят в гората. Останалите се бяха пръснали из къщата и околната територия.

Ние със Семьон окупирахме голяма тераса на втория етаж. Там беше уютно, подухваше приятен ветрец и имаше абсолютно безценни в жегата сламени мебели.

— Номер едно — каза Семьон, вадейки от полиетиленово пликче с реклама на „Данон-кидс“ бутилка водка. — „Смирноф“.

— Препоръчваш ли я? — попитах със съмнение. Не се смятах за специалист по водките.

— Вече втори век я пия. А по-рано беше доста по-лоша, повярвай ми.

След бутилката се появиха две фасетирани чаши, двулитров буркан, под тенекиеното капаче на който бяха наблъскани малки солени краставички, и голям пакет с кисело зеле.

— А разремител? — попитах аз.

— Водката не се пие с разремител, момче — поклати глава Семьон. — С разремител се пият ментетата.

— Ако живееш век...

— По-рано ще се научиш. А за водката не се съмнявай, селището Черноголовка е територия, за която отговарям аз. Там в завода работи един магьосник, дребен, не създава особени неприятности. Точно той ми доставя правилния продукт.

— Срещу дребни отстъпки — рискувах да отбележа аз.

— А, не. Плащам му с пари. Всичко е честно, това са наши лични отношения, а не работа на Патрулите.

С ловко движение Семьон отвори капачката на бутилката и наля по половин чаша. Чантата му беше стояла през целия ден на верандата, но водката си беше студена.

— За наше здраве? — предположих аз.

— Рано е още. За нас.

През деня ми беше помогнал да изтрезнея наистина качествено — навярно беше отделил от кръвта ми не само алкохола, но и всички продукти на метаболизма. Изпих половин чаша без да трепна и установих със смайване, че водката може да бъде приятна не само през мразовитата зима, но и през лятото, след горещ ден.

— Това е. — Семьон доволно изпръхтя и се настани по-удобно. — Трябва да намекна на Тигърчето, че ще е полезно да сложи тук люлеещи се столове.

Той измъкна пакет от зловещите си цигари „Ява“ и си запали. Срещна недоволния ми поглед и ме уведоми:

— Така или иначе тях ще пуша. Аз съм патриот на родината си.

— А аз съм патриот на здравето си.

Семьон изхъмка.

— Веднъж един познат чужденец ме покани на гости... — започна той.

— Отдавна ли беше това? — попитах аз, неволно нагаждайки се към неговия стил.

— Не особено, миналата година. А ме покани, за да се научи да пие като руснак. Живееше в „Пент“. Взех една случайна позната и брат ѝ — той току-що беше излязъл от затвора, нямаше начин да откаже, и тръгнахме.

Представих си каква компания са били и поклатих глава:

— И пуснаха ли ви?

— Да!

— Използвахте магия?

— Не, приятелят ми, чужденецът, използва парите си. Беше се запасил добре с водка и мезета, започнахме да пием на трийсети април и приключихме на втори май. Не пускахме в стаята камериерки, не сме изключвали телевизора.

Като гледах Семьон, със смачканата му карирана риза родно производство, протритите турски дънки и раздърпаните чешки сандали, можех безпроблемно да си го представя как пие наливна бира от трилитрова халба. Виж, в „Пент“ си го представях по-трудно.

— Изроди — казах изразително.

— Не, защо? На приятеля ми много му хареса. Каза, че е разбрал в какво се състои истинското руско пиянство.

— И в какво се състои?

— Ами когато се събудиш сутрин, всичко около теб е сиво. Небето е сиво, слънцето е сиво, градът е сив, хората са сиви, мислите са сиви. И единственият изход е да се напиеш отново. Тогава е полесно. И цветовете се появяват отново.

— Интересен чужденец.

— Дума да няма.

Той отново наля водка в чашите, но този път сипа по-малко. Замисли се и изведнъж ги напълни догоре.

— Хайде да пием, старче. Да пием за това на нас да не ни се налага непременно да пием, за да видим небето синьо, слънцето — жълто, града — цветен. Хайде за това. Ние с теб влизаме в Сумрака и виждаме, че от обратната му страна светът не изглежда такъв, какъвто останалите мислят че е. Но нали навярно това не е единствената му обратна страна. За ярките цветове!

Съвсем спокойно изпих половин чаша.

— Не се лигави, момче — каза Семьон с предишния си тон.

Допих чашата. Взех шепа хрупкаво кисело-сладко зеле. Попитах:

— Семьоне, защо се държиш така? За какво ти е това скандално поведение, този имидж?

— Прекалено умни приказки, не ги разбирам.

— И все пак?

— Така ми е по-лесно, Антошка. Всеки се пази както може. Аз — по този начин.

— Какво да правя, Семьоне? — попитах аз. Без каквито и да било обяснения.

— Прави това, което си длъжен да правиш.

— А ако не искам да правя това, което съм длъжен? Ако ми е дошло до гуша от нашата светла-пресветла истина, нашата честна патрулна дума и нашите забележително добри намерения?

— Трябва да разбереш едно, Антоне — магът захрупа краставичка. — Отдавна би трябвало да си го разбрал, но прекалено дълго седя при твоя хардуер. Нашата истина, колкото и голяма и Светла да е, се състои от множество малки истини. И Хесер може да е умна глава и да има такъв опит, какъвто даже не си и сънувал, но в допълнение има още излекувани чрез магия хемороиди, едипов комплекс и навика да преправя стари успешни схеми и да ги използва наново. Всичко това ти го давам като пример, не се опитвам да го критикувам, началство е все пак.

Той извади нова цигара и този път аз не рискувах да възразя.

— Антоне, ето къде е работата. Ти си младо момче, дойде в Патрула и се зарадва. Най-накрая целият свят се раздели на черно и бяло! Сбъдна се мечтата на човечеството, стана ясно кой е добър и кой

— лош. Но разбери, не е така. Не е. Някога всички ние сме били единни. И Тъмните, и Светлите. Седели сме пред огньовете в пещерите, гледали сме през Сумрака къде пасе най-близкият мамут, с песни и танци сме пускали искри от пръстите си и сме стреляли по огнените кълба на другите племена. И е имало — за пълна нагледност на примера — двама братя, Различни. Този, който пръв е влязъл в Сумрака, може би тогава е бил сит, а може и да се е влюбил за първи път. А вторият — обратно. Болял го е корема от зеления бамбук, който е ял, или неговата жена му е отказала под предлог, че я боли главата и е уморена от щавенето на кожата. Така се е започнало. Единият ще им посочи мамута и ще е доволен. Другият ще поиска парче от хобота и дъщерята на вождя в добавка. Така и сме се разделили на Тъмни и Светли, на добри и лоши. Азбучна истина, нали? Учим на това малките деца-Различни. Само че кой ти е казал, старче, че всичко това някога ще свърши?

Семьон се наведе към мен толкова рязко, че креслото изскърца:

— Така е било, така и ще бъде. Винаги, Антошка. Няма край. Сега наказваме тези, които се пречупят и тръгнат през тълпата, за да творят добро без разрешение. Пращаме ги в Сумрака, нарушителите на равновесието, психопатите и истериците — в Сумрака! А какво ще бъде утре? След сто години, след хиляда? Кой може да каже? Ти, аз, Хесер?

— Ами в такъв случай — какво?

— Има ли твоя истина, Антоне? Кажу ми, има ли? Сигурен ли си в нея? Тогава вярвай в нея, а не в моята или в тази на Хесер. Вярвай и се бори. Ако имаш кураж. Ако сърцето ти издържи. Тъмната свобода е лоша, не защото е свобода от другите. Ето, отново обяснения за деца. Тъмната свобода е преди всичко свобода от самия себе си, от твоята съвест и от душата ти. Усетиш ли, че не изпитваш болка в гърдите, значи имаш нужда от помощ. Но тогава вече ще е късно.

Той замълча, бръкна в торбата си и извади още една бутилка водка. Въздъхна:

— Втората. А няма да се напием, чувствам го. Няма да се получи. Що се отнася до Олга и думите й...

Как успява винаги да чуе всичко?

— Тя завижда не защото Светлана може да извърши това, което тя самата не е успяла. И не защото на Света всичко тепърва й

предстои, докато на Олга, честно казано, е зад гърба. Завижда, защото ти си до любимата си и искаш да я спреш. Макар и да не можеш да направиш нищо. Хесер е можел, но не е искал. Ти не можеш, но искаш. С оглед на крайния резултат може би няма никаква разлика. Но все пак нещо я жегва. Къса ѝ душата, независимо от възрастта ѝ.

— Знаеш ли за какво готвят Светлана?

— Да. — Семьон сипа водка в чашите.

— За какво?

— Не мога да ти отговоря. Подписал съм се да пазя тайна. Каквото можах — казах ти го.

— Семьоне...

— Нали ти казвам — подписал съм се. Да сваля ли ризата, за да видиш на гърба ми знака на огъня на възмездието? Раздрънкам ли се, ще изгоря заедно с това кресло и пепелта, която ще остане, ще може да се побере в цигарена кутия. Така че извинявай, Антоне. Не ме питай.

— Благодаря — казах аз. — Хайде да прием. Току-виж се напием? Имам нужда.

— Виждам — съгласи се Семьон. — Да се захващаме.

ГЛАВА 3

Събудих се много рано. Цареше тишина, живата тишина на вилите, с шумоленето на вятъра, най-сетне прохладен към зазоряване. Само че това не ме радваше. Чаршафите бяха мокри от потта ми, а главата ме цепеше. На съседното легло — бяха ни предоставили стая за трима — монотонно похъркваше Семьон. Направо на пода, загърнал се с одеяло, спеше Толик; той бе отказал предложения му хамак с довода, че му се е обадила стара травма в гърба, получена в някакво меле през седемдесет и шеста година, и че е по-добре да спи на твърдо.

Обхванах тила си с две ръце, за да не се разпадне при рязкото движение, и седнах на леглото. Погледнах към нощното шкафче и с учудване открих там две таблетки аспирин и бутилка минерална вода „Боржоми“. Коя ли бе тази добра душа?

Снощи двамата изпихме три бутилки. После дойде Толик. След това — още някой, и донесе вино. Но аз не пих от него. Беше ми останал достатъчно здрав разум.

Изпих таблетка аспирин с половин бутилка минерална вода и поседях известно време, очаквайки действието на лекарството. Болката не минаваше. Изглежда, нямаше да мога да изтърпя.

— Семьоне! — хрипливо го повиках аз. — Семьоне!

Магът отвори едното си око. Той изглеждаше съвсем прилично. Сякаш не бе изпил много повече от мен. Ето какво значи векове опит в повече.

— Главата, махни...

— Нямам брадва под ръка — промърмори магът.

— О, я се разкарай — изстенах аз. — Болката, ще я махнеш ли?

— Антоне, нали пихме доброволно? Никой не ни принуди? И ни беше хубаво?

Той се обърна на другата страна.

Разбрах, че няма да получа помощ от Семьон. И общо взето той беше прав, само дето аз повече не можех да издържам. Намъкнах маратонките, прекрачих спящия Толик и излязох от стаята.

Стаите за гости бяха две, но вратата на другата се оказа заключена. Затова пък в края на коридора, в спалнята на домакинята, беше отворено. Спомних си думите на Тигърчето за лечителските й способности и без колебание влязох.

Не, днес изглежда всичко се беше опълчило против мен. Нямаше я там. Противно на моите подозрения, Игнат и Лена също не бяха в стаята. Вътре спеше само Юля.

В момента ми беше все едно кого ще помоля за помощ. Приблжих се внимателно, приклекнах до широкото легло и прошепнах:

— Юля, Юленка...

Момичето отвори очи, примигна. И попита със съчувствие:

— Махмурлук?

— Да.

Не се реших да кимна, в главата ми точно в момента се взривяваше малка граната.

— Аха.

Тя затвори очи и според мен дори задряма отново, като при това ме прегърна през шията. Няколко секунди не се случи нищо, после болката стремително започна да отстъпва. Сякаш в тила ми бяха отворили тайно кранче и бяха започнали да източват натрупалата се клокочеца отрова.

— Благодаря — прошепнах. — Благодаря, Юленка.

— Не пий толкова много, като не можеш — промърмори момичето и задиша равномерно, сякаш мигновено бе превключила от работа на сън. Така умеят само децата и компютрите.

Изправих се и с възторг осъзнах, че светът се е оцветил. Семьон, разбира се, бе прав. Трябва да се носи отговорност. Но понякога за това няма сили, просто няма. Огледах стаята. Цялата спалня беше в бежови тонове, дори наклоненият прозорец, музикалната уредба бе златиста, а килимът на пода — пухкав, светлокафяв.

Почувствах се неуютно. Не ме бяха канили тук.

Тръгнах тихичко към вратата и когато вече излизах, чух гласа на Юля:

— Ще ми купиш „Снийкърс“, става ли?

— Даже два — съгласих се аз.

Можех да отида да си доспя, но с леглото ми бяха свързани достатъчно неприятни спомени. Сякаш бе достатъчно да си легна — и стаилата се във възглавницата болка щеше да ми се нахвърли отново. Само надникнах в стаята, взех си дънките и ризата и се огледах, застанал на прага.

Нима всички спяха? Може би Тигърчето бродеше някъде навън, а някои със сигурност бяха изкарали до сутринта в пиене и разговори.

На втория етаж имаше още и малък хол — там открих Данила и Настя от научния отдел, спокойно спящи на диванчето, и побързах да изляза. Поклатих глава: Данила имаше много мила, симпатична жена, а Настя — по-възрастен и безумно влюбен в нея мъж.

Наистина, те бяха само хора.

А ние сме Различни, доброволци в битката за делото на Светлината. Какво да се прави, и моралът ни е различен. Като на фронта, с военно-полевите романи и медицинските сестри, утешаващи офицерския и редовия състав не само на болничните легла. По време на война чувстваш прекалено остро вкуса на живота.

На този етаж имаше и библиотека. Там открих Гарик и Фарид. Ето — точно те бяха разговаряли през цялата нощ, с бутилка за компания, и то не само една. И бяха заспали направо в креслата, очевидно съвсем скоро: лулата на масата пред Фарид все още леко димеше. На пода бяха захвърлени купчини извадени от рафтовете книги. Двамата бяха спорили дълго за нещо, призовавайки за съюзници писатели и поети, философи и историци.

Тръгнах надолу по дървената вита стълба. Е, щеше ли да се намери някой, който да сподели с мен тази тиха спокойна сутрин?

В гостната също всички спяха. Надникнах в кухнята и не намерих там никой, освен свилото се в ъгъла куче.

— Оживя ли? — попитах аз.

Териерът се озъби и жално заскимтя.

— А кой те караше снощи да воюваш? — Приседнах пред кучето. Взех от масата парче салам, възпитаният пес не би рискувал да го направи сам. — Вземи.

Челюстта изщрака над дланта ми, помитайки салама.

— Бъди добър и към теб също ще се отнасят добре! — обясних аз. — И не се гуши по ъглите.

Все пак няма ли някой буден?

Аз също си взех парче салам. Докато го дъвчех, прекосих гостната и надникнах в кабинета.

Тук също спяха.

Диванчето в ъгъла, дори разгънато, беше тясно. Затова се бяха сбутали. Игнат бе по средата — разперил мускулестите си ръце и усмихнат. Лена се бе притиснала към него от лявата му страна, вкопчила едната си ръка в гъстата му светла коса. Другата ѝ ръка го бе прегърнала през гърдите — чак до втората партньорка на нашия донжуан. Светлана бе заровила лице някъде под бръснатата подмишница на Игнат, ръцете ѝ се протягаха някъде под смъкнатото надолу одеяло.

Много тихо и внимателно затворих вратата.

Ресторантчето беше уютно. „Морски вълк“, както и намекуваше името му, се славеше с рибни ястия и симпатичен „корабен“ интериор. При това бе съвсем близо до метрото. А за крехката средна класа, готова понякога да се весели в ресторанти, но спестяваща си парите за такси, този фактор не беше маловажен.

Този посетител дойде с кола — старо, но напълно прилично жигули. Впрочем, за набитото око на сервитьорите той изглеждаше доста по-платежоспособен, отколкото си личеше по колата му. Спокойствието, с което мъжът поглъщаше скъпата датска водка, без да се интересува нито от цената, нито от възможните проблеми с Държавната автомобилна инспекция, само укрепваха това мнение.

Когато сервитьорът донесе поръчаната есетра, мъжът за миг го погледна. Преди това седеше, прекарвайки клечка за зъби по покривката на масата, а от време на време застиваше, гледайки пламъка на стъклената маслена лампа. Но в този момент изведнъж го погледна.

Сервитьорът не разказа на никого за това, което му се привидя за миг. Стори му се, че е погледнал в два блестящи кладенеца. Ослепителни до степената, в която Светлината изгаря и е неразличима от Мрака.

— Благодаря — каза посетителят.

Сервитьорът се отдалечи, борейки се с желанието си да ускори крачка. И повтаряйки си, че това са само отблясъци от лампите в

уютния полумрак на ресторанта. Отблясъците на светлината в тъмното помещение случайно са паднали върху очите на човека.

Борис Игнатиевич продължаваше да седи, чупейки клечките за зъби. Есетрата изстина, водката в кристалната каничка се затопли. Зад преградата от дебели възета, фалшиви кормилни колела и платна, голяма компания празнуваше нечий рожден ден, сипеше поздравления, ругаеше жегата, данъците и някакви „неправилни“ бандити.

Хесер, шефът на московския отдел на Нощния патрул, чакаше.

Кучетата, които бяха останали на двора, отскочиха инстинктивно при появата ми. Лошо им се беше отразил *фризерът*, лошо. Тялото не се подчинява, не могат да вдишат и да залаят, слюнката е застинала в устата, въздухът притиска с тежката длан на болен от треска.

А душата живее.

Тежко им е било на кученцата.

Портата беше полуотворена, излязох и постоях, без да ми е много ясно къде искам да отида и какво възнамерявам да правя.

Не беше ли все едно?

Не бях огорчен. Дори не чувствах болка. Все още не бях спал с нея нито веднъж. Нещо повече, аз самият старателно поставях бариери. Нали не живея за мига, на мен ми е нужно всичко, веднъж и завинаги.

Напипах дискмена на колана си и пуснах случаен избор. Той винаги се оказва успешен. Може би защото аз, подобно на Тигърчето, сигурно отдавна съм се научил да управлявам простата електроника, без да го забелязвам?

Кой е виновен, че си уморен?

Че не намери туй, което толкова си чакал?

И изгуби всичко, дето толкова си търсил?

И че се издигна във небето, за да паднеш?

И чия вината е, че ден след ден

по пътя чужд отива си животът,

и самотен станал е домът ти,

и зад прозореца е пустота,

*и светлината е помръкнала,
замлъкнали са звуците,
страдание ново търсят твоите ръце,
и ако болката ти се успокои,
нова мъка ще те сполети.*

Аз самият исках това. Стремях се към него. И сега нямах право да се сърдя на никого. Вместо да разсъждавам цялата вечер със Семьон за сложността на световното противопоставяне между Доброто и Злото, трябваше да остана със Света. Вместо да гледам като вълк Хесер, Олга и тяхната лукава истина — по-добре да отстоявам своето. И да не мисля, никога да не мисля, че е невъзможно да победя.

Защото е достатъчно да си го помислиш — и си загубил.

*Кой е виновен, братко, кажи.
Един е женен, друг е богат,
един е смешен, а друг — влюбен.
Един е глупак, друг ти е враг.
И чия е вината, че тука и там
някой някого чака и така оцелява.
Но скучен денят е и празна нощта,
и са забравени всички топли места,
и светлината е помръкнала,
замлъкнали са звуците,
страдание ново търсят твоите ръце,
и ако болката ти се успокои,
нова мъка ще те сполети.*

*Кой е виновен и тайната де е,
че мъка и щастие няма.
Без поражения няма победи.
И поравно са успехите и бедите.
И чия е вината, че си самотен.
И животът един е — толкова дълъг,
и толкова скучен, а ти чакаш ли — чакаш
да умреш някой ден.*

— А, това не — прошепнах аз, сваляйки слушалките. — Няма да го дочакате.

Толкова дълго ни учиха да даваме и да не взимаме нищо в замяна. Да жертваме себе си заради другите. Всяка крачка — като на бойното поле, всеки поглед — благороден и мъдър, нито една празна мисъл, нито един греховен помисъл. Та нали ние сме Различни. Ние сме застанали над тълпата, разгърнали сме своите безупречно чисти знамена, измили сме хромовите си ботуши, сложили сме белите ръкавици. О, да, в своя малък свят си позволяваме всичко, каквото си искаме. За всяка постъпка се намира оправдание, честно и възвишено. Уникален номер, за първи път на арената: ние сме в бяло, а всичко наоколо — окаляно.

Писна ми!

Горещо сърце, чисти ръце, хладен ум... Не случайно по време на революцията и гражданската война Светлите почти в пълен състав са се присъединили към чекистите. А повечето от онези, които не са го направили, са загинали. От ръцете на Тъмните и най-вече — от ръцете на тези, които са защитавали. От човешки ръце. Заради човешката глупост, подлост, страхливост, лицемерие, завист. Горещо сърце, чисти ръце. Умът нека си остане хладен. Иначе не може. Но с останалото не съм съгласен. Нека сърцето бъде чисто, а ръцете — горещи. Така повече ми харесва!

— Не искам да ви защитавам — изрекох на глас в тишината на горската утрин. — Не искам! Деца и жени, старци и безумци — никого. Живейте, както искате. Получавайте това, което заслужавате! Бягайте от вампирите, кланяйте се на Тъмните магове, правете каквото щете! Ако сте заслужили — получите си го! Ако моята любов е помаловажна от вашия щастлив живот, тогава не ви желая щастието!

Те могат и са длъжни да станат по-добри, те са нашите корени, те са нашето бъдеще, те са наши подопечни. Малки и големи хора, чистачи и президенти, престъпници и полицаи. В тях мъждука Светлина, която може да се разгори до животворна топлина или смъртоносен пламък...

Не вярвам!

Виждал съм ви всички вас. Чистачи и президенти, бандити и ченгета. Виждал съм как майки убиват синовете си, а бащи изнасилват дъщерите си. Виждал съм как синове изгонват майките от дома си, а дъщери тровят бащите си с арсеник. Виждал съм как, едва затваряйки вратата след гостите си, все още усмихващият се мъж удря по лицето бременната си жена. Виждала съм как, след като затвори вратата след пияния си мъж, изпратен да купи допълнително пиене, жена му прегръща и страстно целува най-добрия му приятел. Това е много лесно — да видиш. Трябва само да умееш да гледаш. Затова още преди да ни научат да виждаме през Сумрака, нас ни учат да не гледаме.

Но ние все пак гледаме.

Те са слаби, живеят малко, боят се от всичко. Не бива да ги презираме и е престъпно да ги мразим. Можем само да ги обичаме, да ги съжаляваме и да ги пазим. Това е наша работа и дълг. Ние сме Патрула.

Не вярвам!

Не можеш да принудиш никого да извърши подлост. И не могат да те бутнат в калта — ти сам нагазваш в нея. Какъвто и да е животът около теб, оправдания няма и не може да има. Но оправдания се търсят и се намират. Всички хора са ги учили така и те са се оказали прилежни ученици.

А ние, навярно, сме просто най-добрите от най-добрите.

Да, навярно, да, разбира се, имало е, има и ще има такива, които не са станали Различни, но са успели да останат Хора. Само че те са малко, толкова малко. А може би ние просто се боим да се вгледаме в тях по-внимателно? Боим се да видим това, което може би го има там?

— Да живея заради вас? — попитах аз. Гората мълчеше, тя щеше да се съгласи с мен, каквото и да кажех.

Защо сме длъжни да жертваме всички? И себе си, и тези, които обичаме?

Заради онези, които никога няма да го узнаят и да го оценят?

А дори и да го узнаят, единственото, което ще заслужим, ще бъде смаяно поклащане на главата и възглас: „Неудачници!“

Може би си струва да покажем някой ден на човечеството какво е това Различни? Какво умее един-единствен Различен, който не е скован от Договора и се е измъкнал от контрола на Патрулите?

Чак се усмигнах, представяйки си цялата картина. Картината по принцип, а не себе си в нея: мен ще ме спрат бързо. Както и всеки Велик Маг или Велика Вълшебница, които решат да нарушат договора и да разкрият пред хората света на Различните.

Какъв шум ще се вдигне!

Такова нещо не могат да забъркат дори пришълци, приземили се едновременно в Кремъл и Белия дом.

Не, разбира се.

Този път не е моят.

Преди всичко, защото не ми трябва власт над света или всеобща паника.

Аз искам само едно: да не карат жената, която обичам, да жертва себе си. Защото пътят на Великите е именно това — жертва. Чудовищните сили, които те придобиват, ги променят изцяло.

Всички ние не сме съвсем хора. Но поне помним, че сме били хора. И все още можем да се радваме и да тъжим, да обичаме и да мразим. Великите магове и вълшебници отиват отвъд пределите на човешките емоции. Навярно те изпитват някакви свои емоции, само че тях ние не можем да ги разберем. Дори Хесер, маг извън класификацията, не е Велик. Олга така и не е успяла да стане Велика.

Оплескали са нещо. Не са осъществили както трябва грандиозната операция, част от борбата с Мрака.

И сега са готови да хвърлят в пробива в отбраната новата кандидатка.

Заради хората, на които не им пука за Светлината и Мрака.

Пришпорват я по всички кръгове, през които са длъжни да минат Различните. Вече са я издигнали до трето равнище на силата, сега се стремят да издигнат и съзнанието ѝ дотам. В много, много бързи темпове.

Със сигурност в това бясно преследване на неизвестната цел има място и за мен. Хесер използва всичко, което му попадне под ръка, не прави изключение и за мен. Каквото и да съм вършил: преследване на вампири, преследване на Дивака, общуване със Света когато бях в облика на Олга — всичко това е било от полза само на шефа.

Каквото и да направя сега, то също със сигурност е предвидено.

Единствената ми надежда е, че дори Хесер не може да предвиди всичко.

Че ще намеря тази единствена постъпка, която ще провали плана му. Великият план на силите на Светлината.

При това, без да донеса Зло. Защото тогава ме очаква сумракът.

А Светлана така или иначе я очаква велико бъдеще в служба на Светлината.

Усетих се, че стоя, притиснал лице към кората на тънко борче. Стоя и удрям с юмрук дървото. Не знам дали с ярост или с мъка. Свалих ръката си, вече цялата в кръв. Но звукът не преставаше. Той идваше от гората, от самата граница на магическата бариера. Същите ритмични удари, нервно барабанене.

Прокрадвайки се, като ненаиграл се на война пейнтболист, аз се затичах между дърветата. Общо взето се досещах какво ще видя.

На малка полянка подскачаше тигър. По-точно тигрица. Черно-оранжевата кожа блестеше под лъчите на изгряващото слънце. Тигрицата не ме видя, тя сега не виждаше никого и нищо. Носеше се между дърветата и остриите като кинжали нокти разкъсваха кората им. Върху боровете избухваха бели рани. Понякога тигрицата застиваше, изправяше се на задни лапи и се заемаше да разкъсва стеблата с нокти.

Бавно отстъпих назад.

Всеки от нас си почива както може. Всеки от нас се бори не само с Мрака, но и със Светлината. Защото тя понякога ослепява.

Но никой не бива да ни съжалява: ние сме много, много горди. Войниците в световната война между Доброто и Злото, вечните наемници.

ГЛАВА 4

Младежът влезе в ресторанта толкова уверено, сякаш всеки ден идваше да закусва тук. Но не беше така. Той веднага се насочи към масата, на която седеше niskият мургав мъж, сякаш двамата се познаваха отдавна. Впрочем това също не беше истина. При последната си крачка той плавно се спусна на колене. Не падна, не се хвърли долу — спусна се спокойно, без да губи достойнство и без да превива гръб.

Сервитьорът, преминаващ наблизо, преглътна и се извърна. Той беше виждал какво ли не, включително и дреболии като момче за всичко от мафията, което раболепства пред боса си. Наистина, младежът не приличаше на момче за всичко, нито пък мъжът — на бос.

И неприятностите, които беше надушил, заплашваха да бъдат много по-сериозни от бандитско разчистване на сметките. Той не знаеше какво точно ще се случи, но имаше предчувствие, защото самият той беше Различен, макар и неинициран.

Впрочем, след миг той съвсем забрави за сцената, която бе видял, нещо смътно караше сърцето му да се свива, но какво точно — не помнеше.

— Стани, Алишер — тихо каза Хесер. — Стани. При нас това не е прието.

Младежът се изправи и седна срещу началника на Нощния патрул.

— При нас също. Не е прието да търпиш. Но баща ми ме помоли да падна на колене пред теб, Хесер. Той държеше на старите правила. Той би паднал на колене. Но вече няма да може.

— Знаеш ли как загина?

— Да. Видях с неговите очи, чух с неговите уши и страдах с неговата болка.

— Дай и на мен болката му, Алишер, сине на девона и човешка жена.

— Приеми това, за което молиш, Хесер, унищожителю на злото, равен на боговете, които ги няма.

Погледнаха се в очите. После Хесер кимна.

— Познавам убийците. За баща ти ще бъде отмъстено.

— Това трябва да го направя аз.

— Не. Ти не можеш, пък и нямаш право. Вие сте дошли в Москва нелегално.

— Вземи ме в своя Патрул, Хесер.

Шефът на Нощния патрул поклати глава.

— Аз бях най-добрият в Самарканд, Хесер — младежът внимателно се вгледа в събеседника си. — Не се усмихвай, знам, че тук ще бъда последният. Вземи ме в Патрула. Като ученик на учениците. Куче-пазач. В името на паметта на баща ми те моля — вземи ме в Патрула.

— Искаш прекалено много, Алишер. Молиш ме да ти подаря смъртта ти.

— Вече съм умирам, Хесер. Когато изпиха душата на баща ми, аз умрях заедно с него. Аз вървах, усмихвайки се, а той отвлечаше вниманието на Тъмните. Докато се спусках в метрото, тъпчеха с крака прахта, останала от него. Хесер, в правото си съм да те моля.

Хесер кимна.

— Така да бъде. Вече си в Патрула ми, Алишер.

Лицето на юношата не отрази никакви емоции. Той кимна и за миг притисна длан към гърдите си.

— Къде е това, което донесохте, Алишер?

— В мен е, господарю.

Хесер мълчаливо протегна длан през масата.

Алишер откопча чантичката, закрепена на колана му. Извади много внимателно мъничък правоъгълен пакет от груба тъкан.

— Приеми го, Хесер, освободи ме от дълга ми.

Дланта на Хесер покри дланта на юношата, пръстите се допряха. След миг в ръката на Алишер вече нямаше нищо.

— Работата ти е свършена, Алишер. Сега просто ще си починем. Ще ядем, ще пием и ще си говорим за баща ти. Ще ти разкажа всичко, което успея да си спомня.

Алишер кимна. Не беше ясно дали думите на Хесер са му приятни или просто се подчинява на всяко негово желание.

— Разполагаме с половин час — подхвърли Хесер между другото. — После Тъмните ще дойдат тук. Те все пак са попаднали на следите ти. Прекалено късно, но са попаднали.

— Ще има ли битка, господарю?

— Не знам — Хесер сви рамене. — Какво значение има? Завулон е далече. Останалите не са проблем за мен.

— Ще има битка — замислено каза Алишер. Огледа залата.

— Изгони всички посетители — посъветва го Хесер. — Меко, ненатрапчиво. Искам да видя каква е техниката ти. А после ще си почиваме и ще чакаме гостите.

Към единайсет часа народът започна да се буди.

Аз чаках на терасата, излегнал се в шезлонг и изпънал крака. От време на време си пийвах джин с тоник от висока чаша. Беше ми хубаво — със сладката болка на мазохиста. От време на време някой се подаваше през вратата, аз го поздравявах с дружелюбно махване с ръка и с мъничка дъга, откъсваща се от разперените ми пръсти и излитаща нагоре. Това беше детско забавление и всички се усмихваха. Прозяващата се Юля изписка като видя поздрава ми и пусна в отговор своя дъга. Две минути се състезавахме, после двамата направихме обща дъга, доста голяма, чак до гората. Юля съобщи, че отива да търси гърне със злато и гордо закрачи под разноцветната арка. Един от териерите послушно се затича с нея.

Аз чаках.

Първа от онези, които очаквах, излезе Лена. Весела, бодра, само по бански. Когато ме видя, за миг се смути, но веднага ми кимна и се затича към портата. Приятно ми беше да гледам как се движи: стройна, гъвкава, пълна с живот. Сега ще се потопи в прохладната вода, ще полудува насаме и ще се върне да закусва с пробудил се апетит.

След нея се появи Игнат. С плувки и джапанки.

— Здравей, Антоне! — радостно извика той. Приблужи се, притегли съседния шезлонг и се просна върху него. — Как е настроението?

— Бойно! — съобщих аз, вдигайки чашата.

— Браво! — Игнат потърси с поглед бутилката, не я намери, наведе се към сламката и не принудено отпи от моята чаша. —

Прекалено слабичко си го забъркал.

— Снощи здравата си пийнах.

— Вярно е, пази се тогава — посъветва ме Игнат. — А ние цяла вечер пихме шампанско. После, през нощта, минахме на коняк. Беше ме страх, че ще ме боли главата, но нищо ми няма. Размина ми се.

Дори не можех да му се обидя.

— Игнат, какъв искаше да станеш като дете? — попитах го.

— Санитар.

— Защо?

— Ами казаха ми, че момчетата не стават медицински сестри, а аз исках да лекувам хора. Така че реших — като порасна, ще стана санитар.

— Супер — възхитих се аз. — А защо не лекар?

— Отговорността е прекалено голяма — самокритично си призна Игнат. — И трябва да се учи прекалено дълго.

— И стана ли?

— Да. В бързата помощ на психиатрията. Всички лекари обичаха да работят с мен.

— Защо?

— Първо, аз съм много обаятелен — обясни Игнат. Похвали се със същия простодушен тон. — Мога да поговоря по такъв начин и с жените, и с мъжете, че те се успокояват и сами се съгласяват да дойдат в болницата. Второ, разбирах кога човекът наистина е болен и кога вижда невидимото. Понякога можехме да поприказваме шепнешком и да обясня, че всичко е нормално и не са необходими никакви инжекции.

— Медицината е загубила много.

— Да — въздъхна Игнат. — Но шефът ме убеди, че в Патрула ще съм по-полезен. Нали?

— Навярно.

— Скучно стана — замислено произнесе Игнат. — На теб не ти ли е скучно? На мен вече ми се работи.

— Май и на мене. Игнат, а имаш ли хоби? Нещо извън работата?

— А защо питаш? — учуди се магът.

— Интересно ми е. Или това е тайна?

— Какви тайни можем да имаме ние? — сви рамене Игнат. — Събирам пеперуди. Имам една от най-добрите колекции в света. Заема

две стаи.

— Достойно — съгласих се аз.

— Намини някой път да я видиш — предложи Игнат. — Наминете със Света, тя казва, че също обича пеперудите.

Смях се толкова дълго, че дори на него му подейства. Изправи се, усмихвайки се неуверено, и промърмори:

— Ще отида да помогна да приготвят закуската.

— Успех — успях да кажа. Но все пак не се сдържах и когато нашият дългокос донжуан се доближи до вратата, още веднъж се обърнах към него: — Слушай, дали шефът не се безпокои напразно за Света?

Игнат с маниерен жест подпря брадичката си и се замисли:

— Знаеш ли, не е напразно. Тя наистина е някак напрегната, изобщо не може да се отпусне. А ѝ предстоят велики дела, не е шега работа.

— Но ти се постара?

— И питаш! — обиди се Игнат. — Вие наминете, честна дума, ще се радвам да ви видя!

Джинът се бе затоплил, ледът в чашата се беше разтопил. Върху сламката бе останал лек отпечатък от червило. Поклатих глава и оставих чашата.

Хесер, ти не можеш да предвидиш всичко.

Но за да се сразя с теб не в магически двубой — разбира се, за това е смешно дори да помисля, — да се сразя на единственото достъпно ми полесражение от думи и постъпки, аз съм длъжен да знам към какво се стремиш. Длъжен съм да знам как са разположени картите в колодата. И какво държиш в ръцете си.

Кой е в играта?

Хесер — организатор и вдъхновител. Олга — неговата любовница, наказана вълшебница, консултант. Светлана — старателно подготвяна изпълнителка. Аз — едно от оръдията за нейното възпитание. Игнат, Тигърчето, Семьон и всички останали Светли могат да не се взимат предвид. Те също са оръдия, но на втори план. И не мога да разчитам на тях.

Тъмните?

Разбира се, те участват, но не явно. И Завулон, и всичките му подчинени са обезпокоени от появата на Светлана в нашия лагер. Но

не могат да направят нищо пряко. Или ще пакостят скришом, или готвят съкрушителен удар, който ще постави Патрулите на границата на войната.

Кой още?

Инквизицията?

Побарабаних с пръсти по страничната облегалка на шезлонга.

Инквизицията. Структура, която стои над Патрулите. Тя разглежда спорните случаи, наказва нарушителите — и от двете страни. Тя бди. Събира сведения за всеки от нас. Но се намесва рядко и силата ѝ е по-скоро в потайността, отколкото в някаква бойна мощ. Когато Инквизицията разглежда случай на много могъщ маг, тя привлича бойци от Патрулите.

И все пак Инквизицията е замесена. Познавам шефа. Той от всяко нещо извлича трикратна изгода. И неотдавнашната история с Максим, дивия Различен, Светлият, отишъл да работи в Инквизицията, е пример за това. Шефът забърка Светлана в този случай, даде ѝ урок по самоконтрол и интриги, но между другото откри нов Инквизитор.

Да знаех за какво готвят Светлана!

Засега вървах в тъмнина. И, което е най-страшното, отдалечавах се от Светлината.

Сложих си слушалките, затворих очи.

*Папратта през тази нощ
ще разцъфне като дивно цвете.
Духовете в тази нощ ще се върнат вкъщи.
Облаци от север, а от запад — вятър.
Значи скоро вещицата ще ми махне със ръка.
В очакване на чудото живея, като маузер в кобура.
Паяк в паяжината съм сякаш,
сякаш съм дърво в пустиня,
във полето сякаш съм лисица черна.*

Рискувах. Рискувах страшно много. Великите Вълшебници газят по телата на своите, но дори те не рискуват да вървят срещу своите. Единаците не оцеляват.

*Бягах през далекогледите
от детските очи изплашени.
Исках да преспя с русалка,
но не знаех как да бъда с нея.
Исках във трамвай да се превърна
и да вляза през прозореца ти.
От покрайнините духа вятър, вече ни е все едно.
От покрайнините духа вятър и вече ни е все едно.
Бъди ми сянка, скърцаща по стъпалата,
цветна неделя, гъбен дъжд.
Бъди ми бог, брезов сок,
електрически ток, крива пушка.
Виждам съм как като вятър
духаш в лицето ми, а аз се смея.
Не искам с теб без бой да се разделям,
докато все още ме сънуваш.
Бъди ми сянка...*

Някой сложи ръка на рамото ми.

— Добро утро, Света — казах аз и отворих очи.

Тя беше по шорти и с горнище на бански. Косите ѝ бяха мокри и грижливо сресани. Навярно беше взела душ. А на мен, свинята, дори не ми хрумна.

— Как си след снощи? — поинтересува се тя.

— Нормално. А ти?

— Добре.

Тя се извърна.

Аз чаках. В слушалките звучеше „Сплин“.

— Какво очакваше от мен? — рязко попита Света. — Аз съм нормална, здрава, млада жена. Не съм била с мъж от зимата. Явно си си въобразил, че Хесер ни е събрал като коне за разплод и си се заинатил.

— Нищо не съм очаквал.

— Тогава извинявай за изненадата!

— Ти си усетила следата ми в стаята? Когато се събуди?

— Да. — Светлана с усилие измъкна от тесния си джоб пакет цигари, запали. — Уморих се. Нищо, че само уча, а не работя, но се уморих. И дойдох тук да си почина.

— Нали ти самата говореше за изкуствената веселба...

— А ти с удоволствие се присъедини към нея!

— Вярно е — съгласих се аз.

— А после отиде да пиеш водка и да кроиш заговори.

— Какви заговори?

— Против Хесер. И против мен, между другото. Смешно! Дори аз го усетих. Не се смятай за велик маг, който...

Тя се усети. Но късно.

— Не съм велик маг — казах аз. — Трета степен. Може би втора. Но не повече. Всеки има свои граници, които не може да надхвърли, дори и да живее хиляда години.

— Извинявай, не исках да те обидя — объркано каза Света. Отпусна ръката с цигарата.

— Недей. Няма за какво да се обиждам. Знаеш ли защо Тъмните толкова често се свързват в семейства, а ние предпочитаме да търсим съпруги и съпрузи сред хората? Тъмните понасят по-леко неравенството и непрекъснатата конкуренция.

— Човек и Различен — това е още по-голямо неравенство.

— Това не се брой. Ние сме два различни вида. Не може да става и дума за сравнение.

— Искам да знаеш — Светлана дръпна дълбоко от цигарата. — Не исках да отивам толкова далече. Очаквах да слезеш, да видиш, да заревнуваш.

— Извинявай, не знаех, че съм длъжен да ревнувам — искрено се разкаях аз.

— А после така се получи. Вече не можех да спра.

— Да, разбирам, Света. Всичко е наред.

Тя ме погледна объркано:

— Наред?

— Разбира се. С кого ли не се случва. Патрулът е едно голямо и задружно семейство. С всички произтичащи от това последствия.

— Какво говедо си! — въздъхна Светлана. — Антоне, ако можеше да се видиш отстрани! Изобщо, чудя се как си застанал на наша страна!

— Света, нали дойде да се помиряваш? — смаяно попитах аз. — Е, аз съм примирен. Всичко е нормално. Няма значение. Такъв е животът, в него се случва какво ли не.

Тя скочи, секунда ме пронизваше с леден поглед. Аз мигах объркано.

— Идиот — изтърси тя и тръгна към къщата.

Е, какво очакваше? Обиди, обвинения, тъга?

Впрочем, това не е важно. Какво е очаквал Хесер?

Какво ще се промени, ако аз изляза от ролята на лишения от късмет възлюблен на Света? Ако някой друг заеме мястото ми? Или вече ѝ е време да остане сама — насаме с великата си съдба?

Целта. Длъжен съм да науча каква е целта на Хесер.

Станах с рязко движение от шезлонга и влязох в къщата. И веднага видях Олга. Тя беше сама в гостната. Стоеше пред отворените витрини с мечовете и държеше в протегнатите си напред ръце дълго и тънко острие. Гледаше го съвсем не по начина, по който се гледа антикварна играчка. Тигърчето, навярно, също гледаше мечовете си по подобен начин. Но за нея тази любов към старото оръжие е абстрактна. За Олга — не.

Когато Хесер е дошъл да живее и работи в Русия — заради нея, между другото — може би още са се използвали подобни мечове.

Преди осемдесет години, когато Олга са я лишили от всички права, вече са воювали по друг начин.

Бившата Велика Вълшебница. Бившата Велика цел. Осемдесет години.

— А е било замислено толкова добре — казах аз.

Тя потрепна и се обърна.

— Сами не можем да победим Мрака. Трябва и на хорицата да им просветне. Да станат добри и учтиви, трудолюбиви и умни. За да не виждат Различните друго, освен Светлината. Каква цел! И колко дълго са се разбягвали кръговете, когато е потънала окървавена.

— Ти все пак си го изясни — каза Олга. — Или се досети?

— Досетих се.

— Добре. И после?

— Как се провали, Олга?

— Направих компромис. Малък компромис с Мрака. В резултат на което загубихме.

— Ние ли? Ние винаги ще оцеляваме. Ще се споразумяваме, ще се приспособяваме, ще свикваме. И ще продължаваме да водим старата борба. Губят само хората.

— Отстъпленията са неизбежни. — Олга с лекота хвана тежкото оръжие с една ръка и го размаха над главата си. — Приличам ли ти на хеликоптер на празен ход?

— Приличаш ми на жена, която размахва меч. Олга, нима на нищо не се учим?

— Учим се, и още как. Този път всичко ще бъде различно, Антоне.

— Нова революция?

— Ние и онази не я искахме. Всичко трябваше да мине почти безкръвно. Нали разбираш — ние побеждаваме само чрез хората. Чрез тяхното просветяване, чрез извисяването на духа им. Комунизмът беше прекрасно замислена система и вината, че не се реализира е само моя.

— Охо! И защо все още не си в Сумрака, щом вината е твоя?

— Защото всичко беше съгласувано. Всяка стъпка беше одобрена. Даже онзи злощастен компромис, дори той изглеждаше допустим.

— И сега предстои нов опит хората да бъдат променени?

— Поредният.

— Защо тук? — попитах аз. — Защо пак у нас?

— Къде у нас?

— В Русия! Колко още трябва да понесе тя?

— Колкото се наложи.

— Та защо отново у нас?

Олга въздъхна, прибра меча в ножницата с грациозно движение и го върна на поставката.

— Защото, мило мое момче, само тук все още може да се постигне нещо. Европа и Северна Америка вече са използвани. Всичко, което е било възможно, е опитано. Някои неща се пробват в момента. Но те вече са в унес, вече заспиват. Здрав пенсионер с шорти и видеокамера — ето го благополучието за западните страни. Трябва да се експериментира с младите. Русия, Азия, арабският свят — ето къде е плацдармът в наши дни. И не ми прави такива възмутени физиономии, аз обичам родината си не по-малко от теб! Проляла съм

за нея повече кръв, отколкото тече в жилите ти. Разбери, Антоне, полесражението е целият свят. Знаеш го не по-зле от мен.

— На битката с Мрака, а не с хората!

— Да, с Мрака. Но ще успеем да победим, само ако създадем идеалното общество. Свят, в който ще властват любовта, добротата, справедливостта. Работата на Патрулите — това не е ловене на магове-психопати и издаване на лицензи на вампирите! Всички тези дреболии отнемат време и сили, но те са вторични, като топлината от електрическата крушка. Лампите трябва да светят, а не да греят. Ние трябва да променим човешкия свят, а не да ликвидираме малките пробиви на Мрака. Ето коя е целта! Ето кой е пътят към победата!

— Олга, това го разбирам.

— Прекрасно. Тогава разбери и онова, за което не се говори директно. Ние се борим от хиляди години. И през цялото това време се опитваме да променим хода на историята. Да създадем нов свят.

— Прекрасният нов свят.

— Не иронизирай. Все пак сме постигнали някои неща. Чрез проливане на кръв и чрез страдания светът все пак става по-хуманен. Но е нужен реален, истински прелом.

— Комунизмът наша идея ли беше?

— Не, но я подкрепихме. Изглеждаше достатъчно привлекателна.

— А сега какво?

— Ще видиш — Олга се усмихна. Дружелюбно, искрено. — Антоне, всичко ще бъде наред. Повярвай ми.

— Длъжен съм да знам.

— Не. Ето точно това не е необходимо. Можеш да не се притесняваш, никакви революции не се планират. Никакви лагери, разстрели, трибунали. Няма да повторим старите грешки.

— Затова пък ще допуснем нови.

— Антоне! — тя повиши глас. — Какво си позволяваш, в края на краищата? Имаме прекрасни шансове да победим. В нашата страна — да получим мир, спокойствие, благоденствие! Да застанем начело на човечеството. Да надделеem над Мрака. Дванайсет години подготовка, Антоне. И не само Хесер работеше, а цялото висше ръководство.

— Какво?

— Да. А ти мислеше, че всичко се прави както дойде?

Аз бях смаян.

— Наблюдавали сте Светлана дванайсет години?

— Разбира се, че не! Беше разработен нов социален модел. Бяха тествани отделни елементи на плана. Дори и аз не съм в течение на всички подробности. Откога Хесер чака участниците в плана да се съберат заедно в пространството и времето!

— Кои именно? Светлана и инквизиторът?

За миг зениците ѝ се свиха и аз разбрах, че съм отгатнал.

— Кой друг? Каква роля ми е отредена на мен? И какво ще правиш ти?

— Ще разбереш, когато му дойде времето.

— Олга, никога досега намесата на магията в човешкия живот не е довела до нищо добро.

— Спести ми училищните аксиоми — тя се разпали сериозно. — Не се мисли за по-умен от другите. Не възнамеряваме да използваме магия. Успокой се и почивай.

Кимнах:

— Добре. Ти изложи позицията си, аз не съм съгласен с нея.

— Официално?

— Не. Несъгласието ми е от частно естество. И като частно лице смятам, че съм в правото си да противодействам.

— На кого? На Хесер? — очите на Олга се опулиха, тя лекичко се усмихна. — Антоне!

Обърнах се и излязох.

Да, беше смешно.

Да, беше нелепо.

Не просто хаотична акция, провеждана от Хесер и Олга. Не просто опит да се повтори провалилият се социален експеримент. Подготвена, отдавна запланувана операция, в която аз имах нещастieto да се забъркам.

Одобрена от висшето ръководство.

Одобрена от Светлината.

Защо се дърпам? Аз дори нямам право на това. Никакво. И шансове нямам. Абсолютно никакви. Мога да се утешавам с мъдростта за песъчинката в пясъчния часовник, но сега аз съм песъчинка между воденични камъни.

И, което е най-тъжното, между дружелюбни и загрижени воденични камъни. Никой няма да ме преследва. Никой няма да тръгне да се бори с мен. Просто ще ми попречат да правя глупости, от които и без това няма и няма да има полза.

Защо тогава толкова ме боли, толкова нетърпимо ме боли в гърдите?

Стоях на терасата, стиснал юмруци в безсилна ярост, когато някой сложи ръка на рамото ми.

— Изглежда, че си си изяснил някои неща, Антоне?

Погледнах Семьон и кимнах.

— Тежко ли ти е?

— Да — признах си аз.

— Запомни само едно, моля те. Ти не си песъчинка. Никой от хората не е песъчинка. Още по-малко пък някой от Различните.

— Колко години трябва да преживееш, за да се научиш така да отгатваш мислите?

— Сто години, Антоне.

— Тогава Хесер може да чете всеки от нас като отворена книга.

— Разбира се.

— Значи съм длъжен да се отуча да мисля — казах аз.

— Първо трябва да се научиш на това. В течение ли си, че в града е имало инцидент?

— Кога?

— Преди четвърт час. Вече всичко е приключило.

— А какво точно се е случило?

— При шефа е дошъл куриер, някъде от Изток. Тъмните се опитали да го проследят и унищожат. Пред очите на шефа — Семьон се усмихна.

— Но това е война!

— Не, те са в правото си. Куриерът е дошъл нелегално.

Огледах се. Никой не бързаше за никъде. Не палеха колите, не събираха багажа си. Игнат и Иля отново затопляха грила.

— Не трябва ли да се връщаме?

— Не. Шефът се е справил сам. Имало е малка схватка, без жертви. Куриерът е приет в нашия Патрул и Тъмните са били принудени да се оттеглят с празни ръце. Само дето ресторантът леко е пострадал.

— Какъв ресторант?

— Този, в който шефът се е срещнал с куриера — търпеливо разясни Семьон. — Разрешено ни е да продължим почивката си.

Погледнах към небето — ослепително синьо, все по-знойно.

— Знаеш ли, нещо не ми се почива. Ще се върна в Москва. Мисля, че никой няма да се обиди.

— Няма, разбира се.

Семьон извади цигарите си, запали. И небрежно подхвърли:

— На твоє място бих узнал какво именно е донесъл куриерът от Изток. Може би това е твоят шанс.

Засмях се горчиво.

— Тъмните са успели да узнаят това, а ти ми предлагаш да се поровя в сейфа на шефа?

— Тъмните не са успели да го вземат. Каквото и да е то. Ти, естествено, нямаш право да вземеш или дори да докоснеш пратката. Но да узнаеш...

— Благодаря. Наистина ти благодаря.

Семьон кимна, приемайки благодарността ми без излишна скромност.

— Ще си уредим сметките в Сумрака. Знаеш ли, аз също се уморих да си почивам. След обяда ще взема мотора от Тигърчето и ще си тръгвам. Да те закарам ли?

— Става.

Срамувах се. Навярно подобен срам могат да изпитат в пълна степен само Различните. Ние винаги разбираме кога ни протягат ръка, когато ни правят незаслужени подаръци, от които, обаче, нямаме сили да се откажем.

Не можех да остана повече тук. Изобщо не можех. Да гледам Светлана, Олга, Игнат. Да слушам тяхната истина. Моята истина завинаги щеше да си остане с мен.

— А ти можеш ли да караш мотор? — попитах аз, неумело сменяйки темата на разговора.

— Аз съм участвал в първото рали Париж-Дакар. Хайде да помогнем на момчетата.

Погледнах мрачно Игнат, който в момента цепеше дърва. Действаше с брадвата виртуозно. След всеки удар застиваше за кратко, хвърляше бегъл поглед към останалите, мускулите му играеха.

Много обичаше себе си. Впрочем, и целия останал свят, не помалко. Но най-вече себе си.

— Да им помогнем — съгласих се аз. Замахнах и хвърлих през Сумрака знака на тройното острие. Няколко трупчета се пръснаха на цепеници с равна големина. Игнат, който в момента тъкмо замахваше с брадвата за поредния удар, изгуби равновесие и едва не падна. Огледа се. Разбира се, в пространството беше останала следа от моя удар. Сумракът кънтеше, лакомо поглъщайки енергията.

— Антошка, защо? — с лека обида попита Игнат. — Защо, а? Така не е спортменски!

— Затова пък е по-ефективно — казах аз, слизайки от терасата. — Да нацепя ли още малко?

— Я си гледай работата — Игнат се наведе, събирайки цепениците. — Накрая ще стигнем дотам, че ще започнем да си печем шишчетата с огнени кълбенца.

Не се чувствах виновен, но все пак се хванах да му помагам. Дървата бяха нацепени чисто, разрезите блестяха в кехлибареножълто. Чак беше жалко, че подобна красота щеше да се използва за огъня.

После погледнах към къщата и видях в прозореца на първия етаж Олга.

Тя наблюдаваше много сериозно моята атака. Прекалено сериозно.

Магнах ѝ с ръка.

ГЛАВА 5

Моторът на Тигърчето беше хубав, ако тази неизразителна дума изобщо можеше да се използва за „Харли“. Дори и да става въпрос за най-обикновените модели, моторите се делят на два вида — „Харли-Дейвидсън“ и останалите.

Не знаех защо ѝ е притрябвал на Тигърчето — по всичко личеше, че го кара един-два пъти в годината. Навярно за същото, за което и огромната вила, където вълшебницата живееше през уикендите. Затова пък стигнахме в града още преди да е станало два следобед.

Семьон управляваше тежкия мотор виртуозно. Никога не бих могъл да карам така, дори и да активирам заложените в паметта ми „екстремни навици“ и да преглеждам линиите на реалността. Може би бих се движил с почти същата скорост, изразходвайки доста голяма част от натрупаната Сила. А Семьон просто караше — и цялото му предимство пред шофьорите-хора беше само в големия опит.

Дори при скорост сто километра в час въздухът си оставаше горещ. Вятърът ни удряше по бузите като с грапава гореща кърпа. Сякаш се носехме през пещ — безкрайна, асфалтова, пълна с пълзящи с усилие, вече изпечени от слънцето коли. На три пъти ми се стори, че ще се врежем в някоя кола или в услужливо попаднал на пътя ни стълб.

Едва ли щяхме да се пребием смъртоносно, момчетата щяха да усетят, да дойдат и да ни сглобят, но все пак нямаше да е приятно.

Пристигнахме без никакви произшествия. След околоръстния път Семьон пет пъти използва магия, но само за да отклони вниманието на пътните полицаи.

Той не ме попита за адреса, макар и да не беше идвал никога вкъщи. Спря до входа, изгаси двигателя. Тийнейджърите, наливащи се с евтина бира на детската площадка, веднага притихнаха, зяпнали мотора. Хубаво е, когато имаш такива простички и ясни мечти: бира, екстази в дискотеката, готина приятелка и „Харли“ под задника.

— Имал ли си напоследък предсказания? — попита Семьон.

Потрепнах. Общо взето не съм разправял наляво и надясно, че изобщо ги имам.

— Доста отдавна.

Семьон кимна. Погледна нагоре към прозорците ми. Не уточни от какво е бил предизвикан въпросът.

— Може ли да се кача с теб?

— Слушай, да не съм девойка, че да ме изпращаш до вратата?

Магът се усмихна:

— Не ме бъркай с Игнат. Добре, няма значение. Бъди внимателен.

— За какво?

— За всичко, навярно.

Двигателят на мотоциклета изрева. Магът поклати глава:

— Нещо се задава, Антоне. Надига се. Внимавай.

Той потегли рязко, предизвиквайки одобрителните възклицания на младежите, и с лекота мина в тесния проход между паркирана волга и бавно движеща се жигула. Съпроводих го с поглед, поклатих глава. Без всякакви предсказания бях сигурен, че Семьон цял ден ще се мотае из Москва, после ще се присламчи към някоя рокерска компания, ще стане свой човек за около петнайсет минути и ще породи множество легенди за побъркания стар моторист.

Бъди внимателен...

В какво?

И най-важното: защо?

Машинално набрах кода на ключалката и влязох в блока. Извиках асансьора. Сутринта все още бях на почивка, бях с приятелите си, беше хубаво.

Сега всичко там си е същото, само дето мен ме няма.

Разправят, че когато някой Светъл маг е пред срыв, процесът е съпроводен с „проблясъци“, като при болен пред епилептичен припадък. Безсмислена употреба на сила, като например изстребване на мухи с огнени кълбенца и цепене на дърва с бойни заклинания. Кавги с любимия човек. Неочаквани скарвания с едни приятели и не по-малко неочаквани топли отношения с други. Всичко това е известно и всички ние знаем, че приключва със срыв на Светлия.

Бъди внимателен...

Приблжих се към вратата си и посегнах за ключовете.

Само че вратата беше отворена.

Само родителите ми имаха ключ. Но те никога не биха дошли от Саратов, без да ме предупредят. А и бих усетил приближаването им.

Обикновен човешки бандит никога не би проникнал в апартамента ми — щеше да го спре обикновеният знак на прага. За Различните също си има прегради. Разбира се, тяхното преодоляване е въпрос на Сила. Но отбранителните системи би трябвало да се задействат!

Стоях, гледайки тесния процеп между вратата и касата. Процепът, който не би трябвало да го има. Погледнах през Сумрака, но не видях нищо.

Нямах оръжие със себе си. Пистолетът беше в апартамента ми. Десетината бойни амулети — също.

Можех да постъпя според инструкциите. Служител на Нощния патрул, който открие проникване на външен човек в охраняваното си чрез магия жилище, е длъжен да уведоми оперативния дежурен и наставника си, а после...

Представих си какво би било, ако сега викна Хесер, който между другото преди два часа бе разгонил целия Нощен патрул, и цялото ми желание да следвам инструкциите се изпари. Събрах пръсти, за да направя възможно най-бързо заклинанието „замразяване“. Навярно защото си спомних за ефектния жест на Семьон.

Бъди внимателен?

Побутнах вратата и влязох в собствения си апартамент, за миг станал чужд.

И едва след като се озовах вътре, съобразих кой би могъл да има достатъчно сили, пълномощия и най-обикновена наглост, за да ми дойде на гости без покана.

— Добър ден, шефе! — казах аз и надникнах в кабинета.

Разбира се, поне в част от предположенията си не бях сбъркал.

Завулон, седнал в креслото до прозореца, учудено повдигна вежди. Сложи настрана вестника „Аргументи и факти“, който бе разгърнал. Грижливо свали очилата си с тънка златна рамка. И едва след това отговори:

— Добър ден, Антоне. Знаеш ли, щях да съм щастлив да съм твой шеф.

Той се усмихваше. Тъмният маг извън категориите, началникът на Дневния патрул в Москва. Както винаги, беше с безупречен черен костюм и светлосива риза. Слаб, късо подстриган Различен на неопределена възраст.

— Сгреших — казах. — Какво правиш тук?

Завулон сви рамене:

— Вземи си амулета. Някъде в бюрото е, усещам го.

Приближих се към бюрото, отворих чекмеджето и взех костения медальон с медна верижка. Стиснах го в юмрука си и усетих как се затопля.

— Завулон, нямаш власт над мен.

Тъмният маг кимна:

— Добре. Не искам да изпитваш съмнения в собствената си безопасност.

— Какво правиш в дома на Светъл, Завулон? В правото си съм да се обърна към трибунала.

— Знам — Завулон разпери ръце. — Всичко знам. Не съм прав. Глупав съм. Злепоставям се и zlepоставям целия Дневен патрул. Но аз дойдох при теб не като при враг.

Премълчах.

— А, за наблюдателните средства можеш да не се безпокоиш — небрежно подхвърли Завулон. — Както за вашите, така и за сложените от Инквизицията. Позволих си, нека да го наречем така — да ги приспя. Всичко, което си кажем сега, ще си остане завинаги между нас.

— Вярвай на човек наполовина, на Светъл — на четвърт, на Тъмен изобщо не вярвай — промърморих аз.

— Разбира се. Ти си в правото си да не ми вярваш. Дори си длъжен! Но аз те моля да ме изслушаш — Завулон изведнъж се усмихна, удивително открито и смирено. — Нали си Светъл. Длъжен си да помагаш. На всеки, който моли за помощ, дори и на мен. Ето че аз те моля.

Поколебах се, отидох до дивана, седнах. Без да се събувам, продължавайки да съм готов да направя „фризера“, колкото и смешна да бе мисълта, че мога да се сражавам със Завулон.

Гостенин в собствения си апартамент. Моят дом е моя крепост — почти бях повярвал това за годините работа в Патрула.

— Като начало — как влезе? — попитах аз.

— Като начало взех най-обикновен шперц, но...

— Завулон, знаеш какво имам предвид. Сигналните бариери могат да се унищожат, но не и да се излъжат. Те са били длъжни да се задействат при чуждо проникване.

Тъмният маг въздъхна.

— Костя ми помогна да вляза. Нали си му дал достъп.

— Надявах се, че ми е приятел. Макар и вампир.

— Той наистина ти е приятел — усмихна се Завулон. — И иска да ти помогне.

— По свой начин.

— По нашия начин. Антоне, аз влязох в дома ти, но не възнамерявам да ти причиня вреда. Не съм гледал служебните документи, които се съхраняват при теб. Не съм оставял следящи знаци. Дойдох да поговорим.

— Говори тогава.

— Ние двамата имаме проблем, Антоне. Един и същ. И днес сериозността му се повиши до критични стойности.

Още като видях Завулон, знаех за какво ще бъда разговорът. Затова само кимнах.

— Добре, ти разбираш. — Тъмният маг се наведе напред, въздъхна. — Антоне, аз не си правя илюзии. Ние виждаме света по различни начини. И не разбираме дълга си еднакво. Но дори в такива ситуации могат да се намерят допирни точки. Ние, Тъмните, можем да бъдем упрекнати в някои неща — от ваша гледна точка. Понякога ние постъпваме достатъчно нееднозначно. И не се грижим толкова за хората, макар и по принуда, заради природата си. Да, всичко това е вярно. Обаче никой, забележи, никой никога не ни е упреквал в опити за глобална намеса в съдбата на човечеството! След сключването на Договора ние живеем свой живот и бихме искали и вие да правите същото.

— Никой не ви е упреквал — съгласих се аз. — Защото времето, както и да го усуквате, работи за вас.

Завулон кимна:

— А какво означава това? Може би ние сме по-близки до хората? Може би ние сме прави? Впрочем да оставим тези спорове, те нямат край. Ще повторя думите си: ние зачитаме Договора. И често се

придържаме към него много по-стриктно, отколкото силите на Светлината.

Обичайна практика в спора. Отначало се признава някаква обща вина. После меко се упреква съперника, че също не е толкова безпогрешен. Кратко мъмрене и махване с ръка — да забравим.

И едва тогава се преминава към същността.

— Впрочем, нека да поговорим за главното — Завулон стана сериозен. — Кое то засяга всички нас. През последния век силите на Светлината три пъти правиха глобални експерименти. Революцията в Русия, Втората световна война. И ето, че пак искат да го направят. По същия сценарий.

— Не разбирам за какво говориш — казах аз. Почувствах тъга и тъпа болка в гърдите.

— Наистина? Ще ти обясня. Изработват се социални модели, които — макар и чрез извънредни трусове и огромно количество пролята кръв — да доведат човечеството, или значителна част от него, до идеалното общество. Идеално от ваша гледна точка, но аз не споря! Ни най-малко. Всеки има право на мечти. Но че вашият начин за постигането им е прекалено жесток... — отново последва тъжна усмивка. — Вие упреквате нас в жестокост и имате основание, но какво е едно погубено на събор на Тъмните дете в сравнение с най-обикновен фашистки детски концлагер? А нали фашизмът също е ваша разработка. Отново излязла от контрол. Първо интернационализъм и комунизъм — нищо не излезе. После националсоциализъм. Също грешка? Сблъскахте ги помежду им, видяхте резултатите. Въздъгнахте, изтрихте всичко и се заехте да експериментирате нещо ново.

— Грешките се дължат на вашето старание.

— Разбира се! Нали имаме инстинкт за самосъхранение! Ние не градим социални модели на базата на своята етика. Така че защо сме длъжни да допускаме вашите проекти да се реализират?

Замълчах си.

Завулон кимна, явно удовлетворен.

— Та така, Антоне. Ние може и да сме врагове. Да, такива сме. През зимата ти ни попречи и то доста сериозно. През пролетта отново застана на пътя ми. Унищожиха двама сътрудници на Дневния патрул. Да, разбира се, Инквизицията призна действията за извършени при

самоотбрана и крайна необходимост, но повярвай ми — неприятно ми е. Що за ръководител на организация съм, ако не мога да защитя сътрудниците си? И така, ние сме врагове. Но сега възникна уникална ситуация. Поредният експеримент. И ти си косвено замесен в него.

— Не знам за какво говориш.

Завулон се разсмя. Разпери ръце:

— Антоне, не се опитвам да изкопча нищо от теб. И няма да ти задавам никакви въпроси. Нито пък ще те моля за нещо. Изслушай разказа ми. После ще си тръгна.

Изведнъж си спомних как през зимата на покрива на многоетажния блок вещицата Алиса използва правото си на намеса. Съвсем слабо — тя само ми разреши да кажа истината. И тази истина привлече момчето Егор на страната на Тъмните.

Защо винаги става така?

Защо Светлината действа чрез лъжа, а Мракът — чрез истина? Защо нашата истина се оказва безпомощна, докато в същото време лъжата върши работа? И защо Мракът прекрасно се възползва от истината, за да твори Зло? Заради чия природа е така — човешката или нашата?

— Светлана е прекрасна вълшебница — каза Завулон. — Но нейното бъдеще не е ръководството на Нощния патрул. Нея възнамеряват да я използват с една-единствена цел. За мисията, с която Олга не можа да се справи. Нали знаеш, че тази сутрин в града пристигна куриер от Самарканд?

— Да — кой знае защо си признах аз.

— А аз мога да ти кажа какво донесе той. Ти нали искаш да узнаеш това?

Стиснах зъби.

— Искаш — кимна Завулон. — Куриерът донесе парче тебешир.

Никога не трябва да се вярва на Тъмните. Но по някаква причина бях сигурен, че той не лъже.

— Малко парче тебешир — Тъмният маг се усмихна. — С него може да се пише на черна дъска. Или да се рисуват класики по асфалта. Или да се натърка върха на билиардната щека. Всичко това може да се направи толкова лесно, колкото и да се чупят орехи с големия кралски печат. Но ако Велика Вълшебница го вземе в ръце... Именно Велика, на обикновена няма да ѝ стигнат силите. И именно

Вълшебница — в мъжки ръце ще си остане обикновен тебешир. При това Вълшебницата трябва да бъде Светла. Този артефакт е безполезен за Мрака.

Така ли ми се стори или той наистина въздъхна? Аз продължавах да мълча.

— Малко парче тебешир — Завулон се облегна в креслото, залюля го. — То вече е съвсем изтъняло, него неведнъж са го хващали тънките пръсти на красиви момичета, в чиито очи гори светъл огън. Използвали са го — и земята се е разтърсвала, стопявали са се границите между държавите, издигали са се империи, пастири са ставали пророци, а дърводелци — богове, подхвърлени деца били признавани за крале, сержанти се издигали до императори, недоучили семинария и бездарни художници израствали до тирани. Малко парче тебешир. Само това.

Завулон се изправи. Разпери ръце.

— Това е всичко, което исках да ти кажа, скъпи ми приятелю. Останалото ще го разбереш сам, ако пожелаеш, разбира се.

— Завулон — аз разтворих юмрук и погледнах амулета, — ти си рожба на Мрака.

— Разбира се. Но само този Мрак, който е бил в мен. Който сам съм избрал.

— Дори твоята истина носи Зло.

— На кого? На Нощния патрул? Разбира се. На хората? Позволи ми да не се съглася.

Той тръгна към вратата.

— Завулон — отново се обърнах аз към него. — Аз видях истинския ти облик. Знам кой си и какво си.

Тъмният маг спря като закован. После бавно се обърна, прекара длан през лицето си — и то за миг се изкриви, на мястото на кожата проблеснаха матови люспи, очите се превърнаха в тесни процепи.

Мъглата се разсея.

— Да, разбира се. Ти ме видя — Завулон отново беше в човешкия си облик. — А аз видях теб. И позволи ми да призная, че ти не беше бял ангел с блестящ меч. Всичко зависи от гледната точка. Всичко хубаво, Антоне. Повярвай ми, с удоволствие ще те унищожа по някакъв начин по-нататък. Но сега ти желая успех. От цялата си душа, каквато така или иначе нямам.

Вратата хлопна след него.

И в този момент, сякаш пробудил се, от Сумрака изви охраняващият знак. Маската Чхоен на стената изкриви чертите си, в дървените прорези на очите проблесна ярост, устата се озъби.

Пазачи...

Накарах знака да млъкне с две движения на ръцете, а на маската ѝ изпратих приготвения фризер. Ето че заклинанието все пак влезе в употреба.

— Парче тебешир — казах аз.

Бях чул нещо по въпроса. Но много отдавна, и мимоходом. Или няколко фрази, подхвърлени от преподавател по време на лекции, или празни приказки в компания, или някоя от курсантските легенди. Именно за парче тебешир...

Станах от дивана и вдигнах ръка. Хвърлих амулета на пода.

— Хесер! — изкрещях през Сумрака. — Хесер, отговори ми!

Сянката ми се хвърли към мен от пода, впи се в тялото ми, засмука ме. Светлината помръкна, стаята заплува, очертанятията на мебелите се размиха. Стана нетърпимо тихо. Жегата се отдръпна. Стоях, разперил ръце, и лакомият сумрак пиеше силите ми.

— Хесер, призовавам те!

Нишките сива мъгла плуваха през стаята. Не ми пукаше кой друг е способен да чуе вика ми.

— Хесер, наставнико мой, призовавам те — отговори ми!

Някъде много далече въздъхна невидима сянка.

— Слушам те, Антоне.

— Отговори ми!

— На кой въпрос искаш да получиш отговор?

— Излъга ли ме Завулон?

— Не.

— Хесер, спрете се!

— Късно е, Антоне. Всичко върви както трябва. Довери ми се.

— Хесер, спрете се!

— Нямах право да изискваш нищо.

— Имам право! Ако ние сме част от Светлината, ако носим Добро — имам право!

Той замълча. Чак си помислих, че шефът е решил изобщо да не говори с мен.

— Добре. Чакам те след час в парабара.

— Къде, къде?

— Бара на парашутистите. Метрото, „Тургеневска“. Зад бившата главна поща.

Настана тишина.

Отстъпих крачка назад, излизайки от Сумрака. Оригинално място за среща. Да не е там, където Хесер си е изяснявал отношенията с Дневния патрул? Не, едва ли, това май е било в някакъв ресторант.

Добре, ако ще да е в парабар, в „Рози“ или в „Шанс“. Няма значение. Ако ще да са парашутисти, юпита или гейове.

Но преди срещата си с Хесер бях длъжен да науча нещо друго.

Взех мобилния си телефон и набрах номера на Светлана. Тя отговори веднага.

— Здравсти — казах просто аз. — На вилата ли си?

— Не — изглежда, тя се обърка от деловия ми тон. — Пътувам към града.

— С кого?

Тя се запъна:

— С Игнат.

— Добре — искрено казах аз. — Слушай, нищо ли не знаеш за тебешира?

— За какво?

Сега вече объркването ѝ беше явно.

— За магическите свойства на тебешира. Не си ли учила за употребата му в магиите?

— Не. Антоне, всичко ли е наред с теб?

— Да, абсолютно.

— Случило ли се е нещо?

Вечният женски маниер: да се задава всеки въпрос в два-три варианта.

— Нищо особено.

— Искаш ли... — тя се запъна. — Искаш ли да попитам Оля?

— Тя също ли е с вас?

— Да, тримата си тръгнахме към града.

— Може би не бива. Благодаря.

— Антоне...

— Какво, Света?

Приближих се до бюрото и отворих чекмеджето, натъпкано с всякакви магически вехтории. Погледнах мътните кристали и неумело издялания магически жезъл — тогава все още исках да стана боен маг. Затворих чекмеджето.

— Прости ми.

— Няма за какво да искаш прошка.

— Може ли да дойда при теб?

— Далече ли сте?

— По средата на пътя.

Поклатих глава:

— Няма да стане. Имам важна среща. Ще ти звънна по-късно.

Прекъснах връзката и се усмигнах. В много случаи истината може да бъде злобна и лъжлива. Например, ако кажеш само половината от истината. Да кажеш, че не искаш да разговаряш и не обясниш защо.

Позволете ми да творя Добро чрез Злото. Нямам нищо друго под ръка.

За всеки случай обиколих апартамента си и надникнах в спалнята, тоалетната, банята, кухнята. Доколкото можех да доловя, Завулон наистина не ми беше оставил „подаръчета“.

Върнах се в кабинета, включих ноутбука и сложих в него диска с информационната база по магия. Набрах паролата. И въведох думата „тебешир“.

Не разчитах на особен резултат. Това, което исках да науча, можеше да принадлежи към такова високо равнище на достъп, че никога да не е попадало в компютърните бази данни.

Думата „тебешир“ се срещаше три пъти в информацията на диска.

В първия случай ставаше дума за кариера за добив на тебешир, в която през петнайсети век се е състоял дуел между Светъл и Тъмен маг от първо равнище. Загинали са и двамата — от елементарно изтощение, след като не успели да излязат от Сумрака в края на битката. През следващите петстотин години в този район загинали почти три хиляди души.

Вторият случай се отнасяше за използването на тебешир за начертаване на магически знаци и защитни кръгове. Тук информацията беше значително повече и аз набързо изчетох всичко. Нищо особено.

Използването на тебешир нямаше никакви особени предимства пред въглена, молива, кръвта или маслените бои. Освен че се изтрива най-лесно.

Виж, третото споменаване беше в раздел „Митове и непотвърдени данни“. Естествено, тук беше пълно с всякакви глупости, като използването на сребро и чесън за борба с вампирите или описания на несъществуващи обреди и ритуали.

Но на мен вече ми се беше налагало да се убеждавам, че сред „митовете“ има правдиви, но добре забравени сведения.

Тебеширът се споменаваше в статията „Книга на Съдбата“.

Бях я прочел до средата, когато осъзнах, че съм попаднал в целта. Информацията беше абсолютно открита, тя бе пред очите на всички, достъпна за всеки начинаещ маг, а вероятно се срещаше и в разрешените за хората източници.

Книгата на Съдбата. Тебешир.

Всичко съвпаднаше.

Затворих файла и изключих компютъра. Поседях малко, хапейки устни. Погледнах часовника си.

Време беше да тръгвам към точката на странното ни рандеву.

Взех душ и се преоблякох. От амулетите си избрах медальона на Завулон, знака на Нощния патрул и подарения навремето от Иля боен диск — древно бронзово колелце, малко по-голямо от монета от пет рубли. Не бях използвал диска досега. По думите на мага в него беше останал един, най-много два заряда.

Извадих пистолета от скривалището му. Проверих пълнителя. Сребърни куршуми дум-дум. Добри срещу върколаци, съмнителни срещу вампири, съвсем ефективни срещу Тъмни магове.

Сякаш отивах да воювам, а не да разговарям с началника си.

Мобилният телефон в джоба ми звънна, когато вече бях при вратата.

— Антоне?

— Света?

— Олга иска да говори с теб, сега ще ѝ дам телефона.

— Дай ѝ го — съгласих се аз, отключвайки вратата.

— Антоне, много те обичам. Не прави глупости, моля те.

Дори не намерих какво да отговоря — Олга взе телефона.

— Антоне, искам да знаеш, че всичко вече е решено. И ще се случи съвсем скоро.

— Тази нощ — подкрепих я аз.

— Откъде знаеш?

— Усещам го. Просто го усещам. Точно затова Нощният патрул бе изведен от града, нали? И Светлана беше докарана до необходимото състояние.

— Какво знаеш?

— Книгата на съдбата. Тебеширът. Вече разбрах всичко.

— Напразно — бързо отвърна Олга. — Антоне, ти си длъжен...

— Не съм длъжен с нищо на никого. Само на Светлината в мен.

Прекъснах връзката и изключих телефона. Достатъчно. Хесер може да се свърже с мен и така, без никакви технически средства. Олга би продължила да ме уговаря. Светлана така или иначе няма да разбере какво правя и защо го правя.

Щом си решил да вървиш до края, върви сам. И не викай никого със себе си.

— Седни, Антоне — каза Хесер.

Помещението изглеждаше съвсем малко. Шест-седем маси, разделени една от друга с тънки преградни стени. Бар. Задимено. По телевизора с изключен звук даваха парашутни скокове със забавено отваряне на парашута. На стените бяха наредени снимки със същото съдържание — разперили ръце и крака летящи тела в оранжеви екипи. Оказа се, че няма много народ, може би заради часа: прекалено късно за обяд, но още далече от вечерния пиков час. Огледах масите и видях в ъгъла Борис Игнatieвич.

Шефът не беше сам. Той седеше пред купа с плодове и мързеливо си късаше от гроздето. Малко встрани, скръстил ръце, седеше висок, мургав младеж. Погледите ни се срещнаха и аз долових мек, но осезаем натиск.

Също Различен.

Гледа ме пет секунди, постепенно усилвайки натиска. Имаше способности, съвсем прилични при това, но му липсваше опит. В един момент намалих съпротивата си, отклоних се от сондирането му и преди той да успее да сложи защита, го сканирах.

Различен. Светъл. Четвърто равнище.

Младежът направи гримаса, сякаш го е заболяло. Погледна Хесер с вид на бито куче.

— Запознайте се — предложи Хесер. — Антон Городецки, Различен, от московския Нощен патрул. Алишер Ганиев, Различен, отскоро в московския Нощен патрул.

Куриерът.

Стиснах ръката му и свалих защитата.

— Светъл, второ равнище — каза Алишер, поглеждайки ме в очите. Поклони се.

Поклатих глава и отговорих:

— Трето.

Младежът отново погледна Хесер. Сега не виновно, а учудено.

— Второ — потвърди шефът. — Ти си на върха на своите способности, Антоне. Много се радвам за теб. Седни, ще поговорим. Алишер, наблюдавай.

Седнах срещу шефа.

— Знаеш ли защо ти определих среща именно тук? — попита Хесер. — Вземи си от гроздето, много е вкусно.

— Откъде да знам? Може би тук предлагат най-хубавото грозде в Москва?

Хесер се засмя.

— Браво. Но това не е най-важното. Купихме плодовете от пазара.

— Значи обстановката е приятна.

Шефът сби рамене:

— Нищо особено. Малка зала, а зад тази врата има билиард и още две-три маси.

— Тайно скачате с парашут, шефе.

— От двайсет години не съм скачал — невъзмутимо парира Хесер. — Антоне, драги, дойдох тук да похапна картофки с „Бьоф Строганов“ и грозде, само за да ти покажа микросредата. Едно мъничко общество. Поседи, отпусни се. Алишер, халба бира за Антон! Огледай се, войнико. Виж лицата. Послушай разговорите. Усети атмосферата.

Извърнах поглед от шефа. Преместих се към края на дървената пейка, за да мога да зърна околните. Алишер вече беше на бара,

чакайки моята бира.

Посетителите на парабара имаха странни лица. С нещо неуловимо си приличаха едно с друго. Особени очи, особени жестове. Нищо кой знае какво, но сякаш върху всеки беше сложено невидимо клеймо.

— Колектив — каза шефът. — Микросреда. Можехме да проведем този разговор в гейклуб „Шанс“ или в ресторанта на Дома на писателите, или в закусвалня до някой завод. Няма значение къде. Важното е там да се събира именно тесен, затворен колектив. В една или друга степен изолиран от обществото. Не „Макдоналдс“, не шикозен ресторант, а явен или скрит клуб. Знаеш ли защо? Това сме ние. Това е модел на нашия Патрул.

Аз мълчах. Гледах как до съседната маса се приближи младеж на патерици, отказа предложението да седне, подпря се на преградата и започна да разказва нещо. Музиката заглушаваше думите му, но можех да попия основния смисъл през Сумрака. Откопчан и неотворил се парашут. Приземяване с резервния. Счупване. Половин година, мамка му, без скокове!

— Тукашната компания е много показателна — продължи шефът, без да бърза. — Риск. Силни усещания. Неразбиране от страна на околните. Жаргон. Абсолютно неразбираеми за нормалните хора проблеми. И, между другото, редовни травми и смърт. Харесва ли ти тук?

Замислих се и отговорих:

— Не. Тук трябва да бъдеш свой човек. Или изобщо да не идваш.

— Разбира се. Във всяка такава микросреда е интересно да надникнеш само веднъж. По-нататък или приемаш нейните закони и се присъединяваш към малкия ѝ социум, или се отдръпваш. Та ние по нищо не се отличаваме. По принцип. Всеки Различен, когато бъде открит и осъзнае своята същност, е изправен пред избор. Или влиза в Патрула на своите, става войник, боец, неизбежно рискуващ живота си, или продължава да живее почти човешки живот, без да развива особено магическите си способности, използвайки редица предимства на Различните, но и вкусвайки в пълна степен недостатъците на този вид живот. Най-неприятното е, когато е допусната грешка в първоначалния избор. Различният по една или друга причина вече не иска да приема законите на Патрула. Но да се излезе от нашите

структури е почти невъзможно. Ето например ти, Антоне, кажи — би ли могъл да съществува извън Патрула?

Разбира се, шефът никога не води абстрактни разговори.

— Навярно не — признах си аз. — Ще ми е трудно, практически невъзможно да се придържам в границите, допустими за обикновените Светли магове.

— А ако не влезеш в Патрула, не можеш да оправдаеш магическите въздействия с интересите в борбата срещу Мрака. Нали така?

— Да.

— Ето кое е сложното, Антошка, ето къде е цялата беда — въздъхна шефът. — Алишер, не стой като стълб.

Той направо тормозеше това момче. Но не беше трудно да се досетя за причините: куриерът е бил в тежко положение, изпросил си е място в московския Патрул и сега си носи неизбежните последствия.

— Вашата бира, Светли Антоне.

Младежът сложи пред мен халбата с леко кимване.

Мълчаливо взех бирата. Той за нищо не беше виновен, този млад и талантлив маг. Със сигурност ще можем да се сприятелим. Но сега бях озлобен дори към него: Алишер беше донесъл в Москва онова, което щеше да ме раздели завинаги със Светлана.

— Антоне, какво ще правим? — попита шефът.

— А къде всъщност е проблемът? — отговорих, гледайки го с преданите очи на стар санбернар.

— Светлана. Ти се обявяваш против нейната мисия.

— Разбира се.

— Антоне, но нали това са азбучни истини. Аксиоми. Ти нямаш право да възразяваш срещу политиката на Патрула, изхождайки от своите лични интереси.

— Какво общо имат тук моите лични интереси? — искрено се учудих аз. — Смятам, че цялата готвеца се операция е аморална. Тя няма да донесе полза на хората. Така или иначе всички опити кардинално да се промени човешкото общество са претърпели крах.

— Рано или късно ще успеем. Забележи, аз дори не се опитвам да твърдя, че именно този път ни очаква успех. Но шансовете са големи отвсякога.

— Не вярвам.

— Можеш да подадеш протест към висшето ръководство.

— Ще успеят ли да го разгледат до деня, в който Светлана ще вземе в ръка тебешира и ще отвори Книгата на Съдбата?

Шефът прикри очи с длан. Въздъхна.

— Не. Няма да успеят. Всичко ще стане тази нощ, веднага след като настъпи нашето време. Доволен ли си? Узна ли момента на акцията?

— Борис Игнatieвич — нарочно го назовах с името, под което ми се беше представил за пръв път. — Чуйте ме. Моля ви. Някога вие сте изоставили родината си и сте дошли в Русия. Не заради интересите на Светлината, не заради кариерата си. Заради Олга. Аз имам някаква представа какво сте преживели. Колко много от всичко: и омраза, и любов, и предателство, и благородство. Но вие сте длъжен да ме разберете. Можете.

Не зная какво очаквах. Някакъв отговор, извърнат поглед или подхвърлено през зъби обещание да отмени акцията.

— Разбирам те прекрасно, Антоне — кимна шефът. — Ти дори не можеш да си представиш колко добре те разбирам. Именно затова акцията ще продължи.

— Но защо?

— Защото, мое момче, има такова нещо, наречено съдба. И нищо не е по-силно от нея. Предназначението на някого е да промени света. На друг това не е дадено. Предназначението на някого е да разтърси държавата. На друг — да стои зад кулисите с конците на марионетките в изцапаните от тебешир ръце. Антоне, повярвай ми, знам какво правя.

— Не вярвам.

Станах, оставяйки недокосната бирата с вече спадналата пяна. Алишер погледна въпросително шефа, сякаш беше готов да ме спре.

— Ти си в правото си да постъпиш както пожелаеш — каза шефът. — Светлината е в теб, но зад гърба ти е сумракът. Знаеш докъде ще доведе всяка погрешна стъпка. И знаеш че аз винаги съм готов и задължен да ти се притека на помощ.

— Хесер, наставнико мой, благодаря ти за всичко, на което ме научи — поклоних се, привличайки любопитните погледи на парашутистите. — Не смятам, че имам право да очаквам помощ от теб и за в бъдеще. Приеми моята благодарност.

— Ти си свободен от всички задължения пред мен — спокойно отговори Хесер. — Постъпи така, както повелява твоята съдба.

И това беше всичко. Той се отказа прекалено лесно от бившия си ученик. Впрочем, колко ли такива ученици е имал — които не осъзнават висшите цели и свещените идеали?

Стотици. Хиляди.

— Прощавай, Хесер — казах аз. Погледнах към Алишер. — Пожелавам ти успех, нови патрулен.

Младежът ме погледна с упрек:

— Ако ми разрешиш да кажа...

— Казвай — разреших аз.

— Ако бях на твое място, нямаше да бързам толкова много, Светли Антоне.

— Аз и без това се бавих прекалено дълго, Светли Алишер — усмихнах се аз. Бях свикнал да се смятам за един от най-младите магове в Патрула, но нещата се променят. А за този новак бях авторитет. Все още. — Някой ден ще чуеш как времето шумоли и като пясък изтича между пръстите. Тогава си спомни за мен. Пожелавам ти късмет.

ГЛАВА 6

Жега.

Крачех по Стария Арбат. Художници, рисуващи шаблонни портрети, музиканти, свирещи стереотипна музика, търговци, продаващи еднообразни сувенири, чужденци с обичайния интерес в очите, московчани, с вечното раздражение, бързащи да преминат покрай цялата тази бутафория...

Да ви разтърся ли?

Да ви направя ли малко представление?

До пожонглирам с мълнии? Да глътна истински огън? Да накарам паважа да се разтопи и да изригне фонтан от минерална вода? Да изцеля десетките сакати просяци? Да нахраня скитащите наоколо бездомници с направени от въздуха сладки?

А защо?

Ще ми хвърлят шепа жълти стотинки за огнените кълба, които трябва да гонят нечистите сили. Минералният фонтан ще се окаже спукан водопровод. Тези сакати просяци и без това са по-здрави и по-богати от повечето минавачи. Бездомните ще се разбягат, защото отдавна са научили: няма безплатни сладки.

Да, аз разбирам Хесер, разбирам всички висши магове, които се борят с Мрака от хиляди години. Не може да се живее вечно с усещането за безсилие. Не може вечно да се седи в окопите: това убива армията по-сигурно, отколкото вражеските куршуми.

Но какво общо имам аз с това?

Нима е задължително да се шие знамето на победата от моята любов?

А какво общо имат тези хора?

Лесно е да преобърнеш света наопаки и да го върнеш в изходната позиция, но кой ще помогне на хората да не паднат?

Нима не сме способни да се научим на нищо?

Знаех какво възнамерява да прави Хесер, — по-точно какво ще направи Светлана по негово нареждане. Разбрах какво може да произлезе от това и дори си представях с какви вратички в Договора

ще бъде оправдана намесата в Книгата на Съдбата. Разполагах със сведения за времето на протичането на акцията. Единственото, което не си представях, бяха мястото и обектът на операцията.

И това беше фатално.

Време беше да отида да се поклоня на Завулон.

А после — направо в Сумрака.

Стигнах до средата на Арбат, когато усетих — съвсем слабо, на границата на доловимото — движение на Силата. Съвсем близо до мен се извършваше магическо въздействие, незначително, но...

Мракът!

Каквото и да мислех за Хесер, както и да бях готов да споря, аз си оставах войник на Нощния патрул.

Стиснах амулета в джоба си, извиках сянката си и пристъпих в Сумрака.

Леле, колко бе занемарено всичко!

Отдавна не бях минавал през центъра на Москва в Сумрака.

Всичко бе покрито с килим от син мъх. Бавно движещите се нишки създаваха илюзията за течаща вода. От крачките ми по повърхността се разпръскваха кръгове — синият мъх хем пиеше от емоциите ми, хем се опитваше да се отдръпне по-надалече. Но дребните лудории на Сумрака сега не ме интересуваха.

Аз не бях сам в сивото пространство под лишеното от слънце небе.

Гледах секунда девойката, застанала с гръб към мен. Гледах я, усещайки как върху лицето ми разцъфтява злобна усмивка. Недостойна за Светъл маг усмивка. Какво ти „незначително въздействие“!

Магическа намеса от трета степен?

Леле-мале!

Това е страшно сериозно, момиче. Това е толкова сериозно, че ти навярно си се побъркала. Трето равнище изобщо не е по твоите сили, ти използваш чужд амулет.

А аз ще се опитам да въведа ред със собствените си сили.

Приблжих се към нея, тя дори не чу крачките ми по мекия син килим. Смътните сенки на хората се плъзгаха около нас и тя беше прекалено увлечена.

— Антон Городецки, Нощен патрул — казах аз. — Алиса Доницова, вие сте арестувана.

Вещицата изпищя, обърна се. Стискаше в ръка амулет — кристалната призма, с помощта на която току-що наблюдаваше минавачите. С първия си инстинктивен жест тя се опита да скрие амuleта, със следващия — да погледне към мен през призмата.

Хванах ръката ѝ и я принудих да спре движението. За секунда стояхме един до друг и аз бавно усилвах натиска, извивайки китката на вещицата. Подобна сцена между мъж и жена би изглеждала достатъчно срамно. При нас. Различните, изворите на физическа сила са не в половата принадлежност и дори не в натрупаната мускулатура. Силата е около нас — в Сумрака, в заобикалящите ни хора. Не ми беше известно колко би могла да извлече от околния свят Алиса, твърде вероятно дори повече от мен.

Но аз я хванах на местопрестъплението. И наоколо можеше да има и други патрулни. Съпротива на служител от другия Патрул, официално съобщил за задържането — това беше повод за унищожаване на място.

— Не оказвам съпротива — каза Алиса и разтвори длан. Призмата падна леко в синия мъх — и той веднага закипя, заклокочи, обгръщайки кристалния амулет.

— Призма на силата? — попитах риторично аз. — Алиса Доницова, вие извършихте магическа намеса от трета степен.

— Четвърта — бързо отговори тя.

Позволих си да свия рамене.

— Трета, четвърта — това дори не е принципна разлика. Така или иначе — трибунал, Алиса. Ти загази.

— Нищо не съм направила — вещицата се опитваше да изглежда спокойна, но не успяваше — Имам лично разрешение за носене на призмата. Не съм я използвала.

— Алиса, всеки висш маг може да извлече цялата информация от това нещо.

Пуснах ръката ѝ и накарах синия мъх да се разтвори, а призмата — да скочи в ръката ми. Тя беше студена, много студена.

— Дори и аз мога да проследя историята ѝ — казах. — Алиса Доницова, Различна, Тъмна, вещица от Дневния патрул, четвърто равнище на сила, предявявам ви официално обвинение в нарушаване

на Договора. При опит за съпротива ще бъда принуден да ви унищожа. Ръцете зад гърба!

Тя се подчини. И заговори — бързо, убедително, влагайки в гласа си всичко, което притежаваше:

— Антоне, почакай, моля те, изслушай ме. Да, изпробвах призмата, но разбери, за пръв път ми доверяват амулет с такава сила! Антоне, не съм глупачка да нападам хората наскре Москва, а и за какво ми е това? Антоне, ние и двамата сме Различни! Да уредим всичко по мирен начин, а? Антоне!

— Какъв мирен начин може да има тук? — попитах, прибирайки призмата в джоба си. — Да вървим!

— Антоне, намеса от четвърто, трето равнище! Всякаква намеса от трето равнище, извършена в интересите на Светлината! Не моята глупава игра с призмата, а истинска намеса!

Можех да разбера причините за паниката й. Работата миришеше на обезпльтяване. Служител на Дневния патрул, изсмукващ живот от хората за лични цели — това е скандал от огромен мащаб! Ще ни предадат Алиса без никакви колебания.

— Нямах пълномощия за подобни компромиси. Ръководството на Тъмните ще анулира обещанието ти.

— Завулон ще го потвърди!

— Нима? — казах, но бях объркан от уверения й тон. Вероятно тя бе любовница на Завулон? Но така или иначе беше чудно. — Алиса, веднъж склучих с теб мирно споразумение...

— Разбира се, нали аз самата ти предложих да опростя твоята намеса.

— И какво излезе от всичко това? — усмигнах се аз. — Помниш ли?

— Сега ситуацията е друга, аз съм нарушила закона — Алиса сведе поглед. — Ще имаш право на ответен удар. Не ти ли трябва разрешение за Светла магия от трето равнище? За каквато и да е Светла магия? Ще можеш да реморализираш двайсет негодници до праведници! Или да изпепелиш на място десетина убийци! Или да предотвратиш катастрофа, да осъществиш локално връщане на времето! Антоне, нима не си струва това в замяна на глупавата ми постъпка? Виж, всички наоколо са живи! Не успях да направя нищо,

тъкмо започвах... — Всичко, което кажеш, може да бъде използвано против теб.

— Знам, знам!

В очите ѝ блестяха сълзи. И вероятно не се преструваше ни най-малко. Под своята същност на вещица тя все още си оставаше най-обикновена девойка. Симпатична, уплашена, допуснала грешка. Нима бе виновна, че е застанала на пътя на Мрака?

Усетих как емоционалният ми щит поддава и поклатих глава:

— Безсмислено е да ми оказваш натиск.

— Антоне, умолявам те, нека да решим всичко по мирен път! Нужно ли ти е право на намеса от трета степен?

Охо, нужно ми е, и още как. Всеки Светъл маг мечтае да получи подобен картбланш! Поне за миг да се почувства пълноценен войник, а не въшлив окопен, вяло гледащ белия флаг на примирието.

— Нямах право на подобни предложения — твърдо казах аз.

— Ще имам! — Алиса тръсна глава, въздъхна дълбоко: — Завулон!

Аз чаках, стиснал в ръце малкия диск на бойния амулет.

— Завулон, призовавам те! — гласът ѝ премина в писък. Забелязах, че човешките сенки наоколо започнаха да се движат побързо: хората усещаха неясна тревога и ускоряваха крачка.

Ще може ли тя да призове отново шефа на Тъмните?

Както онзи път, в ресторант „Махараджа“, когато Завулон едва не ме уби с Бича на Шааб?

А той нали не ме уби? Не уцели.

Независимо от това каква провокация е готвел Хесер, Завулон като че ли искрено ме смяташе за виновен в убийствата на Тъмните.

Значи е имал още някакви планове, свързани с мен?

Или Хесер се бе намесил тайно, незабележимо, отклонявайки ударите?

Не знам. Както винаги — недостатъчно информация за анализ. Можех да измисля трийсет и три версии, и всичките щяха да си противоречат.

Донякъде ми се искаше Завулон да не отговори. Тогава щях да измъкна Алиса от Сумрака, да извикам шефа или някого от оперативните работници, да им предам глупачката лично, и да получа премия в края на месеца. Само че до премии ли ми беше сега?

— Завулон! — в гласа й имаше искрена молба. — Завулон!

Тя вече плачеше, без да го забелязва. Гримът под очите й се размаза.

— Безсмислено е — казах аз. — Да вървим.

И в този миг на два метра от нас се отвори Тъмен портал.

Отначало ни прониза студ — до самите кости. По такъв начин, че си спомних с умиление за жегата в човешкия свят. Синият мъх избухна, изгаряйки по дължината на цялата улица. Разбира се, Завулон не го изпепели нарочно, просто отварянето на портала избълва толкова Сила, че мъхът не успя да я преработи.

— Завулон — прошепна Алиса.

На пет метра от нас от паважа изригна виолетов лъч и прониза небето. Избухването ме заслепи и аз неволно замижах, а когато отново погледнах в същата посока, видях, че сред сивата мъгла е увиснало синкаво-черно кълбо. От него бавно се измъкваше нещо покрито с козина, обрасло с люспи, смътно наподобяващо човек. Завулон се появяваше в отговор на зова от втория или третия слой на Сумрака, в сравнение с който тукашното време течеше толкова бавно, колкото човешкото — за нас.

Изведнъж усетих безсилие, с което отдавна трябваше да съм се примирил. Възможностите, които с такава лекота използваша Завулон или Хесер бяха не само недостижими за мен, но направо невъзможни.

— Завулон! — Алиса се хвърли към страховитото чудовище, продължавайки да държи ръце зад гърба си. Притисна се към него и зарови лице в бодливите люспи. — Помогни ми, помогни ми!

Разбира се, Завулон се бе появил в облика си на демон, не за да ми направи впечатление. Като човек той не би оцелял и минута в дълбоките слоеве на Сумрака. А на него, навярно, му се беше наложило да пътува няколко часа, ако не и дни.

Чудовището ме погледна с тесните си очи. От пастта му изскочи дълъг раздвоен език, плъзна се по главата на Алиса, оставяйки върху косите й капки бяла слуз. Лапата с извадени нокти хвана Алиса за брадичката, грижливо вдигна главата. Погледите им се срещнаха. Обменът на информация беше мълниеносен.

— Глупачка! — изрева демонът. Езикът се прибра в пастта между щракналите челюсти, които едва не го прехапаха. — Жалка глупачка!

Да. Нямах да ми се усмихне късметът да получа право на намеса от трета степен.

Късата опашка на демона шибна Алиса през краката, разкъсвайки копринената рокля, и я повали на земята. Очите на чудовището пламнаха — синьо сияние обгърна вещицата, тя застина.

Няма да види помощ Алиса...

— Мога ли да отведа арестуваната, Завулон?

Чудовището стоеше, леко поклащайки се на кривите си лапи. Ноктите на пръстите му ту се подаваха, ту се плъзгаха обратно. После той пристъпи, заставайки между мен и неподвижната девойка.

— Моля да потвърдиш законността на задържането — казах аз. — Иначе ще бъда принуден да се обърна за помощ.

Демонът започна да се трансформира. Пропорциите на тялото се променяха, люспите се разтапяха, опашката се прибра в тялото, а пенисът престана да наподобява тояга с набити по нея гвоздеи. После върху тялото на Завулон се появиха дрехи.

— Почакай, Антоне.

— Какво да чакам?

Лицето на Тъмния маг оставаше непроницаемо. Може би в облика на демон той изпитваше значително повече емоции или пък не смяташе за необходимо да ги скрива.

— Потвърждавам обещанието, направено от Алиса.

— Какво?!

— Ако на делото не бъде даден официален ход, Дневният патрул ще се съгласи на всяка твоя намеса — до трета степен включително.

Той изглеждаше абсолютно сериозен. Преглътнах. Да получа такова обещание от ръководителя на Дневния патрул...

— На Тъмните не трябва да се вярва никога.

— Всяка намеса до втора степен включително.

— Значи не искаш скандал? — попитах аз. — Или тя ти е нужна за нещо?

По лицето на Завулон премина конвулсия.

— Нужна ми е. Аз я обичам.

— Не вярвам.

— Като ръководител на Дневния патрул на Москва, аз Ви моля, патрулен Антон, да решим случая мирно. Това е възможно — нали моята подопечна Алиса Доницова не е успяла да нанесе значителна

вреда на хората. Като компенсация за нейния опит — Завулон наблегна на последната дума — да извърши Тъмно магическо въздействие от трета степен, Дневният патрул е съгласен на всякакво Светло въздействие до втора степен включително, което ти извършиш. Не моля за секретност на настоящото споразумение. Не въвеждам никакви ограничения върху действията ти. Подчертавам, че за извършената постъпка патрулната Алиса ще понесе строго наказание. Нека Мракът бъде свидетел на моите думи.

Лекичко потрепване. Подземно бучене, рев на приближаващ ураган. В дланите на Завулон се появи малко черно кълбо и закръжи около него.

— Думата е твоя — каза Завулон.

Облизах устни и погледнах скованата от заклинанието Алиса. Беше мръсница, без съмнение. И имах сметки за разчистване с нея.

Може би точно затова не ми се искаше да реша случая с компромис? Съвсем не заради опасността от споразумения с тъмните. Алиса се опитваше, използвайки призма на силата, да изсмуче част от жизнената енергия на някой от хората. Това е магия от трета или четвърта степен. А аз ще успея да направя намеса от втора степен. Което е много, страшно много. На практика — глобално въздействие! Град, в който за денонощие няма да бъде извършено нито едно престъпление. Гениално и еднозначно добро изобретение. Колко пъти в историята на Дневния патрул сме имали нужда от правото на намеса от трета-четвърта степен, а сме нямали това право, и се е налагало да постъпваме както дойде, с ужас очаквайки ответния ход!

А сега — намеса от втора степен, фактически — даром!

— Нека Светлината бъде свидетел на думите ти — казах аз. И протегнах ръка към Завулон.

Никога не ми се беше налагало да призовавам първичните сили за свидетели. Знаех само, че това не изисква никакви специални заклинания. Впрочем нямаше и гаранция, че Светлината ще благоволи да обърне внимание на делата ни.

В ръката ми избухна цвете от бял огън.

Завулон се намръщи, но не махна ръката си. Когато скрепихме договора с ръкостискане, Мракът и Светлината се срещнаха между нашите длани. Усетих болезнено убождане, сякаш тъпа игла пронизваше плътта ми.

— Договорът е сключен — каза тъмният маг.

Той също се намръщи. Болката докосна и него.

— Надяваш се да получиш изгода и от това? — попитах аз.

— Разбира се. Аз винаги от всичко се надявам да получа изгода.

Обикновено ми се удава.

Но Завулон поне не изпитваше явна радост от сключеното споразумение. На каквото и да разчиташе като резултат от сделката ни, не беше абсолютно сигурен в успеха.

— Разбрах какво е донесъл в Москва куриерът от Изток и с каква цел.

Завулон леко се усмихна:

— Прекрасно. Много съм напрегнат от ситуацията и ми е изключително приятно да узная, че сега безпокойството ми ще бъде споделено с други.

— Завулон! Случвало ли се е някога Нощният и Дневният патрул да си сътрудничат? Истински, а не само в ловенето на престъпници и психопати?

— Не. Всяко сътрудничество ще бъде загуба за едната от страните.

— Ще го имам предвид.

— Имай го.

Ние дори учтиво се поклонихме един на друг. Сякаш не бяхме двама магове от противодействащи си сили, последовател на Светлината и слуга на Мрака, а напълно миролюбиво отнасящи се един към друг познати.

После Завулон отиде при неподвижното тяло на Алиса, вдигна го с лекота и го сложи на рамо. Очаквах, че ще излязат от Сумрака, но вместо това, усмихвайки ми се снизходително, началникът на Тъмните влезе в портала. Той се задържа още миг, после започна да изчезва. Аз поех в обратната посока.

Едва сега разбрах колко съм уморен. Сумракът обича, когато влизат в него, а още повече — когато при това стават спречквания. Сумракът е ненаситна развратница, която се радва на всичко, което ѝ попадне.

Избрах място, където хората са по-малко, и с рязко движение се измъкнах от сянката си.

Както обикновено, погледите на минувачите се отклониха. Колко пъти на ден ни срещате, хора... Светли и Тъмни, магове и върколаци, вещици и лечители. Гледате ни, но нямате право да ни видите. Нека продължи да бъде така.

Ние можем да живеем стотици и дори хиляди години. Много е трудно да бъдем убити. И проблемите, с които е изпълнен човешкият живот, за нас са като притеснението на първокласника от криво изписаните в тетрадката ченгелчета.

Но всичко си има обратна страна. Бих се сменил с вас, хора. Вземете умението да виждате сенките и да влизате в Сумрака. Вземете защитата на Патрула и способността да влияете на съзнанието на околните.

Дайте ми покоя, от който съм лишен завинаги!

Някой ме блъсна, отстранявайки ме от пътя си. Якият момък с бръсната глава, с мобилен телефон на кръста и златна верига на шията, ме измери с презрителен поглед, процеди нещо през зъби и продължи да крачи с олюляваща се походка. Приятелката му, прилепнала за ръката му, изимитира не особено успешно неговия поглед, използван от дребните бандити при среща с неудачници.

Разсмях се от сърце.

Да, сигурно наистина бях страхотна гледка!

Застинал наред улицата, при това, на пръв поглед, пулейки се към сергия с някакви жалки бронзови статуетки, матрьошки с лица на държавни деятели и имитации на „хохлома“^[1].

Сега бях в правото си да разтърся цялата тази улица. Да осъществя глобална реморализация — и онзи с бръснатата глава ще отиде да работи като санитар в психиатрия, а приятелката му ще хукне към гарата и ще замине при успешно забравената си стара майка някъде в провинцията.

Искаше ми се да творя добро — чак ръцете ме сърбяха!

И именно затова не трябваше.

Нека сърцето бъде чисто, ръцете горещи, но умът така или иначе трябва да си остане хладен.

Аз бях обикновен, редови Различен. Аз не притежавах и никога нямаше да притежавам силите, с които бяха дарени Хесер или Завулон. Може би затова имах свое мнение за случващото се. И не можех да

използвам дори неочаквания подарък — правото на Светла магия. Това щеше да бъде в рамките на играта, която се води над мен.

А моят шанс бе да излезе от играта.

И да изведе Светлана.

Да — да проваля тази толкова дълго готвена операция на Нощния патрул! Да — да престана да бъда оперативен работник! Да се превърна в обикновен Светъл маг, използващ трошици от своята сила. И това в най-добрия случай, в най-лошия ме очаква сумракът.

Днес, днес в полунощ.

Къде? И кой? Чия Книга на Съдбата ще отвори вълшебницата? Както каза Олга, операцията се подготвя от дванайсет години. Дванайсет години са търсили Велика Вълшебница, способна да вземе в ръце набавения в момента тебешир. Стоп!

Идеше ми да изкрещя така, че целият Арбат да чуе какъв глупак съм. Но лицето ми и без това беше достатъчно красноречиво.

Защо да повтарям изписаното върху физиономията ми?

Висшите магове изчисляват много ходове напред. В техните игри няма нищо случайно. Има царици, има и пешки. Но не и излишни фигури!

Егор!

Момчето, което едва не стана жертва на нелицензиран лов. И заради това влязло в Сумрака в състояние, което го тласнало към Тъмната страна. Момчето, чиято съдба още не е определена, чиято аура още пази многоцветието, характерно за бебешката възраст. Да, уникален случай, бях смаян още като го видях за първи път.

Учудих се — и го забравих. Веднага след като разбрах, че потенциалните възможности на момчето са били изкуствено увеличени от шефа: и за да отвлече вниманието на Тъмните, и за да може поне мъничко да се противопостави на вампирите.

Такъв си и остана той за мен — и личен неуспех, макар и пръв да открих в него Различен и все още добър човек, и бъдещ противник във вечната битка между Доброто и Злото. И споменът за неопределената му съдба отиде на съвсем заден план.

Той все още можеше да стане всякакъв. Размит потенциал за бъдещето. Отворена книга. Книгата на Съдбата.

Ето кой ще застане пред Светлана, когато тя вземе в ръка тебешира. И ще застане охотно — веднага след като Хесер разумно и

сериозно му обясни случващото се. Той умее да обяснява, шефът на Нощния патрул, началникът на Светлите в Москва, великият древен маг. Хесер ще разкаже за поправянето на грешките. И това ще бъде истина. Ще разкаже за великото бъдеще, което ще се открие пред Егор. И това, ето къде е работата, също ще се окаже истина! Тъмните могат да подадат хиляди протести — Инквизицията несъмнено ще има предвид факта, че отначало момчето е пострадало именно от действията на Мрака.

А на Светлана сигурно иде й бъде разяснено, че неуспехът с Егор ме потиска. Че една от основните причини Егор да пострада е, че Патрулът е бил зает с нейното спасяване.

Тя дори няма да се поколебае.

Ще изслуша инструкциите относно това, което трябва да направи.

Ще докосне тебешира, обикновения тебешир, с който могат да се рисуват картинки по асфалта или да се напише „2+2“ на черната дъска.

И ще започне да крои съдбата, която така и още не е определена.

Какво възнамеряват да направят от него?

Какъв?

Лидер, вожд, предводител на нови партии и революции?

Пророк на още неизмислена религия?

Мислител, който ще създаде ново социално учение? Музикант, поет, писател, чието творчество ще промени съзнанието на милиони?

Колко още надалече в бъдещето се простира бавният план на силите на Светлината?

Да, същността на това, което се дава от природата, не може да се промени. Егор ще бъде много, много слаб маг. Но — благодарение на намесата на Патрула — все пак Светъл маг.

Но за да промениш съдбата на човешкия свят, не е задължително да бъдеш Различен. Това даже пречи. Значително по-добре е да се ползваш от подкрепата на Патрула и да водиш, да водиш след себе си човешките тълпи, които толкова се нуждаят от измисленото от нас щастие.

И той ще ги поведе. Не знам как, не знам кога, но ще ги поведе. Само че нали и Тъмните ще изиграят своя ход. За всеки президент си има подходящ наемен убиец. За всеки пророк — хиляди тълкуватели, които ще изкривят същността на религията, ще заменят светлия огън с

горещината на инквизиторските кладии. Всяка книга в някой момент може да полети към огъня, от симфонията ще направят шлагер и ще започнат да я свирят по долнопробните кръчми. Всяка философска основа, колкото и да е здрава, може да се представи като гадост.

Да, на нищо не сме се научили. Навярно не искаме.

Но поне аз разполагам с малко време. И правото да изиграя хода си. Единствения.

Само да знаех какъв.

Да призова Светлана да не се съгласява с Хесер, да не се приобщава към висшата магия, да не управлява чужда съдба?

А защо, всъщност? Нали всичко е правилно. Допуснатите грешки се поправят, твори се щастливо бъдеще за отделно взето човече и за човечеството като цяло. От мен се смъква тежестта от допуснатата грешка. От Светлана — съзнаването на факта, че за нейния успех е заплатено с чужда беда. Тя влиза в редиците на Великите Вълшебници. Каква е стойността на моите смътни съмнения? И колко е искрената загриженост в тях и колко — дребната лична корист? Колко е Светлината и колко — Мракът?

— Ей, приятел!

Търговецът, до чиято сергия стоях, ме гледаше. Не прекалено злобно, но раздражено.

— Ще купуваш ли нещо?

— Да ти приличам на идиот? — осведомих се аз.

— И още как. Или купувай, или се махай.

Имаше известно право. Но аз сега бях настроен да се заяждам.

— Не разбираш какъв късмет имаш. Аз създавам тълпа пред тебе, привличам купувачи.

Търговецът беше колоритен. Набит, червендалест, с много дебели ръце, в които имаше поравно тлъстини и мускули. Той ме изгледа оценяващо, явно не откри нищо заплашително и се приготви да ми каже нещо солено.

И изведнъж се усмихна.

— Е, създавай. Само че по-активно. Направи се, че купуваш нещо. Може даже да се престориш, че ми плащаш.

Това беше толкова странно, толкова неочаквано.

Усмигнах се в отговор:

— Искаш ли наистина да купя нещо?

— За какво ти е, та това са боклуци за туристите! — продавачът спря да се усмихва, но от предишната напрегната агресивност на лицето му не остана и следа. — Адска жега, на всички им се отразява. Дано поне да завали дъждец.

Погледнах в небето и свих рамене. Изглежда, нещо се променяше. Нещо се движеше в прозрачната синя небесна фурна.

— Мисля, че ще завали — заявих аз.

— Добре би било.

Кимнахме си един на друг и аз тръгнах, сливайки се с тълпата.

Може и да не знаех какво да правя, но вече бях наясно къде да отида. Кое то не беше малко.

---

[1] Хохлома — изрисувани дървени изделия с висока художествена стойност, правени в село Хохлома. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 7

Нашите сили до голяма степен са взети назаем. Тъмните ги черпят от чуждото страдание. На тях им е значително по-лесно. Дори не е задължително да причиняват на хората болка. Достатъчно е да изчакат. Достатъчно е внимателно да се оглеждат и да смучат, да смучат човешкото страдание като коктейл със сламка.

На нас това също ни е достъпно. Макар и да е малко по-различно. Ние можем да черпим сила, когато на хората им е добре, когато са щастливи.

Само че има една подробност, която прави процеса достъпен за Тъмните и на практика забранен за нас. Щастieto и тъгата съвсем не са двата полюса на скалата на човешките емоции. Иначе не би имало светла тъга и злобна радост. Това са два паралелни процеса, два равноправни потока на Сила, която Различните могат да усещат и използват.

Когато Тъмният маг пие чужда болка, тя само се увеличава.

Когато Светлият маг взима чужда радост, тя се стопява.

Ние можем да трупаме сила във всеки момент. И много рядко си позволяваме да го правим.

Аз реших, че днес ми е позволено.

Взех малко от прегърнала се двойка, застанала до входа на метрото. Те бяха щастливи в момента, много щастливи. И все пак аз усещах, че ще се разделят, при това задълго, и тъгата така или иначе неизбежно ще докосне влюбените. Реших, че имам право да постъпя така. Радостта им беше ярка и разкошна, като букет червени рози, толкова нежни и надменни рози.

Докоснах тичащо покрай мен детенце — на него му беше хубаво, то не усещаше потискащата, тежка жегата, и тичаше да си купи сладолед. Ще се възстанови бързо. Силата беше обикновена и чиста, като полски цветя. Букет маргаритки, откъснати от моята нетрепнала ръка.

Видях старица на един от прозорците. Сянката на смъртта вече беше някъде близо до нея, навярно и самата тя го усещаше. И все пак

бабата се усмихваше. Днес при нея беше идвал внукът ѝ. По-скоро просто да провери дали е още жива, дали скъпият апартамент в центъра на Москва вече не е свободен. Тя разбираше и това. И все пак беше щастлива. Срамувах се, непоносимо се срамувах, но все пак я докоснах и взех мъничко Сила. Увяхващ жълто-оранжев букет от димитровчета и есенни листа...

Вървах, както понякога ми се присънва в нощните кошмари: крача и раздавам наляво и надясно щастие. На всички, без никой да остане пренебрегнат. Само че този път оставях съвсем друга следа подире си. Леко увехнали усмивки, сбръчкани чела, прехапани за миг устни.

Общо взето си личеше накъде отивам.

Ако попаднеш на пътя на служители на Дневния патрул, нямаше да ме спрат.

Впрочем и Светлите щяха да си затраят, ако видеха случващото се.

Правех това, което смятах за необходимо. Това, което бях решил, че имам право да извърша. Да взема назаем. Да открадна. И начинът, по който щях да постъпя с натрупаната Сила, щеше да определи съдбата ми.

Или щях да се издължа за всичко напълно.

Или сумракът щеше да се разтвори пред мен.

Светлият маг, започнал да черпи Сила от хората, рискува всичко. И тук не вършат работа обичайните оценки на действията, които си разменят Патрулите. Количеството на стореното Добро трябва не просто да надвиши причиненото от мен Зло.

Аз не трябва да имам и най-малкото съмнение, че не съм се издължил напълно.

Влюбени, деца, старци. Компания, пиеща бира до паметника. Страхувах се, че радостта им ще бъде престорена, но тя се оказва истинска. И аз взех Силата им.

Простете ми.

Мога да се извиня по три пъти на всеки. Мога да заплатя за откраднатото. Само че всичко това няма да бъде истина.

Та нали аз просто се боря за своята любов. На първо място. А едва след това — за вас, на които им готвят ново нечувано щастие.

Само че, може би, това също е истина?

И, борейки се за своята любов, всеки път се бориш и за целия свят?

За целия свят — не с целия свят.

Сила!

Сила.

Сила?

Събирах я зрънце по зрънце, понякога грижливо и внимателно, друг път грубо и рязко, за да не трепне ръката ми, да не извърна очи от срам, че взимам почти последните запаси.

Може би за този младеж щастието и без това е рядък гост?

Не знам.

Сила!

Може би лишавайки се от усмивката си, тази жена ще изгуби нечия любов?

Сила.

Може би утре този здрав, иронично усмихващ се мъж ще умре?

Сила.

Амулетите в джобовете няма да ми помогнат. Сражение нямаше да има. Няма да ми помогне „пиковата форма“, за която говореше шефът. Това все пак е малко. И правото на безпрепятствена намеса, толкова щедро дадено ми от Завулон, е уловка. В това нямаше дори капчица съмнение. Той използва приятелката си за примамка, събра линиите на вероятностите така, че да се засечем с нея, и със скръбно лице ми връчи смъртоносния подарък. Аз не можех да гледам толкова далече в бъдещето, че моето Добро никога да не се превърне в Зло.

Но ако нямаш оръжие — приеми го от ръцете на врага си.

Сила!

Сила.

Сила!

Ако все още пазех онази тънка нишка на връзката ми с Хесер, която съединява младите магове с наставниците им, той отдавна щеше да долови случващото се. Би усетил как се изпълвам с чудовищна енергия, събрана както дойде с неизвестна цел.

Какво би направил той тогава?

Безсмислено е да се спира маг, тръгнал по този път.

Вървах пеша към Изложбата на постиженията на народното стопанство. Знаех къде ще се случи всичко. Когато събитията са

ръководени от висши магове, случайности няма. Нелепият „блок на крачета“, кибритената кутия, поставена напречно — там Завулон изгуби битката за Светлана, там Хесер откри за Инквизицията и въведе в нея своето протеже, като между другото потренира Светлана.

Центърът на силите за цялата тази комбинация.

За трети път.

Вече нито ми се ядеше, нито ми се пиеше. Веднъж все пак се спрях, купих и изпих чаша кафе. То беше безвкусно, сякаш абсолютно лишено от кофеин. Хората започнаха да отстъпват от пътя ми, макар че вървах в обикновения свят. Магическото напрежение наоколо растеше.

Не можех да скрия приближаването си.

Но аз и не исках да се промъквам от засада.

Млада бременна жена вървеше предпазливо, грижливо. Трепнах, когато видях, че се усмихва. И аз за малко щях да се отбия от пътя ѝ, когато осъзнах, че нероденото ѝ още дете също се усмихва в своя мъничък сигурен свят.

Тяхната сила беше подобна на бледорозов божур — голямо цвете и още неразтворило се кълбенце на цветната пъпка.

Длъжен бях да събера всичко, което срещна по пътя.

Без колебание, без жалост.

Нещо се случваше и в околния свят.

Изглежда, жегата стана още по-силна. При това чрез някакъв отчаян, конвулсивен скок.

Навярно Тъмните и Светлите магове ненапрасно се бяха опитвали да разсеят зноя през последните дни. Предстоеше да се случи нещо. Спрях, вдигнах глава и погледнах в небето през Сумрака.

Тънки, сбити пръстеновидни завихрения.

Искри на хоризонта.

Мъгла на югоизток.

Ореол около иглата на кулата Останкино.

Щеше да бъде странна нощ.

Докоснах преминаващото покрай мен момиче и взех простичката ѝ радост: прибралият се вкъщи трезвен баща.

Сякаш парче от шипков клон, остър и крехък.

Простете ми.

Когато стигнах до „блока на крачета“, беше почти единайсет вечерта.

Последният, когото докоснах, беше пиян работяга, облегнал се на стената в прохода. В същия онзи проход, където за първи път убих Тъмен. Той беше почти невменяем. И щастлив.

Взех и неговата Сила. Прашен, наплют живовляк, грозна мръснокафява свещица.

И това е Сила.

Докато пресичах улицата, осъзнах, че не съм сам. Извиках сянката си и влязох в сумрачния свят.

Около сградата имаше кордон.

Най-странният кордон, който бях виждал някога. Построен от редуващи се Тъмни и Светли. Забелязах Семьон, кимнах му и получих в отговор спокоен поглед с лек упрек. Тигърчето, Мечката, Иля, Игнат...

Кога са ги повикали всичките? Докато бродех из града, събирайки Сила? Не се получи с почивката, момчета.

И Тъмни. Дори и Алиса беше тук. Беше страшно да я гледа човек: лицето на вещицата приличаше на смачкана и загладена хартиена маска. Изглежда Завулон не беше излъгал, когато говореше за наказанието. До Алиса стоеше Алишер и когато срещнах погледа му, разбрах, че между двамата ще има смъртоносна схватка. Може би не веднага. Но непременно щеше да има.

Пристъпих през обръча.

— Зоната е закрыта — каза Алишер.

— Зоната е закрыта — като ехо се обади Алиса.

— Аз имам право да мина.

В мен имаше достатъчно Сила, за да премина и без разрешение. Сега можеха да ме спрат само Великите магове, но те в момента не бяха тук.

Обаче никой не се опита да ме спре. Значи някой, Хесер или Завулон, а може би и двамата шефове на Патрулите бяха наредили само да бъда предупреден.

— Успех — чух шепот зад гърба си. Обърнах се и срещнах погледа на Тигърчето. Кимнах.

Стълбището беше пусто. И целият блок беше притихнал, като тогава, когато над Светлана кръжеше небивалия по размери вихър на

инферното. Злото, която тя самата беше призовала срещу себе си.

Крачех през сивата мъгла. Подът под краката ми глухо потрепваше: тук, в сумрачния свят, дори почвата реагираше на магията, дори сенките на човешките сгради.

Оказа се, че капакът към покрива е отворен. Никой не възнамеряваше да слага по пътя ми дори незначителни препятствия. Най-тъжното беше, че аз не знаех дали трябва да се радвам или да се обиждам на това.

Излязох от Сумрака. Може би нямаше смисъл. Сега нищо нямаше смисъл.

Заизкачвах се по стълбичката.

Първия, когото видях, беше Максим.

Той беше станал съвсем различен отпреди, този спонтанен Светъл маг, дивакът, избивал няколко години последователи на Мрака. Може би бяха направили нещо с него. А може и сам да се беше променил. Има хора, от които стават идеални палачи.

На Максим му провървя. Той стана именно палач. Инквизитор. Такъв, който стои над Светлината и Мрака и служи на всички и на никого. Ръцете му бяха скръстени върху гърдите, главата му бе леко наведена. По нещо си приличаше със Завулон — такъв, какъвто бе първия път, когато го видях. Но в него имаше и нещо, напомнящо за Хесер. При моята поява Максим леко надигна глава. Плъзна по мен стъкления си поглед и отново наведе глава.

Значи аз наистина бях допуснат до случващото се.

Отстрани беше застинал Завулон. Беше загърнат в тънко наметало и не обърна ни най-малко внимание на появата ми. Той и без това знаеше, че ще дойда.

Хесер, Светлана и Егор стояха заедно. Виж, те реагираха на появата ми значително по-енергично.

— Все пак дойде? — попита шефът.

Кимнах. Погледнах Светлана. Тя беше с дълга бяла рокля, косите ѝ бяха разпуснати. В ръката ѝ с прозрачно сияние блещукаше калъф от бял марокен — мъничък, сякаш от брошка или медальон.

— Антоне, знаеш, нали? — извика Егор.

Ако някой от присъстващите беше щастлив, това беше той. На върха на щастието си.

— Знам — отвърнах аз. Тръгнах към него. Разроших с ръка косите му.

Неговата Сила приличаше на жълто глухарче.

Ето сега вече май бях събрал всичко, каквото можех.

— Пълен си догоре? — попита Хесер. — Антоне, какво си решил да правиш?

Не му отговорих. Нещо ме караше да съм нащрек. Нещо не беше наред.

А, да! Кой знае защо Олга я нямаше.

Инструктажът вече е проведен? Светлана знае какво ѝ предстои да направи.

— Тебешир — казах аз. — Малко парче тебешир, наострено от двете страни. С него можеш да пишеш където си поискаш. Например, в Книгата на Съдбата. Да задраскваш стари редове, да пишеш нови.

— Антоне, не разкриваш нищо ново за никого от присъстващите — спокойно каза шефът.

— Разрешението дадено ли е? — попитах аз.

Хесер погледна Максим. Сякаш усетил погледа му, инквизиторът вдигна глава. Каза приглушено:

— Разрешението е дадено.

— Възражение от страна на Дневния патрул — отегчено произнесе Завулон.

— Отклонява се — равнодушно отвърна Максим.

Отново заби поглед в земята.

— Великата Вълшебница може да вземе тебешира в ръка — казах аз. — Всеки ред в Книгата на Съдбата ще взима частица от душата ѝ. Ще я взима — и ще я връща променена. Можеш да промениш съдбата на човек, само ако пожертваш собствената си душа.

— Знам — каза Света. Усмихна се. — Антоне, извинявай. Струва ми се, че така е правилно. Това ще бъде от полза за всички.

В очите на Егор се мярна напрежение. Той усети, че нещо не е наред.

— Антоне, ти си боец на Патрула — каза Хесер. — Ако имаш възражения, можеш да говориш.

Възражения? Към какво, всъщност? Че вместо Тъмен маг Егор ще стане Светъл? Че ще се опита, пък дори и да е безкрайно неуспешно, да донесе на хората Добро? Че Светлана ще стане Велика Вълшебница?

Дори и да пожертва при това всичко човешко, което засега все още притежава.

— Няма да кажа нищо — отвърнах.

Не знам дали така ми се стори, или в очите на Хесер наистина се появи смайване.

Трудно е да разбереш какво мисли в действителност един Висш маг.

— Да започнем — каза той. — Светлана, ти знаеш какво трябва да правиш.

— Знам.

Тя гледаше към мен. Аз отстъпих няколко крачки назад. Хесер — също. Сега Светлана и Егор останаха сами. Еднакво напрегнати. Погледнах накриво Завулон — той чакаше. Светлана отвори калъфа — изщракването прозвуча като изстрел — и бавно, сякаш с усилие извади оттам тебешира. Съвсем малък. Нима е изтънял така за хилядолетията, през които Светлината се е опитвала да промени съдбата на света?

Хесер въздъхна.

Светлана застана на колене и започна да рисува кръг около себе си и момчето.

Нямах какво да кажа. Нямах какво да направя.

Бях събрал толкова Сила, че едва я побирах.

Имах правото да творя Добро.

Не ми достигаше най-дребното нещо — разбирането.

Подухна ветреца. Плахо, предпазливо. Утихна.

Погледнах нагоре и потреперих. Нещо ставаше. Тук, в човешкия свят, небето беше забулено от облаци. Дори не забелязах кога са се появили.

Светлана приключи с рисуването на кръга. Изправи се.

Опитах се да погледна към нея през Сумрака и веднага се извърнах. В ръката ѝ сякаш плуваше пламтящ въглен. Дали тя усещаше болката?

— Задава се буря — каза Завулон някъде отдалече. — Истинска буря, каквато не е имало отдавна.

Той се засмя.

Никой не обърна внимание на думите му. Освен вятъра — той започна да духа равномерно, постоянно засилвайки се. Погледнах надолу — там засега всичко беше спокойно. Светлана прекарваше парчето тебешир във въздуха, сякаш рисуваше нещо видимо само за нея. Правоъгълен контур. Щрих вътре в него.

Егор тихо застана. Отметна глава назад. Направих крачка напред и се спрях. Не можех да премина през бариерата. А и не беше необходимо.

Не в това беше работата.

Когато не знаеш как да постъпиш, не трябва да вярваш на нищо. Нито на хладния ум, нито на чистото сърце, нито на горещите ръце.

— Антоне!

Погледнах Хесер. Шефът изглеждаше загрижен.

— Това не е просто буря, Антоне. Това е ураган. Ще има жертви.

— Тъмните? — протичко попитах аз.

— Не. Стихиите.

— Малко сме се престарали със съсредоточаването на сили? — поинтересувах се аз. Шефът не реагира на насмешливия ми тон.

— Антоне, каква степен на магия ти е разрешена?

Естествено, той знаеше за сделката ми със Завулон.

— Втора.

— Можеш да спреш урагана — каза Хесер. Просто констатира факта. — Всичко ще приключи с проливен дъжд. Събрал си достатъчно сили.

Вятърът ни връхлетя отново. И вече не възнамеряваше да спира. Вятърът напираше, притискаше ни, сякаш решил да ни събори от покрива. Удариха ни струи дъжд.

— Може би това е последният шанс — добави шефът. — Впрочем, ти решаващ.

Със стъклен звън около него се появи силов щит, сякаш го бяха покрили с чувал от смачкан целофан. Досега никога не бях виждал маг да взема такива защитни мерки срещу обикновено развихряне на стихиите.

С развяваща се рокля Светлана продължаваше да рисува Книгата на Съдбата. Егор не помръдваше, стоеше като разпънат на невидим кръст. Може би той вече нищо не възприемаше. Какво става с човек,

когато се лишава от старата си съдба и още не е получил новата?

— Хесер, ти възнамеряваш да организираш такъв тайфун, пред който тази буря е нищо! — извиках аз.

Вятърът вече заглушаваше думите.

— Това е неизбежно — отвърна Хесер. Той като че ли говореше шепнешком, но всяка дума се чуваше ясно. — То вече се случва.

Книгата на Съдбата започна да се вижда дори в човешкия свят. Разбира се, Светлана не я рисуваше в буквалния смисъл, а я измъкваше от дълбоките слоеве на Сумрака. Правеше копие, всяка промяна в което щеше да се отрази на оригинала. Книгата на Съдбата изглеждаше като макет от пламтящи огнени нишки, увиснали неподвижно във въздуха. Капките дъжд се изпаряваха, когато я докоснеха.

Сега Светлана щеше да започне да променя съдбата на Егор.

А после, след десетки години, Егор щеше да промени съдбата на света.

Както винаги — към Доброто.

Както винаги — безуспешно.

Олюлях се. Само за миг, напълно неочаквано, силният вятър премина в ураган. Наоколо ставаше нещо немислимо. Видях как колите по проспекта спират, приближават се до банкетите — понадалече от дърветата. Напълно беззвучно — ревът на вятъра заглуши грохота — на кръстовището рухна огромно рекламno табло. Някакви закъснели фигурки тичаха към къщите, сякаш се надяваха да намерят укритие край стените.

Светлана спря. Пламтящата точка тлееше в ръката ѝ.

— Антоне!

Едва чух гласа ѝ.

— Антоне, какво да правя? Кажи! Антоне, трябва ли да го направя?

Начертаният с тебешира кръг я прикриваше. Навярно не напълно — дрехите едва се задържаха на тялото ѝ — но все пак ѝ даваше възможност да устои.

Всичко сякаш изчезна. Гледах я, гледах пламтящия тебешир, вече готов да промени чуждата съдба. Светлана чакаше отговора ми, само дете аз няхах какво да кажа. Защото и самият аз не знаех отговора.

Вдигнах ръце към бушуващото небе. И видях призрачните цветове на Силата в ръцете си.

— Ще се справиш ли? — попита със съчувствие Завулон. — Бурята се разрази.

Гласът му се чуваше в грохота на урагана също толкова ясно, колкото и гласът на шефа.

Хесер въздъхна.

Разтворих длани, обърнах ги към небето — небето, където вече нямаше звезди, където беше останало само суетенето на облаците, дъждовните струи, мълниите.

Това беше едно от най-простите заклинания. Едва ли не първото, на което ни учат.

Реморализация.

Без каквито и да било уточнения.

— Не прави това! — изкрещя Хесер. — Да не си посмял!

Той се премести с едно движение, прикривайки Светлана и Егор от мен. Сякаш това можеше да попречи на заклинанието. Не, сега вече нищо не можеше да го спре.

От дланите ми излизаше лъч светлина, невидим за хората. Всички зрънца, които бях събрал от хората, безмилостно и безпощадно. Аленочервеният пламък на розите, бледорозовите божури, жълтото на димитровчетата, белите маргаритки, почти черните орхидеи.

Завулон тихо се смееше зад гърба ми.

Светлана стоеше с тебешир в ръка пред Книгата на Съдбата.

Егор, разперил ръце, беше застинал пред нея.

Фигури върху дъската. Силата е в моите ръце. Никога досега не съм притежавал толкова много Сила — неконтролируема, изпълваща ме докрай, готова да се насочи към когото си пожелаея.

Усмяхнах се на Светлана. И много бавно вдигнах дланите си със струящия от тях фонтан към собственото си лице.

— Не!

Вопълът на Завулон не просто се промъкна през урагана — той го заглуши. Избухване на мълния проряза небето. Ръководителят на Тъмните се хвърли към мен, но Хесер пристъпи насреща му и Тъмният маг се спря. Аз не видях това — почувствах го. Цветно сияние заливаше лицето ми. Виеше ми се свят. Вече не усещах вятъра.

Останала бе само дъгата — безкрайната дъга, в която потъвах.

Вятърът се стрелкаше наоколо, без да ме докосва. Погледнах Светлана и усетих как се чупи невидимата стена, която винаги бе стояла между нас. Чупеше се, за да се затвори в бариера около нас. Развяващите се коси изведнъж паднаха около лицето на Света като мека вълна.

— Всичко ли похарчи за себе си?

— Да — казах аз.

— Всичко, което беше събрал?

Тя не вярваше. Все още не можеше да повярва. Светлана знаеше каква е цената за взетата назаем Сила.

— До последната капчица! — казах аз. Беше ми леко, смайващо леко.

— Защо? — вълшебницата протегна ръка. — Защо, Антоне? Ти можеше да спреш тази буря. Можеше да направиш щастливи хиляди хора. Как можа да изразходваш всичко за себе си?

— За да не сгреша — обясних аз. Чак ми беше неудобно, че тя, бъдещата Велика, не разбира толкова просто нещо.

Светлана замълча за секунда. После погледна към огнения тебешир в ръката си.

— Какво да правя, Антоне?

— Ти вече отвори Книгата на Съдбата.

— Антоне! Кой е прав? Хесер или ти?

Поклатих глава.

— Това трябва да решиш сама.

Светлана се намръщи.

— Антоне, и това ли е всичко? Защо взе толкова чужда Светлина? За какво похарчи магията втора степен?

— Разбери — не знаех колко вяра имаше в моя глас. Дори сега не бях сигурен дали е достатъчно. — Понякога най-важни не са постъпките. Понякога най-важно е бездействието. Има нещо, което трябва да решиш сама. Без съвети. Моите, на Хесер, на Завулон, на Светлината, на Мрака. Единствено ти.

Тя поклати глава.

— Не!

— Да. Ти ще решиш сама. И никой не може да свали от теб тази отговорност. И каквото и да направиш, ти така или иначе ще

съжаляваш, че не си постъпила по другия начин.

— Антоне, обичам те!

— Знам. И аз те обичам. Затова няма да ти кажа нищо.

— И това ли е твоята любов?

— Само такава може да бъде любовта.

— Нужен ми е съвет! — закрещя тя. — Антоне, нуждая се от твоя съвет!

— Всеки сам гради съдбата си — казах аз. Това беше даже повече, отколкото можех да кажа. — Решавай.

Тебеширът в ръката ѝ избухна като тънка огнена игла, когато тя се обърна към Книгата на Съдбата. Замахване — и чух как страниците скърцат под ослепителната гумичка.

Светлината и Мракът са само петна върху страниците на съдбата. Замахване. Завъртулка.

Стремителен бяг на огнени редове.

Светлана разтвори ръка и тебеширът на Съдбата падна в краката ѝ. Тежко, сякаш бе оловен куршум. Ураганът все пак го подхвана, но аз успях да се наведа и да го скрия в дланта си.

Книгата на Съдбата започна да се топи.

Егор се залюля, преви се, падна настрани, притискайки колене към гърдите си. Сви се на мъничко жалко кълбо.

Дъждът вече беше размил белия кръг около тях и аз можех да вляза в него. Приседнах, придържайки момчето за раменете.

— Ти нищо не написа! — изкрещя Хесер. — Светлана, ти само изтри всичко!

Вълшебницата сви рамене. Тя гледаше надолу, към мен. Дъждът, промъкващ се през изчезващата бариера, вече мокреше бялата рокля, превръщайки я в тънък прозрачен тюл. Допреди миг Светлана беше жрица в снежнобели дрехи, а сега стана измокрено момиче с отпуснати ръце, застанало в центъра на бурята.

— Това беше твоят изпит — полугласно каза Хесер. — Ти пропусна своя шанс.

— Светли Хесер, аз не искам да работя в Патрула — отвърна девойката. — Простете ми, Светли Хесер. Но това не е моят път. Не е моята съдба.

Хесер тъжно поклати глава. Той вече не гледаше Завулон, който с няколко крачки се озова до нас.

— И това е всичко? — попита Тъмния маг. Погледна мен, Света, Егор. — Не можахте да направите нищо?

Той прехвърли поглед върху Инквизитора. Максим вдигна глава и му кимна. Никой друг не му отговори. Върху лицето на Завулон се появи крива усмивка.

— Какви усилия и всичко приключи с фарс. Само защото една истерична девойка не пожела да изостави нерешителния си възлюблен. Антоне, ти ме разочарова. Светлана, ти ме зарадва. Хесер — Тъмния маг погледна шефа, — моите поздравления за подобни сътрудници.

Зад гърба на Завулон се отвори портал. Тихо смеейки се, той влезе в черния облак.

От земята до мен достигна тежка въздишка. Не погледнах натам, но знаех какво се случва. Един след друг Тъмните патрулни излизаха от Сумрака. Хукваха към паркираните около сградата коли, бързайки да ги откарат по-далече от дърветата. Тичаха приведени към съседните сгради.

А след тях и Светлите магове започнаха да напускат кордона. Някои — заради същите обикновени и разбираеми човешки действия. Само че повечето от тях, знаех това, оставаха на мястото си, загледани нагоре, към покрива на сградата. Тигърчето — с виновно лице. Семьон — с мрачната усмивка на Различен, видял какви ли не бури, Игнат — с неизменно искрено съчувствие.

— Не успях да го направя — каза Светлана. — Хесер, простете ми. Не успях.

— Ти и не можеше — отговорих аз. — А и не беше длъжна...

Разтворих дланта си. Погледнах малкото парче тебешир, което в моята ръка се бе превърнало просто в мокро и лепкаво парче тебешир. Заострено от едната страна. Неравно счупено от другата.

— Отдавна ли го разбра? — попита Хесер. Приблужи се, седна до мен. Щитът му се разтвори над нас и ревът на урагана утихна.

— Не. Току-що.

— Какво става? — извика Светлана. — Антоне, какво става?

Отговори й Хесер:

— Всеки си има собствена съдба, момиче. Някои — да управляват чужди животи и да събарят империи. Други — просто да живеят.

— Докато Дневният патрул очакваше твоите действия — поясних аз — Олга, която беше взела втората част на тебешира, е пренаписала нечия съдба. Така, както искаше Светлината.

Хесер въздъхна. Протегна ръка, докосна Егор. Момчето се размърда, опитвайки се да се надигне.

— Сега, сега — нежно изрече шефът. — Вече всичко приключи, приключва.

Прегърнах момчето през рамо, положих главата му върху коленете си. Той отново утихна.

— Кажи, защо? — попитах аз. — Щом като така или иначе си знаел всичко предварително?

— Дори аз не мога да знам всичко.

— Защо?

— Защото всичко трябваше да бъде естествено — отвърна Хесер леко раздражен. — Само така Завулон щеше да повярва в случващото се. И в нашите планове, и в поражението ни.

— Това не е целият отговор, Хесер — погледнах го в очите аз. — Съвсем не е целият!

Шефът въздъхна:

— Добре. Да, можех да го направя и по друг начин. Светлана щеше да стане Велика Вълшебница. Въпреки желанието си, Егор — макар че Патрулът и без това му беше длъжник — щеше да се превърне в наш инструмент.

Аз чаках. Много ми се искаше да знам дали Хесер ще каже цялата истина. Поне веднъж.

— Да, можех да постъпя и по този начин — Хесер отново въздъхна. — Само че, мое момче... Всичко, което съм правил, покрай великата борба на Светлината с Мрака, всичко, което съм правил през двайсети век, е било подчинено на едно-единствено нещо. Разбира се, не в ущърб на делото...

Изведнъж ми стана мъчно за него. Непоносимо мъчно. Може би за първи път от хиляди години Великият Маг, Пресветлият Хесер, унищожителят на чудовища и страж на цели държави, беше принуден да каже цялата истина. Не толкова красива и възвишена като онези, за които беше свикнал да говори.

— Няма нужда, знам! — извиках аз.

Но Великият Маг поклати глава.

— Всичко, което правех — натърти Хесер, — беше подчинено на още една цел. Да принудя ръководството напълно да отмени наказанието на Олга. Да ѝ върне всичката сила и да ѝ разреши отново да вземе в ръце тебешира на Съдбата. Тя беше длъжна да стане равна с мен. Иначе нашата любов беше обречена. А аз я обичам, Антоне.

Светлана се засмя. Съвсем тихо. Помислих си, че ще зашлеви шефа, но явно още не разбирах всичко. Светлана застана на колене пред него и целуна дясната му ръка.

Магът потрепна. Той сякаш изгуби безкрайната си сила: защитният купол започна да се стопява. Ревът на урагана отново ни оглуши.

— А ще променяме ли съдбата на света отново? — попитах аз. — Покрай нашите дребни лични дела?

Той кимна. И попита:

— Не се ли радваш на това?

— Не.

— Какво пък, Антоне, нали не можем винаги да печелим във всичко. И на мен не ми се е удавало. И при теб няма да се получи.

— Знам — казах аз. — Разбира се, че знам, Хесер. Но въпреки това толкова ми се иска!

Януари — август 1998 г.
Москва

В текста на книгата са използвани фрагменти от песните на групите „Пикник“, „Възкресение“, „Сплин“, „Blackmore’s Night“.

Източник: <http://sfbg.us>

Книжен източник: Нощен патрул, ИК „ИнфоДАР“, София, 2005,
ISBN: 954-761-163-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.